

Tessa Bailey
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

BİR YAZ BOYUNCA

KAKTUSUNX

Tessa Bailey

BİR YAZ BOYUNCA

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, Büyük 2020 Karantinası'nda benim zihinsel kaçışım olduğu için kalbimdeki yeri her daim ayrı olacak. Hayat fazlasıyla boğucu olduğunda çalışma odamın kapısını kapatıp Westport'a seyahat ediyor ve iki kişinin âşık olmasına yardım edebiliyordum. Böyle bir şansa sahip olduğum için çok minnettarım. Fakat kocam Patrick olmasaydı ve dokuz yaşındaki çocuğumuzu oyalamayı veya aylarca anormal bir hayat yaşamayı kabul etmeseydi bu kitabı ortaya çıkaramazdım.

Arkadaşlarım Nisha, Bonnie, Patricia, Michelle, Jan ve Jill'e de bolca teşekkür borçluyum. Üzerimde pijamalarımın onlara verandadan el sallayıp bağırarak konuşmak zorunda kalsam da sosyal mesafeli ziyaretleri ve mesajlarıyla morali mi hep yüksek tutmaya çalıştılar. *Schitt's Creek*'teki Alexis Rose karakterine de teşekkür etmeliyim; kendisine fazlasıyla âşık olduğum için Piper vasıtasıyla ona mutlu bir son vermek istedim. Ayrıca 2020 senesi boyunca kendi hayatlarını riske atmak pahasına bizler için yılmadan, yorulmadan çalışan sağlık personellerine de teşekkürü borç bilirim. Hepiniz birer kahramansınız. Ve her zamanki gibi, mükemmel editörüm Nicole Fischer'a, menajerim Laura Bradford'a ve elbette hikâyelerimi okumaya devam eden okuyucularıma çok teşekkürler. Her biriniz benim için çok kıymetlisiniz.

Bölüm Bir

Olmaz denen oluyordu.

Kayıtlara geçmiş en uzun ilişkisi... Sona ermenin eşindeydi.

Hayatının üç haftası *boşa* gitmişti.

Piper Bellinger alev kırmızısı, tek omuzlu Valentino kokteyl elbisesine bakıp bir kusur bulmaya çalıştı ama bir tane bile bulamadı. Mükemmel şekilde bronzlaştırılmış bacakları öyle parlıyordu ki onları ayna niyetine kullanarak dişlerinde bir şey kalmış mı diye kontrol edebilirdi. Vücudunun üst kısımlarında da herhangi bir sorun görünmüyordu. Milano Moda Haftası'ndaki bir defilede sahne arkasında keşfettiği göğüs bantlarını takmıştı –göğüs bantları ciddi kutsal sayılması gereken nesnelerdi– ve ikizler şu anda tüm asaletleriyle dimdik duruyorlardı. Bir erkeğin dikkatini çekecek kadar büyük, Instagram gönderilerinde onu atletik gösterecek kadar küçüklerdi. Çok yönlülük, insanların ilgisini üzerinde tutmak için kullanılabilecek en iyi taktiklerdendi.

Görünüşünde göze batan bir şey olmadığından iyice emin olduktan sonra bakışlarını Adrian'ın en kaliteli pürüzsüz

yünden yapılmış klasik Tom Ford takım elbisesinde dolaşıyordu. Ceketinin sivri yakasını ve üstlerinde adının ilk harfleri bulunan düğmelerini incelerken içini çekmeden edemedi. Erkek arkadaşının ikide bir sabırsızca Chopard saatine bakıp durması ve omzunun üzerinden kalabalığı incelemesi, her nasılsa havalı çapkın görünüşüne olumlu katkı sağlıyordu.

Piper'ı en başında ona çeken de bu soğuk, ulaşılmaz havası olmuştu.

Yüce İsa, ilk tanıştıkları gece sanki yüz yıl öncesindeydi. Piper o zamandan beri en az iki kez yüz bakımı yaptırmıştı herhalde. Artık zaman kavramı da yok olmuş gibi geliyordu ama tanıştıkları an daha dünmüş gibi gözünün önündeydi. Adrian, Rumer Willis'in doğum günü partisinde onu kusmuk gölüne dalmaktan kurtarmıştı. Piper onun kollarının arasında yerleştiği yerden yapılı çenesine bakarken Eski Hollywood'a ışınlanmış gibi hissetmişti. Erkeklerin robdöşambr, kadınlarınsa uzun, otrişli elbiselerle dolaştığı zamandaydılar sanki. O an, klasik bir aşk hikâyesinin başlangıcı olmuştu.

Şimdiyse bitiş jeneriği çalıyordu.

"Bu ilişkiden böyle kolayca vazgeçebildiğine inanamıyorum," diye fısıldadı, şampanya kadehini göğüslerinin arasına bastırarak. Belki de erkek arkadaşının dikkatini oraya çekmek işe yarardı. "Birlikte çok şey yaşadık."

"Değil mi ama?"

Adrian ona bakan birine, hemen yanına geleceğini anlatır gibi dönüp el salladı. *Baskı Altındaki Ünlülerin Hayat Tazları* adlı bir indie film projesi için para toplama amacıyla dü-

zenlenmiş, siyah-beyaz-kırmızı kıyafet kodlu bir suaredeydiler. Filmin hem yazarı hem de yönetmeni olan kişi, Adrian'ın arkadaşıydı. Los Angeles'ın elitlerinin bir araya geldiği bu etkinlikteki çoğu kişi de Piper'in değil, onun tanıdığıydı. Bu da demek oluyordu ki Piper'in kankaları onu teselli etmek ya da ayrılıktan sonra partiden zarif bir çıkış yapmasına yardımcı olmak için yanında bile değillerdi.

Adrian'ın bakışları gönülsüzce ona döndü. "Bir dakika, ne diyordun?"

Piper gülümsemesinin gücünü artırdı ama fazla da man-yak görünmemeye çalıştı. *Topla kendini, kadın.* Bu ilk ayrılığı değildi sonuçta, değil mi? Hiç beklemediği anlarda terk edildiği çok olmuştu. Geçici hevesleri iyi bilirdi.

Fakat şimdiye dek her şeyin nasıl da hızlı değişebileceğini fark etmemişti.

Artık yirmi sekiz yaşındaydı. Yaşlı sayılmazdı ama bu partide bulunan en yaşlı kadınlardan *biriydi*. Hatta şöyle bir düşünüyordu da son zamanlarda katıldığı çoğu partide en yaşlılar arasındaydı. Mesela içinde bulundukları çatı katının cam tırabzanına yaslanmış genç pop yıldızı, on dokuz yaşından bir gün bile büyük olamazdı. Memelerinin dik durması için Milano'dan alınmış göğüs bantlarına ihtiyacı yoktu. Dipdiri görünen meme uçları Piper'a dondurma külahlarının dibini anımsatıyordu.

Partiye ev sahipliği yapan yazar-yönetmen bile henüz yirmi iki yaşındaydı ve çoktan sinema alanında kariyer yapmıştı.

Piper'in kariyeri ise *buydu*. Partilemek. İzlenmek. Kul-

landığı diş beyazlatma ürününün marifetlerini sergilemek ve bu sayede cüzdanına birkaç dolar eklemek.

Paraya ihtiyacı olduğu söylenemezdi gerçi. Yani öyle düşünüyordu. Arzu ettiği her şeye kredi kartının bir hareketiyle sahip oluyordu. Sonrası ise onun için bir gizemdi. Fatura üvey babasına e-posta yoluyla falan gönderiliyordu herhalde. Piper onun, Paris'ten sipariş ettiği ağsız külot gibi şeyleri tuhaf bulmamasını umuyordu sadece.

“Piper? *Burada mısın?*” Adrian elini suratının önünde sallayınca Piper bir süredir genç pop yıldızını süzdüğünü fark etti. Bayağı uzun süre geçmiş olmalıydı ki şimdi kız da ona dik dik bakıyordu.

Piper kıza gülümseyip el salladı ve elindeki şampanya kadehini gösterdi. Ardından Adrian'la konuşmasına geri döndü. “Geçenlerde seni terapistime götürdüğüm için mi yapıyorsun bunu? Oraya öylesine gittik, altında bir anlam aramana gerek yok. Gerçekten. Zaten o terapi seanslarında çoğu zaman uyuyoruz.”

Adrian birkaç saniye boyunca ona öylece baktı. Kusmuğa batmaktan son anda kurtulduğu o geceden beri ilk defa dikkatini tamamen ona vermişti ve bu oldukça hoştu. “Akıllı bir karış havada olan birkaç kızla çıkmışlığım oldu, Piper.” Genç adam içini çekti. “Ama sen hepsine taş çıkarırsın.”

Piper gülümsemesinin yüzünden silinmemesi için uğraştı. İnsanlar onları izliyordu. Tam o anda çatı katında *selfie* çekmekte olan en az beş kişinin –ki bunlara Ansel Elgort da dahildi– arka planında onlar vardı. Yüz ifadesiyle kalp kırıklığını belli etmesi felaket olurdu. Özellikle de ayrılık haberleri

ortaya çıktıktan sonra. “Anlayamadım,” dedi pembemsi altın saçlarını omzunun arkasına atıp gülerek.

“Şok oldum,” dedi erkek arkadaşı kuru kuru. “Bak bebeğim, birlikte geçirdiğimiz üç hafta oldukça eğlenceliydi. Ve sen bikini içinde acayip seksi görünüyorsun.” Şık Tom Ford ceketıyla sarılı omzunu silkti. “Sıkıcı bir hal almadan bu işi bitirmeye çalışıyorum işte, anlasana.”

Sıkıcı. Yaşlı. Yönetmen ya da pop yıldızı değil.

Sadece milyoner üvey babası olan güzel bir kız.

Ama hayır, Piper şu anda bunu düşünemezdi. Üstüne şüphe çekmeden bu partiden ayrılmak ve gidip bir köşede ağlamak istiyordu sadece. Tabii bir Xanax yutup Instagram hesabında motive edici bir söz paylaştıktan sonra. Büyümek ve kendini sevmekle alakalı bir şeyler olabilirdi belki. Bu paylaşımınla erkek arkadaşından ayrıldığını doğrularken bir yandan da olayın kontrolünü elinde tutuyor olacaktı.

Kız kardeşi Hannah, bu gönderiyle mükemmel gidecek bir şarkı sözü biliyor olmalıydı mutlaka. O her zaman bir yığın plagin arasında oturur, bütün gününü kulağında o çirkin, dev kulaklıklarıyla geçirirdi. Kahretsin, keşke Piper onun Adrian hakkındaki fikirlerine önem vermiş olsaydı.

Kardeşi ne demişti?

O adam üzerine göz çizilmiş bir şalgama benziyor.

Piper bir kez daha daldığını hissetti. Adrian ikinci kez saatini kontrol etti. “Konuşmamız bitti mi? Gidip insanların arasına karışmam lazım.”

“Ah. *Tabii*,” dedi Piper aceleyle. Sesi korkunç derecede anormaldi. “Can sıkıntısı başlamadan her şeyi bitirme konusunda

haklısın. Ben hiç o yönden bakmamıştım.” Şampanya kadehini onunkine vurdu. “Bilinçli bir şekilde ayrılıyoruz. *Très* olgunca.”

“Aynen. Nasıl istersen öyle diyebilirsin.” Adrian ona zorlama bir tebessüm attı. “Her şey için teşekkürler.”

“Asıl ben teşekkür ederim.” Piper dudaklarını büzdü. Elinden geldiğince aklı başında görünmeye çalışıyordu. “Son üç haftada kendimle ilgili çok şey öğrendim.”

“Hadi ama Piper...” Adrian gülerek onu baştan ayağa süzdü. “Her günün giyinip süslenip babacığının parasını harcamakla geçiyor. Bir şey öğrenmek için bir sebebin yok ki senin.”

“Bir şeyler öğrenmek için sebebim mi olmalıydı?” diye sordu Piper kaygısız görünerek. Dudaklarında hâlâ bir tebessüm vardı.

Adrian sorgulandığı için sinirlenerek ofladı. “Hayır ama memelerini paylaştığın bir gönderinin kaç beğeni aldığının çok daha ötesinde şeyleri anlayabilecek bir beynin olması lazım. Hayatta o beğenilerden çok daha fazlası var, Piper.”

“Evet, biliyorum,” dedi Piper rahatsızlık... ve biraz da utanç hissederek. “Hayat benim fotoğraflarla belgelediğim şeydir. Ben...”

“Tanrım...” Adrian yarı homurtu yarı kahkaha gibi bir ses çıkardı. “Niye beni pislik olmaya zorluyorsun?” İçeriden biri adını seslenince genç adam bir parmağıyla bekle işareti yaptı. Bakışlarını Piper’den ayırmamıştı. “Sen boşsun, tamam mı? Bu şehirde binlerce Piper Bellinger var. Sen sadece öylesine

---

* (Fr.) Çok. (ç.n.)

vakit geçirilecek birisin.” Omuz silkti. “Ve artık miadın doldu.”

Adrian arkasını dönüp arkadaşlarına seslenerek uzaklaşırken Piper’in parlak gülümsemesini yüzünde tutabilmesi bir mucizeydi. Çatı katı balkonundaki herkes çoktan ona gözlerini dikmiş, elleriyle ağızlarını örterek fısıldaşmaya başlamıştı. Onun için üzülüyor, ona acıyorlardı. Piper kadehini onları selamlar gibi kaldırdı ama sonra boş olduğunu fark etti. Kadehi yanından geçen bir garsonun tepsisine bırakıp mümkün olduğunca asil görünmeye çalışarak Bottega Veneta marka saten portföy çantasını aldı ve seyircilerin arasından geçip gözlerine dolan yaşlar arasında asansörün çağırma düğmesini görmeye çalıştı.

Kapılar kapanıp da ona bakan gözler yok olunca sırtını metal duvara dayayıp burnundan derin nefesler alıp ağzından vermeye başladı. Adrian tarafından terk edildiği haberi sosyal medyada çoktan yayılmış olmalıydı. Belki video çeken bile olmuştu. Bu olaydan sonra C-listesindeki ünlüler* bile onu partilerine davet etmezlerdi.

Piper’in şanı partilerle, eğlencelerle yürüyordu. İnsanlar ona imrenerek bakıyorlardı. Medyanın ilgi odağıydı.

Sosyal statüsünü kaybederse elinde ne kalırdı?

Telefonunu çantasından çıkarıp dalgınca lüks bir Uber çağırdı. Uygulamanın söylediğine göre sürücü sadece beş dakika uzaklıktaydı. Daha sonra rehberindeki favoriler listesine girdi. Parmağı Hannah’nın üzerinde biraz oyalansa da sonunda Kirby’yi seçti. En yakın arkadaşı ilk çalışta cevap verdi.

---

* Fazla tanınmayan ünlüler. (ç.n.)

“Aman Tanrım, Adrian’a seni Ansel Elgort’un önünde terk etmemesi için yalvardığın doğru mu?”

Durum Piper’in düşündüğünden de beterdi demek. Kaç kişi çoktan magazin sitelerine haber uçurmuştu? Harvey yarın akşam altı buçukta geri dönüştürülebilir bardağından içeceğini yudumlarken, internet sitesinin basın odasındaki-ler Piper’la alakalı bir haber yayımlıyor olacaktı kesin. “Adrian’a yalvarmadım. Hadi ama Kirby, beni tanıyorsun.”

“Evet, ben tanıyorum. Ama başkaları tanımıyor. Hasar kontrolü yapmalısın. Gazeteci bir uşağın var mı?”

“Artık yok. Daniel, mağazadan mağazaya dolaşmamla ilgili basın bildirisi yayımlayıp durmanın gerekli olmadığını söyledi.”

Kirby alaycı bir ses çıkardı. “Hadi canım?”

“Ama haklısın. Hasar kontrolü yapmam şart.” Asansör kapıları açılınca Piper kırmızı topuklularını tıkırdatarak lobbide ilerledi ve Wilshire’in sıcak temmuz havasına adım attı. Gözlerindeki yaşlar kurumuştu. Boğucu göğe uzanan Los Angeles binalarının tepesine bakmak için kafasını geriye yatırdı. “Mondrian’daki çatı katı havuzu kaç kattan açılıyor?”

“Böyle bir anda bir mekânın ne zamana kadar açık olduğunu mu soruyorsun cidden?” dedi Kirby. Arka planda elektronik sigarasının cızırdama sesi vardı. “Bilmiyorum. Ama saat gece yarısını geçti. Havuz kapanmadıysa bile yakında kapanır.”

Kaldırım kenarına siyah bir Lincoln yanaştı. Piper plakayı iki kez kontrol ettikten sonra araca binip kapıyı kapattı.

* Meşhur TMZ magazin sitesinin kurucusu. (ç.n.)

“Kapalı olduğu saatlerde izinsizce girip eğlenmek güzel olmaz mıydı? Ateşe ateşle karşılık vermiş olurduk. Ve Adrian bir efsaneden ayrılmış adam olarak tanınırdı.”

“Sıçtık,” dedi Kirby telaşla. “2014 yılındaki Piper geri döndü galiba.”

İşte. Cevap buydu. Yirmi bir yaşına yeni girdiği, Los Angeles’ta çılgınca vakit geçirdiği, yaptığı şeylerle adını duyurup kendi kendini meşhur ettiği günler hayatının en güzel zamanlarıydı. Şimdi kısır döngüye takılmış durumdaydı sadece. Belki de artık tacını geri alma vakti gelmişti. Belki o zaman Adrian’ın sözlerini zihninde ardı ardına oynatmayı keser ve haklı olabileceği düşüncesini kafasından atardı.

Benden binlerce var, ha?

Gece yarısından sonra bir havuza izinsiz girmeye cesaret eden başka kızlar da var mı peki?

Piper kararını vererek başını salladı ve öne doğru eğildi. “Beni Mondrian’a götürür müsünüz lütfen?”

Kirby hattın diğer ucunda coşkuyla uludu. “Orada buluşuruz.”

“Benim daha iyi bir fikrim var.” Piper deri koltukta arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Herkes haber vermeye ne dersin?”

Bölüm İki

Kodes soğuk ve karanlıktı.

Piper hücrenin tam ortasında kollarını gövdesine sarmış halde tir tir titreyerek dikiliyor, tetanos aşısı gerektirecek bir şeylere dokunmamaya özen gösteriyordu. İşkence, onun için şu ana dek gerçek manasını asla anlamayacağını ve tatmayacağını düşündüğü bir kelimeydi. Ama altı ağır kokteylden sonra küflü, tiksindirici bir klozete çişini *yapmamak* için kendini tutmanın acısını hiçbir kadın yaşamamalıydı. *Coachella* tuvaletlerinin gecenin geç saatlerinde aldığı hal bile şu anda hücrenin diğer tarafından ona alayla bakan iğrenç metal parçası kadar kötü olmuyordu.

“Pardon?” diye seslendi, topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeleyerek parmaklıklara yanaşırken. Görünürde bir gardiyan yoktu ama yakından gelen *Candy Crush* seslerini duyabiliyordu. “Merhaba, ben Piper. Burada kullanabileceğim bir tuvalet var mı acaba?”

“Hayır, prenses,” dedi bir kadının sikkın sesi. “Yok.”

Piper sağa sola sallanıyordu. İdrar torbası patlamak üzereydi. “Siz tuvaletinizi nereye yapıyorsunuz?”

Alaycı bir gülüş duyuldu. “Suçlu *olmayanların* yaptığı yere.”

Kadın gardiyanın bu saldırganca cevabını normalde kabullenmeyecek olsa da sadece sızlanmakla yetindi. “Ben suçlu değilim,” diye denedi tekrar. “Hepsi bir yanlış anlaşılma.”

Karakolun koridorunda tiz bir kahkaha yankılandı. Kuzey Wilcox’taki bu karakolun önünden defalarca geçmişti ancak mahkûm olacağı hiç aklına gelmemişti.

Ama buna değmişti sanki. Fena bir partiydi.

Gardiyan hücrenin önünde belirdi. Parmaklarını üniformasının bej rengi pantolonunun beline takmıştı. *Bej*. Emniyet modasını kim yönetiyorsa zalimce bir cezaya çarptırılmalıydı kesinlikle. “Tam iki yüz kişinin, kapanış saatinden sonra bir havuza izinsiz girmesinin yanlış anlaşılma olduğunu mu söylüyorsun?”

Piper bacaklarını birbirine bastırıp burnundan nefes almaya çalıştı. Valentino elbisesinin üstüne işerse işte o zaman kodeste kalmayı sonuna kadar hak etmiş olurdu. “Havuzun açılış ve kapanış saatlerinin belirtilmediğini söylesem inanır mısınız?”

“Pahalı avukatının kullanacağı savunma bu mu?” Gardiyan gülerek kafasını iki yana salladı. “Biri tüm o zengin züppelerinin içeri girebilmesi için camı kırmış. Kim yaptı bunu? Görünmez adam mı?”

“Bilmiyorum ama mutlaka öğreneceğim,” dedi Piper ciddiyetle.

Karşısındaki kadın gülümseyerek iç geçirdi. “Bunun için çok geç, tatlım. Saç uçları mora boyanmış biri çoktan senin elebaşı olduğun bilgisini verdi.”

Kirby.

O olmalıydı.

Partide ondan başka mor saçlı biri yoktu. En azından Piper öyle biliyordu. Havuzdaki şamata ve sağda solda patlatılan yasadışı kestane fişekleri arasında gelen gidenin hesabını tutmayı bırakmıştı. Ama Kirby'ye güvenmemesi gerektiğini düşünmeliydi. Arkadaş olabilirlerdi ancak kız onun için polise yalan söylemezdi. O kadar da yakın değildiler. Arkadaşlık ilişkilerinin temelinde birbirlerinin sosyal medya gönderilerine yorum yapmak ve ruj şeklinde dört bin dolarlık bir çanta sipariş etme konusunda birbirlerini teşvik etmek gibi şeyler vardı sadece. Bu tip yüzeysel arkadaşlıklar da bazen değerli olabiliyordu ama bu gece kesinlikle öyle değildi.

Bu yüzden karakola gelir gelmez Hannah'yı aramayı seçmişti.

Ondan bahsetmişken... Kız kardeşi *nerede* kalmıştı? Ona telefon edeli bir saat olmuştu.

Piper olduğu yerde zıplıyordu artık. Çişinin akmasını önlemek için ellerini kullanmayı düşünmeye başlamıştı. "Sizi bej rengi pantolon giymeye kim zorluyor?" diye sordu soluk soluğa. "Bunu yapan her kimse neden şu anda benim yanımda, hücrede değil?"

"Eh," dedi gardiyan avcunu kaldırarak. "Bu konuda aynı fikirdeyiz bak."

"Başka herhangi bir renk çok daha iyi olurdu. Hatta pantolon zorunlu *olmasa* çok daha iyi olurdu." Piper vücudunun alt kısımlarında gerçekleşmek üzere olan Çernobil patlamasını düşünmemek için kendi dikkatini dağıtmaya çalışıyor,

rahatsız edici bir durumda kaldığında hep yaptığı gibi bir şeyler zırvalıyordu. “Vücut şekliniz gerçekten çok hoş, memure hanım. Ama bu tonda pantolon hiç kimseye yakışmaz, bu herkesçe bilinen bir gerçektir.”

Diğer kadın bir kaşını kaldırdı. “Sana yakıştırdı.”

“Aslında doğru,” dedi Piper hıçkırarak. “Yakıştırdı.”

Gardiyan bir kahkaha atıp iç geçirdi. “Bu gece öyle bir kaosa önderlik ederken ne düşünüyordun?”

Piper’in omuzları düştü. “Erkek arkadaşım beni terk etti. Ve... bunu yaparken gözlerimin içine bile bakmadı. Sanırım sadece görülmek istedim. Tanınmak, bilinmek. Küçük düşürülmek değil de el üstünde tutulmak. Anlarsınız ya.”

“Canın yanınca ahmak gibi davranmayı seçmişsin. O yollardan geçmediğimi söyleyemem.”

“Gerçekten mi?” Piper’in içinde bir umut ışığı yanmıştı.

“Aynen. Kim erkek arkadaşının tüm kıyafetlerini küvete doldurup üzerlerine çamaşır suyu dökmemiştir ki?”

Piper, Tom Ford takım elbisenin çamaşır suyuyla lekenmesini gözünde canlandırınca ürperdi. “Bu zalimce,” diye fısıldadı. “Belki de sadece arabasının lastiklerini kesmeliydim. En azından bu yasal.”

“Aslında... yasal değil.”

“Aaa?” Piper kadına abartılı bir şekilde göz kırptı. “Doğruuuu.”

Kadın kafasını iki yana sallayarak koridorda sağa sola baktı. “Pekâlâ, dinle. Bu akşam etraf oldukça sakın. Eğer başıma herhangi bir dert açmayacaksan görece daha temiz tuvaleti kullanmana izin veririm.”

“Ah, teşekkür ederim. Teşekkürler, teşekkürler.”

Gardiyan anahtarlarını kilide doğru kaldırırken ona ciddiyetle baktı. “Lazer tabancam var, ona göre.”

Piper kurtarıcısının peşinden koridorda ilerleyip tuvalete gitti, Valentino elbisesinin eteklerini dikkatlice topladı ve idrar torbasındaki nahoş baskıyı serbest bırakıp çişinin son damlası akana kadar inledi. Küçük lavaboda ellerini yıkarken aynadaki yansımasını gördü. Göz makyajı akmış, onu rakuna dönüştürmüştü. Ruju dağılmış, saçları kafatasına yapışmıştı. Akşama ilk başladığı halinden eser kalmamıştı. Ama bunlara rağmen kendini savaştan dönen bir asker gibi hissediyordu; sonuçta dikkatleri ayrılığından başka bir konuya çekmeyi amaçlamış ve başarmıştı.

Gece havuzun tepesinde dönen polis helikopteri sayesinde Los Angeles partilerinin kraliçesi unvanını geri kazanmıştı. Yani muhtemelen. Karakolda parmak izleri alınır, sabıka fotoğrafı çekilirken telefonunu da elinden almışlardı. Bu yüzden internette neler döndüğünü bilmiyordu. Parmakları uygulama ikonlarına tıklamak için karıncalanıyordu resmen. Hannah kefaletini ödeyip onu buradan çıkardığında direkt olarak telefonuna sarılacaktı.

Aynadaki yansımasına bakarken interneti sallama ihtimalinin kalbini eskisi kadar heyecanla çarptırmadığını fark etti. Ne oluyordu? Değişiyor muydu?

Burnundan alaycı bir nefes verip lavabodan uzaklaştı ve dirseğiyle kapı kolunu indirerek tuvaletten çıktı. Gece sona eriyordu; saat sabah beşe geliyor olmalıydı. Eve gidip biraz uyuduktan sonra bütün günü tebrik mesajlarını okuyarak

ve yeni takipçilerin gelişini kutlayarak geçirecekti. Her şey yoluna girecekti.

Gardiyan kelepçelerini yeniden takıp onu hücreye geri götüremeden önce koridorun diğer ucundan bir başka gardiyan seslendi. "Hey, Lina. Bellinger'ın kefaleti ödendi. İşlemler için onu buraya getir."

Piper kollarını havaya savurdu. "Evet!"

Lina güldü. "Hadi gel, güzellik kraliçesi."

Duruşunu düzelten Piper diğer kadınla koridorda ilerledi. "Lina, ha? Sana borçlandım." Ellerini çenesinin altında birleştirip tüm sevimliliğiyle dudaklarını büzdü. "Bana karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim."

"Yaptıklarımı anlam yükleme," dedi kadın ama yüzü yumuşaktı. "Sadece yerlerden sidik temizlemek istemedim."

O koridorun sonundaki gri kapıyı açarken Piper kahkaha attı. Hannah, evrak işlerinin halledildiği alanda pijamaları ve spor şapkasıyla duruyordu. Kâğıtları imzalarken gözleri yarı kapalıydı.

Küçük kardeşini karşısında görmek Piper'in içinin coşkuyla dolmasını sağlamıştı. Onunla hiçbir yönleri benzermezdi, hiç ortak noktaları yoktu ama böyle anlarda Piper sadece onu arardı. Hippiler gibi sakin ve kaygısız olsa da Hannah güvenilir bir kızdı.

Piper uzun boyluydu, gelişme çağından pek nasibini alamamış olan Hannah ise karides lakabıyla büyümüştü. Şu anda da minyon bedeni bol bir UCLA *sweatshirt*'ün altında saklıydı. Küllü sarı saçının birkaç tutamı kırmızı şapkasından kaçmıştı.

“Bırakıyor muyuz?” diye sordu Lina, masanın arkasındaki ince dudaklı adama.

Adam kafasını kaldırmadan elini salladı. “Para her şeyi çözüyor.”

Lina kelepçelerin kilidini açar açmaz Piper öne atıldı. “*Hannnnns*,” diye inledi, kollarını kardeşine sararak. “Sana borcumu ödeyeceğim. Bir hafta boyunca evde yapman gereken işleri ben yapacağım.”

“Biz ev işi yapmıyoruz ki şapşal.” Hannah esneyip yumruğuyla gözünü ovuşturdu. “Neden tütsü kokuyorsun?”

“Ah.” Piper kendi omzunu kokladı. “Herhalde falcının tütsüsüdür.” Sırtını dikleştirip gözlerini kıstı. “Partiden nasıl haberi olmuş bilmiyorum gerçi.”

Hannah’nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Piper’in bebek mavisi gözlerine zıt olarak ela olan gözlerindeki uykunun bir kısmı yok olmuştu. “Falcı, geleceğinde öfkeli bir üvey baba gördüğünü de söyledi mi?”

Piper yüzünü buruşturdu. “Offf. Daniel Q. Bellinger’in gazabından kaçamayacağıma dair bir his vardı zaten içimde.” Telefonunu geri getirip getirmediklerini görmek için kafasını arkaya yatırdı. “Nereden öğrendi ki?”

“Haberlerden Piper, haberlerden.”

“Doğru ya.” Piper içini çekip elbisesinin buruşmuş eteğini düzeltti. “Ama avukatların halledemeyeceği bir mevzu değil, değil mi? Umarım Daniel şu meşhur nutuklarından birini çekmeden önce bir duş alıp biraz uyumama izin verir. Öncesi-sonrası fotoğrafları olur ya, şu anda ‘sonrası’nın vücut bulmuş haliyim resmen.”

“Saçmalama. Muhteşem görünüyorsun,” dedi Hannah, kıvrımlı imzasıyla evrakları tamamlarken. “Her zamanki gibi.”

Piper omuzlarını sevimli bir şekilde salladı.

“Hoşça kal Lina!” diye seslendi karakoldan çıkarken. Sevgili telefonunu yeni doğmuş bir bebek gibi özenle kucağında tutuyordu. Parmakları ekranı kaydırmak için kaşınıyordu adeta. *Protokolün* böyle olduğunu söyleyerek onu arka kapıya yönlendirmişlerdi. Hannah da arabasını oraya getirecekti.

Fakat kapıdan dışarı adımını atar atmaz etrafı fotoğrafçılarla çevrildi. “Piper! Buraya bak!”

Piper’in gururu bir dinozor gibi cıyakladı.

Midesi gerginlikten büzülüyormuş gibi olsa da yüzüne bir gülümseme yerleştirip kafasını eğdi ve kardeşinin bekleyen Jeep’ine doğru olabildiğince hızlı adımlarla ilerledi.

“Piper Bellinger!” diye bağırdı paparazzilerden biri. “Gözaltında gecen nasıl geçti?”

“Vergileri ziyan etmekten pişman mısın?”

Topuklu ayakkabısının burnu asfalttaki bir çatlağa takılınca düşecek gibi olsa da Hannah’nın açtığı kapının kenarına tutunup kendini yolcu koltuğuna attı. Kapıyı kapatınca habercilerin gürültüsü azalsa da duyduğu son soru hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Vergileri ziyan etmek mi? Sadece bir parti vermişti, vergiyle ne alakası vardı?

Eh, tamam, olay yerine pek çok polis gelmişti ama burası Los Angeles’tı. Polis memurları böyle olayların yaşanması ihtimaline karşı her an hazır beklemiyor muydu zaten?

Pekâlâ, şimdi tam bir züppe gibi düşünmüştü.

Birden sosyal medya hesaplarına girme konusunda tereddüt yaşamaya başladı.

Terleyen avuçlarını elbisesine sildi. “Ben kimseyi sıkıntıya sokmaya ya da para ziyan etmeye çalışmıyordum. O kadar kapsamlı düşünmemiştim,” dedi alçak sesle. Oturduğu yerde kardeşine döndü. “Durum çok mu kötü, Hanns?”

Hannah direksiyonu döndürüp deli gibi fotoğraf çekmekte olan insanlardan uzaklaşmaya çalışırken dişlerini alt dudağına bastırmıştı. “İyi değil,” dedi kısa bir duraksamadan sonra. “Ama sen eskiden de sürekli böyle şeyler yapardın, unuttun mu? Avukatlar her zaman durumu lehimize çevirecek bir yol bulurlar. Yarın kesin bir şeyler yapacaklardır.” Uzanıp arabanın dokunmatik ekranına dokunduğunda kısık bir ezgi çalmaya başladı. “Bak, tam da bu an için hazırda beklettiğim mükemmel bir şarkı vardı.”

REO Speedwagon’dan “Prison Women” şarkısının sinir bozucu notaları arabanın içini doldurdu.

Piper kafasını koltuk başlığına vurdu. “Aman ne komik.” Telefonunu birkaç saniye dizine vurdu, sonra sırtını dikleştirip Instagram ikonuna tıkladı.

İşte. Sabahın ilk saatlerinde, yani tam 02.42’de paylaştığı fotoğraf tam karşısındaydı. Hain Kirby tarafından çekilmiş bu fotoğrafta Piper, adını hatırlayamadığı –ama her nasılsa Lakers’ta yedek oyuncu olduğunu iddia ettiğini hatırlıyordu– bir adamın omuzlarındaydı. Valentino elbisesi arkadaki bir şezlongda duruyordu ve üstünde sadece külotuyla göğüs bantları kalmıştı ama buna rağmen, etrafında 4 Temmuz’daki

gibi patlayan maytapların kıvılcımları ve dumanlarıyla aşırı sanatsal bir çalışma olmuştu. Piper sislerin arasından yükselen bir tanrıçaya benziyordu ve fotoğraf neredeyse bir milyon beğeni almıştı.

Piper kendine yapmaması gerektiğini söylese de fotoğrafı *kimlerin* beğendiğini gösterecek ikona tıkladı. Adrian listede yoktu.

Her neyse, bu hiç sorun değildi. Bir milyon başka insan beğenmişti sonuçta, değil mi?

Ama onlar Piper'la üç hafta geçirmemişlerdi.

O insanlar için Piper sadece iki boyutlu bir görüntüden ibaretti. Onunla üç haftadan daha uzun zaman geçirseler onlar da paylaşımını beğenmeden ekranı kaydırırlar mıydı? Onun da tıpkı dışarıdaki binlerce kız gibi olduğunu düşünürler miydi?

“Hey,” dedi Hannah, şarkıyı durdurarak. “Her şey düzelecek, endişelenme.”

Gülüşü kendi kulaklarına bile zorlama geldiği için Piper artık gülmemeyi tercih ediyordu. “Biliyorum. Her zaman düzelir zaten.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Her neyse, sana partideki ıslak *boxer* yarışmasını anlatayım mı?”

Bölüm Üç

*B*ekledikleri gibi *olmadı*.
Hiçbir şey düzelmedi.

Akademi ödüllü, saygıdeğer film yapımcısı, hayırsever ve rekabetçi bir yatçı olan üvey babaları Daniel Bellinger'a göre ortada büyük bir sorun vardı.

Piper ile Hannah, Bel-Air'daki malikâneye vardıklarında hemen hizmetli kapısına yönelmişlerdi. Bu eve, Piper dört, Hannah iki yaşındayken anneleri Daniel'la evlendiğinde taşınmışlardı ve ikisi de o zamandan beri başka bir yerde yaşamamıştı. Ara sıra okyanusun kokusu buraya kadar ulaşırdı ve Piper'ın zihnindeki pus birkaç saniyeliğine olsun kalkıp ona doğduğu Pasifik Kuzeybatı Kıyısı kasabasını anımsatırdı. Fakat anılar hiçbir zaman tutunacak kadar sağlam ve net olmazdı.

Üvey babasının şu anki öfkesi ise oldukça sağlam görünüyordu.

Evdeki ofisinde bulunan kanepeye yan yana oturmuş kardeşlere bakarken meşhur bronz yüzü hiddetle çarpılmıştı. Arkasındaki raflarda ödülleri parlıyordu ve duvarlarda

çerçevelemiş film afişleri asılıydı. L şekilli masasındaki telefonun ekranı iki saniyede bir yanıyordu. Sesi çıkmıyordu çünkü nutuktan önce sessize almıştı. Anneleri pilates dersindeydi ve Piper'ı *en çok* geren de buydu. Maureen genelde kocasını kolayca sakinleştirmeyi başarırdı ve Daniel şu anda cidden hiç sakin görünmüyordu.

"Şey, Daniel?" dedi Piper neşeli bir sesle, cansızlaşmış saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Hannah'nın hiçbir suçu yok. Gidip yatsa olur mu?"

"Olmaz." Üvey babaları, Hannah'ya sert bir bakış attı. "Onun kefaletini ödemen yasaktı ama gidip ödemişsin."

Piper şaşkınlıkla kardeşine döndü. "Ne?"

"Ne yapacaktım?" Hannah bir hışım şapkasını çıkarıp avuçlarının arasında sıkıştırdı. "Seni orada yalnız mı bırakacaktım, Pipes?"

"Yani..." Piper bu sefer de üvey babasına baktı. Dehşet içindeydi. "Ne yapmasını bekliyordun? Beni orada *yalnız* mı bırakacaktı?"

Daniel suratını ekşiterek parmaklarını saçlarından geçirdi. "Dersini uzun zaman önce aldığını sanmıştım, Piper. Yani yaptığın *onca* şeyden sonra. Şimdiye dek Los Angeles'ta o parti senin bu parti benim diye gezip dursan da bir şey demedim. En azından bana boş yere para kaybettirmiyor ya da lanet olası bir aptal gibi görünmeme neden olmuyordun."

"Hadi ama..." Piper minderlere gömüldü. "Bu kadar sert olmana gerek yok."

"Gerek olmamalıydı, evet." Daniel bitkince iç geçirip burun köprüsünü sıktı. "Yirmi sekiz yaşındasın, Piper. Bu yaşına

kadar hayatınla ilgili hiçbir şey yapmadın. *Tek bir şey bile.* Her türlü fırsat önüne sunuldu, minik kalbinin her arzusu gerçek oldu. Bunlara rağmen varlığın... Dijitalden öteye geçemedi. Ve bunun *hiçbir* anlamı yok.”

Eğer bu doğruysa o zaman benim varlığımın da hiçbir anlamı yok demektir.

Piper bir yastık alıp kaynayan midesine bastırdı ve onu rahatlatmak için dizini okşayan kardeşine minnettar bir bakış attı. “Daniel, çok üzgünüm. Dün gece erkek arkadaşım-dan ayrıldım ve buna tepkim fazla oldu. Bir daha asla böyle şeyler yapmayacağım.”

Daniel biraz olsun yatışmış görünerek çalışma masasının kenarına yaslandı. “Kimse bu işi bana gümüş tepside sunmadı. Paramount’ta ayakçı olarak çalışmaya başladım. İnsanların sandviç siparişlerini alıyor, kahvelerini ayaklarına götürüyordum. Bu şekilde çalışırken bir yandan da sinema bölümünde okuyordum.” Bu hikâyeyi katıldıkları partiler ve hayır etkinliklerinde yüzlerce kez dinlemiş olsa da Piper ilgiyle kafasını sallıyordu. “Bilgi ve azimle silahlanmış halde hep hazır bekledim. Bir fırsat çıksın da yakalayayım diye.” Yumruğunu sıktı. “Yakaladığımdaysa arkama bile bakmadan ilerledim.”

“Ve Corbin Kidder’la çalışmaya başladın,” dedi Piper ezbere.

“Evet.” Üvey babası onun dinlediğini fark edince memnun olmuş görünerek kafasını yana eğdi. “Yönetmene senaryoyu tutkuyla ve gayretle yazıp teslim etmekle kalmadım, cansızlığına *can kattım*. Kelimelere kendi alevimi ekledim.”

“Bu sayede de yazar asistanlığına terfi ettirildin.” Hannah içini çekti ve defalarca anlattığı hikâyeyi ileri sarması için parmağıyla işaret yaptı. “Kubrick’in asistanlığına.”

Daniel burnundan bir nefes alıp verdi. “Doğru. Neyse, asıl meseleye gelelim şimdi.” Parmağını salladı. “Piper, sen çok rahatsın. Fazla rahat. En azından Hannah üniversiteden mezun oldu ve bir işe girdi. Onun için birkaç iyilik istemiş olabilirim, tamam. Ama kız bir şeyler üretiyor sonuçta.” Hannah bir şey demeden kamburunu çıkararak oturdu. “Peki sen karşına bir fırsat çıksa umursar mıydın Piper? Bir amaç için çalışacak ya da bir şeyler yapacak kararlılık yok sende. Benim sağladığım bu konforlu hayat dururken neden bir şeyler için hırslanmaya zahmet edesin ki, değil mi?”

Piper babası olarak gördüğü adama hayretle bakakalmıştı. Hakkındaki bu olumsuz düşüncelerine inanamıyordu. Evet, Bel-Air’da büyümüş, zamanının çoğunu tatillerde, havuz partilerinde ve ünlülerle etkinliklerde geçirmişti. Bildiği tek hayat buydu. Arkadaşlarının hiçbiri çalışmıyordu. Çoğu üniversiteye gitmemişti. Diplomanın anlamı neydi ki zaten? Para kazanmak için mi okuyacaklardı? Zaten bir sürü paraya sahipken buna ne gerek vardı?

Daniel ya da annesi başka bir şey yapması için onu yüreklendirmeye çalışmışlarsa da Piper hiç hatırlamıyordu. Motivasyon, diğer insanlara doğarken verilen bir şey miydi yani? Gerçek dünyaya adım atma vakti geldiğinde de bu motivasyonla mı hareket ediyorlardı? Piper’in bunca zaman boyunca kendi kendine mi bir amaç, bir hedef belirlemesi gerekiyordu?

Ne tuhaftı ki geçmişte sosyal medyada paylaştığı motivasyon cümlelerinin hiçbirisi şu anki sorularını cevaplamıyordu.

“Annenizi çok ama çok seviyorum,” diye devam etti Daniel, onun aklını okumuş gibi. “Yoksa bunca zaman sabre demezdim. Fakat Piper... bu defa çok ileri gittin.”

Dizleri titremeye başlarken Piper gözlerini hızla onunkilere çevirdi. Daniel daha önce bu bıkkın ses tonunu ona karşı hiç kullanmış mıydı? Kullandıysa bile Piper hatırlamıyordu. “Öyle mi diyorsun?” diye fısıldadı.

Yanındaki Hannah kıpırdandı. O da durumun ciddiyetini kavramaya başlamış olmalıydı.

Daniel kafasını salladı. “Mondrian’ın sahibi bir sonraki filmime sponsor olacaktı.” Bu bilgi ofisin ortasına bomba gibi düştü. “En basit haliyle söylemek gerekirse dün gece olanlardan hiç memnun değil. Otelini güvenlik sıkıntısı varmış gibi gösterdin. Adamı gülünecek hale getirdin. Daha da kötüsü, kahrolası oteli yakıp kül edebilirdin.” Sert bakışlarını onun yüzüne dikip olayı idrak etmesini bekledi. “Bütçeyi geri çekme tehdidinde bulundu, Piper. Bizim için büyük bir meblağ ayırmıştı oysaki. Onun katkısı olmazsa filmi çekmemiz imkânsız. En azından bir başka sponsor bulana dek. Ki ekonominin haline bakılırsa bu çok zor.”

“Çok özür dilerim,” dedi Piper. Yaptığı şeyin büyüklüğü koltuk minderlerine iyice gömülmesine neden olmuştu. Ayrılıktan yenilgiye uğramış halde çıkmamak, intikam almak adına yaptığı bir hareketle Daniel’in iş anlaşmasını mı mahvetmişti gerçekten de? Bu kadar havai ve aptal mıydı?

Adrian tüm o söylediklerinde haklı mıydı?

“Hiç bilmiyordum. O... o otelin sahibinin kim olduğuna dair bir fikrim yoktu.”

“Tabii bilmezsin. Yaptıklarının kimi nasıl etkilediği nenden umurunda olsun ki? Değil mi Piper?”

“Bu kadarı yeterli bence.” Hannah kaşlarını çatarak oturduğu yerde dikleşmişti. “Ona karşı bu kadar sert olmak zorunda değilsin. Hata yaptığının farkına vardı, bunu görüyoruz.”

Daniel aman verecek gibi değildi. “Eh, evet. Bir hata yaptım ve bedelini ödeyecek.”

Piper ile Hannah bakiştılar. “Ne demek istiyorsun?” dedi Piper. Sonra parmaklarıyla tırnak işareti yaparak devam etti: “*Bedelini ödeyecek* derken yani?”

Üvey babaları yavaşça masasının etrafından dolanıp en alttaki evrak çekmecesini açtı, bir anlık tereddütten sonra içinden bir dosya çıkardı. Dosyayla masa takvimine hafifçe vurup kısık gözlerinin arasından kardeşlere baktı. “Geçmiş hayatınızdan, yani benim annenizle evliliğimin öncesinden fazla bahsetmiyoruz. İtiraf ediyorum ki sebebi bencil olmam ve annenizin benden önce başka birini sevdiğini düşünmek istememem.”

“Ne tatlı,” diye şakıdı Piper otomatik olarak.

Üvey babası onu duymazdan geldi. “Bildiğiniz üzere babanız bir balıkçıydı. Annenizin doğduğu yerde, yani sessiz, sakın bir kasaba olan Westport, Washington’da yaşıyordu.”

Piper, Bering Denizi’nin buz gibi sularında gencecik yaşta hayatını kaybetmiş bir kral yengeci avcısı olan biyolojik babasından bahsedilince öylece kalakaldı. Gözleri pencereye

dönüp uzaklara daldı; alıştığı bu gösterişli hayatın öncesini hatırlamaya çalıştı. Hayatının ilk dört yılında yaşadıkları silikti ama babasının kafasının şeklini hatırlayabiliyordu. Kahkahasını, tenindeki tuzlu su kokusunu da.

Annesinin onunla attığı sıcak ve tatlı kahkahalar da hâlâ zihninin bir köşesindeydi.

Ama ne kadar çabalarsa çabalasın şu anki dünyasından çok farklı olan o dünyayı tam olarak hatırlayamıyordu. Eğer Maureen yas tutan bir dul olarak Los Angeles'a taşınmasa ve Daniel'in ilk çektiği filmde kostüm sorumlusu olmasını sağlayacak dikiş yeteneğine sahip olmasa adam ona asla âşık olmayacaktı ve yaşadıkları bu lüks, gösterişli hayatı ancak rüyalarında görebileceklerdi. Şu anda çok başka bir dünyada olacaklardı.

"Westport," diye tekrarladı Hannah, sözcüğün dilinde nasıl durduğunu test eder gibi. "Annem bize kasabanın adını hiç söylememişti."

"Eh, yaşadıkları onun için fazlasıyla acı verici olmalı." Daniel burnunu çekip çekmecedan aldığı dosyanın kenarına bir kez daha vurdu. "Tabii artık iyi. Çok daha iyi." Kısa bir an duraksadı. "Westport'taki erkekler... Yıllık ödeme günleri öncesinde kral yengeci sezonu için Bering Denizi'ne açılırlar. Ama deniz her zaman güvenilir değildir. Bazı zamanlar çok az yengeç yakalar ve kazandıkları parayı bölüşmek zorunda kalırlar. Bu sebepten dolayı babanız orada ayrıca küçük bir bar işletiyordu."

Piper'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Şimdiye dek kimse biyolojik babası hakkında bu kadar uzun ve ayrıntılı

şeyler anlatmamıştı. Duydukları içindeki bir kumbaraya atılan bozuk paralardı sanki. Oradaki bir boşluğun dolduğunu hissediyordu. Ve daha fazlasını duymak istiyordu. Yalnızca gürültülü kahkahasını anımsadığı adam hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Hannah boğazını temizleyip bacağını onunkine bastırdı. “Bize bunları neden anlatıyorsun şu anda?” Dudağını çiğnedi. “O dosyada ne var?”

“Barın tapusu. Babanızın vasiyetinde yazdığına göre barı siz ikinize bırakmış.” Dosyayı masaya bırakıp açtı. “Bakımsızlıktan harap olmasın diye uzun zaman önce orası için bir sorumlu tutmuştum. Ama doğruyu söylemek gerekirse şu ana dek barın varlığını unutmuştum.”

“Aman Tanrım...” dedi Hannah telaşla, Piper’in henüz kavrayamadığı bir şeyi anlamış olmalıydı. “Yoksa s-sen...” Cümlenin devamını getirmedi.

Daniel içini çekti. “Yatırımcım yaptıklarından samimiyetle pişmanlık duyduğunu görmek istiyor, Piper. O da benim gibi bugünlere dişiyle tırnağıyla kazıyarak gelmiş biri ve şımarık, züppe kızımı parmağıyla göstererek bana kötü davranmaktan hiç çekinmeyecektir.” Piper incinerek irkildi ama Daniel bunu görmedi çünkü dosyayı incelemekle meşguldü. “Normalde benden bir şeyler talep edenlere siktirip gitmelerini söylerim ama... Senin artık kendi başının çaresine bakmayı öğrenmen gerektiğini hissediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Piper. Sonra yine parmaklarıyla tırnak işareti yaparak ekledi. “Başının çaresine bakmak derken yani?”

"Artık konfor alanından çıkmak zorundasın diyorum. Westport'a gidiyorsun."

Hannah'nın ağzı bir karış açık kaldı.

Piper öne atıldı. "Bir dakika. Ne? Ne kadarlığına? Orada ne yapacağımı ki?" Panikle kardeşine döndü. "Annemin haberi var mı?"

"Evet," dedi ofisin eşliğinde beliren Maureen. "Haberim var."

Piper ağzını bileğine dayayarak inledi.

"Üç ay, Pipes. Bu kadar dayanabilirsin. Ve umarım film bütçemi düşünerek buna karşı çıkmaya kalkmazsın." Daniel masanın etrafından dolaşıp dosyayı kucağına koyunca Piper sanki üstünde hamam böceği varmış gibi baktı. "Barın üst katında küçük bir daire var. Sen gitmeden önce temizlemeleri için telefon ettim. Yaşamını kurana kadar seni idare edecek bir banka kartı ayarlayacağım ama sonrasında..." Bu yaptığından çok memnun görünüyordu. "... Kendi başınasın."

Piper bu üç aylık süre içinde gerçekleşecek tüm galaları ve moda gösterilerini kafasından geçirirken ayağa fırlayıp annesine yalvaran bir bakış attı. "Anne, beni göndermesine izin verecek misin gerçekten?" Sersemlemiş haldeydi. "Ne yapacağım orada ben? Para kazanmak için balık falan mı tutacağım? Nasıl ekmek kızartılır onu bile bilmiyorum."

"Eminim bir şekilde öğrenirsin," dedi Maureen yumuşak bir sesle. Anlayışlı ama ciddi gözlerle bakıyordu ona. "Bu senin için iyi olacak. Göreceksin. Kendin hakkında bir şeyler bile öğrenebilirsin."

"Hayır." Piper kafasını iki yana salladı. Dün gece olanlar onun sadece ve sadece eğlenmek ve seksi görünmek için

yaratıldığını yeterince kanıtlamamış mıydı? Bu malikânenin kapıları dışında hayatta kalacak yeteneğe sahip değildi. Burada etrafındaki her şey tanıdıkken yeteneksizliğiyle başa çıkabiliyordu. Oraya giderse tüm beceriksizliği ve aptallığı yüzüne tüm gerçekliğiyle *çarpardı*. “Ben... Ben gitmiyorum.”

“O zaman ben de yasal ücretlerini ödemiyorum,” dedi Daniel gönülsüz görünerek.

“Titriyorum şu anda,” diye fısıldadı Piper, elini kaldırıp onlara göstererek. “Şu halime bakın.”

Hannah kolunu onun omzuna attı. “Ben de onunla gidiyorum.”

Daniel onu şöyle bir süzdü. “İşin ne olacak? Yapım şirketinde çok istediğin o pozisyona girebilmen için Sergei’den torpil istemek zorunda kaldım.”

Tek taraflı aşkı Sergei’nin adı geçince Hannah’nın kararlılığı bir anlığına sarsıldı. Küçük Bellinger, çıkış filmi *Nobody’s Baby* ile Cannes Film Festivali’nde Altın Palmiye ödülü kazanmış yakışıklı adama bir senedir hayranlık besliyordu. Odasından yükselen hüzünlü şarkıların çoğunun sebebi bu karşılıksız sevdaydı.

Kardeşinin bu desteği Piper’ın boğazında bir yumru belirmesine neden olmuştu ama kendi günahları yüzünden bu dünyada en sevdiği kişi olan kardeşinin de Westport’a sürülmesine izin veremezdi. Kendi bile gideceğini henüz kabullenmemişti. “Daniel fikrini değiştirecektir,” diye fısıldadı kardeşine. “Merak etme.”

“Değiştirmeyeceğim,” diye gürledi üvey babaları gücemiş bir halde. “Temmuzun sonunda gidiyorsun.”

Piper kalan günleri kafasından saydı. “Ama... ama sadece bir iki hafta var!”

“Bu vakti yarım kalan işlerini tamamlamakla geçir dedim ama senin hiçbir işin yok.”

Maureen küçük bir ses çıkardı. “Bana kalırsa bu kadarı yeterli, Daniel.” Kınama dolu bir yüzle kızları odadan çıkardı. “Hadi bakalım. Biraz zaman bunu sindirmenize yarayacaktır.”

Üç Bellinger kadını birlikte merdivene yönelip üçüncü kata, iki ucunda Hannah ile Piper’ın odalarının bulunduğu halı döşeli koridora çıktılar. Piper’ın odasına gidip onu yatağın ucuna oturttukten sonra geri çekilip teşhis koyulacak bir hastayı inceleyen tıp öğrencileri gibi karşısında dikildiler.

Hannah avuçlarını dizlerine dayayarak onun yüzünü inceledi. “Nasılsın Piper?”

“Gerçekten fikrini değiştirmesini sağlayamaz mısın anne?” dedi Piper çatlak sesle.

Annesi kafasını iki yana salladı. “Üzgünüm tatlım.” Yataкта yanına oturup gevşek elini tuttu ve bir süre sessizce bekledi. Söyleyeceklerini toparladığı belliydi. “Seni Westport’a gönderme konusunda Daniel’a fazla karşı çıkmamanın bir nedeni sanırım... sanırım gerçek babanızla alakalı pek çok şeyi kendime saklamış olmamdan dolayı duyduğum suçluluk. Yıllar boyu acı çektim. Kalbim kırıldı. Bu yüzden onu hatırlatan her şeyi adeta bir şişeye doldurup kapağını da sıkıca kapattım. Bunu yapmam doğru değildi.” Göz kapakları indi. “Westport’a gitmen... babanla tanışman demek olacak, Piper. Çünkü o Westport’un kendisi. O kasabada hâlâ

yaşayan öyle çok hatıra var ki. Onun ölümünün ardından orada kalamamamın sebebi buydu. Babanız etrafımı sarmıştı resmen. Ve olanların adaletsizliğine çok öfkeliydim. Kendi anne ve babam bile bana ulaşamıyordu.”

“Sen ayrıldıktan sonra onlar ne kadar kaldılar orada?” diye sordu Hannah, ara sıra onları ziyarete gelen büyükan-neleriyle büyükbabalarını kastederek. Kızların yaşları ilerledikçe bu ziyaretlerin sıklığı azalmıştı. Daniel iki kızı nüfusuna geçirdiğinde onlar bu durumdan pek memnun kalmamışlardı ve Maureen’le iletişimleri de yıllar içinde azalmıştı. Gerçi hâlâ bayramlarda ve doğum günlerinde telefonlaşıyorlardı.

“Kısa bir süre. Utah’taki çiftliği satın alıp sudan çok uzaklara taşındılar.”

Piper annesinin düşüncelerini, suçluluk duygusunu anlayabiliyordu. Ama şu anda tüm hayatı, tanımadığı bir adam için alt üst olmak üzereydi. Yirmi dört uzun yılı Henry Cross’la ilgili tek bir şey bile duymadan geçirmişken şimdi annesinin suçluluk duygusundan kurtulması için bu fırsata balıklama atlayamazdı. Annesi bundan onu bekleyemezdi.

“Bu hiç adil değil ama,” diye sızlandı, yatağına sırtüstü uzanıp krem rengi Millesimo nevresimini bozarak. Hannah da onun yanına yatıp kolunu karnının üzerine attı.

“Sadece üç ay,” dedi Maureen, yataktan kalkıp kapıya ilerlerken. Tam çıkacakken geri dönüp elini kapı çerçevesine dayadı. “Benden bir tavsiye, Piper. Westport erkekleri... Senin alışkın olduğun tiplerden değildir. Burada tanıdığın erkeklerin asla yapamayacağı şeylere kabiliyetleri vardır.”

Gözleri uzaklara daldı. “Yaptıkları iş çok tehlikelidir ve bunun seni ne kadar korkuttuğunu hiç umursamadan her seferinde denize geri dönerler. Denizi her zaman kadınlara tercih ederler. Ve evde güven içinde oturmaktansa sevdikleri şeyi yaparken ölmeyi yeğlerler.”

Annesinin sesindeki alışılmadık ağırbaşlılık Piper’in yatağa mihlanmasına neden olmuştu. “Bana bunları neden söylüyorsun?”

Maureen narin omzunu kaldırdı. “Erkeğin böylesi bir tehlikeye atılması kadınlara heyecan verici gelebilir. Sonra bir bakarsın heyecan falan kalmamış. Parçalanmışsın. Mahvolmuşsun. Birilerine çekildiğini hissedersen bunları unutma.”

Kadın başka şeyler de söylemek istermiş gibiydi ama bunun yerine kapı çerçevesine iki kez vurup odadan ayrıldı ve iki kardeşi yalnız bıraktı.

Piper bir yastık alıp Hannah’ya uzattı. “Beni bununla boğ lütfen. Yapılması gereken bu çünkü.”

“Ben de seninle geleceğim.”

“Olmaz. İşin ne olacak? Ve Sergei?” Piper derin bir nefes alıp verdi. “Sen burada çok güzel şeylere sahipsin, Hanns. Ben üstesinden gelmenin bir yolunu bulurum.” Kardeşine sahte bir ciddiyetle baktı. “Westport’ta mutlaka genç kızlara para yedirecek zengin ihtiyarlar vardır, değil mi?”

“Kesinlikle seninle geliyorum.”

Bölüm Dört

Brendan Taggart, genç kadınları fark eden ilk Westport sakini oldu.

Kaldırım kenarından bir araba kapısının kapatılma sesini duyup da İsimsiz'de tabure yerine kullandıkları fiçılardan birinin üzerinde cama doğru döndüğünde bira tenekesini ağzına götürmekte olan eli havada asılı kalmıştı. Barın içindeki müzik sesini ve anlatılan hikâyeyi duyamaz olmuştu.

Kirli camdan, iki kızın taksinin iki ayrı kapısından inmelerini izlerken yanlış adrese gelmiş budala turistler oldukları kanısına vardı.

Ama sonra taksinin bagajından valizlerini indirmeye başladılar. Tam yedi taneydi.

Brendan homurdanıp birasından bir yudum aldı.

Bu civarlarda tek bir motel bile yoktu. Turistler yanlış adrese gelmekle kalmamış, yaz yağmurlarını hiç hesaba katmadan sahilde bir gece partisine katılacakmış gibi giyinmişlerdi. Bir şemsiyeleri bile yoktu. Ayrıca etraflarına bakarken fazlasıyla şaşkın görünüyorlardı.

Brendan'ın gözüne ilk çarpan, disket şapkalı kız oldu.

Çünkü kolundan sarkan ruj şeklindeki çantası ve bir yerlere dokunmaya korkuyormuş gibi göğsüne doğru kaldırıp bilekten kıvrıldığı elleriyle *acayip derecede* saçma bir görüntüsü vardı. Kafasını geriye atarak bara ev sahipliği yapan binaya şöyle bir baktı ve gülmeye başladı. Sonra gülüşü sanki hıçkırığa dönüştü ama Brendan müzik ve pencere yüzünden sesini tam olarak duyamıyordu.

Sonra yağmurun, Disket Şapkalı'nın elbisesini memelerine yapıştırmaya başladığını fark ederek derhal bakışlarını kaçırıp dikkatini tekrar yanındakilere verdi. Randy'nin abartılı hikâyesini daha önce seksen defa dinlemiş olsa da yine dinliyormuş gibi yaptı.

“Deniz o gün fokur fokur kaynıyordu,” diyordu Randy, ezilen metali andıran sesiyle. “Kotamızı doldurmuş, hatta şuradaki kaptanımız sayesinde fazlasını yakalamıştık.” Buğulanmış içki kupasıyla Brendan'ı gösterdi. “Bense ördek götü kadar ıslak güvertede dikilmiş, eve döndüğümde küveti parayla doldurup içine dalmayı hayal ediyordum. Artık son kafesi geri çekiyorduk ki karşımızda onu gördük. Lanet denizdeki en büyük yengeçti herhalde. Kahretsin, tüm yengeçlerin büyükbabası olmalıydı. Ve boncuk gibi gözleriyle bana bakarken mücadele etmeden teslim olmayacağını söylüyordu. Yok efendim, yooook.”

Randy az önce oturduğu tabureye şimdi ayağını dayamış ve dramayı artırmak için yüzüne gereken çetinliği katmıştı. İhtiyar adam, Brendan'ın gemisinde o daha kaptan olmadan öncesinden beri çalışıyordu. Tüm tayfanın denizde harcadığı sezonların toplamından daha fazla sezon görmüştü. Her

sezonun sonunda kendi için bir emeklilik partisi düzenlerdi. Ama denize açılma vakti geldiğinde, önceki sene kazandığı parayı dibine kadar harcadığı için yine gemide hazır bir şekilde bulunurdu.

“Sonra o kalleş birden yağmurluğumun koluna yapıştı. Ağrı, kafesi falan aşmıştı, öyle fenaydı. Deri falan dinlemiyordu. Zaman donmuştu sanki hanımlar beyler. Kaptan, kafesi çekmem için bana bağıırıyordu ama ben *kalakalmıştım*. Yengeç beni büyülemişti, orası kesin. Sonra yengecin çağırdığından emin olduğum dalga vurdu. Kimse farkına bile varmamıştı. Kendimi birden suyun içinde buldum.”

Brendan için bir büyükbaba gibi olan yaşlı adam ufak bir ara verip birasının yarısını kafasına dikti.

“Beni gemiye geri çektiklerinde...” Derin bir nefes alıp verdi. “Yengeç çoktan gözden kaybolmuştu.”

Kalabalık bardaki, bu efsaneyi daha önce dinlememiş olan iki kişi gülerek alkışlamaya başlamıştı ki Disket Şapkakalı ile arkadaşı içeri adım attılar. Saniyeler içinde mekân iğne atılsa duyulacak kadar sessizleşti ama bu Brendan’ı hiç şaşırtmadı. Westport turistlerin uğradığı bir kasabaydı, evet ama yabancılar İsimsiz’e pek gelmezlerdi. Yelp’teki aramalarda bulunmayacak bir bardı burası.

Çünkü yasal bir mekân değildi.

Fakat asıl şoka neden olan şey, yerlilerden olmayan birilerinin bara pat diye dalıp pazar akşamı zırvaları seansını bölmesi değil, bu kişilerin *görünüşleriydi*. Özellikle de içeri ilk giren kişi olan Disket Şapkakalı’nın tüm salonu elektroşok

* İşletmeler hakkında kitle kaynaklı incelemeler yayımlayan internet sitesi ve mobil uygulamasına sahip bir ABD şirketi. (ç.n.)

şiddetiyle sarsacak enerjisiydi. Kısa, uçuş uçuş elbisesi ve ip-leri bacaklarının alt kısımlarına dolanmış sandaletleriyle... Tabii bir de... O sıkı vücudu ve nefis kıvrımlarıyla bir magazin dergisinden fırlamışa benziyordu.

Brendan ona tamamen objektif bir gözle bakabiliyordu.

Beyni, bir kadının çekiciliğini kabul edip bunu hiç umursamadan geçebilecek kapasitedeydi.

Birasını pencere pervazına bırakıp kollarını göğsünde kavuştururken bardaki herkesin aval aval yabancılara bakması karşısında bir anlık sinir hissetti. Randy dilini adeta kırmızı halı gibi uzatmıştı. Erkeklerin geri kalanıysa kafalarında evlenme teklifi konuşmalarını hazırlamaya başlamışa benziyorlardı.

“Valizleri taşımama biraz yardım eder misin Pipes?” diye seslendi ikinci kız kapıdan. Kalçasıyla kapıyı açık tutmaya çalışırken bir yandan da elindeki valizle uğraşıyordu.

“Ah!” Disket Şapkalı arkasına döndü. Yüzü hafiften pembeleşmişti. Kahretsin, yüz de ne yüzdü ama. Şimdi aralarında kirli bir cam olmadığı için güzelliğini inkâr etmek mümkün değildi. Erkeklerin uğrunda hayatlarını verebilecekleri masmavi gözleri, muhteşem geniş dudakları vardı. Bu, saf ama aynı zamanda fazlasıyla tahrik edici bir kombinasyondur. Ve Brendan'ın bir parçası olmayı hiç istemediği bir belaydı. “Kusura bakma, Hanns.” Kız yüzünü buruşturdu. “Gidip diğer valizleri alayım.”

Dokuz erkek aynı anda, “Ben alırım,” diye bağırıp birbirlerine takılarak kapıya atıldılar. Biri diğer kızın elindeki valizi alırken diğerleri kapıdan sıkış tepiş geçerek yağmura

fırladılar. Bu aptalların yarısının kendi mürettebatından olduğunu görmek Brendan'ın onları oracıkta işten atmak istemesine neden olmuştu.

Saniyeler içinde küçük bir kargaşayla yedi valiz de barın ortasına yerleştirilmişti ve etraflarındaki insanlar beklenti içinde dikiliyordu. “Bu ne centilmenlik böyle! Çok nazik ve sıcaksınız,” diye şakıdı Disket Şapkalı, tuhaf çantasını göğsüne bastırarak. “Sağ olun!”

“Aynen, sağ olun,” dedi ikinci kız kısık sesle, UCLA *sweatshirt*'ünün koluyla yüzündeki yağmur sularını silerken. *Los Angeles. Tabii ya.* “Şey, Pipes?” Kendi etrafında dönerek barı inceledi. “Buranın doğru yer olduğundan emin misin?”

Arkadaşının sorusu Disket Şapkalı'nın nerede durduğunu fark etmesini sağlamış olmalıydı ki o mavi gözler kocaman açılarak İsimsiz'i ve içindeki insanları incelemeye başladı. Brendan onun ne gördüğünü biliyordu ve birbirine uyumsuz oturakların üzerindeki tozlara, kırık zemin döşemelerine, çatı kirişlerinden sarkan antik balık ağlarına bakarken irkilerek geri çekilmesi karşısında gücenmeden edemedi. Kızın ağzının köşelerinin hayal kırıklığıyla kıvrılması aklından geçenlerin bir işaretçisiydi. *Senin için yeterince iyi değil mi bebeğim? Kapı hemen arkanda.*

Pipes –acayip bir isim ve daha da acayip çantanın sahibi– titiz hareketlerle çantasını açıp parlak taşlarla süslü cepte telefonunu çıkararak kırmızıya boyanmış kare şekilli tırnağıyla ekrana vurdu. “Burası... North Forrest Sokağı 62 Numara mı?”

İçeridekiler, kısık sesle sorulmuş soruyu koro şeklinde, “Evet,” diye yanıtladılar.

“O zaman...” Kız, arkadaşına dönerken hızlı hızlı nefes alıyordu. “Doğru yer.”

“Ah,” dedi UCLA. Sonra boğazını temizleyip yüzüne Piper’in ki kadar etkileyici olmasa da güzel bir gülümseme yerleştirdi. “Şey... Tuhaf girişimiz için kusura bakmayın. Burada birileri olacağını bilmiyorduk doğrusu.” Yürümek için üretilmiş benzemeyen çizmelerinin üzerinde kıpırdandı. “Ben Hannah Bellinger. Bu da ablam Piper.”

Piper. Pipes değil.

Gerçi buna pek de gelişme denemezdi ama neyse.

Piper, disket şapkasını çıkarıp sanki bir fotoğraf çekimindeymişçesine saçlarını savurdu ve bardakilere süklüm püklüm bir tebessümle baktı. “Biz buranın sahibiyiz. Ne çılgınca bir şey, değil mi?”

Kızların mekâna girişleriyle sebep oldukları sessizlik şu ankinin yanında hiç kalırdı.

Buranın sahipleri mi?

İsimsiz’in bir sahibi yoktu. Brendan’ın ilkokul zamanlarından beri boştu burası.

Geçmiş zamanlarda bir ara kasabanın yerlileri, özellikle yazın cehennem sıcaklarında turistlerden kaçacak bir yerleri olsun diye para toplayıp burayı bira ve diğer alkollü içeceklerle doldurmuşlardı. O zamandan beri on yıl geçmişti ama bar hâlâ uğrak yerleriydi. Müdavimler içki alımına devam edebilmek adına haftada bir para toplamaya devam ediyorlardı. Brendan bu konuya pek kafa yormazdı ama İsimsiz’i kasaba halkına ait olarak görürdü. *Tüm halka.* Bu iki yabancının habersizce çıkagelip bar üzerinde hak iddia etmesi hiç doğru gelmiyordu.

Brendan rutinden, her şeyin ait olduğu yerde kalmasından hoşlanırdı. Ve bu iki kız buraya ait değildi. Özellikle de onun dik dik baktığını fark edip küçük parmağını selam verir gibi sallamaya cesaret eden Piper.

Randy boğuk kahkahasıyla kızın dikkatini üstüne çekti. “Nasıl? İsimsiz’in sahibi siz misiniz?”

Hannah ablasının yanına geçti. “Barın adı bu mu?”

“Yıllardır böyle diyoruz,” dedi Randy.

Brendan’ın güverte çalışanlarından biri olan Sanders kendini karısının kollarından kurtarıp öne çıktı. “Buranın son sahibi bir Cross’tı.”

Brendan, bu isim karşısında Piper’in hafifçe titrediğini fark etti.

“Evet,” dedi Hannah tereddütle. “Farkındayız.”

“Ah!” Piper yine ışık hızıyla telefonun ekranını kaydırmaya başlamıştı. “Tanner adında bir sorumlu olması lazım. Üvey babamız, burayı temiz tutması için ona ödeme yapıyordu.” Gülümsemesi hâlâ yüzünde olsa da bakışları temiz *olmadığı* aşikâr olan barda dolaşıyordu. “Acaba kendisi... Tatilde mi?”

Brendan kızgınlıktan köpürüyordu artık. Burası seneler süren geleneklere sahip gururlu bir kasabaydı. Bu zengin kızı böyle aralarına girip onun doğduğundan beri dostu olan insanları ve tayfasını hor görme hakkını nereden buluyordu?

Randy ile Sanders alaycı bir şekilde güldüler. “Tanner hemen şurada,” dedi Sanders. Kalabalık ikiye ayrılıp kendinden geçmiş halde bar tezgâhına yayılmış “bar sorumlusunu” görmelerini sağladı. “Kendisi 2008’den beri tatilde.”

Bardaki herkes biralarını kaldırıp bu espriye gülerken Brendan'ın dudakları da hafifçe seğirdi. Ama rahatsızlığı henüz tamamen yok olmamıştı. Hatta hiç yok olmamıştı. Pencere pervazındaki birasını alıp bir yudum içerken gözleri hâlâ Piper'daydı. Kız bunu hissetmiş olacaktı ki ona dönüp cilveli gülümsemelerinden birini attı. Tabii ki Brendan onunla hiç ilgilenmediğine çoktan karar vermişti, bu yüzden bu gülümsemeler vücudunun alt kısımlarında bir sıcaklığa yol açmamalıydı.

Sonra kızın bakışları onun yüzük parmağında hâlâ duran alyansa kaydı ve cilveli hali kaybolurken kafasını başka yöne çevirdi.

Aynen öyle. O şekilde anlamam işime gelir.

"Sanırım ben kafa karışıklığınızı çözebilirim," dedi Hannah, ensesini ovalayarak. "Henry Cross... Bizim babamızdı."

Brendan'ın kaşları şokla çatıldı. Bu kızlar, Henry Cross'ın çocukları mıydı? Brendan onun yaşadığı zamanlarda küçük olduğu için adamı şahsen hatırlamıyordu ama ölümünün bir efsane olduğunu biliyordu. Randy'nin kötücül yengeç hikâyesinden çok daha büyük bir hikâyeydi. Uğursuzluk getirmesin diye pek ağza alınmazdı ama insanlar içkiyi fazla kaçırınca ya da denizdeki korku dolu anlarda birbirlerine fısıldarlardı.

Henry Cross, Bering Denizi'ndeki devasa kral yengeçlerinin peşine düşen Westport tayfasından ölen son kişiydi. Limanda onun için yapılmış bir anıt bile vardı ve her yıl denizin onu aldığı gün, üzerine çelenk yerleştirilirdi.

Balıkçıların denizde ölmesi sıradışı bir olay değildi. Hatta kral yengeci avcılığı, Birleşik Devletler'deki en tehlikeli meslek

olarak kabul edilmişti. Her sonbaharda denize açılan erkeklerden geri dönemeyenler olurdu. Ama Westport'ta son yirmi yıldır hiç can kaybı yaşanmamıştı.

Randy şaşkınlıkla taburesine çökmüştü. "Hayır. Yoksa siz... yoksa siz Maureen'in kızları mısınız?"

"Evet," dedi Piper, Brendan'ın huzurunu kaçırarak kadar mükemmel bir gülümsemeyle. "Onun kızlarıyız."

"Vay anasını! Şimdi benzerliği görüyorum. Anneniz sizi sık sık rıhtıma getirirdi. Ceplerinizi şekerle doldurmadan eve dönmezsiniz." Randy dikkatini Brendan'a çevirdi. "Kayınpederin bunu duyduğunda altına edecek. Henry'nin kızları, ha? Hem de barının tam ortasında!"

"Bizim barımız," diye düzeltti Brendan alçak sesle.

Bu iki kelime odanın havasını soğutacak bir etki oluşturdu. Kasabalılardan birkaçı oldukları yerde büzüşürken masa olarak kullanılan kasalardaki içkilerini unuttular.

Brendan birasını sakince bitirirken meydan okurcasına kaşını kaldırarak bardağın tepesinden Piper'a baktı. Bu buz gibi bakışla bir çaylağın altına işemesine neden olabilirdi ama kız, çoğu insanın aksine karşısında gayet dik duruyordu. Sonra bileğini yine kıvrarak pembemsi altın rengi uzun saçlarını omzunun arkasına attı.

"Ah, tapu öyle demiyor," dedi şeker gibi bir sesle. "Ama merak etme. Bu tuhaf düşmanca tavrını fazla sürdürmek zorunda kalmayacaksın. Sadece üç aylığına buradayız. Sonra Los Angeles'a döneceğiz."

Sanki herkes oturaklarına daha da gömülmüştü.

Randy onlardan biri değildi tabii. O bu konuşmayı fazlasıyla eğlenceli bulmuş gibiydi. Yüzünde öyle geniş bir

gölümseme vardı ki Brendan onun, üçü altın olan dişlerinin hepsini görebiliyordu.

“Nerede kalacaksınız?” diye sordu kızlara.

Kardeşler aynı anda tavanı işaret ettiler.

Brendan küçük bir kahkaha attı. “Cidden mi?”

İçeridekilerden birkaçı kaygıyla birbirlerine baktılar. Hatta biri fırlayıp Tanner’ı uyandırmaya çalıştı ama çabası boşunaydı.

Ne saçma bir duruma düşmüşlerdi böyle! İki kız, barın harap halde olduğunu düşünüyorlarsa bir de üst katı görmeliydiler. Gördüklerinde –özellikle *Piper* gördüğünde– Westport’ta bir gece bile kalamayacaklarına karar vereceklerdi. Tabii eğer motellerden birine gitmezlerse.

Brendan gidişattan memnun olarak bardağını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Onun boyunun farkına varırken *Piper*’ın gözlerinin genişlemesi hoşuna gitmişti. Ama her nedense kıza fazla yaklaşmak istemiyordu. Nasıl koktuğunu asla bilmek istemiyordu mesela. Sonra tereddüt ettiği için kendi kendine küfrederek öne çıktı ve iki eline birer valiz aldı. “Pekâlâ, gelin size kalacağınız yeri göstereyim.”

Bölüm Beş

*B*u ahmak da *kimin nesi*ydi böyle?

Piper çenesini dik tutmaya çalışarak devin peşinden, Bel-Air'daki kıyafet dolabından bile daha küçük olan barın arkasına doğru ilerledi ve dar bir merdivenden çıktı. Yüce İsa, ne kadar da iri bir adamdı! Basamakları tırmanırken bere taktığı kafası yukarı değmesin diye eğilmek zorunda kalacak kadar hem de!

Kısa bir an için Piper o berenin altındaki gümüşü yeşil gözleri büyüleyici bulmuştu. Genç adamın güzelce şekillendirilmiş siyah, dolgun sakalları ve birkaç hafta önceki havuzda deve güreşi yarışmasında çok faydalı olabilecek geniş omuzları vardı. Daha doğrusu *her yeri* genişti. Yıpranmış *sweatshirt*'ü bile yapılı göğsünü ve kollarını saklayamıyordu.

Bara adım attıkları andan beri onun kendini süzdüğünü hisseden Piper böyle anlarda yaptığı en iyi şeyi yapmış, fazla göze sokmadan flörtöz bir tavır takınmıştı.

Kalçasını hafifçe kıvrırmak, elmacıkkemiklerini ışığa doğru döndürmek, karşısındaki adamın dikkatini dudaklarına çekmek ve gözleriyle ruhunu emmek onun için nefes almak

kadar doğaldı. Bu işveli halinin başarı oranı normalde oldukça yüksekti ama bu adam sadece öfkeli görünmüştü.

Piper onun evli olduğunu nereden bilecekti ki? Babalarının barına girdiklerinde kendilerini, mekâna el koyduğu belli olan iki düzine insanın ortasında bulmuşlardı. Bir anda incelemesi gereken pek çok şeyle karşılaştığı için altın alyansı fark edememişti işte. Genç adamın yüzüğü bilerek gösterdiğini fark eder etmez de davetkâr bakışlarını kaçırmıştı. Asla evli birinin peşine düşecek değildi.

Omuzlarını dikleştirdi ve dev gibi adama bir kez daha dostane bir şekilde yaklaşmaya karar verdi. Sonuçta karısına bu kadar sadık bir erkek olması hayranlık uyandırıcıydı. Piper da bir gün evlenirse kocasının böyle sadık olmasını umut etti. Belki bu genç adam onun göz göze gelmeye falan çabalamadığını anlarsa biraz rahatlardı. Hannah ile Piper, burada doksan gün kalmak zorundaydılar. Kasabaya ayak basar basmaz düşman edinmek hiç iyi olmazdı.

“Tanner’dan dairenin anahtarını falan almamız gerekmez miydi?” diye seslendi üst basamaklara doğru.

“Hayır,” diye kısa bir cevap geldi. “Burada kilit yok.”

“Ah.”

“Barın girişinin kilidi var,” dedi genç adam, dairenin kapısını tekmeyle açıp içeride gözden kaybolurken. “Ama aşağıdaki çoğu kişide yedek anahtar bulunur.”

Piper dudağını ısırdı. “Bu pek de güvenli görünmedi.”

İri adam sesindeki küçümseyici tonu saklamıyordu. “Birilerinin içeri girip ruj şekilli çantayı çalmasından mı korkuyorsun?”

Arkasındaki Hannah keskin bir nefes aldı. “İşte şimdi yandık.”

Piper inatla soğukkanlılığını korudu ve dairede deve katıldı. Işık henüz açık olmadığından kenara çekilip kardeşinin de içeri girmesine izin verdi. Westport’a gelme konusunda ısrarcı olduğu için şu anda ona son derece minnettar hissediyordu. “Seninle kötü bir başlangıç yaptık,” dedi sonra genç adama. Artık her nerede duruyorsa. “Adının ne olduğunu söylemiştin?”

“Adımı söylemedim,” dedi alaycı ses karanlığın içinden. “Brendan.”

“Brendan...”

Işıklar açıldı.

Ve Piper yere yığılmamak için Hannah’nın koluna tutundu. Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

“Offf siktiiiiir,” diye fısıldadı kardeşi yanından.

Bir hata olmalıydı.

Piper gelmeden önce internette Westport’u araştırmış, buralarda neler olduğuna şöyle bir bakmıştı. Ülkedeki hiçbir yer Los Angeles *değildi* sonuçta, bu yüzden fazla bir şey öğrenmeye gerek yoktu, değil mi? Araştırması ona, Pasifik Okyanusu’nun hemen kıyısındaki Westport’un ilginç ve eklektik bir yer olduğunu göstermişti. Bir sörf mekânıydı. Tatlı bir köydü. Burayı düşününce hayalinde okyanus manzaralı rüstik bir daire ve #PNWBarbie etiketiyle paylaşacağı fotoğraflar çekmek için müsait pek çok yer canlanmıştı.

Böyle bir yer değildi.

Bu daire *tek bir odadan* ibaretti. Banyoyu odadan ayıran kâğıt kadar ince bir duvar vardı. Sola doğru üç adım atsa kendini minyatür mutfakta bulacaktı. Sağa doğru üç adımsa onu ranzayla buluşturacaktı.

Ranza.

Gerçek hayatta bunlardan hiç görmüş müydü?

Brendan'ın botları yere sürtünerek ilerledi ve kardeşlerin önünde durdu. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş halde daireye bakarken yüzünde birden neşeli bir ifade belirmişti. "Tereddütleriniz mi var?"

Piper gözlerini tavana çevirdiğinde kaç tane örümcek ağı olduğunu sayamadı bile. Her yüzeyde bir katman pislik vardı ve henüz banyoyu görmemişti. Odadaki tek pencere, yan binanın tuğla duvarına bakıyordu; yani içerideki iğrenç koku-
kudan tamamen kurtulmanın da bir yolu yoktu.

Neredeyse Hannah'ya dönüp buradan derhal ayrılacaklarını söyleyecekti. Daniel'in banka kartlarına koyduğu azıcık miktar parayla bir araç kiralayıp Los Angeles'a gidebilirlerdi. Ama araç kiralamanın ne kadara patlayacağını da bilmiyordu. Bin dolar da, elli bin dolar da olabilirdi. Böyle şeyleri onun için genelde başkaları ayarlardı.

Belki de Daniel'i arayıp sorumlunun parayı almasına rağmen hiçbir iş yapmadığını anlatırlarsa üvey babaları merhamete gelip eve dönmelerine izin verirdi. Onlara nasıl hayır diyebilirdi ki? Bu daire yaşanacak bir yer değildi kesinlikle. En azından dip köşe temizlenene dek. Ama bunu onlar için kim yapacaktı?

Brendan'ın bakışları hâlâ üzerindeydi. Patlamasını beklediği kesindi.

Piper *cidden* patlamak üzereydi.

Fakat sonra zihninde birtakım cümleler yankılandı.

Her günün giyinip süslenip babacığının parasını harcamakla geçiyor.

Bir şey öğrenmek için bir sebebin yok ki senin.

Sen boşsun, tamam mı?

Bir amaç için çalışacak ya da bir şeyler yapacak kararlılık yok sende. Benim sağladığım bu konforlu hayat dururken neden bir şeyler için hırslanmaya zahmet edesin ki, değil mi?

Brendan'ın ukalalığı birden tiksindirici gelmeye başladı. Boğazı sanki yapıştırıcı sürülmüş gibi daralıyordu. Değersiz olduğunu düşünen bir erkekle daha karşılaşmıştı işte. Ne orijinal. Ne harika.

Ama hayır, Brendan önemli biri olmadığı gibi fikri de önemli değildi.

Gerçi herkesin ondan beklentisinin bu kadar düşük olması birazcık koymaya başlamıştı. Piper bunu inkâr edemezdi.

Bu ukala herif de ona tek bir bakış atmış ve tıpkı üvey babası ile eski erkek arkadaşı gibi kabiliyetsiz etiketi yapıştırmıştı. İnsanların onu bu kadar sert yargılamasının sebebi ne olabilirdi ki?

Cevabı bilmiyordu ama sevgilisi tarafından terk edildikten ve üvey babası tarafından bu cinayet yerine benzeyen kokuşmuş bara sürüldükten sonra bir yargılayıcı söze daha katlanacak hali kalmamıştı.

Bir gece. Bir gece dayanabilirdi. Değil mi?

“Yoo, bir sorunumuz yok, değil mi Hanns?” dedi neşeyle.

“Hem zaten hiç yaz kamplarına katılma fırsatımız olmamıştı. Şimdi burada kalmak eğlenceli olacak.”

Dönüp kardeşine baktığında yüzünde sıcak bir gülümseme olduğunu görerek rahatladı. “Aynen, sorun yok,” dedi kız, milyon dolarlık bir tatil evini inceliyormuş gibi içeride dolanarak. “Aslında oldukça çok yönlü bir yer burası. Küçük ve sıcak bir ortam olabilir. Sadece birazcık boyaya ihtiyacı var.”

“Hmm,” dedi Piper ona katıldığını belli etmek için başını sallayıp bir parmağını çenesine vurarak. “Form ve fonksiyon diyorsun. Köşedeki şu boş palet, ayakkabı koleksiyonum için mükemmel bir vitrin olabilir mesela.”

Riske girip Brendan’a bir bakış attığında yüzündeki ki-birli tebessümün kaybolmadığını görerek iyice gerildi. Sonra odanın içinden bir yerlerden sesler duyuldu. Sanki biri bir gazete kâğıdını avucunun içinde sıkıştırıp top haline getiriyordu. “Bu ses ne?”

“Diğer ev arkadaşınız.” Brendan dilini yanağının içine bastırıp kapıya doğru ilerledi. “Tahminimce başkaları da vardır.”

Tam bu kelimeler ağzından çıkarken bir sürüngen minicik burnunu oynatarak odanın içinde köşeden köşeye koşuşturmaya başladı. Neydi bu? Fare mi? Fareler normalde sevimli olmaz mıydı? Piper cıyaklayıp telaşla ranzanın tepesine çıktı. Hannah da hemen arkasından geldi. Yatağın ortasında oturup sarılırlarken Piper öğürmemek için kendini zor tutuyordu.

“Size iyi geceler, hanımlar.” Brendan küstahça kıkırdayarak

odadan çıktı ve bara inmek için botlarının altında gıcırdayan basamaklara yöneldi. “Sonra görüşürüz. Belki.”

“Bekle!” Piper gönülsüzce ranzadan inip ürpererek genç adamın beklediği sahanlığa koştu. “Şey, acaba buralarda iyi bir... temizlikçi ve haşere ilaçlaması yapan birilerini tanıyor musun?”

Karşısındakinin küçümseyici tavrı değişmedi tabii ki. “Hayır. Biz evlerimizi kendimiz temizler ve haşereleri kendimiz yakalarız.”

“Ne hoş.” Aç sürüngelemler var mı diye ayaklarının etrafını inceledi. “Bunu kasabanın hoş geldiniz tabelasına yazın. Gayrimenkul satışları patlayacaktır.”

“Gayrimenkul satışları,” diye tekrarladı genç adam. “Böyle konuşmalar Los Angeles’a ait, buraya değil.”

Piper gözlerini devirdi. “Neyin nereye, kimin hangi mekâna ait olduğunu böyle net şekilde bilmek nasıl bir his, söyler misin?” dedi, bakışları hâlâ zeminde dolaşırken. Sonra dalgınca ekledi: “*Tanıdığım* kişilerle dolu bir odada olup yine de kendimi oraya ait hissetmeyebilirim.”

Bu düşünceyi içinden tekrar ederken kafasını kaldırıp Brendan’ın çatılmış kaşlarıyla karşılaştı. Ağzından kaçırıldığı bu gerçeğin üstünü örtmek için farklı bir konudan bahsetmeliydi ama o kadar bitkindi ki bunu yapmak istemiyordu.

“Her neyse, sıcak karşılamam için teşekkürler, Bay Kasvet Başkanı.” Gerileyip daireye girdi. “Bana haddimi ve yerimi bildirdin.”

Brendan gözünü kıstı. “Bir dakika.” Ne tuhaftı ki bu Piper’in nefesini tutmasına neden oldu. Çünkü önemli bir şey

söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Gerekli *olmadıkça* pek konuşmayan şu tiplere benzediği için söyleyeceği önemli gibi gelmişti. Ama son saniyede fikrini değiştirmiş gibi görünerek düşünceli ifadesini yüzünden sildi. “Buraya bir televizyon programı çekmeye falan gelmediniz, değil mi?”

Piper kapıyı onun suratına çarptı.

Bölüm Altı

Brendan evinin kapısını kilitledi ve saatini iki kez kontrol etti. Tam sekizi çeyrek geçiyordu. Kaptan alışkanlığıyla gözleri hemen gökyüzüne döndü. Havanın nasıl olduğuna bakıp sis yoğunluğunu ve sıcaklığı tahmin etmeye çalıştı. Kokuya bakılırsa saat ona varmadan güneş etrafı yakıp kavurmaya başlayacağı benziyordu ama o, sabah işlerini halledene kadar hava normal ağustos sıcaklığında olacaktı. Başına beresini geçirip her zamanki rotasını kullanarak West Ocean Meydanı'na doğru yürüdü. Zamanlama bir balıkçı için her şey demekti ve Brendan tatil günlerinde bile düzenini asla bozmazdı.

Dükkânlar daha yeni açılıyor, kapıların tepesindeki zillerin çınlaması cıyaklayan martıların seslerine karışıyordu. Bir kısmı son seferlerinde Brendan'ın tayfası tarafından tutulmuş olan taze deniz ürünlerinin yazıldığı kara tahtalar dükkânların önüne çekilirken çalışanlar birbirlerine iyi sabahlar diliyordu. Birahanenin önündeki iki genç çocuk birbirlerine sokulmuş, sigara yakmaya çalışıyorlardı. Plajda bir gün için çoktan hazırıldılar.

Turist sezonunun sonu yaklaştığı için her yerde indirim tabelaları asılıydı. Balıkçı şapkaları, kartpostallar, yemekler hep indirimdeydi. Brendan bu döngüyü ve gelenekleri hep çok sevmişti. Hava durumunun hep aynı zamanda, aynı şekilde değişmesi, mevsim geçişlerinin insanları belirli bir rutine sokması güzel bir şeydi. Tutarlı bir yerdi burası. Sebatkârdı; tıpkı âşık olduğu okyanus gibi. Brendan, Westport'ta doğmuştu ve buradan ayrılmayı hiçbir zaman aklından geçirmemişti.

Birden dün akşam yaşananlar gözünün önüne gelince teninin altında bir rahatsızlık baş gösterdi. Sakin sulara koca bir taş atılmıştı adeta. Her şey değişmişti. Yabancılar öyle birden belirip bir şeyler üzerinde hak iddia etmezdi burada. Westport'ta herkes sahip oldukları şeyler için çalışırdı. Hiçbir şey kan, ter ve gözyaşı akıtmadan elde edilemezdi. O iki kız pek de bu kasabaya, insanlarına ve geçmişine önem verecek ya da tehlikeli bir okyanusun kıyısında inşa edilip bugünlere getirilmiş bu topluluğun kıymetini bilecek tipler gibi görünmemişi gözüne.

Neyse ki burada fazla kalmayacaklardı. Eğer Piper geceyi en yakındaki beş yıldızlı otelde rezervasyon yapmadan geçirdiyse Brendan büyük şok yaşayacaktı.

Tanıdığım kişilerle dolu bir odada olup yine de kendimi oraya ait hissetmeyebilirim.

Bu sözcükler neden bir türlü aklından silinmiyordu?

Dün gece de bu sabah da kafasının içinde dönüp durmuşlardı. Çünkü doğru gelmiyordu. Piper gibi güzel –ve keskin espri anlayışına sahip– bir kız istediği yere ait olabildi, değil mi?

Ama buraya ait olamazdı.

Brendan kırmızı ışıktaki bekledikten sonra Montesano'ya geçip Shop'n Kart'ın otomatik kapılarından içeri girdi. Burada her şeyin yerli yerinde olduğunu görmek içindeki rahatsızlığı biraz olsun azaltmıştı. Her zamanki kasiyer Carol'a el salladı. Tavana asılmış kâğıt martılar, kapının açılmasıyla içeri giren rüzgârla uçuştular. Markette henüz pek insan yoktu, Brendan da bu yüzden erkenden gelmeyi seçiyordu zaten. Yaklaşan yengeç sezonu ile alakalı sorular ya da konuşmalara maruz kalmak istemiyordu. Büyük bir av mı olacaktı? Hangi rotayı seçecekti? *Della Ray*'in mürettebatı Rusları yenebilecek miydi? Bu sorulara cevap vermenin ve planlarından bahsetmenin uğursuzluk getireceğine inanıyordu.

Bir deniz adamı olarak Brendan şansa sonuna kadar inanır, her şeyi kontrolü altında tutamayacağını bilirdi. Sağlam bir program yapıp tekneyi istediği rotaya yönltebilirdi. Ama hazinelerini onlara ne zaman veya nerede sunacağı okyanusa kalmış bir şeydi. Yengeç sezonu yaklaşırken tek dileği, kaptanlığı kayınpederinden devraldığı sekiz sene öncesinden beri olduğu gibi şanslarının yine yaver gitmesiydi.

Kenara konmuş market sepetlerinden birini alıp batıya, dondurucu koridoruna ilerledi. Alışveriş listesi hazırlamamıştı, buna ihtiyacı yoktu. Çünkü her seferinde aynı şeyleri alırdı. İlk önce birkaç paket hamburger köftesi alacak, sonra da...

"Siri, akşam yemeği için ne pişireyim?"

Yan koridordan gelen bu sesle tamamen hareketsiz kaldı.

"Web'de bunu buldum," diye yanıtladı elektronik ses.

Bir sızlanma sesi yükseldi. "Siri, kolay bir akşam yemeği söyle."

Piper'in telefonuyla sanki canlı biriymiş gibi konuşmasını dinlerken Brendan yumruğunu alnına bastırdı.

Koridordan sinirli mırıldanmalar geldi. "Siri, *tarragon* nedir?"

Brendan avcunu yüzüne sürttü. Kim böyle bir kız çocuğunu kendi başına dış dünyaya salardı ki? Dürüst olması gerekirse onun sabahın bu saatinde markette olması bile şok ediciydi. Ama onu sorgulamayacaktı. Açıklamasını dinlemek istemiyordu çünkü. Hem uyması gereken bir programı vardı.

Yavaş yavaş ilerleyip dondurucudan köfteleri aldı ve sepete attı. Ardından diğer tarafa yönelip her zamanki sade buğday ekmeğinden aldı. Bir anlık tereddüitten sonra Piper'in hâlâ telefonuyla gevezelik ettiği koridora döndü... ve olduğu yerde donup kaşlarını çatmadan edemedi. Kim markete gelirken pullu bir tulum giyerdi ki?

Yani en azından Brendan buna tulum dendiğini düşünüyordu. Kadınların yaz mevsiminde giydiği, alt ve üst parçaları birbirine dikilmiş giysilerdendi. Ama bunun alt kısmı şort şeklindeydi, Piper'in sıkı kalçasının hemen altında bitiyordu. Ve onu lanet bir disko topuna çevirmişti. "Siri..." Omuzları çökmüştü ve market sepeti elinden düşecek gibiydi. "İki malzemeli yemek var mıdır?"

Brendan kendini tutamayıp iç geçirince Piper saçlarını savurarak ona döndü ve gözlerini kırptırdı.

Manzara karşısında Brendan göğsünün hayranlıkla sıkışmasına engel olamadı.

Kahretsin, Los Angeleslı kız bir gecede daha da mı güzelleşmişti ne?

Brendan omuzlarını gerip kaburgasındaki baskıyı azaltmaya çalıştı. Piper karşısına çıkan her erkeğin aynı şekilde tepki vermesine neden oluyordu muhtemelen. Marketin parlak ışıkları altında bile tek bir kusuru görünmüyordu. Brendan onu bu kadar dikkatli *incelemek* istemiyordu. Ama böyle birine bakmadan durmak da mümkün değildi ki. Piper'in vücudu ona, sonsuza dek kendi eliyle tatmin edilemeyecek bazı ihtiyaçları olduğunu hatırlatmıştı. Ve bu çok, çok uzun zamandan beri ilk kez oluyordu.

Onun Westport'ta kalacağı sürenin kısıtlı olması iyi bir şeydi.

"Hâlâ burada mısın?" Brendan çenesini sıkıp gözlerini Piper'in uzun ve pürüzsüz bacaklarından ayırarak koridoru ilerledi ve sepetine bir paket makarnayla bir kavanoz sos attı. "Şimdiye çoktan gitmişsindir diye düşünüyordum."

"Gitmedim." Kendinden ne kadar memnun olduğu hissedilebiliyordu. "Bana en az bir gün daha katlanmak zorunda kalacaksın gibi görünüyor."

Brendan sepetine bir kutu pirinç koydu. "Fare sürüsüyle barış anlaşması mı imzaladınız?"

"Aynen. Şu anda bana balo için elbise dikmekle meşguller." Onun, *Cinderella* referansını anlayıp anlamadığını görmek için duraksadı. Yüzünden bir şey anlayamayınca da devam etti: "Şey..."

Piper ona yetişebilsin diye adımlarını yavaşlattığını fark eden Brendan kendine şaşırdı. "Şey ne?"

Genç kadın onun sert tonu karşısında gözlerini kırpmadığı. Gülümsemesi kırılğan olabilirdi ama yine de yüzünde

tutmayı başarıp çenesini dikti. “Bak, acelen varmış gibi görünüyorsun ama...”

“Evet, acelem var.”

Dün akşam gözlerinde olan ateş geri dönmüş, bebek mavisi irislerinin arkasında titreşiyordu şimdi. “Eh, balıkların arasında yuvarlanma randevun falan varsa...” Öne eğilip onu kokladı. “İptal etsen de olur. Zaten buram buram kokuyorsun.”

“Westport’a hoş geldin, tatlım. Burada her şey balık kokar.”

“Ben kokmam,” dedi Piper kalçasını kıvrarak.

“Bir zaman sonra görürüz.” Brendan bir bezelye konserve ald. “Aslında... görmeyelim.”

Piper telefonu tutan elini savurup bıraktı ve kendi bacağının yan tarafına vurdu. “Yok artık. Senin benimle sorunun ne acaba?”

“Erkekleri kapında köle etmeye alışkınsındır herhalde, değil mi?” Brendan konserveyi havaya atıp tuttu. “Kusura bakma. Ben onlardan değilim.”

Her nedense bu cevabıyla Piper’in yarı isterik bir kahkaha atmasına neden oldu. “Kesinlikle. Erkekler peşimde *salya akıtarak* dolanır, her isteğimi yerine getirirler.” Telefonuyla önce onu sonra kendini işaret etti. “Mesele bu mu yani? Şımarık olduğum için mi bana kaba davranıyorsun?”

Brendan ona doğru eğildi. O kadar yakındı ki inanılmaz dudaklarının aralanmasını rahatça izleyebiliyor, bariz şekilde kadınsı kokusunu alabiliyordu. Çiçeksi değildi, odunsu ve şehvet uyandırıcı ama yine de hafif bir kokuydu. Daha da yakınına gidip kokuyu iyice içine çekme isteği öfkesini artırdı. “Dün akşam senin burayı nasıl yargıladığını çok iyi gördüm. Binaya bakıp sanki zalimce bir şakanın içine düşmüşsün

gibi kahkaha attın.” Duraksadı. “Mesele bu. Teknemde çalışan tayfanın hepsinin de kendi aileleri var. Geçmişleri var. Bu tarih, bu kökler kasabanın derinlerine kadar iniyor. Ve bu geçmişin büyük bir kısmını İsimsiz’in duvarları arasında ve teknemin güvertesinde yaşadılar. Tayfamın her bir üyesinin ve kıyıda onları bekleyenlerin önemini asla unutmamak benim işim. Bu kasaba benim işim. Böyle bir yerin hayatına huzurla devam etmesi için gereken karakteri sen anlayamazsın.”

“Evet, anlayamam,” dedi Piper sakinliğinin bir kısmını kaybederek. “Çünkü buraya geleli daha bir gün bile olmadı.”

Anlayış –ve gereğinden fazla sert davranmanın neden olduğu pişmanlık– içini sızlatınca Brendan artık konuşmayı kesip gitmesi gerektiğinin farkına vardı. Ama diğer koridora geçtiğinde genç kadın da arkasından geldi. Sepetindeki elma sirkesi ve lima fasulyeleriyle ne yapacağını çok iyi biliyor-muş gibi görünmeye çalışıyordu.

“Yüce İsa.” Brendan kendi sepetini yere bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu kombinasyonla ne yapmayı düşünüyorsun çok merak ediyorum cidden.”

“Seni zehirleyecek bir şey mesela.” Piper ona huysuz bir bakış daha attıktan sonra ayaklarını yere vurup sanat eseri kalçasını kıvrarak koridorun diğer ucuna ilerledi. “Bu kadar konuksever olduğun için sağ ol. Bu kasabayı çok sevdiğin belli. Belki de onu daha iyi temsil etmeyi düşünmelisin.”

Pekâlâ. Bu acıtmıştı işte.

Brendan bu topluluk tarafından büyütülmüştü. On yaşına bastığında Westport’taki her evin içinde bulunduğunu söyleyebilirdi. Kasabalıların tümü anne babasıyla arkadaştı. Onlar Brendan’a bakmıştı, anne babası da onlara aynı şekilde karşı-

lığını vermişti. Erkekler denizden döndüğünde kutlamalar yapılırken ya da birileri hastalandığında annesi hemen bir tencere yemeği hazır edip götürürdü. Brendan davranışları hakkında annesinin ne düşüneceğini çok uzun zamandır aklına getirmemişti. Şimdi yaptığı şeyin farkına varınca irkilmeden edemedi.

“Siktir,” diye mırıldanıp sepetini yerden alarak genç kadının peşinden gitti. Şımarık bir zengin züppesi olsa da söylediği şeyde haklıydı. *Sadece* bu konuda ama. Bir Westport sakini olarak Brendan buraya karşı görevini yerine getirememiştir. Ama denizdeyken rotadan çıktığı nadir zamanlarda olduğu gibi şimdi de doğru yola girebilir ve lanet gününe başlayabilirdi. “Pekâlâ,” dedi hamur işi malzemeleri koridorunda Piper’in arkasında durup onun omuzlarının gerilmesini izlerken. “Telefonunla ettiğin sohbetten anladığım kadarıyla hızlı hazırlanacak bir yemek arıyorsun. Doğru mu?”

“Evet,” diye mırıldandı Piper ona bakmadan.

Brendan onun dönmesini bekledi ama beklentisi boş çıktı. Yüzünü görmek için sabırsızlanıyor değildi tabii ki. Ama bu kadar yakın dururken genç kadının başı onun omuzlarına geliyordu ve bu, nedense bir pislik gibi davrandığı için kendinden utanmasına neden olmuştu. “En kolay yemekler İtalyan yemekleridir. Tabii süslü bir şeyler istemiyorsan.”

Sonunda Piper gözlerini devirerek ona döndü. “Süslü bir şeylere ihtiyacım yok. Her neyse. Zaten bunu...” Kafasını iki yana salladı. “Boş ver.”

“Ne?”

“Bunu Hannah için yapıyorum.” Parmaklarını kıvrarak rafları işaret etti. “Yemeği yani. Zorunda olmamasına rağmen

benimle geldiğinden dolayı teşekkür etmek için. Hayatında önemli insanlar ve kökler olan tek kişi sen değilsin. Benim de önemsedığım insanlar var.”

Brendan kendi kendine, Piper’la ilgili bir şey bilmek istemediğini hatırlattı. Buraya neden geldiğini, ne yapmayı planladığını... hiçbir şey öğrenmek istemiyordu. Ama ağzı ondan habersiz oynamaya başlamıştı bile. “Neden Westport’a geldin ki? Binayı satmak için mi?”

Genç kadın burnunu kırıstırıp soruyu düşündü. “Sanırım bu da bir seçenek. O kadar ilerisini düşünmedik daha.”

“Binayı satsan kaç tane devasa şapka alırsın düşünsene.”

“Ne var biliyor musun, sen ahma...” Devam etmeden topuklarının üstünde dönüp uzaklaşmaya yeltendi ama Brendan dirseğini kavrayarak onu durdurdu. Piper anında kolunu kurtarıp uyarır gibi bakarak şaşırmasına neden oldu. Sonra gözleri parmağındaki alyansa kaydı.

Brendan’ın içinde yanlış anlamayı gidermek için ani ve... Telaşlandırıcı bir dürtü belirdi.

“İlgilenmiyorum,” dedi Piper düz bir sesle.

“Ben de ilgilenmiyorum.” *Yalancı*, dedi deli gibi atan nabızı. “Az önce kardeşinle ve köklerinle alakalı söylediğin şeyi anladım.” Boğazını temizledi. “Burada, Westport’ta da köklerin var. Tabii araştırmaya zahmet etmek istersen.”

Genç kadının yüzündeki kınama ifadesi hafiften kayboldu. “Babamdan bahsediyorsun.”

“Evet, en başta o var tabii. Ben onunla tanışmamıştım ama baban buranın bir parçası. Bu da hepimizin bir parçası olduğu anlamına geliyor. Onu unutmuyoruz.”

“Bende unutulacak anı bile yok sayılır,” dedi Piper. “Buradan

ayrıldığıımızda dört yaşıındaydım. Sonrasında da... bu konu-
dan hiç bahsetmedik. Merak etmediğimden değil, annemin
canını yaktığıından.” Gözlerinde kıvılcımlar vardı. “Ama kah-
kahasını hatırlıyorum. Hatta... hâlâ kulaklarımda.”

Brendan çok hafifçe inledi. Az önce yapmayı düşündü-
ğünde geri çekilmiş ve bu kıza farklı bir açıdan bakmamış
olmayı dilemeye başlıyordu. “Baban için yapılmış bir anıt
var. Limanda, müzenin hemen karşısında.”

Genç kadın gözlerini kırıştırdı. “Öyle mi?”

Kafasını sallayan Brendan neredeyse onu oraya götürme-
yi teklif edecekti. Kendini şaşırtmaya devam ediyordu.

“Gidip bakmaya korkuyorum aslında,” dedi genç kadın,
kendi kendine konuşur gibi. “Sahip olduğum az sayıda anı-
la rahatım. Ya onu görmek daha fazla şeyi tetiklerse?”

Piper’in yanında durmak Brendan’ın onunla ilgili ilk izle-
nimini sorgulamaya başlamasına yol açıyordu. Acaba gerçek-
ten de hayal dünyasında yaşayan, fazla şımartılmış bir züppe
miydi? Elinde olmadan onunla alakalı bildiklerini aklından
geçirdi. Mesela, evli olduğunu düşündüğü bir erkeğin yakası-
na yapışan biri değildi. Tanıdığı insanlarla dolu bir yere ait ol-
mayabileceğini düşünüyordu. Ve kız kardeşine yemek hazır-
lamak için sabahın sekiz buçuğunda markete gelmişti. Yani...
Belki de düşündüğü kadar bencil bir insan değildi.

Gerçi onunla ilgili düşünceleri neden önemli olsundu ki?
Yakında buradan gidecekti zaten. Brendan onunla ilgilen-
miyordu. Nokta.

“O zaman terapistini ararsın. Eminim bir terapistin vardır.”

“İki tane var aslında; yedeği de sayarsak,” dedi Piper çe-
nesini dikerek.

Brendan onun boynunu inceleme isteğini bastırıp gözlerini aldığı şeylere dikti. “Bak, kardeşin için kolay bir bolonez sosu hazırlayabilirsin.” Kendi sepetindeki domates sosuyla makarnayı onunkine koydu. “Gel.”

Takip ettiğinden emin olduktan sonra et koridoruna geçip aldığı bir paket kıymayı da onun sepetine yerleştirdi. Lima fasulyesi ve elma sirkesi hâlâ orada duruyordu. Brendan onun sırf inattan bu şeyleri alıp almayacağını merak etti.

Piper bir ona bir de ete baktı. “Bununla ne yapacağım ben?”

“Tencereye biraz zeytinyağı koyup rengi hafif değişene kadar ısıt. Sonra soğan ve istersen mantar ekle. Bunlar piştikten sonra da sosu koyup karıştır. Hazır olduğunda makarnanın üzerine dökebilirsiniz.”

Genç kadın ona sanki futbol maçı anlatıyormuş gibi bakıyordu. “Yani... her şey katmanlar halinde mi olacak?” diye mırıldandı. Tarifi gözünde canlandırırken fena strese girmiş gibiydi. “Yoksa hepsini karıştıracak mıyım?”

Brendan sosu onun sepetinden aldı. “Daha iyi bir fikrim var. West Ocean’a git ve birkaç paket hazır yemek al.”

“Hayır, bekle!” Sos kavanozunu çekiştirme yarışına giriştiler. “Yapabilirim.”

“Dürüst ol, hayatında hiç ocak kullanmadın. Değil mi tatlım?” dedi Brendan alaycı bir şekilde. “Eğer binayı yakarsan asla satamazsın.”

“Hiçbir yeri yakmayacağım,” dedi Piper ağzını fazla açmadan bağıarak. “*Tanrım*, karın için çok üzülüyorum.”

Brendan kavanozu otomatik olarak bırakıp elini yanmış gibi geri çekti. Cevap vermek istiyordu ama boğazı düğüm-

lenmişti. “Üzülmelisin,” dedi sonunda, gergin bir gülümsemeyle. “Çok şeye katlandı.”

Piper’in rengi attı ve gözleri onun göğsüne doğru kaydı. “Ben öyle demek... yani o...”

“Evet. Vefat etti.”

“Üzgünüm.” Genç kadın gözlerini yumup ileri geri sallandı. “Şuracıkta kıvrılıp ölmek istiyorum şu anda. Çok üzgünüm.”

“Önemli değil.” Brendan yumruk yaptığı eline doğru öksürüp onun etrafından dolaştı. Birkaç şey daha alıp kasaya gitmek istiyordu artık. Ama fazla ilerlemeden durdu. Aptalca bir nedenden ötürü onu arkasında suçlu hissederek bırakmak istememişti. Gerçeği nereden bilecekti ki? “Dinle.” Kafasıyla sepetini işaret etti. “İtfaiyeyi hızlı aramalar listene eklemeyi unutma.”

Piper kısa bir tereddütten sonra ofladı. “Sen de sabun almayı unutma,” dedi elini yüzünün önünde sallayarak. Ama Brendan o bebek mavisini gözleri kaplayan minnettarlık duygusunu görebiliyordu. “Sonra görüşürüz. Belki.”

“Muhtemelen görüşmeyiz.”

Genç kadın omuz silkti. “Göreceğiz.”

“Göreceğiz.”

Pekâlâ.

Bu kadarı yeterliydi.

Söyleyecek başka bir şey yoktu.

Ama Brendan’ın hareket etmesi için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

Ve West Ocean’a dönerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Bölüm Yedi

Market eşyalarını mini buzdolabına yerleştirdikten sonra Bellinger kardeşler, kasvetli daireden kurtulabilmek için kasabayı keşfe çıkmaya karar vermişlerdi. Şimdi Piper limana tepeden bakan ahşap bir tırabzanın üzerinde oturuyordu. Öğleden sonra esintisi saçlarını savururken güneş ışınları yanaklarını renklendiriyordu. Canlı ve dinlenmiş görünüyordu. Sırtı açık, dar bluzunun üzerine giydiği dar kotu ve *bu teknelerden birine binebilirim ama elbette ki işleri yapan ben değilim* diyen Chloé marka topuklu botlarıyla mükemmel bir moda ikonuydu.

“Hanns,” dedi ağzının kenarıyla. “Telefonu kaldır ve hafifçe eğ.”

“Kolum koptu artık.”

“Bir tane daha. Gidip şu bankın üstünde dur.”

“Piper, tanrıça gibi görüldüğün en az kırk tane fotoğraf çektim. Daha kaç tane seçeneğe ihtiyacın var ki?”

Piper dudaklarını abartılı bir şekilde büzdü. “Lütfen Hannah. Sana dondurma alırım.”

“Yedi yaşında değilim ben,” diye homurdandı kardeşi,

taş banka çıkarken. “Dondurmamın üstünde renkli şeker parçacıkları olacak.”

“Ayy, o dondurmayı yerken fotoğrafını çeksek çok tatlı çıkardın!”

“Aynen,” dedi kız kuru bir sesle. “On dokuz takipçim bayılırdı.”

“Fotoğrafını *bir kerecik* paylaşmama izin versen...”

“Asla olmaz. Bu konuyu konuşmuştuk. Kafanı biraz geriye yatır.” Piper dediğini yapınca kardeşi bir fotoğrafını daha çekti. “Ben hayatımın saklı kalmasını istiyorum. Kimseyle paylaşmak istemiyorum.”

Piper tırabzandan aşağı atlayıp telefonunu ondan aldı. “Ama o kadar sevimlisin ki herkes seni görmeli.”

“Yok, kalsın. Paylaşmak demek fazla baskı demek.”

“Nasıl yani?”

“Sen buna artık fazlasıyla alıştığın için tüm o yabancılardan ve gönderilerine yaptıkları yorumların... keyfini nasıl etkilediğini düşünmüyorsun bile. Örneğin şu anda bu limanın tadını mı çıkarıyorsun yoksa aklında gönderi için yazı mı tasarlıyorsun?”

“Off, bel altından vurdun şimdi.” Piper burnunu çekti. “Ne yazayım? ‘Yaramaz’ hissediyorum’ iyi mi?”

“Evet,” Hannah burnundan alaycı bir nefes verdi. “Ama beni etiketleme sakın.”

“Tamam ya.” Piper ona burun kıvrıp telefonunu arka cebine soktu. “Şimdi değil de geç saatte paylaşacağım ki kaç beğeni gelmiş diye bakıp durmayayım. Hem zaten telefon

* İngilizcede “yaramaz” anlamına gelen “naughty” sözcüğü yerine “denizle alakalı” anlamına gelen “nautical” sözcüğünün kısaltılmış hali kullanılarak kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

burada çekmiyor. Eee, bu gözlerim nereye bakacak şimdi? Gerçeklik bana ne sunacak? Bana rehberlik et, ey bilge kişi!”

Hannah anlayışlı bir sırıtışla onun koluna girdi. Küçük bir dükkândan birer dondurma alıp limana bağlanmış denizci teknelerinin olduğu yere doğru ilerlediler. Martılar tepelerinde dönüp duruyordu ama bir süre sonra hem varlıkları hem de tiz sesleri manzaranın bir parçası haline geldi ve Piper kafasına pisliklerini yapmalarından endişe duymaya başladı. Nemli bir ağustos günüydü ve balıkçı şapkası takıp sandalet giymiş turistler, balina seyri reklamı yapan tabelaların yanından geçip suda sallanan teknelere doluşuyorlardı. Diğer turistlerse deniz kıyısındaki iskelelerde gruplar halinde durmuş, mavi sulara çelik kovalar atıp duruyorlardı.

Piper ileri baktığında, üzerindeki yazıya göre denizcilik müzesi olan beyaz binayı gördü ve Brendan’ın Henry Cross anıtı hakkında söylediğini hatırladı. “Şey... bunu pat diye söylemiş gibi olacağım ama duyduğuma göre bu limanda babamızın anıtı varmış. Gidip bakmak ister misin?”

Hannah düşündü. “Biraz tuhaf hissettirebilir ama...”

“Çok tuhaf.”

“Ama kızlarının anıtı ziyaret *etmemesi* daha da tuhaf olur.” Dudağını ısırды. “Hadi gidelim. Eğer şimdi yapmazsak sonra ertelemek için bahaneler bulup dururuz.”

“Öyle mi diyorsun?” Piper bugün ikinci kez bu konudan ne kadar az bahsettiklerini fark etti. Onlar için bulanık olsa da hayatlarının başlangıcı buradaydı halbuki. “Henry hakkında bir şeyler öğrenmekten kaçınmak mı isterdin?”

“Sen istemez miydin?” Bakıştılar. “Belki de bu konuda annemin yaptığını yapmak doğal olan şeydir.”

“Belki.” Ama Piper’a doğal gelmiyordu. Sanki hafızasından koca bir parça kopartılıp alınmış gibi hissediyordu. Görmezden gelemeyeceği bir sükük varmış gibi. Ya da Brendan’ın yargılayıcı tavrından etkilenmişti, kim bilir. Annesi de büyükannesiyle büyükbabası da Henry ile ilgili önemli detayları ondan saklamıştı ama istediği takdirde her şeyi kendi öğrenebilirdi, değil mi? Şimdi de önüne bir şans çıkmıştı işte. “Sanırım gidip görmek istiyorum.”

“Peki.” Kardeşi onu inceledi. “Hadi yapalım.”

Birlikte limanda ilerleyip arayışa başladılar. Müzeye vardıklarında çimenlikte oturmuş gazete okumakta olan yaşlıca bir adamın el sallamasına karşılık verdiler ve biraz daha yürüdükten sonra pirinç kaplı anıtı fark ettiler. Adımları yavaşlasa da ön tarafına geçene dek durmadılar. Etraflarında martılar cıyaklıyor, uzaktan teknelerin motor sesleri geliyordu. İki kız uzun zaman önce kaybettikleri babalarının heykeli karşısında dikilirken hayat normal seyrinde ilerliyordu.

İşte karşılarındaydı. Henry Cross, senelerden beri ölümsüzleştirilmiş halde burada böyle duruyordu. Tabii onun normal bir insandan daha büyük, pirinç versiyonuydu bu. Belki de donmuş gülümsemesinin ve balıkçı montunun fazla şahsiyetsiz ve yabancı görünmesinin nedeni de buydu. Piper içinde bir yerlerde canlanan bir bağlantı arasa da bulamadı. Pişmanlık ağzının kupkuru olmasına neden olmuştu.

Heykelin ayaklarının önüne yerleştirilmiş plakada “*Henry Cross. Asla Unutulmayacak, Daima Özlenecek.*” yazıyordu.

“Kevin Costner’in genç halini andırıyor,” diye mırıldandı Piper.

Hannah burnundan sesli bir nefes verdi. “Gerçekten öyle.”
“Haklıymışsın. Çok tuhaf hissettirdi.”

El ele tutuştular. “Hadi gidelim artık. On dakika içinde Sergei ile Zoom toplantım var.”

Hannah, Westport’tayken uzaktan çalışarak yönetim işlerini idare etme konusunda patronuyla anlaşmıştı ve toplantıdan önce saçlarını tarayıp güzel bir arka plan bulmak için biraz zamana ihtiyacı olacaktı.

Hızlı adımlarla İsimsiz’e giden caddeye döndüler. İkisi de konuşmuyordu. Hannah düşüncelere dalmış gibiydi. Piper ise Henry’le ilk karşılaşmasından hiç... etkilenmediği için kalbinde oluşan vicdan azabı –ve hafif hayal kırıklığı– ile baş etmeye çalışıyordu.

Hiçbir şey hissedemeyecek kadar sığ biri miydi gerçekten? Yoksa hayatının ilk seneleri artık çok uzaklarda kaldığı için elini uzatsa da tutamıyor muydu?

Derin bir nefes aldı. Ciğerleri şehrin kirli havasından uzaklaştığı için adeta bayram ediyordu. Yürümeye devam ederken yanlarından geçtikleri yaşlıca balıkçıların hepsi şapkalarını hafifçe kaldırarak onları selamlıyor, Piper ile Hannah da gülümseyerek karşılık veriyorlardı. Westport’ta bir yıl kalsalar bile kasabalıların dostane tavırlarına ve sebepsiz yere diğer insanlara selam vermelerine alışamazdı herhalde. Bu oldukça hoş bir şeydi aslında ama Piper, Los Angeles’in ilgisizliğini tercih ederdi. Kesinlikle.

Yürüyüş yaparken telefonunu kontrol etmenin aklına bile gelmemesi de ayrı bir şeydi. Eğer şu anda paylaşımlarına yapılan yorumlara cevap vermekle meşgul olsaydı dükkânının penceresinin önüne taze balıklar yerleştiren kadını, bir patates

kızartması için kavga eden iki martıyı ya da ağzını yumuşak şekerlemeyle dolduran çocuğu izleyemezdi. Belki de telefonunu daha sık görmezden gelmeye başlamalıydı. Ya da fırsat bulduğunda hayatın gerçek anlarının tadını çıkarmalıydı.

İsimsiz'e vardıklarında kapıya yaslanmış bir adamla karşılaşarak şaşırdılar. Hafif göbekli adam, altmışlarının ortasında görünüyordu ve kasket takmıştı. Gözlerini kısarak onların yaklaşmasını izlerken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

“Merhaba,” diye seslendi Hannah, anahtarını çıkarırken. “Size nasıl yardımcı olabiliriz?”

Adam kapıdan ayrılıp bir elini bacağına vurdu. “Henry ve Maureen’in kızlarını kendi gözlerimle göreyim dedim. Ve işte karşındasınız. Vay be.”

Babalarının adını bir kez bile anmadan geçen yirmi yıldan sonra böyle sık sık duymak, onlarla ve anneleriyle bağlantısı olduğunu hatırlamak Piper için biraz sarsıcıydı. “Ben Piper,” dedi gülümseyerek. “Bu da Hannah. Siz kimsiniz?”

“Mick Forrester,” dedi adam nezaketle. Uzanıp ikisinin ellerini de sıktı. “Boyunuzun bacaklarıma geldiği günleri hatırlıyorum.”

Piper, “Ah! Yetişkin halde sizinle tanışmak güzel,” deyip kardeşine baktı. “Kardeşimin işle alakalı bir toplantısı var. Ama içeri gelmek isterseniz sizi ağırlayabilirim. Soğutucularda hâlâ bira vardır sanırım.”

“Yok, gelmeyeyim. Bizim ihtiyarlarla öğle yemeği için buluşacağım.” Eklem yerleri nasırlanmış ellerini göbeğine sürerken ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibiydi. “Gelip bir merhaba demek, siz kızların Maureen’e mi yoksa Henry’ye mi

benzediğinizi görmek için bir gün daha bekleyemezdim.” Onlara bakarken gözleri parlıyordu. “Kesinlikle annenize benzemişsiniz. Çok şanslısınız. Kimse hırpani bir balıkçıya benzemek istemez.” Güldü. “Gerçi... Babanızın görünüşünde okyanusun etkileri olabilirdi ama Tanrım, gülüşü dünya-lara bedeldi. Yemin ederim bazen kahkahasının bu binanın kirişlerini hâlâ sarstığını duyuyor gibi oluyorum.”

“Evet.” Piper, kendi babası hakkında bu yabancının çok daha somut anıları ve hisleri olması karşısında içten içe huzur-suzlandı. “Gülüşü benim de hatırladığım tek şey sayılabilir.”

“Pardon ama...” Hannah’nın tebessümü gergindi. “Benim hemen toplantıya yetişmem lazım. Pipes, konuştukla-rınızı bana sonra anlatırsın, olur mu?”

“Olur. İyi şanslar.” Piper onun gidişini izledi. İsimsiz’in arka tarafındaki basamakları tırmanma sesi bir süre sonra kesildi. “Eee, Henry’yi nereden tanıyordunuz?”

Mick kollarını göğsünde birleştirip klasik hikâye anlatma pozisyonunu aldı. “Av için denize birlikte a ılırdık.  ekir-dekten yetişip profesyonelliğe yükselirken omuz omuzay-dık.  aylakken de, güvertede çalışırken de, ana mürettebat-tayken de beraberdik. Sonunda ben *Della Ray*’i satın alıp kendi teknemin kaptanı oldum.” Gözlerindeki pırıltının bir kısmı kayboldu. “ z c  konuları açmak gibi olmasın ama onu kaybettiğimiz gün oradaydım, Piper. Karanlık bir gün-d . Henry’den daha iyi bir arkadaşım hiç olmadı.”

Piper onun dirseğine dokundu. “ zg n m.”

“Yapma ama sen onun kızıydın,” dedi adam geri çekilerek. “Seni rahatlatması gereken benim.”

“Keşke... Yani, ben onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Annemiz de...”

“Çok fazla acı çektiği için konuyu açmak istememiştir diye tahmin ediyorum. Bu sıradışı bir şey değil. Balıkçıların eşleri kaya gibi sağlam bir soydan gelir. Çelikten sinirlere sahiptirler. Karım böyle biridir. Bu özelliği kızım Desiree’ye de geçmişti.” Kafasını salladı. “Geldiğin akşam kızımın kocası Brendan’la tanışmış olmalısın.”

Desiree. Brendan’ın merhum karısının adı bu muydu? Kadın bir anda gerçek oluvermişti. Kişiliği, yüzü ve sesi olan, bir zamanlar burada yaşamış biri olduğu netleşmişti.

Kızından bahsedince yaşlı adamın yüzü düşmüştü. “Balıkçıların eşlerine korkularını bir kenara kaldırıp dayanıklı olmaları, ağlamamaları ve şikâyet etmemeleri gerektiği öğretilir. Annen bu düsturdan birazcık şaşmış, acıyla başa çıkamadığı için de eşyalarını toplayıp gitmek istemiş olmalı. Ona Westport’u hatırlatmayacak bir yerde yeni bir hayata başlamayı arzu etmişti muhtemelen. Kızım öldükten sonra ben de aynı şekilde düşünmedim değil doğrusu. Ama acıya dayanıp kalmam gerektiğine karar verdim.”

Piper’in boğazı sıkışmıştı. “Kızınız için üzgünüm.”

Mick kafasını salladı. Yıpranmışlığı yüzünden okunuyordu. “Dinle, sana anlatacak daha çok şeyim var. Nasıl olsa bir süre buralardasın, birbirimizi sık sık görürüz. Kasabalıların çoğu babanı hatırlıyor ve hiçbirimiz anıları yâd etme şansını kaçırmayız.” Arka cebinden bir kâğıt çıkarıp ona uzattı. Üzerinde okunaklı harflerle bir adres yazıyordu. “Kasabalılardan bahsetmişken sizinle görüşmeyi bizlerden çok daha

fazla isteyecek biri var. Bu, Opal'ın adresi. Henüz onu gördün mü bilmiyorum ama yine de adresi vereyim dedim.”

Opal, Piper'ın tanınması gereken bir kadın mıydı? Hiçbir fikri yoktu açıkçası.

Ama Henry'nin anıtını ziyaret edip olması gerektiği gibi duygulanmadığını hissettikten sonra bir de bu konudaki bilgisizliğini itiraf ederek vicdan azabını artırmayı hiç istemiyordu. Ayrıca merak ettiği başka bir şey vardı ve fırsatı kaçırmadan sormak istiyordu.

“Opal. Tabii.” Piper kâğıt parçasını katlarken aklındaki soruyu dillendirip dillendirmeme konusunda tereddüt etti. “Mick... şey, Henry tam olarak nasıl...” İç geçirip en baştan başladı. “Olayın denizde yaşandığını biliyoruz ama detaylar hakkında bilgimiz yok.”

“Ah.” Adam kasketini çıkarıp göğsünün tam ortasına bastırdı. “Vahşi dalgalar. Henry bir an karşımızdayken bir an sonra gözden kaybolmuştu. Okyanus onu güvertenin kıyısından çekip alıverdi. Dalgalara karışmadan önce kafasını vurduğunu düşünüyoruz çünkü o zamanlar burada Henry'den daha güçlü bir yüzücü bulamazdın. Düştüğünde baygın haldeydi büyük ihtimal. Ve Bering Denizi'nin suları o kadar dondurucudur ki insanın nefesini anında kesiverir.”

Tüyleri diken diken olurken Piper titremeye başladı. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı, pirinçten yapılmış o gürbüz adamın teknenin kıyısından düşüp tek başına soğuk okyanusun derinliklerine batmasını gözünde canlandırırken. Acaba uyanmış mıydı yoksa öylece baygın halde mi ölümle buluşmuştu? Piper ikincisi olmasını umuyordu. Ne tuhaftı ki o anda akli Brendan'a kaydı. O, denize açıldığında güvende

olacak mıydı? Tüm balıkçıların işi bu kadar tehlikeli miydi? Yoksa sadece yengeç avı mı zorluydu? “Bu korkunç bir şey.”

“Öyle.” Mick içini çekip kasketini taktı ve uzanıp omzuna hafifçe vurdu. Onun dokunuşunu hissedene dek Piper gözlerinin yaşardığını anlamamıştı. “Söz veriyorum, seni her karşılaşmamızda ağlatmayacağım,” dedi, havayı yumuşatma çabasıyla.

“Sadece arada bir mi?” dedi Piper gülerek.

İhtiyarın gözleri yine güldü. “Bak sana ne diyeceğim. Cuma akşamı küçük bir parti vereceğiz. Sadece kasabalılar olacak; Tanrı ne verdiyse beraberce yiyip içeceğiz. Tabii anılarımızı da paylaşacağız. Hannah ile sen de davetlisiniz, tamam mı?” Limanı işaret etti. “Şuradan yukarı doğru ilerledin mi Blow the Man Down adındaki barı göreceksin. Akşam sekiz gibi oranın alt katındaki parti odasında olacağız. Görüşürüz umarım.”

“Partileri çok severim.” Piper ona göz kırpınca yaşlı adam kızardı.

“Pekâlâ o halde.” Ona Westportluların imzası gibi olan şapka selamını verdi. “Seninle tanışmak harikaydı, Piper. Hadi sana iyi günler.”

“Sana da Mick.”

“Henry Cross’ın kızı,” diye mırıldandı adam uzaklaşırken. “Müthiş bir şey...”

Piper bir süre orada dikilip adamı izledi. Sonra, Hannah’nın görüşmesini bölmek istemediği için fiçılardan birinin üstüne oturup etrafına çöken sessizliği dinledi. Buraya ayak bastığından beri ilk kez İsimsiz’in dört duvardan ibaret bir binadan daha fazlası olduğunu hissediyordu.

Bölüm Sekiz

O akşam daha geç saatlerde Piper kıyma paketine bakıp ete çıplak eliyle dokunmak için cesaretini toplamaya çalıştı. “Etin pişmeden önce beyne benzediğine inanamıyorum. Bunu herkes biliyor mu acaba?”

Hannah arkasına gelip çenesini onun omzuna koydu. “Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun.”

Piper, Brendan’ın ukala suratını düşündü. “Hayır, kesinlikle yapmak zorundayım.” İçini çekip işaretparmağının ucunu kırmızı yığına değdirdi. “Her akşam dışarıdan yemek söylemek için bütçemizi ayarlayabilsek bile senin ev yapımı bir şeyler yemen lazım.” Konuşurken ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, ellerini bilekten sallayıp nefes alıp vererek kendini yüreklendirmeye uğraşıyordu. “Ablan olarak düzgün beslendiğinden emin olmalıyım. Ayrıca sen o cehennemden çıkmış tuvaleti temizledin. Bunu yapmak için azize olman gerekir. Yani akşam yemeğini hak ettin.”

Hannah’nın ürperdiğini hissetti. “İşte bu konuda haklısın. Yemin ederim orada Carter hükümeti zamanından kalma lekeler vardı.”

Kardeşi, Zoom toplantısından sonra temizlik malzemeleri almak için hırdavatçıya gitmişti. Alt kattaki barda bir süpürge, faraş ve birkaç temizlik bezi bulmuşlardı ama bunlardan başka hiçbir şey olmadığı için ellerindeki paranın bayağı bir kısmını çamaşır suyu, paspas, kova, havlu peçete, sünger, temizlik sıvıları ve fare deliklerini kapatacak çelik yününe harcamışlardı. Ranzayı duvar kenarından çektiklerinde süpürgeliğin delikli peynire döndüğünü görmüşlerdi. Tam sekiz tane fare deliği vardı.

Öğlenin ortasından beri temizlik yapıyorlardı ve stüdyo daire hâlâ pis görünse de öncekinden daha iyi bir duruma gelmişti. Piper kendi kendine bir şeyler başarmanın getirdiği tatmin duygusunu inkâr edemezdi. Makyaj ya da özel antrenörle çalışmak gibi şeyler dışındaki bir konuda öncesi/sonrası çalışması yapmak muhteşem hissettirmişti.

Tabii bu, temizlik yapmaya alışmak istediği anlamına gelmiyordu. Ama yine de güzel histi.

Şimdi daire çürümüş çöp değil de limon kokuyordu ve bunun sorumlusu Bel-Air'dan gelen Bellinger kardeşlerdi. Evdekiler bunu duysa inanamazlardı. Gerçi manikürcüsü kırılmış tırnaklarını görse kafayı yerd. Buraya iyice yerleştikten sonra saç, tırnak ve ağda yapan bir güzellik salonu bulmak zorundaydılar.

Ama önce... Bolonez sosu hazırlamalıydı.

Tezgâha dizilmiş malzemelere bakınca sabahki market gezisinde Brendan'la karşılaşmasını hatırlamadan edemedi. Yüce İsa, ne kibirli bir adamdı. Ancak merhum karısının konusu açıldığında kibrinden eser kalmamıştı. Dikkati dağılmıştı. Kadın kaç sene önce hayatını kaybetmişti acaba?

Brendan hâlâ yüzüğünü çıkarmadığına göre çok uzun zaman geçmiş olamazdı.

Eğer öyleyse tüm o aksiliğinin sebebi de bu demekti.

Piper o iri kıyım, sakallı balıkçıya ne kadar sinir olsa da bir yandan da acımadan edemiyordu. Belki de üç ay içinde bir ara sokakta karşılaştıklarında birbirlerine gülümseyip el sallamayı öğrenirlerdi. Los Angeles'ta büyümek Piper'a düşman olsa da dost gibi görünmenin ne demek olduğunu öğretmişti. Bir sonraki karşılaşmalarında Brendan'a bolonez sosunu mükemmel şekilde hazırladığını, şimdi sıranın sufle ve *coq au vin** pişirmeye geldiğini anlatmayı çok isterdi.

Kim bilir, belki de yemek pişirmek Piper'ın gizli yeteneğiydi.

Ocağın başına geçti ve *klik* sesi duyana dek düğmeyi çevirirken nefesini tuttu. *Klik* sesleri devam etti.

Sonra birden alevler yükseldi ve Piper çığlık atarak geriye doğru tökezledi. Neyse ki arkasındaki kardeşi onu tutmuştu.

“Saçlarını toplasan iyi edersin,” dedi kız. “Bu akşam parmaklarını feda etmende sorun yok ama bu nefis dalgaları yakmak istemeyiz.”

“Aman Tanrım, çok haklısın.” Piper sesli nefesler alıp verirken bileğindeki siyah lastik tokayı çıkarıp saçını düzgün bir atkuyruğu yaptı. “Hatırlattığın için teşekkürler, Hanns.”

“Rica ederim.”

“Peki, tamam, şimdi başlıyoruz,” dedi Piper, parmaklarını etin üzerine götürerek. “Kahverengiye dönene dek pişirdemişti. O kadar da zor değil sanki.”

---

* Kırmızı şarapta pişirilen, klasik bir Fransız sebzeli tavuk yemeği. (ç.n.)

“Kim demişti?”

“Ah,” dedi Piper, önemsiz olduğunu gösterir gibi. “Bu sabah markette Brendan’la karşılaştım. Tek kişilik muhteşem ahmaklık kadrosunu yönetiyordu.” Gözlerini yumup kıymayı alarak tavaya attı ve yüksek cızırtı sesleriyle yüzünü buruşturdu. “Adam dulmuş.”

Hannah ocakta onun yanında durdu ve bu sabah olduğundan çok daha temiz görünen duvara dirseğini dayadı. “Sen bunu nasıl öğrendin?”

“Tartıştık. Karısı için üzüldüğümü söyledim.”

“Tüh.”

Piper paslı spatulayla eti dürterken homurdandı. Acaba ters çevirmesi gerekiyor muydu? “Aynen. Ama ne şaşırtıcı ki kırdığım potu görmezden geldi. Bana kendimi suçlu hissettirebilirdi.” Piper bir süre dudağını çiğnedi. “Ben gerçekten o kadar şımarık mı görünüyorum?”

Kardeşi şakağını kaşımak için parmağını kırmızı şapkasının altına soktu. “İkimiz de şımartıldık, Pipes. İstedığımız her şey önümüze serildi. Ama bu kelimedenden pek hoşlandığım söylenemez çünkü kötü bir anlamda kullanılıyor. Şımarıklar mahvolmuş, korkunç kişilermiş gibi. Hiçbir iyi yönleri yokmuş gibi. Ama senin pek çok iyi yönün var.” Kaşlarını çattı. “O adam sana şımarık mı dedi?”

“İma etti.”

Hannah burnunu çekti. “Onu hiç sevmedim.”

“Ben de. Özellikle de kaslarını. İğrenç.”

“Fazlasıyla da kaslıydı ama...” dedi Hannah gönülsüzce. Sonra kollarını kendi gövdesine sarıp iç geçirerek aklından

geçen ismin kim olduğunu belli etti. “Sergei’yle kapışamaz ama. Kimse onunla kapışamaz.”

Piper o sırada ellerinin et yüzünden yağlandığını fark edince hemen dibindeki çeşmeye uzanıp –mutfağın küçücük olmasının tek avantajı buydu– ellerini yıkadı, bir beze kuruladı ve eti pişirmeye geri döndü. Rengi bayağı kahverengiye dönmüştü, bu yüzden soğan dilimlerini de ekleyip kendini bir sonraki Giada* olduğu için tebrik etti. “Sen zaten hep açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünen sanatçı tipleri beğenirsin,” diye mırıldandı kardeşine. “Kederli olmaları hoşuna gidiyor.”

“Bunu inkâr edemem.” Hannah şapkasını çıkarıp parmaklarını orta uzunluktaki saçlarından geçirdi. Saçları en az Piper’inkiler kadar güzeldi ama onun gibi sık sık salık bırakmıyordu. Ki bu Piper’a göre bir suçtu ama çok uzun zaman önce Hannah’nın böyle olduğunu kabullenmişti ve kardeşi hakkındaki tek bir şeyi bile değiştirmek istemiyordu. “Sergei farklı ama. O, daha önce çalıştığım yönetmenler gibi asi ve gergin rolü yapmıyor. Sanatı her zaman acı-tatlı, etkileyici, keskin ve yalın. Dylan’ın ilk şarkıları gibi.”

“Buraya geldiğimizden beri onunla hiç konuştun mu?”

“Sadece Zoom’daki grup görüşmelerinde.” Hannah dar buzdolabına gidip bir diyet kola aldı. “Bu gezi konusunda çok anlayışlıydı,” dedi içeceği açarken. “İşimi kaybetmedim... O da benim kalbimi kaybetmedi,” diye devam etti hülyalı hülyalı.

Sonra ikisi aynı anda alaycı birer nefes verdiler.

---

* Giada Pamela De Laurentiis: Ünlü bir İtalyan-Amerikan şef. (ç.n.)

Fakat tezgâhtan alevler yükselmeye başlayınca Piper'ın sesi boğazına takıldı.

Tezgâh mı?

Bir dakika. Şu bez... ellerini kurulamak için kullandığı... Alev almıştı.

"Kahretsin! Hannah!"

"Aman Tanrım! Ne oluyor ya?" "Bilmiyorum!" Piper refleksleriyle hareket ederek elindeki spatulayı ateşe attı. Bu, tabii ki alevleri yatıştırmaya yaramadı. Turuncu parmaklar gittikçe daha da büyüyordu ve tezgâhın yüzeyi görülmez olmuştu. Tezgâh da alev alabilir miydi acaba? Hassas ahşaptan yapılıyorlardı sonuçta, değil mi? "Bu temizlik yaparken kullandığımız bez mi?"

"Olabilir... Sanırım öyle. Şu limonlu şeyden sıkmıştım üzerine." Hannah, Piper'ın yan tarafında zıplıyordu. "Ben aşağı gidip yangın söndürücü var mı diye bakayım."

"Buna vakit olduğunu sanmıyorum," diye bağırdı Piper. Bu ölüm anında bile Brendan'ın cenazesinde nasıl kahkahalar atacağını düşünüyordu. "Tamam, tamam. Su. Su kullansak?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla su daha da kötü yapıyor," dedi kardeşi telaşla.

Şimdi et de -Piper'ın kısa ömürlü aşçılık kariyeri gibi- alev alev yanıyordu. "Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum!" Evyenin kenarında duran maşayı fark edince hemen alıp kısa bir tereddütten sonra yanan bezi tuttu ve tavanın içine, etin üstüne attı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Hannah.

"Bilmiyorum! Demin de söylediğim gibi! Bütün bina yanmadan önce şunu dışarı çıkaracağım, ne yapayım!"

Sonra cehennem etini ve yüzey temizleyiciyle dolu bezi barındıran tavayı kaptığı gibi merdivenden aşağı koşmaya başladı. Kardeşinin de peşinden koşturduğunu duyabiliyordu ama ne dediğini anlayamıyordu çünkü bir an önce bina-
dan çıkmaya konsantre olmuştu.

Bardan geçerken Mick Forrester'ın o gün söyledikleri kulaklarında yankılandı. *Tanrım, gülüşü dünyalara bedeldi. Yemin ederim bazen kahkahasının bu binanın kireşlerini hâlâ sarstığını duyuyor gibi oluyorum.* Bunu hatırlamak biraz yavaşlayıp tavana bakmasına neden oldu. Ardından ön kapıyı tekmeleyerek açıp Westport'un kalabalık sokağına çıkarak yardım çığlıkları atmaya başladı.

Bölüm Dokuz

Brendan, balık ve patates kızartması sipariş edeceğini çok iyi bildiği halde Red Buoy'un menüsünü alıp inceliyormuş gibi yaptı. Her pazartesi akşamı, kasabanın teknelerinde büyükbabalarının çalıştığı zamandan beri açık olan bu küçük Westport restoranında arkadaşı Fox'la buluşur ve her seferinde de aynı yemeği yedi. Bozuk olmayan bir şeyi tamir etmeye lüzum olmazdı, değil mi? Hem Red Buoy'un balıkları kasabanın en leziziydi.

Kasabalılar gelip gidiyor, birbirleriyle selamlaşıyorlardı. Bazıları yağlı torbaları koltuk altlarına sıkıştırıp evlerine, akşam yemeklerini aileleriyle birlikte yemeye gidiyordu. Bu akşam Brendan ve Fox, restoranın üç masasından birine yerleşmiş, siparişlerinin getirilmesini bekliyorlardı. Bu esnada Fox, Brendan'ın sık sık karşıdaki İsimsiz'e baktığını fark ettiyse bile bir şey dememişti.

"Her zamankinden daha sessizsin," dedi arkadaşı sonra. Sandalyesini o kadar geriye yatırmıştı ki düşmemesi şaşkınlık vericiydi. Gerçi Brendan onun düşmeyeceğini biliyordu. En yakın arkadaşı ve Della Ray'in birinci adamı olan

Fox nadiren hata yapardı. Adının hakkını çok iyi veriyordu. “Hayrola? Yengeçleri mi düşünüyorsun, kaptan?”

Brendan homurdanarak tekrar sokağın karşısına baktı.

Yengeçleri düşünmüyor olsa bile yakın zamanda düşünmesi gerekecekti. Zira birkaç haftaya sezon başlangıcı için Bering Denizi’ne açılacak ve iki hafta boyunca o dondurucu fakat tanıdık sularda avlanıp altı kişilik mürettebatın bir sene boyunca geçinebilmesi için kafeslerini dolduracaklardı.

Della Ray’in her elemanı yıl içinde Westport Limanı’nda balıkçılık yaparak ek gelir kazanırdı ama kral yengeci avında büyük kâr elde edilirdi. Ve Brendan’ın adamları bu konuda ona çok güveniyorlardı.

“Bir süredir haritaları inceliyorum,” dedi Brendan sonunda, dikkatini karşıdaki binaya değil de arkadaşıyla konuşmaya vererek. “Rusların kafeslerini bizim geçen seneki yerimize yerleştireceklerini hissediyorum. Denenip kazanç sağlanmış bir yer sonuçta. Ama bu sene sezon ilk defa çok erken başlayacak ve gelgitler çok daha istikrarsız olacak. Hiçbir şeyin kesin olduğunu söyleyemeyiz yani.”

Fox bir süre düşündü. “Daha da batıya mı gitmeliyiz sence?”

“Kuzeye.” O yönde suların çok daha azgın olduğunu bilerek birbirlerine baktılar. “Son birkaç yıldır St. Lawrence Adası’na yaklaşacak kadar şanslı bir tekne olmadı. Ama içimde başaracağımıza dair bir his var.”

“Senin hislerin sayesinde şimdiye dek banka hesabım hep mutlu oldu.” Fox kendini öne bırakıp bira şişesini onunkine vurdu. “Yapalım gitsin.”

Brendan yorum yapmadan kafasını salladı. Sonra Fox’un

gölümsemesini bastırmaya çalıştığını fark etti. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Arkadaşının yüzünde, onu kadınlar arasında popüler yapan sırtışı belirdi. Hatta pazar akşamı İsimsiz'de olmamasının nedeni de bir kadındı. Onunla internette tanışmış, Seattle'a buluşmaya gitmişti. İki gecesini orada geçirdiğine bakılırsa randevusu... Başarılı geçmiş olmalıydı ama ona detayları sormadı. Böyle şeylerin özel kalması gerektiğine inanıyordu.

Ama neden olduğunu hiç anlamasa da arkadaşının kadınlar arasında popüler olması bugün her zamankinden daha sinir bozucu gelmişti.

"Söyleyecek bir şeyim var, evet," dedi Fox. "Bu sabah limanda yürüyüş yaparken eski Westport'umuza Los Angeles'tan birilerinin transfer olduğunu duydum. Söylentilere göre içlerinden biriyle irade savaşına girişmişsin."

"Kim söylüyor bunları?"

Fox omuz silkti. "Orasını boş ver."

"Bizim tayfadan biri, değil mi? Kesin Sanders'tır."

Fox'un çok eğlendiği belliydi. "Gözlerin birazdan İsimsiz'in duvarında delik açacak, kaptan." Yanağında aptal bir gamze belirmişti. Bu çocuğun her zaman gamzesi var mıydı? Kadınlar böyle şeylerden mi hoşlanıyordu yani? "Duyduğum üzere kız senin ölümcül bakışların karşısında dimdik durmuş."

Brendan bariz bir tiksinti hissediyordu. Çünkü arkadaş haklıydı. Piper onun karşısında dimdik durmuştu. Hem dün akşam hem de bu sabah. "İlk pijama partisinde dedikodu yapan küçük bir kız gibisin."

Sağkolu bir kahkaha attı. Ama birasını yeniden dudaklarına götürürken gülümsemesi coşkusunu yitirmişti. "Sorun değil, biliyorsun," dedi, siparişlerini bekleyen diğer müşterilere bakıp sesini alçaltarak. "Yedi yıl oldu, dostum."

"Kaç yıl olduğunun farkındayım."

"Peki." Fox onu iyi tanıdığı için konuyu kapattı. Konu karısı değildi. Brendan'ın... Hayatını devam ettirmesiydi. Yakın veya uzak bir gelecekte hayatına devam etmesi gerektiğini biliyordu. Ama bu konuşmalar onu geriye getirdi. Karısı gittikten sonra hayatındaki her alanda yaptığı gibi evliliğini de sanki hiçbir şey değişmemiş gibi devam ettirmişti; çünkü bu bir alışkanlık olmuştu. Rutinler onun için bir çeşit rahatlıktı. O yüzden bunu geride bırakıp hayatını daha farklı şekilde sürdürme olasılığı hoşuna gitmiyordu.

Yine de siparişlerini alıp tekrar masaya yerleştiklerinde hemen yemeye başlamadı. Eli tabağın yanında yumruk yapılmış halde kalmıştı. Fox da bunu fark ettiği için onun konuşmasını bekliyordu.

"Büyük olanın peşine düşme. Adı Piper," diye mırıldandı. "Ve benden bir açıklama isteme."

Genç adam kafasını eğip dudaklarını ciddiyetle birbirine bastırdı. Ama lanet gözleri neşe doluydu. "Düşmem. Sözüm söz," derken elindeki çatalı birden bıraktı. Bakışları sokaktaki bir şeye dönmüştü. "Siktir! Orada ne oluyor?"

Brendan'ın kafasını çevirmesiyle durumu anlaması bir oldu ve kaptanlık içgüdüleriyle beyni hemen bir çözüm üretmeye çalıştı. Hayatı programlar ve rutinden ibaret olabilirdi ama böyle organize olmak, acil durumlar ve kaos karşısında

mental olarak çabuk tepki vermesine yarıyordu. Bir problem ıkılsa bile mutlaka birkaç çözüm yolu olurdu. Bu da bir nevi düzendi.

Ama bu sefer...

Piper'in alevler içinde sokağı koşmasını izlerken her zamanki sükûneti kaybolmuştu. Bedeni otomatik olarak ona doğru hareketlenmişti. Masadan fırlarken siperlik takan kasiyer kıza, "Yangın tüpü. Hemen," diye seslendi.

Piper resmen hayalete dönmüştü. Brendan onu korkuttuğı için daha sonra özür dilemek zorunda kalacaktı ama şu anda sokakta şimşek hızıyla koşuyor, bir yandan da yangın tüpünün pimini çekiyordu. Dehşet verici birkaç saniye boyunca genç kadının sokakta daireler çizerek alev almış tava-yı koyacak bir yer aramasını, en sonunda da başka seçenek bulamadığı için yere atmasını izledi.

"ekil," diye emretti yanına varınca. Yangın tüpünün ucunu alevlere doğrultup içindeki sodyum bikarbonatı boşalttı. İşi bittiğinde geriye on dokuzuncu yüzyıldan kalma alazlanmış bir tava kalmıştı. Derin bir nefes alırken kalbinin göğüs kafesine çarptığını hissetti. Düşünmek için durmadan tüpü bir kenara fırlatıp Piper'in bileklerini tutarak avuçlarında yanık var mı diye kontrol etti. "Bir yerin yandı mı?"

"Hayır," dedi genç kadın nefes nefese, gözlerini kırpıştırarak. "Teşekkür ederim. Şey... Alevleri söndürdüğün için."

Brendan onun ellerini bırakıp yaralanmadığını öğrenmenin verdiği rahatlığı görmezden gelmeye çalıştı ve geri adım atıp beresini kafasından çekerken sinirinin dizginleri ele çirmesine izin verdi. "Ciddi misin sen Piper?" diye bağırdı.

"İtfaiyeyi hızlı arama listene eklemen konusunda şaka yapıyordum sadece!"

Hannah aralarına girene dek onun ablasının peşinden binadan çıktığını fark etmemişti. Ama kız şimdi tam karşısında, ona yöneltilmiş büyük bir hiddetle duruyordu. "Ona bağırma, seni sik kafalı zorba!"

Brendan belli etmese de irkilecek gibi oldu. *Zorba mı?*

Fox boğulur gibi bir ses çıkardı. Brendan, arkadaşına çenesini kapalı tutmasını söylemek için dönmüştü ki etraflarında insanların toplandığını fark etti. Merakla onları izliyorlardı.

"Hannah, sorun yok." Piper içini çekip kardeşinin arkasından çıktı. Eğilip tişörtünün ucuyla tavayı tutarken yüzü utançtan kıpkırmızıydı. Bu yaptığı karnının neredeyse tamamının açılmasına neden olunca Brendan dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Eğer o, genç kadının göbek deliğinin hemen sağındaki beni fark ettiyse diğer herkes de fark etmiş olmalıydı. Sabahki pullu şey giymiş, yerini bir bisiklet şortu almıştı. Saçları salıktı ve burnundaki is lekesiyle bile güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. "Boş ver onu sen," dedi kardeşine, Brendan'ın önemsiz olduğunu göstermek istermiş gibi elini sallayarak. "Bunu atabileceğim bir yer var mı?"

"Hanımefendi 'boş ver onu' diyor," dedi Fox, eğlendiğini hiç saklamadan.

Hannah onu, "Sen kim oluyorsun, onun yakışıklı ortağı mı?" diye azarlayıp şoke ettikten sonra gazabını tekrar Brendan'ın üzerine saldı. "Ablamın ihtiyacı olan son şey ona kendini çöp gibi hissettirecek başka bir erkek. Bu yüzden onu rahat bırak."

"*Hannah*," diye tısladı Piper, onun yanına gelerek "Sınirlenmeye değmez. Hadi gel bana yardım et."

Ama küçük kardeşin işi bitmemiştir. "Ayrıca bu benim suçumdu. Kimyasalla dolu temizlik bezini mutfak tezgâhına ben koymuştum. Binayı yanmaktan kurtaran Piper'dı." Brendan'ın göğsüne parmağını bastırdı. "Onu. Rahat. Bırakacaksın."

Saniyeler geçtikçe Brendan daha da berbat hissediyordu. Gırtlığında bir yumru oluşmuştu ve bu akşam evden çıkarken hissettiği iştah tamamen yok olmuştu. Hannah'nın ona zorba demesini atlatmaya çalışırken üstüne bir de, *ablamın ihtiyacı olan son şey ona kendini çöp gibi hissettirecek başka bir erkek*, demişti kız. Şimdi Brendan'ın midesi sıcak ve tehlikeli bir hisle kaynıyordu.

Bu şeylerin hiçbirine aşına değildi. Kadınlar, özellikle yarı boyundaki kadınlar, sokağın ortasında ona bağırırmazlardı. Ya da neredeyse kendilerini yakacak duruma gelerek ödünü patlatmazlardı. Bir yanı bugün sanki bir satranç tahtasıymış gibi elini savurup taşları devirmek ve yarın her şeyin normale dönmesi için dua ederek en baştan başlamak istiyordu. Ama bunun yerine kendini... Piper'la arasını düzeltmek isterken buldu. Belki de şu lanet olası grip ona da bulaşmıştı çünkü Piper yanmış tavayı çöp kutusuna atarak ona tek bir kelime bile etmeden İsimsiz'e doğru giderken Brendan onun gitmesini engellemekten başka bir şey istemiyordu.

Onu rahat bırak, demişti kardeşi. Bu yüzden özrü boğazına takılı kalmıştı.

Brendan'a kadınların duygularını incitmekten başka bir

şey yapmayan bir şerefsiz olduğunu düşünüyormuş gibi davranmıştı.

Hayır. Öyle biri değildi. Sadece bu kadının duygularını incitiyordu.

Neden sadece bu kadının duygularını incitiyordu?

Yüksek sesle boğazını temizledi. "Piper."

Genç kadın elini barın kapısına uzatırken duraksadı ve Westport'ta bir pazartesi akşamı için fazla seksi bir tavırla saçlarını savurdu. Yüzünde, "Yine mi sen?" der gibi bir bakış vardı.

Hannah da kaşlarını çatarak ona dönmüştü. "Sana abla-mı rahat..."

"Dinle," dedi Brendan küçük kardeşe. "Ne dediğini duydum. Ve böyle konuştuğun için sana saygı duyuyorum. Los Angelesli birine göre oldukça cesursun. Ama ben emirlere itaat etmem, emir veririm." Karşısındakinin bunu iyice anlamasını bekledi. "Ona bağırdım çünkü tehlikenin eşiğindeydi." Hannah'nın kafasının üzerinden Piper'ın gözlerine baktı. "Bir daha bağırmayacağım."

Piper'ın kaşlarının arasında çizgiler belirince Brendan üstünden bir yük kalktığını hissetti. En azından ona karşı duygusuz değildi. Kardeşine bakıp, "Sorun yok, Hannah," dedi genç kadın. Elini kapıdan çekmişti. "Sen yukarı çık istersen. Ben de gidip yiyecek hazır bir şeyler alayım."

Hannah hâlâ ayak diretiyordu. Etraflarındaki kalabalık da dağılmamıştı. Brendan yerlileri meraklı oldukları için suçlayamazdı aslında. Bu iki kız, küçük balıkçı kasabasında yepyeni birer renk patlaması gibiydi.

Piper öne çıkıp elini kardeşinin omzuna koydu. "Beni savunduğun için teşekkür ederim Hanns, ama sen sevgi insanısın, kavga insanı değil." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Hadi git gerginliğini boşalt. Radiohead albümlerin, kapitone desenli kırmızı Chanel valizimin gizli cebinde."

Hannah şaşkınlıkla nefes alarak ablasına döndü. "Onları kendi valizlerime sığdıramamıştım. Benim için gizlice aldın mı!?"

"Kötü günler için saklamayı düşünüyordum." Kalçasını Hannah'ninkine vurdu. "Git hadi. Pikabını aç ve istediğin kadar yüksek sesle dinle."

"Plak fanı mısın?" diye araya girdi Fox, Brendan'a başından beri orada olduğunu hatırlatarak. Hannah ona şüpheyle bakıyordu ama bu, Fox'un aptal gamzesini derinleştirmekten başka bir işe yaramadı. "Biliyor musun? Yürüyüş mesafesinde bir plak mağazası var. Sana gösterebilirim istersen," dedi başparmağıyla limanı işaret ederek.

Küçük Bellinger'in gözleri kocaman açıldı.

"Fox," dedi Brendan uyaran bir sesle, uzanıp kolundan tutarak onu kenara çekerken.

"Of, hadi ama," dedi Fox, ona başka bir şey deme fırsatı tanımadan. "O daha çocuk."

"Ben çocuk değilim," diye bağırdı Hannah. "Yirmi altı yaşımdayım!"

Arkadaşı, Brendan'a yaklaşıp sesini alçaltarak konuştu. "Kız hoş ama benim tipim değil. Sen Piper'la baş başa kalabilesin diye uğraşıyorum burada." Bir kaşını kaldırdı. "Hem kim Piper'la baş başa kalmak istemez ki? Tanrı aşkına, dostum. Sanders'ın anlattığından çok daha fazlasıymış bu kız."

“Kapa o lanet çeneni.”

Fox bir kahkaha attı. “Kaybettiğin zamanı nasıl telafi edeceğini iyi biliyorsun, ha?”

“Bana açıklama yaptıрма demiştim,” dedi Brendan sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Tamam, tamam. Bana kefil ol yeter,” diye mırıldandı arkadaşısı. “Kızı yirmi dakikaya geri getiririm. Ayrıca ne kadar huysuz olsan da senden övgüyle bahsederim. İşe yarar belki.”

Brendan istemese de Fox’un bir bakıma haklı olduğunu itiraf etmeliydi. Şimdiye kadar Piper’la üç kez karşılaşmış, üçünde de ona pislik gibi davranmıştı. İlki kasabayı yargıladığı içindi. Onun fazla şımartılmış bir zengin kızı olduğunu düşünmüştü. İkinci seferin suçunu, karşı cinsle uzun zamandır etkileşime geçmemiş olmasına atabilirdi. Şimdiyse... Bir kadınla baş başa kalacaktı ve bu büyük bir adımdı. Ona hemen şuracıkta basit bir özür sunarak evine gidebilir ve hakkında düşünmeyi kesebilirdi. Evet, bunu kesinlikle *yapabilirdi*. Üç ay boyunca kasabanın bu taraflarına uğramaz, rutin rotasında devam edebilirdi.

Sonra Piper kirpikleri arasından ona baktı. Cilveli değil de... Meraklı bakışlardı bunlar. Sanki onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyormuş gibi. Ve Brendan onda kötü bir izlenim bıraktığı için pişman oldu. “Fox benim ikinci kaptanımdır. Eğer kardeşini yirmi dakika içinde getirmezse onu denizde boğup kaza süsü verebilirim.”

Piper’ın dudaklarında bir gülümseme oynaşınca Brendan, ne türde erkeklerin bu dudaklardan öpücük kazanabileceğini elinde olmadan merak etti. “Kimliğinin fotoğrafını

çek, Hanns,” dedi Piper, Brendan’a çözmek isteyip istemediğinden emin olamadığı bir bulmacaymış gibi bakarken, “Bana da gönder.”

Fox başını sallayarak arka cebindeki cüzdanını çıkardı. “Sanırım Los Angeles kızları güzel oldukları kadar akıllılar da.”

“Vay canına.” Piper, Fox’a gülümsedi. “Bir iltifat. Westport’ta iltifat etmenin kanun dışı olduğunu düşünmeye başlamıştım artık.”

Brendan ölümcül bakışlarını arkadaşına yöneltti. “Ne dedim ben sana?”

Fox, kimliğini Hannah’ya uzattı. “Kusura bakma, kaptan. Cazibe doğamda var.”

Küçük Bellinger, sürücü belgesinin fotoğrafını çekti. Bir saniye sonra bir *ding* sesi duyuldu ve kimlik bilgileri Piper’in telefonunda belirirken Fox bir el işaretiyle Hannah’yı kaldırımından aşağı davet etti. Kız kollarını göğsünde kavuşturmuş halde harekete geçerken Brendan’a ses çıkarmadan ağzını oynatarak son kez uyarı yaptı.

Yüce İsa aşkına, Brendan bu kasabada saygı gören biriydi! Şimdi ne olmuştu?

Eğer ellerinde gerekli araç gereçler olsaydı bu iki kız onu milletin içinde falakaya yatıracak kapasitedeydi. Hatta belki de onu limanda baş aşağı sallandırırıldı.

Brendan güvertedeki kalasta gözleri bağlı yürüyormuş gibi hissederek Piper’la arasındaki mesafeyi kapattı. Ama onunla yalnız kalmaktan endişe etmesine pek lüzum yoktu çünkü lanet kasabanın yarısı hâlâ etraflarını çevirmiş haldeydi. Onun kendisini bu dertten nasıl kurtaracağını görmek

için merakla bekliyorlardı. “Yangın yüzünden akşam yemeğiniz mahvoldu sanırım, öyle mi?”

Genç kadın tişörtünün eteğiyle oynayarak kafa salladı. “Sanırım evren böyle mükemmel bir şeyin gerçekleşmesine izin vermek istemedi. Yemeği görmeliydin. Et artık beyne benzemiyordu.”

Brendan gülme isteği tarafından hazırlıksız yakalandı. “Ben, şey...” Beresini tekrar kafasına geçirip kasabalıları kaçırma amacıyla burnunu sertçe çekti ve hepsinin farklı yönlerine koşuşturduklarını görerek rahatladı. “Az önce bağırarak kabalık ettim. Özür dilerim.” Yüce İsa, gözlerine güneş ışığı vurduğunda genç kadın çok daha güzel görünüyordu. Muhtemelen bu yüzden, “Bu seferki için de... Geçen seferkiler için de,” diye ekledi.

Dudakları hafifçe kıvrılırken Piper da gülümsemesini saklamak ister gibi kafasını eğdi. “Teşekkürler. Özrün kabul edildi.”

Brendan bir şeyler homurdandıktan sonra çenesiyle Red Buoy’u işaret etti. “Siz yanan tavayla binadan çıkmadan hemen önce bizim siparişler gelmişti. Sen gidip ye hadi.” Genç kadının kaşlarını çatıldığını görünce söylediklerini zihninde tekrarladı ve emir gibi çıktığını fark etti. “Eğer istersen tabii,” diye ekledi hemen.

Piper hımlayıp onun yanından geçti. Arkasında bıraktığı parfüm kokusu Brendan’a bir şeyler yapmış olmalıydı çünkü o daha herhangi bir emir veremediye ayakları harekete geçip genç kadının peşine düşmüştü. İkisi restorana girip masaya otururken herkes dönüp onlara baktı. Kahretsin,

sipariş bekleyen müşteriler ilgilerini gizlemeye bile uğraşmıyorlardı.

Brendan onların bu konuşmaya kulak misafiri olmalarını istemiyordu. Onları ilgilendirmezdi. Piper'ın yanına oturup sandalyesini ona doğru biraz daha yaklaştırmasının tek sebebi de buydu.

Kendi balık ve patates kızartması tabağını onun önüne itip çatalı da eline tutuşturdu.

"Eee..." Genç kadın çatalı tabaktaki en küçük patates kızartmasına batırarak Brendan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Arkadaşın ikinci kaptanın olduğuna göre sen de... Başkaptan mı oluyorsun?"

Şükürler olsun ki bu konuşabileceği bir konuydu.

"Evet. Ben *Della Ray*'in kaptanıyım."

"Ah." Piper kafasını yana eğdi. "İsim nereden geliyor?"

"Dümeni kayınpederim Mick'ten devraldım. *Della Ray*, onun karısının adı."

"Ne romantik." Kayınpederinden bahsetmesi durumu tuhaflaştırmış olsa da Piper bir şey belli etmedi. Aksine merakı artmış gibiydi. "Bugün Hannah'yla limanda yürüyüş yaptık. Bir sürü tekneye kadın ismi verilmişti. Bunun bir sebebi var mı?"

Brendan onun limanda salınarak yürümesini gözünde canlandırırken kaç arabanın kaza yapmasına neden olduğunu merak etti. "Kadınlar korumacıdır. Anaçtır. Teknelere kadın ismi verirken mürettebatı korumasını umut ederiz. Bununla beraber hayatlarımızdaki diğer kadının, yani okyanusun desteğini almayı da arzu ederiz."

Piper balıktan bir lokma alıp gülümseyerek çiğnedi. "Mürettebatında hiç kadın oldu mu?"

"Yüce İsa, hayır," diyen Brendan ona bakan yüzdeki gülümsemenin silindiğini gördü. "Teknemi *batırmamaya* çalışmak benim işim."

Genç kadın bunu komik bulmuş gibiydi. "Yani kadınlar sayesinde kendinizi teselli ediyorsunuz ama teknanızda bir kadının varlığının felaket olacağını düşünüyorsunuz."

"Aynen."

"Çok mantıklı gerçekten," dedi Piper alaycı bir şekilde göz kırparak. "Üvey babam bize kral yengeci avından biraz bahsetmişti. Yılda sadece birkaç hafta sürüyormuş sanırım."

"Her sezon farklı oluyor. Arz ve talebe, bir de önceki yılki ava göre değişiyor."

Piper başını salladı. "Yılın geri kalanında ne yapıyorsun peki? Sokakta masum kadınlara bağırarak dışarda yani..."

"Bunu bana karşı ne kadar süre kullanmayı düşünüyorsun?"

"Henüz karar vermedim."

"Öyle olsun bakalım." Brendan içini çekerken onun yemeyi kestiğini fark etti ve yesin diye çatalını dürttü. Ağzına düzgün bir lokma koyduğunu görünce de konuşmaya devam etti. "Yaz aylarında ton balığı avlarız. Bu, dört beş gün denizde olmayı gerektiren bir iştir. Diğer zamanlardaysa tek gecelik seferlere çıkıp somon, alabalık ve mezgit tutarız."

Genç kadın kaşlarını çatarak çatalıyla tabağını işaret etti. "Bunu sen mi tuttun?"

"Olabilir."

“Bu çok tuhaf,” dedi Piper eliyle ağzını kapatarak.

Gerçekten de öyle miydi? Aslında kendi teknesiyle buraya gelmiş bir şeyi yemesini izlerken onun yanında oturmak hoşuna gitmişti. Kasabalıların çoğunun onun tuttuğu şeyler sayesinde para kazandığını ya da ailelerine onları yedirdiklerini düşünmek hep hoşuna giderdi ama şu anda göğsünü kabartan erkeksi gurur çok farklıydı. “Kardeşin için de sipariş vereyim mi? Ya da istersen Fox’un yemeğini paket yaptırabiliriz. O kendi başının çaresine bakar.”

“Hannah’ya senin yemeğinin yarısı yetecektir.” Piper, Fox’un tabağını onun önüne itti. “Bunu sen yemelisin. Ne olduğunu bilmiyorum ama leziz görünüyor.”

Brendan homurdandı. “Etli turta.”

“Ah.” Genç kadın beklentiyle ona baktı ama çatalı almak için hareketlenmediğini görünce devam etti. “Turta sevmiyor musun?”

“Sonuçta balık ve patates kızartması değil.”

“Aa, bu kötü oldu.”

“Kötü olan bir şey yok. Normalde sipariş ettiğim bir şey değil de ondan.” Brendan oturduğu yerde kıpırdandı. Bu sandalyeler hep bu kadar rahatsız mıydı? “Ben her zaman balık ve patates kızartması sipariş ederim.”

Piper uzun kirpiklerinin altından yine onu inceledi. Keşke bunu yapmasaydı. Çünkü her yaptığında Brendan’ın kotonun ön kısmında bir hareketlenme oluyordu. “Menüdeki başka bir şeyin tadına bakmadın mı?”

“Hayır. Sevdiğim şeylerden vazgeçmek huyum değildir.”

“Bu çok sıkıcı ama...”

"Bence güven verici."

"Ah, hayır." Genç kadının yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Yoksa bu turtada saklanan bir kadın balıkçı olduğunu falan mı düşünüyorsun, Brendan?"

Genç adamın gür kahkahası Piper'ı oturduğu yerden zıplattı. Lanet olsun, Brendan'ın *kendisi* bile irkilmişti. Onu böyle hazırlıksız yakalayan olmuş muydu daha önce? Hayır, hiç sanmıyordu. Red Buoy çalışanlarına ve onu izleyen yarım düzine müşteriye bakmak için hafifçe döndü. Tekrar ona döndüğünde Piper çatalı uzatıyordu. "Turtayı dene. Sana meydan okuyorum."

"Beğenmeyeceğim."

"Eee?"

Eee mi? "Ben bir şeyleri *denemem*. Turta yeme kararı verirsem hepsini yemem gerekir. Şunun bunun tadına öylece bakmak kararsızlıktır."

"Hannah burada olsaydı sorununun psikolojik olduğunu söylerdi."

Brendan iç geçirerek tavana baktı. "Eh, siz ikiniz buraya gelip sorunlarımı gözüme sokana dek bir şeyim yoktu."

Bir saniye geçti. "Brendan?"

"Ne?"

Piper çatalı ona uzattı. "Hadi dene şunu. Ölmezsin, merak etme."

"Tanrım. İyi, senin için bu kadar önemliyse denerim." Çatalı onun elinden sertçe çekse de dişlerinin eline batmamasına dikkat etti. Turtanın kabuğuna yaklaşan çatalı izlerken genç kadın parmak eklemlerini ağzına bastırıp

hafifçe cıyaktadı. Brendan kafasını iki yana salladı ama bir yanı onun kötü vakit geçiriyormuş gibi görünmemesinden memnundu. Bunun için adetlerinden vazgeçmiş olsa da az önce sokakta yaptıklarından dolayı ona bir özür borçluydu sonuçta, değil mi?

Aynen.

Çatalı turtaya batırıp soslu tavuk ve sebzelerden aldı, ağzına atıp çiğnedi. "İğrenç." Tezgâhın arkasındaki biri keskin bir nefes aldı. "Kusura bakmayın," diye seslendi genç adam arkasına dönmeden. "Balık ve patates kızartması değil işte."

Piper ellerini yüzünden çekti. "Şimdi hayal kırıklığına uğradım."

Et sosunun kayganlığı dudağını bükmesine neden olsa da Brendan yemeye devam etti.

"Cidden hepsini yiyeceksin," diye mırıldandı genç kadın. "Değil mi?"

Brendan ağzına büyük bir lokma daha attı. "Yiyeceğimi söylemiştim."

Birkaç dakika sessizlik içinde yemeklerini yediler. Sonra Brendan, Piper'in dışarı baktığını gördü. Muhtemelen tava kazasını düşündüğünü fark ettiğinde ona bağırdığı için içi yine sızladı. "Tekrar yemek pişirmeyi düşünüyor musun?"

Piper pek fazla yemediği yemeğe baktı. "Bilmem. Hedefim bir gece dayanıp gerisine sonra bakmaktır." Ona dönüp gözlerini kıstı. "Belki de ocağımıza kadın ismi verirsem şansım yaver gider."

Brendan bir süre düşündü. "Eris." Genç kadının kafası hafifçe yana eğilmişti. "Kaos tanrıçası."

“Çok komik.”

Piper çatalını bırakarak yemeyi bitirdiğini gösterince Brendan hafiften telaşlandı. En az on dakikadır birlikte oturuyorlardı ve hâlâ onun hakkında kayda değer bir şey öğrenmemişti. Halbuki bir an şımarık bir an savunmasız görünen bu kızı çözmeyi çok isterdi. Bir yandan ıslıl ıslıl görünürken diğer yandan maskenin altında daha derin bir şeyler barındırdığına dair ipuçları vermesinde büyüleyici bir şey vardı. Buna rağmen Brendan yemeğin büyük kısmında balık tutmaktan başka bir konu açmamıştı.

Hannah'nın ona çöp gibi davranmaktan bahsederken ne demek istediğini sormayı çok *istiyordu* mesela. Bu cümle, duyduğundan beri beynini kemiriyordu. “Bu sabah soruma cevap vermemiştin. Westport’a neden geldin?” diye sordu bunun yerine. Parmaklarını saçlarından geçirmekte olan Piper duraksadı. “Üç ay kalacağını söyledin. Neden belirli bir zamanı var?”

Genç kadının masanın altındaki bacağı sallanmaya başladı. “Hoş olmayan bir hikâye.”

“Anlatmadan önce bira falan içmek ister misin?”

“Hayır,” derken Piper’in dudağı seğiriyordu. Sonra gözlerini yumup ürperdi. “Fazlasıyla kötü hatta. Utanç verici. Sana böyle bir malzeme versem mi emin değilim.”

Yüce İsa. Brendan ona gerçekten de kötü davrandığını yeniden fark etti. “Duyduklarımı sana karşı kullanmayacağım, Piper.”

Bebek mavisi irisler onu inceleyip sözüne güvenmiş gibi göründü. “Peki ama dinlerken açık fikirli ol, tamam mı?” Derin bir nefes alıp verdi. “Kötü bir ayrılık yaşadım. Hem de

insan içinde. Ve sosyal medyada bir zavallı gibi görünmek istemedim. Bu yüzden yüzlerce kişiye toplu mesaj gönderdim ve Mondrian'daki havuza çalışma saatleri bittikten sonra izinsiz girmeye davet ettim. Sonra her şey kontrolden çıktı. Havai fişekler, çıplaklık ve polis helikopterleri içerecek kadar... Bunu yaptığım için tutuklandım ve neredeyse üvey babamın yeni filmi için sponsorunu kaybetmesine neden olacaktım. O da elime biraz para tutuşturdu ve dersimi alıp... kendime yetmeyi öğreneyim diye beni buraya gönderdi. Hannah da yalnız gelmeme izin vermedi."

Brendan'ın çatalı havada asılı kalmıştı. Duyduklarının arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu ama tarif edilen dünyadaki her şey ona o kadar yabancıydı ki uydurma gibi geliyordu. "Bu olay ne zaman oldu?"

"Birkaç hafta önce," dedi genç kadın sesli bir nefes vererek. "Vay canına, her şeyi ardı ardına anlatınca kulağa çok kötü geliyor." Alt dudağını ısırarak onun yüzünü inceledi. "Ne düşünüyorsun? Haklı çıktığını, benim gerçekten şımarık bir züppe olduğumu mu?"

"Benim adıma konuşma. Zaten bu lanet olasıca turtanın ağzıma girmesine neden oldun."

"Ben neden olmadım!"

Brendan beğenmediği yemekten bir lokma daha alırken az önce dinlediği hikâyedeki kötü ayrılık kısmını düşündü. Neden omurgası ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu? "Pek çok şey düşünüyorum," dedi. "Seni kodeste hayal edemiyorum."

"O kadar da kötü değildi. Gardiyan Lina çok tatlıydı. Normal tuvaleti kullanmama bile izin verdi."

"Bunu nasıl başardın?"

"Benim gibiler..." Muhteşem burnunu eğerek ona baktı.

"... çoğu zaman başarılı olurlar."

Brendan alaycı bir şekilde güldü. "Anlaşıldı. Cilve."

Genç kadın keskin bir nefes aldı. Sonra omuz silkti. "Evet." Birkaç saniye geçti. "Seninle flört etmeme izin vermediğinde evli olduğumu sanmıştım. Bende resmen davranış bozukluğuna yol açtın. Şimdi nasıl davranacağımı bilmiyorum. Tekrar flörtleşmeye çalışmak da saçma geliyor."

Hiç de öyle değildi. "Dene."

"Hayır, yapamam!" dedi genç kadın telaşla. "Aradaki duvar çoktan yıkıldı."

Brendan terliyor muydu? Neyi vardı böyle? "Flörtten sonraki seviye ne peki? Rolünü oturtuktan sonra yani."

"*Rolü oturtmak* mı? Iyy." Omuz silkti. "Bilmiyorum. O kadar ileri gitmedim hiç." Bacak bacak üstüne atarak Brendan'ın dikkatinin pürüzsüz tenine çekilmesine ve de... pantolonunun önünün yine dar gelmeye başlamasına neden oldu. "Korkunç hikâyemden uzaklaştık."

"Yoo," dedi Brendan. "Hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Bana yedi..."

"Yine sana turtayı yedirdiğimi söyleme sakın." Küçük gülümsemelerle bakıştılar. "Neyse, Los Angeles'a dönmemi sağlayacak bir dolap çeviremezsem Cadılar Bayramı'na kadar buradayım." Tırnağını masaya vurdu. "Belki de sorumluluk almayı öğrendiğimi kanıtlarsam Daniel eve dönmeme izin verir."

Brendan o esnada onun çıplaklık içeren bir partide bulun-

masını düşünmekle -ne derece bir çıplaklıktı bu? Piper da soyunmuş muydu?- meşguldü. Bu yüzden sesi istediğinden daha sert çıktı. "Sana bir fikir vereyim. Cehennemin dokuzuncu katı olan Los Angeles'tan uzakta geçirdiğin zamanın tadını çıkarmaya ne dersin?"

"Tadını çıkarmadığımı kim söyledi? Baksana, balık ve patates yerken bir yandan da eleştiri oklarına maruz kalıyorum. Eğer hayatı yaşamak buysa şimdiye dek hiç yaşamamışım demektir." Sırıtarak ağzına bir patates attığında Brendan onun çiğnemesini izlememeye çalıştı. "Ama haklısın. Daha fazla deneyebilirim. Belki de limandaki yakışıklı balıkçılardan birini etkileyip beni balığa çıkarmasını sağlamalıyım."

Onu başka bir erkeğin teknesinde düşünmek, Brendan'ın yemek borusuna asit yükselmesine neden olmuştu. "Olabilir. Vasatın altında bir deneyim istiyorsan tabii."

"Senin sunacağın deneyim daha mı iyi olur?"

"Şüphesiz."

Hâlâ balık tutmaktan mı bahsediyorlardı? Brendan emin değildi. Ama çok fena tahrik olmuştu ve... Piper da beklenti içindeymiş gibiydi. Onu teknesine davet etmesini umuyor olabilir miydi?

Göğsü panikle dolarken uzun bir süre konuşamadı. Piper da onu bir süre inceledikten sonra vazgeçmiş gibi görünerek ayağa kalktı. Zaten Hannah ile Fox da restoranın önüne gelmişlerdi. "Geldiler. Ben bunu paket yaptırayım," dedi ve eğilip lanet olası Paris'te oturuyorlarmış gibi iki yanağına birer öpücük kondurdu. "Yemek için teşekkürler, kaptan. Yakınlarında dolanmayacağıma söz veriyorum."

Onun kalan balıkla patates kızartmalarını bir kaba koydurup sekerek kardeşinin yanına gitmesini izlerken Brenden yakınında olmasını isteyip istemediğinden emin değildi. İstiyorsa bile az önce önüne gelen çıkma teklifi fırsatını kaçırmıştı. Yarın sabah üç günlük balık tutma seyahatine çıkacaktı, bu da demek oluyordu ki –Los Angeleslı kızı tekrar görmeyi *istediğini* varsayarsa tabii– başka bir fırsatın çıkmasını beklemek zorunda kalacaktı. Belki de o fırsatı hiç bulamayacaktı.

Fox yanındaki sandalyeye çöktü. Ağzı kulaklarındaydı. “Nasıl gitti, kaptan?”

“Kapa çeneni.”

Bölüm On

Piper, elinde alevler içindeki bir tavayla labirentte koştuğu ve minik burunları seğiren devasa farelerin onu kovaladığı bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı. Bu yüzden sabah kapı tıklatıldığında aklındaki ilk düşünce, *fare kral beni yakalamaya geldi* oldu. Fırlayıp oturunca kafasını üst yatağa çarptı.

“Off,” diye yakınıp göz bandını alnına iterek acıyan yeri parmağıyla kontrol etti. Hemen şişmeye başlamıştı.

Üst kattan esneme sesi geldi. “Yine mi kafanı çarptın?”

“Evet,” diye homurdandı Piper, neden uyandığını hatırlamaya çalışırken. Yan bina yüzünden pencerelerinden içeri çok fazla güneş ışığı *giremiyordu*. Komşu duvarla aralarında resmen birkaç santim vardı. Bu nedenle de daire kapkaranlıktı. Belki de henüz gün bile doğmamıştı.

Kapı iki kez daha yumruklandığında bir çığlık koparıp elini göğsünün ortasına götürdü. “Fare kral,” dedi soluk soluğa.

Hannah kıkırdadı. “Ne?”

“Hiçbir şey.” Piper zihnindeki örümcek ağlarını temizleyip ihtiyatla kapıya baktı. “Kim o?”

“Benim, Brendan.”

“Ah.” Kafasını yukarı doğru kaldırdı. Birbirlerini görmiyor olsalar da kardeşinin de kaşlarını onun gibi çattığından emindi. Huysuz kaptan, normal insan saatlerini bekleyemeyecek kadar sabırsızca ne istiyor olabilirdi ki? Piper ne zaman birbirlerini son kez gördüklerini düşünecek olsa onu hemen karşısında buluyordu. Ve kafası çok karışıyordu.

Brendan’ın yanındayken nasıl davranacağını bilemediği konusunda yalan söylemiyordu. Erkekleri etkilemek, parmağında oynatmak ve kendine hayran bırakmak onun için her zaman çok kolay olmuştu. Sonunda bıkip gitmelerine de alışkındı ama son zamanlarda çok daha çabuk sıkılır olmuşlardı. Hem zaten Brendan bu kozunu mahvetmiş, sahne arkasındakilere şahit olmuştu. İlk karşılaştıklarında Piper onun kıymetli Westport’unu küçük görmüştü. İkinci karşılaşmalarında kavgada merhum karısının adını anmıştı. Üçüncüsündeyse neredeyse değerli bir yadigâr olan bu binayı yakıp kül edecekti. Bu yüzden kozunu onun üzerinde kullanmaya devam etmesinin imkânı yoktu.

Gerçi birlikte yemek yemek bir bakıma... hoştu.

Hayır, bu doğru kelime değildi.

Farklıydı. Kesinlikle farklıydı. Devamlı en güzel açısını göstermeye çalışmak veya düzgün bir şekilde gülmeye özen göstermek zorunda kalmadan bir erkekle muhabbet edebilmişti. Brendan da oldukça ilgili görünmüştü. Onunla ilgileniyor olabilir miydi?

Ama güzelliği karşısında aklının başından gitmediğini biliyordu. Flörtöz halleriyle onun daha da aksileşmesine

neden olduğunu da unutmamıştı. Belki de adam sadece arkadaş olmak istiyordu! Yani, kişiliğine bakarak buna karar vermiş olabilirdi. Bu da bir şeydi, değil mi?

“Hmm,” diye mırıldandı esneyerek. “Arkadaş olmak.”

Bacaklarını yatağın kenarından sallandırıp siyah, kadife Dolce&Gabbana terliklerini giydi ve paytak paytak kapıya yürüdü. Kapıyı açmadan önce yine gösteriş merakının kurbanı olup gözlerini ovalayarak çapakları gidermeye çalıştı. Sonunda aksi kaptanla karşı karşıya geldiğindeyse adamın yüzünü görebilmek için başını birkaç metre yukarı kaldırmak zorunda kaldı.

Tam günaydın demek için ağzını açmıştı ki Brendan boğazını biraz fazla yüksek sesle temizleyip hafifçe yana döndü ve gözlerini kapı pervazına dikti.

Piper burnunu kırıştırdı. “N’oldu?” derken kafasını eğip kendine baktı, üstünde sadece askılı tişört ve külot olduğunu fark etti. “Ah.”

Kardeşi, “Al,” diye seslenip ona bir yastık fırlattı.

“Sağ ol.” Piper yastığı yumuşak bir kalkan gibi önünde tuttu.

Bir dakika. Koca bir zorba olduğunu düşündüğü bu adam... Kızarmış mıydı?

“Ay hadi ama Brendan,” dedi kıkırdayarak. “Instagram sayfamda bundan daha fenaları var. Yani herkesin Instagram sayfasında vardır.”

“Benimkinde yok,” dedi Hannah boğuk sesle. Bir saniye sonraysa yumuşak horlamaları duyuldu.

Piper o anda Brendan’ın ayağının dibindeki takım çantasını fark etti. “O ne için?”

Çenesindeki bir kas gerilirken genç adam bakışlarını yine ona çevirdi. Yastık Piper'in ön tarafını tamamen kapatıyordu ama kalçası hâlâ görülebilir durumdaydı. Brendan'ın gözleri de bir an orada dolaştı, ardından da sırtına doğru kayd. Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Alt kattaki kilidi değiştirdim," dedi boğuk sesle, gözlerini onunkilere dikerek. "Bu kilidi de değiştirmeye geldim. Sadece birkaç dakika sürer."

"Ah." Piper sırtını dikleştirdi. "Neden ki?"

"Bu sabah, yengeç sezonundan önceki son balık avı için tayfamla birlikte üç geceliğine denize açılacağım. Sadece..." Çömelip takım çantasını karıştırmaya başladığında metal sesleri yüzünden konuşması zor duyulur oldu. "... buranın güvende olduğundan emin olmak istedim."

Piper'in yastığı tutan parmakları sıkılaştı. "Ne hoş bir düşünce."

"Eh." Genç adam tamir aletlerini tek avcunda tutarak ayağa kalktı. "İki gündür burada olmanıza rağmen siz değiştirmeyi düşünmediniz."

"Hoş davranışını bir şekilde mahvetmek zorundaydın, değil mi?"

Brendan homurdanıp işe koyuldu; görünüşe göre onu görmezden gelmeye karar vermişti. Ne hali varsa görebilirdi. Piper da sırf ona inat olsun diye yastığı yere bıraktı ve kahve yapmaya gitti. Fox ile plak mağazasına yaptığı gezide Hannah, küçük bir aile işletmesine rast gelmiş ve normalde otel odalarında bulunabilecek türden tek fincanlık bir kahve makinesi satın almıştı. Söylediğine göre makine sadece *on dolardı*. Kim on dolara bir şey satardı ki? Hannah'nın bu

kelepir alışverişi onları, Piper'ın Los Angeles'tayken bir numune satışında dört bin dolara Balmain elbise bulduğunda sevindiği kadar sevindirmişti.

"Kahve ister misin?" diye seslendi Brendan'a.

"Hayır, sağ ol. İçtim ben."

"Dur tahmin edeyim." Makineye bir fincan su ekledikten sonra kapağını kapatıp düğmesine bastı. "Asla günde bir fincandan fazla içmiyorsun."

Homurdanma sesi. "Pazarları iki fincan içiyorum." Çatık kaşlar. "Kafandaki kırmızı iz ne?"

"Bu mu?" Piper'ın parmakları sızlayan yere gitti. "Tepemde başka bir yatak olmasına alışkın değilim. Uyandığımda kafamı çarpıp duruyorum."

Brendan bir ses çıkardı. Kaşları hâlâ çatıktı.

Onun gözle görülür huysuzluğu Piper'ın dudaklarının köşesinin kıvrılmasına neden oldu. "Bu sefer ne avlayacaksın?"

"Halibut. Kaya balığı."

Piper bu kısa cevap karşısında gözlerini devirip aşınmış mutfak tezgâhına yaslandı. "Pekâlâ, Hannah ve ben senin önerinle hareket etme kararı aldık." Demlenen kahvesini parmağıyla karıştırıp yudumladı. "Westport'ta geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyoruz. Bana nerelere gidebileceğimizi, neler yapabileceğimizi söyleyebilir misin?"

Brendan bir dakika daha kapıda çalışıp kilidi değiştirdi, sonra test etti ve tamir aletlerini kutuya koyduktan sonra arka cebinden bir şeyler çıkarıp ona yaklaştı. Piper'ın uyluklarının iç kısmında bir karıncalanma oluşmuştu. Genç adamın bakışlarının vücudunda dolaştığını hissetse de fark

etmemiş gibi yaptı. Çünkü bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildi. Bir erkeğin bakışlarının neden olduğu o tanıdık his bu sefer bir şeyler başarmanın neden olduğu tatmini vermiyordu. Bu erkeğin ilgisi... Gergin hissetmesine neden oluyordu. Evet, böyle bir anda onu süzmemesi için Brendan'ın ölmüş olması gerekirdi. Ama asıl mesele başkaydı. Brendan ona geçici bir ilgiden fazlasını gösterirse Piper ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Ayrıca adam hâlâ alyansını takıyordu.

Yani merhum karısını unutamamıştı.

Bu da demek oluyordu ki Piper onunla arkadaş olacaktı. *Sadece* arkadaş.

Brendan boğazını temizledi. “Deniz fenerine beş dakikalık yürüme mesafesindesiniz. Hava hâlâ yeterince sıcak olduğu için plaja da gidebilirsiniz. Ayrıca kasabada küçük bir şaraphane var. Adamlarım çıktıkları her randevuda oraya gitmek zorunda olmaktan şikâyet ederler. Şaraphanede *selfie* noktası denen bir yer var. Mutlaka seversin.”

“Eminim.”

“Ayrıca sizin için paket servis menüleri de getirdim,” diye devam etti alçak sesle, kâğıtları tezgâha atarak. O kadar yakın duruyorlardı ki aralarındaki büyük boy farkını görmemek imkânsızdı. Ya da tenindeki, deodorant olarak kullanıldığı tuzlu su kokusunu almamak...

Sadece arkadaş, diye hatırlattı Piper kendine.

Yas tutan bir dul, gönül eğlendirmek için uygun aday olamazdı.

Yutkunarak menülere baktı. Üç tane vardı.

Dudaklarını büzdü. “Aşağılanmak için saat çok erken.”

“Bunu yemek pişirmemeni ima etmek için yapmadım. İkinci seçenek olarak düşündüm.” Bir Çin restoranına ait olan ilk menüyü açtı. “Bu restoranlara her gittiğimde ne yiyorsam yuvarlak içine aldım. Böylece hangi yemeğin en iyisi olduğunu anlayabilirsiniz.”

Piper kalçasını onunkine vurdu. Gerçi boy farkları neredeyse bir metre olduğu için kalçası onun bacağına üst kısımlarında bir yere denk gelmişti. “Yani bu restoranlarda denediğin tek yemekleri demek istiyorsun.”

Genç adamın yüzünde bir gülümseme belirecek gibi oldu. “Hepsi aynı.”

“Püfff.”

“Telefonun yakınlarda mı?”

Piper başını sallayıp topukları üzerinde döndü, iki adım attı ve adamın acısını sona erdirmek ve sadece arkadaş olduklarına dair gizli mesajını aldığını anlamasını sağlamak için yerdeki yastığı alıp poposunu örttü. Cep telefonunu uyurken kullandığı yastığının altında durduğu yerden aldıktan sonra bu defa da vücudunun ön kısmını kapatmak için yastık kalkının yerini değiştirerek ona döndü. Brendan merakla onu izliyordu ama bu ani iffet gösterisi hakkında yorum yapmadı.

“Ben yokken senin ya da kardeşinin herhangi bir sorunu olursa Mick’i arayın,” dedi sonra başını eğerek. “O... benim kayınpederim.”

“Onunla dün tanıştım,” dedi Piper, Brendan’ın bir kayınpederi olduğundan bahsetmesi karşısında hissettiği tuhaf gerginliği yutarken. “Çok tatlı biri.”

Genç adam anlık bir şaşkınlık yaşamış gibi göründü. “Ah, anladım. Evi buraya pek uzak değil. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye numarasını yine de kaydet.”

“Peki, kaptan.” Piper çıplak topuklarını birbirine vurdu. “Sonrasında da güverteyi paspaslarım.”

Brendan burnundan alaycı bir nefes verdi. “Görmemişin bir paspası olmuş...”

“Ayy, mükemmel temizlik işimizi fark ettin, değil mi?” dedi Piper coşkuyla gülümseyerek.

“Evet. Fena değil,” diye yorum yaptı huysuz kaptan, bakışlarını dairede dolaştırarak. “Açtın mı?”

Piper onu dinleyip Mick’in numarasını rehberine kaydetti. “Teşekkür...”

“Benimkini de kaydet,” dedi Brendan birden. Gözlerini restoran menülerine dikmişti. “Denizdeyken telefonum çekmez ama...”

“Geri döndüğünde yemek pişirmekle ilgili tavsiye almam gerekir belki, değil mi?”

Bir onaylama homurtusu duyunca Piper gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Onun, en yakın arkadaşı Fox’la iletişiminin nasıl iğnelemeler içerdiğini görmüştü. Yeni arkadaş edinmeye pek alışkın olmaması şaşırtıcı değildi. “Peki. Söyle bakalım numarayı, kaptan.”

Genç kaptan yüreklendirme karşısında rahatlamış görünerek numarasını verdi. Piper’in numarayı kaydettikten sonra çaldırmasıyla birlikte sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı.

“Senin telefonun çalışıyor,” dedi Piper gülerek. “Numaramı kaydedebilmen için aradım.”

“Ah.” Ağzının köşesi çok hafifçe kıvrılırken Brendan başını salladı. “Anladım.”

Piper elini ağzına siper edip fısıldadı. “Çıplak fotoğraflar beklemeli miyim?”

“Tanrı aşkına, Piper,” diye homurdandı genç adam. Menüleri düzeltmeye yönelmesi bu konuşmayı devam ettirmeyeceğinin işaretçisi olmalıydı. Ama kapıya dönmeden önce bir anlığına tereddüt etti. “Artık rehberinde yer aldığıma göre bir dahaki izinsiz havuz partinin davetli listesinde olacak mıyım?” Şaka olduğunu anlaması için göz kırptı.

Piper bu devasa adamı, Los Angeles sosyetesinde statüsünü yükseltmeye çalışan insanların arasında hayal edince sıırtmadan edemedi. “Kesinlikle olacaksın.”

“Harika.”

Brendan bacaklarını bir kez daha belli belirsiz hareket ettirdi ve yumruğuna doğru hafifçe öksürüp tekrar döndü. Takım çantasını alıp merdivene yöneldi. Sonuçta işi bitmişti ve formaliteler aptalcaydı, değil mi? Piper peşinden gidip onu izledi. “Arkadaş mıyız Brendan?” diye seslendi.

“Hayır,” dedi genç adam hemen.

Piper’ın ağzı açık kaldı. Kapıyı kapatırken kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

Hannah yatağında doğruldu. “Ne oluyor burada böyle?”

Piper kafasını yavaşça sağa sola salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

Bölüm On Bir

Brendan, Della Ray'in kaptan köşkünde oturmuş, telefonunun ekranına parmaklarının ucuyla vuruyordu.

Erzaklarını ve balıkları taze tutmak için gereken buz tekneye yükleyen tayfasına yardım etmeliydi ama on dakika içinde denize açılacaklardı ve limanda oldukları için telefonunu doğru düzgün çekmese de internette geçirebileceği son dakikaları değerlendirmek istiyordu.

Instagram uygulamasını indirmişti ve şimdi ondan kişisel bilgilerini istiyorlardı. Fotoğraflara bakabilmek için bu aptal şeye üye olması mı gerekiyordu yani? Yüce İsa. Bunu yapmamalıydı. Piper bu lanet olasıca uygulamada yarı çıplak fotoğrafları olduğu bilgisini kendi rızasıyla vermiş olsa da Brendan bakmamalıydı. Hatta önündeki ava dikkatini tamamen verebilmeyi istiyorsa zihnini işgal eden Piper görüntülerine yenilerini eklemeyi düşünmemeliydi bile.

Bunlardan biri ve en büyüğü, bu sabah kapıyı üstünde o beyaz külotla açmasıydı. Beyaz. Brendan bunu asla tahmin etmezdi. Simli pembe ya da tavus kuşu mavisi falan giyer diye düşünüyordu. Ama vajinasını kaplayan o beyaz pamuklu kumaş, masum ve seksinin bu muhteşem zıtlığı,

bir saat sonra bile pantolonunun ön kısmındaki sertliğin sorumlusuydu. Bir de budala bir ergen gibi telefonuna sarılıp Instagram indirmesinin... Avuçlarını o dolgun kalçalarda kaydıramamış olmanın verdiği hüsrana yüzünden İsimsiz'den dışarı adım attığından beri dişlerini sıkıyordu. Tanrı aşkına, böyle şeyler düşünmemeliydi.

Ama Piper neden sonradan yastığı yerden alıp tekrar vücudunu kapatmıştı ki?

Brendan tahrik olduğunu çok belli edip onu rahatsız mı etmişti?

Bunu düşünürken kaşlarını çatı. Piper'in gergin olması fikrinden hoşlanmamıştı.

Ne onun etrafında. Ne de başka yerde.

"Her şey yüklendi. Gitmeye hazırız," dedi Fox, kaptan köşküne girerek. Mariners şapkasını gözlerine kadar çekmişti. Buna rağmen Brendan o gözlerde aniden beliren pırlıtyı kaçırmadı. "Instagram mı indirdin, kaptan?"

"Kim Instagram indirmiş?" diye sordu Sanders, kıvırcık kırmızı kafasını kapıdan içeri uzatarak. "Kimin Instagram'ı yokmuş ki?"

"Yapacak daha iyi işleri olan insanların," diye hırladı Brendan, ikisinin de çenesini kapatarak. "Kullanıcı adı oluşturmamı istiyor bu."

Tayfadan üçüncü bir kişi daha içeri girdi. Deke, koyu kahverengi parmaklarının arasında bir şişe kola tutuyordu. "Ne için kullanıcı adı?"

Brendan kafasını geriye yatırdı. "Tanrım!"

Sanders, "Instagram," diye bilgilendirdi Deke'i.

"Piper araştırması yapıyorsun, değil mi?" diye sordu Fox,

yüzünde saf bir coşkuyla. “Gezide seni sıcak tutacak birkaç fotoğraf mı indirmek istedin?”

“Bu mümkün mü?” dedi Brendan yarı bağırır gibi. “İsteyen herkes onun fotoğraflarını indirebilir mi?”

“Aynen. Sen, ben, isteyen herkes,” dedi Deke. “İnternet böyle bir şey, dostum.”

Brendan telefonuna daha da tiksintiyle bakmaya başladı. Bu aptal uygulamaya kaydolup neyin ne olduğunu görmek için bir sebep daha çıkmıştı işte. “Kendi adımı kullanıcı adı olarak yazmama izin vermiyor.”

“Muhtemelen senden önce dokuz yüz Brendan Taggart kaydolmuştur da ondan.”

“Ne yazacağım o zaman?”

“TatlıKaptan69,” dedi Fox.

“DeliyimSana,” diye önerdi Deke.

“IslakkenKayganlaşırım.”

Brendan onlara baktı. “Hepiniz kovuldunuz. Evlerinize gidin.”

“Tamam, tamam, ciddileşeceğiz,” dedi yardımcı kaptanı, ellerini kaldırarak. “KaptanBrendanTaggart’ı denedin mi?”

Homurdanan Brendan bu ismi denedi. Yazması çok uzun sürdü çünkü parmakları çok iri olduğu için sürekli yanlış karakterlere basıp duruyordu. “Kabul edildi,” dedi sonunda, kaptan koltuğunda kıpırdanarak. “Şimdi ne olacak?”

Deke, sanki lanet dedikodu saatindelermiş gibi Sanders’ın yanına yerleşti. “Arama kutusuna adını yaz,” dedi kendi telefonunu çıkararak.

Brendan parmağını ona doğrulttu. “Oradan açıp bakmasan iyi edersin.”

Adam tek kelime etmeden telefonunu cebine geri koydu.

“Kaptanımız, Piper konusunda birazcık hassas,” diye açıkladı Fox, yüzündeki pis sırıtışı silmeden. “Kafa karıştırıcı erkeksi duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyor.”

Onu duymazdan gelen Brendan, Piper’ın adını kutucuğa yazdı ve karşısına bir liste dolusu seçenek çıkınca içini çekti. “Şu mavi tik, hesabın ona ait olduğunu mu gösteriyor?”

“Oha!” Sanders kafasını ilgiyle kaldırdı. “Mavi tiki mi var?”

“Bu iyi mi kötü mü?”

Deke kolasının kalanını kafasına dikip geçirdi ama kimse tepki vermedi. Bu tip sesler teknenin vazgeçilmez ezgileriydi. “Çok fazla takipçisi olduğu anlamına geliyor. Yani internette meşhur biri, patron.”

Brendan yine homurtu sesleri çıkararak mavi tike tıkladı ve... Ekranı Piper’la doldu. Yüce İsa, bir anda ilk önce nereye bakacağını bilemez hale gelmişti. Küçük karelerden birinde arkası dönük duran genç kadın, plaj kumlarının üzerinde diz çökmüştü ve üstünde tanga bikiniden başka bir şey yoktu. Brendan bu muhteşem kıça bütün gün bakabilirdi –yalnız kaldığında kesinlikle geri dönecekti– ama daha bakılacak bir sürü fotoğraf, *binlerce* Piper vardı.

Bir başka fotoğrafta dudaklarını kıpkırmızı elbisesine uygun olarak boyamıştı. Elinde bir martini kadehi vardı ve bacaklarından birini neşeyle kaldırmıştı. Hiç kimse bu kadar güzel olma hakkına sahip olmamalıydı. En yenilerden birine tıkladığında Brendan’ın ağzı manzara karşısında bir karış açık kaldı. Piper’ın tutuklanma ve Westport’a gönderilme hikâyesini dinlerken hayalinde canlanan sadece biraz gösteriş olmuştu.

Ama hayır.

Piper kalabalığın tam ortasında, birilerinin omuzlarında. Etrafı havai fişek patlamaları ve dumanlarla çevriliydi. Kollarını havaya kaldırmıştı. Mutlu ve canlı görünüyordu.

Bir dakika. Fotoğrafın altındaki sayı, minik kalbe tıklayan insanların sayısı mıydı?

Üç milyondan fazla beğeni.

Brendan yüzünü ovuşturdu.

Piper Bellinger çok farklı, ıslık ıslık bir gezegenin parçasıydı.

Denk değilsiniz.

Asla.

Muhtemelen havyar ve şampanyaya alışkın olan birine dün akşam nasıl balık ve patates kızartması yedirdiğini hatırlayınca utançla doldu. Zamanda geri gidip o paket servis menülerini verdiği anı silebilse derhal yapardı. Yüce İsa, Piper şu anda ona kahkahalarla gülüyor olmalıydı.

“Eee?” dedi Fox.

Brendan yüksek sesle boğazını temizledi. “*Takip et ne demek?*”

“Yapma,” dedi Deke aceleyle. “Basma sakın.”

Brendan’ın parmağı çoktan ekrana değmişti. “Çok geç.”

Üç adamı da ayağa fırladı. “Hayır. Brendan, mavi dikdörtgene tıklamadığını söyle,” diye homurdandı Sanders, ellerini kabarık kızıl saçlarından geçirerek. “Onu takip ettiğini göreceksin. Gizli gizli onun hesabında dolaştığını anlayacak.”

“Geri alsam olmuyor mu?” Brendan tekrar bir yerlere tıklamaya başladı.

Fox öne atıldı. “Hayır! Bu daha da kötü olur. Onu takip ettiğini çoktan gördüyse oyun oynadığını falan düşünür.”

“Tanrım, uygulamayı tamamen sileceğim,” dedi Brendan,

salak cihazı gösterge panelinin üstüne atarak. Telefon cama çarparken tayfasının üç üyesi onun dediğini yapmasını bekler gibi bakıyordu. "Daha sonra," diye hırlayıp motoru çalıştırdı. "İşinizin başına gidin."

Üç adamı da dışarı çıkınca telefonunu yavaşça geri aldı, bir süre bekledi ve uygulamayı tekrar açıp Piper'in sayfasında dolaşmaya başladı. Fotoğraflardan biri, sonunda kaydırmayı kesmesini sağladı. Piper, Hannah ile birlikte bir trampenin üstünde oturuyordu. İkisi aynı havluya sarınmışlardı ve yüzlerinde su damlacıkları vardı. İşte bu fotoğraftaki kişi, Brendan'ın dün akşam birlikte yemek yediği kızdı. Peki, gerçek Piper hangisiydi? Dün akşamki mi yoksa cesur jet sosyete üyesi mi?

Partilerde, balolarda ve hatta ödül seremonilerinde çekilmiş fotoğrafları onun spot ışıklarını, parayı ve lüksü... yani Brendan'ın hiç bilmediği şeyleri sevdiğini gösteriyordu. Dahası beğendiği erkekler de muhtemelen banka hesapları en az kendisinininki kadar dolu olan şık ve bakımlı kişilerdi. Bu da Brendan'ın ona olan ilgisinin sadece rahatsız edici değil, komik olduğunu gösteriyordu. Genç adam düzeninden şaşmayan bir balıkçıyken Piper zengin bir maceraperestti. Brendan bir restoranda yeni bir şeyler bile sipariş edemiyorken Piper ünlülerle yemek yemişti. Hatta onlarla çıkmıştı.

Yani eğer Brendan kendini lanet bir ahmak durumuna düşürmek istemiyorsa üç ay boyunca ona olan hayranlığını kendine saklamalıydı.

Genç kadının trampen üzerinde gülümsediği fotoğrafa son bir bakıştan sonra telefonunu kararlılıkla cebine koydu ve tüm dikkatini bildiği şeye verdi.

Balıkçılığa.

Bölüm On İki

*T*abii ki ilk olarak şaraphaneyi ziyaret ettiler.

Brendan, Piper'ın *selfie* noktasını seveceği düşüncesinde haklıydı. Mozaik cam gibi görünmesi için değerli taşların renklerinde boyanmış bir duvarın iki yanından sarmaşıklar tırmanıyor ve tam ortadaki neon *VINO** yazısının etrafından dolanıyordu. Sosyal medya tanrılarına tapınılacak bir sunaktı adeta.

Hannah hiçbir zaman fazla içen biri olmadığı için burada içtiği dört kadeh şarap kafayı bulmasına neden olmuştu ve Piper'ın bulanık olmayan bir fotoğrafını çekmesi neredeyse imkânsızlaşmıştı. Neyse ki sonunda paylaşmaya uygun bir tane seçebildiler.

Piper fotoğrafa filtre ekledikten sonra Instagram'a geçti ve parmağı doğrudan bildirimlere yöneldi. "Aa, şuna bak." Nabızı hızlanmıştı. "Brendan beni takip etmiş." Genç adamın profiline tıkladığında neredeyse boğuluyordu. "Ah, takip ettiği *tek* kişi benim. Yeni üye olmuş."

Hannah yanaklarını sıktı. "Tanrım. Çaylak."

---

* (İng.) Argoda "şarap" anlamına gelir. (ç.n.)

“Aynen...” Ama aynı zamanda çok, çok tatlı bir hareketti bu.

Peki... Piper, bol bol yarı çıplak göğüs ve kalça içeren fotoğraflar seçkisinin Brendan tarafından incelenmesi hakkında ne hissediyordu? En sade paylaşımlarında bile tahrik edici bir parça vardı. Ya Brendan ondaki bu utanmazlığı itici bulursa ne olurdu? Acaba genç kaptan gerçekten de *sadece* onu takip etmek için mi Instagram hesabı açmıştı?

Belki de Hannah, sosyal medyanın Piper’in düşüncelerini çok fazla işgal edip keyfini kaçırdığı konusunda haklıydı. Şimdi üç gün boyunca Brendan’ın hangi fotoğraflara baktığını ve onlar hakkında ne düşündüğünü kafasında evirip çevirip duracaktı. Fotoğrafların altına yazdıklarına güler miydi? Instagram sayfasının Piper Bellinger’in hayatının bir yansıması olduğunu düşünüp onun hakkındaki gerçek izlenimlerini bir kenara atar mıydı?

“O küçük plak mağazasını görmeliydin, Pipes,” dedi kardeşi, şarabını yudumlarken. Hannah gibi biri içkiyi fazla kaçırdıktan sonra, eski bir sevgilisi ya da hayran olduğu adam hakkında değil de ancak plak mağazaları hakkında şiirler yazardı zaten. Piper kendini bildi bileli onu kulağında kulaklıklar, elinde şarkı sözleriyle görmüştü. On altı yaşına bastığında onu ilk konserine –Mumford&Sons– götürdüğünde kızcağız fazla uyarıcı yüzünden neredeyse bayılacak duruma gelmişti. Hannah’nın ruhunun notalar için yaratıldığı çok belliydi. “1993’teki Alice in Chains konserinin posterini vardı. Duvara öylece raptiyelemişler! Bir daha da indirecek vakitleri olmamış!”

Piper kardeşinin hevesine gülümsedi. “Neden hiçbir şey satın almadın?”

“İstedim aslında. Çok güzel bir *Purple Rain* uzunçaları vardı ama fiyatı aşırı düşüktü. Çalmış gibi hissedeceğim için almadım.”

“Sen bir meleksin, bebeğim,” derken Piper, Instagram’ı açıp fotoğraflarına Brendan’ın gözüyle bakma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordu. Neyse ki sonunda galip geldi. “Eee, Fox nasıl biri?”

Hannah kadehini bıraktı. “Yo, yooo. Bu soruyu bana bu şekilde soramazsın.”

“Nedenmiş? Tatlı çocuk.”

“Benim tipim değil.”

“Yeterince depresif değil mi?”

Kardeşi alaycı bir şekilde güldü. “Telefonu yirmi dakika içinde belki yüz kere biyledi. Ya çok tutkulu bir sevgilisi ya da birkaç farklı hayranı var. Ama bahse girerim ikincisidir.”

“Bence de,” diye itiraf etti Piper. “Tam bir çapkın gibi görünüyor gerçekten.”

Hannah bacaklarını salladı. “Ayrıca bence sadece destekleyici bir dost olarak işini yapıyordu. Brendan’ın iyi yönlerini saymakla bitiremedi.”

“Öyle mi?” Piper şarabından bir yudum alırken kaygısız görünmeye çalıştı. “Neler söyledi? Sırf meraktan soruyorum.”

Kardeşi gözlerini kıstı. “Hani onunla ilgilenmiyordun?”

“İlgilenmiyorum zaten. Adamın alyansı parmağına ya-pışmış resmen.”

“Ve sana kötü davranıyor.” Hannah taburesinde kıpırdandı.

Bir şeyler daha söylemek için kendini hazırlıyormuş gibi görünüyordu. “Son zamanlarda kötü adamlar yüzünden çok fazla canın yandı. Adrian’dan çektin, ondan önceki, adını hatırlayamadığım şu HBO bilimkurgu dizisi yapımcısından çektin. Böylelerini hayatına alıp daha fazla incinmediğinden emin olmak istiyorum sadece.”

“Bana kendimi kötü hissettirecek erkekleri çektiğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu Piper biraz gerileyerek.

“Şey... evet.”

Piper, hepsi toplam altı hafta süren son üç ilişkisini düşündü. “Kahretsin. Haklı olabilirsin, biliyor musun?”

“Ciddi misin?” Hannah kaşlarını kaldırdı. “Yani... Evet, haklıyım.”

“Tamamdır, bundan sonra daha dikkatli olacağım.” Göğsünde oluşan sızıyı bastırmak için elini oraya götürdü. Kardeşinin haklı olduğunu varsayarak düşünürse... Neden sepetteki çürük elmaları bile isteye seçiyor olabilirdi ki? İyi ilişki fikrinden mi korkuyordu? İçten içe başa çıkamayacağını mı düşünüyordu? Eh, bunun muhtemel olduğunu inkâr edemezdi. Yine de Brendan’ı “çürük elma” kategorisine sokmak pek doğru gelmiyordu. “Diğer adamların hiçbiri özür dileycek tipler değildi. Ölü eşlerinin ardından yas tutacak kişiler de değillerdi. Sanırım Brendan’ı merak ediyorum. Los Angeles’ta onun gibileri yetişmiyor.”

“Evet, bu doğru.”

“Dün akşam onunla cinsel imalar olmadan gerçek bir muhabbet ettik. İkimiz de *bir kez* bile telefonlarımıza bakmadık. Acayip tuhaftı. Ve galiba bu beni... büyüledi.”

“Anlıyorum. Ama yine de dikkatli ol.” Dilini dudaklarının köşesine sıkıştıran Hannah, bar peçetelerinden birini alıp katlayarak uçak yapmaya başladı. “Ya da onun yerine Fox’la gönül eğlendir. Böylesi çok daha az karmaşık olur.”

Piper, Fox’un yüzünü bile hatırlayamıyordu. Sadece onu çekici olarak sınıflandırabileceğini düşündüğünü hatırlıyordu.

Brendan’ın yüzüne gelirse... Gözlerinin kenarlarındaki kaz ayakları ve irislerinin yeşilini süsleyen gümüş benekler gözünün önündeydi. Devasa nasırlı elleriyle geniş omuzlarını da unutmuyordu.

Kendini sarstı. Daha dün birlikte yemek yemişlerdi.

Tabii ki bunları hatırlayacaktı.

Adrian’ın sesini hatırlayabiliyor musun peki?

“Burada yaşadığımız süre içinde kendimle baş başa kalmam en doğrusu olur sanırım,” diye mırıldandı.

İki saat sonra eve giden kaldırımında yavaş yavaş ilerliyorlardı. Hannah’nın yatağa yatırılma vakti gelmişti de geçiyordu bile. Saat daha dörttü ama küçük kardeşini uyutmanın saati olmazdı, değil mi?

Bara yaklaşırken Piper’ın adımları yavaşladı. Görünüşe göre yine bir ziyaretçileri vardı. Yüzünde kocaman bir gülümseme, elinde bir takım çantası olan ufak tefek, yaşlı bir adam kapıda bekliyordu.

“Hanımlar.”

“Merhaba.” Piper kardeşini dürterek kafasıyla İsimsiz’in önünde duran adamı işaret etti. Bir yerlerden eve her dönüşlerinde kapılarında birilerini bulmaya alışmışlardı artık. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Aslında ben size yardımcı olmaya geldim.” Yaşlı adam boştaki eliyle gömleğinin cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. “West Pacific’teki hırdavatçı bana ait. Dükkânı artık oğullarım işletiyor ama küçük çocukları olduğu için yarına kadar çalışmayacaklardı. Bugün dükkânı açma işi bana kalınca kapağı yapıştırılmış notu da ben gördüm.”

Piper kendine uzatılan kâğıdı aldı. Bu meselenin onunla ne ilgisi olabilirdi ki? İçten içe omuz silkti ve kalın harflerle yazılmış cümleleri boğazında bir yumruyla okudu.

***İSİMSİZ’İN ÜSTÜNDEKİ DAİRE. PIPER BELLINGER.
KAFASINI ARPMAMASI İN RANZANIN ÜST YA-
TAĞININ ALTINA DOLGU MALZEMESİ YAPIŞTIRIL-
MASI GEREK.***

KAPTAN TAGGART

“Aman Tanrım,” dedi Piper, kâğıtla kendini yelleyerek. *Bu his ne böyle, uçuyor muyum?*

Genç kaptanla arkadaş kalma konusunda net kararını vermişti. Ama şimdi *bu*, ona karşı hissettiği sinir bozucu çekimi daha da fena hale getirmişti.

Hırdavatçı adam, onun koluna hafifçe vurmak için uzanarak, “Ücreti karşılamak için biraz da para bırakmış,” dedi. “Ama korkarım ki içeri girdiğimizde merdivenlerden çıkmama yardım etmen gerekecek. Yetmiş yaşına bastığımda bacaklarım yeterince yaşadıklarına karar verdi ama geri kalanım hâlâ burada.”

“Tabii tabii. Takım çantasını alayım ben.” Brendan’ın

düşünceli davranışını bir süreliğine de olsa unutmasını sağlayacak bir şey bulduğu için minnettar hissedenden Piper eğilip tozlu çantayı aldı. “Şey. Hannah?”

“Ne?” Kardeşinin baykuşlarınkine benzemiş gözleri ona döndü. “Ah.”

Esneyen Hannah, Piper’ın kilidi açabilmesi için sarhoş bedenini yana kaydırды. Ardından üçü birlikte içeri girip komik şekilde yavaş hareket eden bir sürü halinde merdivene doğru ilerlediler. Piper, yaşlı adamın sol koluna girdi ve Hannah’nın düzensiz adımlarını takip etti. “Bu arada ben Piper. Nottaki kız.”

“Bunu buraya girmeden önce sormalıydım esasında. Bir yabancının beni eve atmasına izin verdiğimi duyarsa karım küplere biner.” Fazlasıyla yavaş bir şekilde beşinci ve altıncı basamakları çıkarlarken Piper bir kahkaha attı. “Ben Abe. Dün siz kızları limanda yürüyüş yaparken görmüştüm. Çoğunlukla denizcilik müzesinin önünde oturup gazete okurum.”

“Aa, *tabii ya*. Ben de seni nereden çıkardığımı hatırlamaya çalışıyordum.”

Yaşlı adam onun hatırlamasına sevinmiş gibiydi. “Eskiden gazetemi her gün dışarıda okurdum ama veranda basamaklarını çıkmak gittikçe zorlaşmaya başladı. Şimdi sadece, markette çalışan kızımın izin günleri olan çarşamba ve perşembe günleri fırsat bulabiliyorum. Bana oraya kadar eşlik edip gölgede oturabilmem için basamakları çıkmama yardım ediyor. Diğer günlerse çimenlikte oturup güneşin fazla yakıcı olmaması için dua ediyorum.”

Piper, Abe’i bırakmadan dairenin kilidini açtı. İçeri girdiklerinde kardeşinin eline bir şişe su tutuşturduktan sonra

ranzayı işaret etti. "İşte ranza bu. Alttaki tahtada kafamın izini görebilirsin."

Yaşlı hırdavatçı başını sallayıp takım çantasını almak için aşırı yavaş bir şekilde çömeldi. "Şimdi ışığa gelince kafadaki morluğu da gördüm. Neyse ki birazdan bunu düzelteceğiz."

Abe yatağın alt kısmına çivi tabancasıyla hafızalı köpük yapıştırırken Piper kardeşinin şakacı dürtmelerini görmezden gelmeye çalışıyordu. "Brendan, Piper'dan hoşlanmıyormuş, ha? Tabii tabii."

"Of, kapa çeneni," diye fısıldadı. "Küçük kasabalarda insanlar hep böyledir. Belki de Los Angeles kabalığımı yüzüme çarpmaya çalışıyordur sadece."

"Yoo. Önce kilit, şimdi de bu," dedi küçük kardeşi dili dolanarak. "Sağlam adam."

"Onu sevmediğini sanıyordum. 'Ablamı rahat bırak, seni zorba!' diyen kıza ne oldu?"

"O zaman öyle gerekmişti," diye homurdandı Hannah.

"Bak, ben sadece doğal yaşam alanıma dönene dek zaman geçirmeye niyetliyim. Herhangi bir dikkat dağınıklığına gerek yok."

"Ama..."

"Şu anda ciddi bir yengeç avcısıyla birlikte olmam için beni yüreklendirmeye mi çalışıyorsun?" Kardeşini baştan aşağı süzüp burnunu çekti. "Seni anneme söyleyeceğim."

Hannah gözlerini devirip bir şey söylemek için ağzını açtı ama Abe coşkulu bir sesle araya girdi. "Bitti bile!"

Kahretsin, konuşmalarının sonunda sesleri fazla yüksek çıkmış olabilir miydi?

Abe onun endişeli yüz ifadesini fark etmiş olmalıydı ki

bir kahkaha attı. “Umarım bunu söylememe kızmazsınız ama kardeş dalaşması dinlemek hoşuma gitti. Benimkiler çoktan büyüyüp evlenerek kendi evlerine yerleştiler. Dükânda oğullarımla birlikte vakit geçiriyorum ama onlar hiç kavga etmiyorlar.”

Piper eğilip onun tamir malzemelerini çantasına koymasına yardım etti. “Şey...” Sesini birkaç oktav alçalttı. “Kaptan Taggart’ı iyi tanır mısınız?”

Hannah alaycı bir şekilde güldü.

“Kaptanı herkes tanır. Ama o içine kapanık biridir. Dükâna geldiğinde fazla çene çalmadan ihtiyaçlarını alıp gider.” Abe dizine vurarak doğruldu. “Çözüm odaklıdır.”

O gümüşü yeşil gözler hayalinde canlanırken, “Kesinlikle öyle,” dedi Piper. Genç adamın o gözleri nasıl yüzünde tutmaya çalıştığını hatırlıyordu. Abe boğazını temizleyerek ona boşluğa bakmakta olduğunu hatırlattı. “Pardon. Basamakları inmene yardım edeyim.”

Alt kata indiklerinde, “Buradan sonrasını kendim hallederim,” dedi Abe gülümseyerek. “Bu arada, Opal’ı görmeye gittin mi?”

Opal. Opal.

Piper zihnini yokladı. Mick Forrester da Opal diye birinden bahsedip ona bir adres vermemiş miydi? Niye kasabadaki herkes bu kadını görmesi gerektiğini düşünüyordu ki? Belki de gidip cevabı kendinin alması gerekiyordu. “Şey, hayır. Henüz gidemedim.”

Yaşlı adam biraz hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ama bunu hızlıca sakladı. “Anlıyorum. Eh, seninle tanışmak

güzeldi, Piper. Beni müzenin dışında görürsen el sallamayı unutma.”

“Unutmam.” Piper takım çantasını dikkatlice verip ağırlığı dengeli taşıyabildiğinden emin oldu. Sonra adamcağzın kaskatı kesildiği belli olan bacaklarını sürüyerek barda ilerlemesini izlerken aklına bir fikir geldi. “Hey, Abe. Benim burada yoğun bir programım yok. Müze de oldukça yakın. Yani şey... haftada iki günden daha fazla gölgede oturup gazete okumak istersen ben gelip verandaya çıkmaya yardımcı olabilirim.”

Bu ufak tefek, ihtiyar adam tarafından reddedilme düşüncesi neden endişelenmesine neden oluyordu ki?

Erkekler ondan numarasını istemeye gelirken böyle mi hissediyorlardı?

Fakat Abe yüzünde umut dolu bir ifadeyle ona döndüğünde endişesi yok oldu. “Bunu yapar mısın gerçekten?”

“Elbette.” Birilerine yardımcı olabilmenin böyle harika hissettirmesi şaşırtıcıydı. “Cuma gününe ne dersin? Sabah koşusundan sonra dükkânının önünde seninle buluşurum.”

Adam ona göz kırptı. “Bu bir randevu o zaman.”

Hannah ağzına bir daha alkol sürmeyeceğine yemin ettiği için şaraphaneye tekrar gitmemeye karar verdiler. Bunun yerine bol bol temizlik yapıp aldıkları yeşil-beyaz çizgili perdeyi pencereye astılar. Sonra yine Brendan'ın önerisiyle hareket edip deniz fenerini ziyaret ettiler ve bir günü de plajda geçirdiler. Gerçi deniz ve çevresinde çok fazla taş olması ile

havanın, öğleden sonra üçte *sweatshirt*'e ihtiyaç duymalarına neden olacak kadar serinlemesi Kaliforniya plajlarını aratmıştı. Yine de Piper gevşeyip rahatladığını ve günlerini keyifle geçirdiğini hissediyordu. Haftanın geri kalanı beklediğinden daha hızlı geçmişti.

Cuma sabahı koşusunu bitirdikten sonra hırdavat dükkânına gittiğinde Abe'in rulo yapılmış gazetesini koltuk altına sıkıştırmış halde beklediğini gördü. Müzeye doğru yürürken yaşlı adam onu Los Angeles'ta hayatın nasıl olduğuna dair soru yağmuruna tuttu. Westport, kasaba sınırları dışına nadiren çıkan erkeklerle doluydu herhalde.

Piper onun verandaya çıkmasına yardım edip ertesi sabah tekrar buluşma sözü verdikten sonra yanından ayrıldı. Limandaki iskelelerden birine gidip bacaklarını sallayarak oturdu ve engin Pasifik Okyanusu'nu izlemeye başladı.

Acaba Brendan şu anda ne yapıyordu?

Bir yanı, ayrı geçirdikleri bu sürenin genç adamı her düşündüğünde vücudunu saran inatçı karıncalanmadan kurtulmasını sağlamasını ummuştı. Ama üç günün sonunda yüzü hâlâ gözlerinin önünden gitmemişti. Bu sabah irkilerle uyanıp da kafasını hafızalı köpüğe çarpınca iç geçirerek kendini yatağa geri bırakmıştı.

Brendan da onu düşünüyor muydu?

"Ufff, Piper." Ayağa kalktı. "Topla kendini artık." Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Düşüncelerinin yine Brendan'la dolmaması için bir şeylerle meşgul olmalıydı.

Belki de şu Opal gizemini çözmek için iyi bir fırsattı bu.

Mick'in ona verdiği adresin fotoğrafını telefonundan açtı.

İşte mükemmel dikkat dağıtıcıyı bulmuştu. Mick'e, kadını ziyaret edeceğini söylemişti. Bunu hemen yapabilirdi, değil mi?

Adresi harita uygulamasına yazıp iki dakikalık yürüyüşün ardından eve vardı. Opal, Grays Rıhtımı'na bakan bir apartmanda yaşıyordu. Geleceğini haber vermeden birinin kapısını çalmak garip gelmişti ama ev sahibi otomatiğe neredeyse hemen bastı. Piper omuz silkerek içeri girip asansöre bindi ve beşinci kata çıkıp 5F'nin önünde durdu.

Kapı ardına kadar açıldı ve altmışlı yaşların sonunda görünen bir kadın geriye doğru sıçrayıp elini boynuna götürdü. "Tanrım! Kuaförüm Barbara geldi sanmıştım."

"Ah, çok üzgünüm!" Piper'in yanakları yanıyordu. "Ben de apartman kapısını neden o kadar çabuk açtığınızı merak ediyordum. Siz Opal olmalısınız, değil mi?"

"Evet. Hiçbir şey satın almak istemiyorum."

"Ben satıcı değilim. Adım Piper. Piper Bellinger." Tokalaşmak için elini uzattı. "Mick gelip sizi görmem gerektiğini söylemişti. Ben... Henry Cross'ın kızıyım."

Opal'ın omuzları bu sefer çok daha farklı bir şekilde gerilmişti. "Yüce Tanrı aşkına," dedi soluk soluğa.

Daire kapısının önündeki hava birden değişince Piper'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Acaba siz... Beni bekken tanıyor muydunuz?"

"Evet. Evet, tanıyordum." Opal elini ağzına götürdü, sonra indirdi. "Ben Opal Cross. Senin büyükannenim."

Senin büyükannenim.

Bu sözler başkası için söylenmişti sanki.

Noel sabahlarında ağacın altındaki hediye kutusunda çirkin örme kazaklar bulan ya da Bakersfield'a yapılan bir yolculukta arabanın arka koltuğunda uyuyakalan birileri için mesela. Annesinin ebeveynleri Utah'ta yaşıyor ve onları ara sıra arıyorlardı ama Henry'nin... yani... biyolojik babasının ailesini merak etmeyi çok ama çok eskilerde bırakmış olduğundan dolayı onların varlığını bile unutmuştu.

Ama karşısındaki kadın unutmamıştı. Ona sanki hayalet görmüş gibi bakmasından belliydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Piper uzun bir sessizliğin sonunda. "Mick ziyarete gelmemi söylemişti. Seni tanıdığımı düşünmüş olmalı. Ama... ne yazık ki ben seni tanımyordum."

Opal kendisini toplayıp kafa salladı. "Bu pek şaşırtıcı değil. Maalesef annenle dostane bir şekilde ayrılmadık." Onu tekrar baştan ayağa süzüp kafasını iki yana sallarken ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Lütfen içeri gel. Şey... Barbara birazdan burada olur. Kahve masasını hazır etmiştim."

"Teşekkür ederim." Piper sersemlemiş halde daireye girerken koşu tişörtünün eteğini parmaklarının arasında sıkıştırıp döndürdü. Senelerdir görmediği büyükannesiyile buluşmaya terli giysilerle gelmişti.

Ne harika.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum doğrusu," dedi Opal, mutfağın hemen dibindeki küçük odada ona katılırken. "Otur lütfen. Kahve içer misin?"

Bu kadının ona sanki ölümden dönmüş gibi bakması kaygı vericiydi aslında. Çünkü kendini gerçekten ölümden

dönmüş gibi hissetmesine neden oluyordu. Sanki devam etmekte olan bir tiyatro oyununa sonradan katılmış da onun dışındaki herkes senaryoyu biliyormuş gibiydi. “Hayır, teşekkür ederim.” Küçük balkona açılan kayan cam kapıyı işaret etti. “M-manzara çok güzelmiş.”

“Hakikaten de öyle.” Opal sandalyesine yerleşip yarım kahvesini aldı. Sonra geri bıraktı. “Rıhtıma bakan bir daire istememin nedeni, Henry’ye yakın hissedebilmektir. Ama artık bu manzara hüzünden başka bir şey vermiyor.” Yüzünü buruşturdu. “Kusura bakma. Böyle pat diye bahsetmek istemezdim. Açıksözlü olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor da.”

“Sorun değil, açık olabilirsin,” dedi Piper, biraz gergin hissetse de. Birden büyükannesiyile karşılaşmış olmak yetmiyormuş gibi bir de kadın, Henry’den sanki yirmi dört yıl önce değil de daha dün ölmüş gibi bahsediyordu. “Babamı pek hatırlamıyorum. Sadece küçük birkaç anım var. Kimse de hakkında bir şey anlatmadı.”

“Doğrudur,” dedi Opal. Arkasına yaslanırken çenesi gerilmişti. “Annen her şeyi geride bırakmaya kararlıydı. Ama bunu yapmak herkes için kolay değildir.” Duraksadı. “Henry’nin küçüklüğünden beri bekâr bir anne olmuştum. Babası... Eh, onunla ilişkim sürdürmeyi pek arzulamadığım sıradan bir şeydi. Senin baban, arkadaşlarım dışında sahip olduğum tek şeydi.” Sesli bir nefes verirken kendisini toplamaya çalışıyordu gibiydi. “Westport’a neden geldin?”

“Kardeşimle ben...” Piper konfetiler ve polis helikopterleriyle alakalı hikâyesini ağzından kaçırmadan cümlesini

yarıda kesti. Yetişkin olsa da insanın büyükannesi üzerinde iyi bir izlenim bırakma isteği böyle bir şeydi demek ki. "Tatile geldik," dedi ve nedense, "Buradayken köklerimizi de araştıralım istedik," diye ekledi.

Opal yumuşadı. Hatta gevşemiş gibiydi. "Bunu duymak beni çok mutlu etti."

Piper oturduğu yerde kıpırdandı. Babası için hayatında daha... kalıcı bir yer açmak istiyor muydu? Westport'a duygusal açıdan bağlanmak *istemezken* bunu yapabilir miydi? Bu yepyeni dünya olasılığı onu korkutuyordu açıkçası. Keşfedilmiş şeylerle ne yapacağını bilmiyordu.

Pirinç heykeli gördüğünde hiçbir şey hissetmemişti. Peki ya şimdi de aynı şey yaşanırsa ne olacaktı? Ya geçmişi hakkındaki kayıtsızlığı Opal'ı düş kırıklığına uğratırsa? Hayatı boyunca zaten yeterince şey yaşamış olan yaşlı kadın, bir de Piper'ın neden olacağı acıya katlanabilir miydi?

Yine de onun ve Hannah'nın babası olan, herkesin saygı ve huşuyla bahsettiği, limanda adına bir anıt dikilen Henry Cross adlı bu adam hakkında *birazcık* bilgi edinmek fena olmazdı. Değil mi? Daha bu sabahki koşusunda heykelin ayaklarının dibinde taze çiçekler görmüştü. Annesi haklıydı yani. Henry Cross, Westport'un *ta kendisiydi*. Ve Piper, anıtı ilk ziyaret ettiğinde herhangi bir duygu hissedememiş olsa da babasını çok merak ettiğini inkâr edemezdi. "Sende... Henry'ye ait bir şeyler var mı? Fotoğraf falan da olabilir."

"Ben de bunu sormanı bekliyordum." Opal onun yaşındaki bir kadın için fazla çevik bir hareketle kalkıp oturma odasının diğer ucuna gitti ve televizyonun altındaki rafta

duran bir kutuyu aldı. Tekrar yerine oturduktan sonra kutunun kapağını açıp üstteki birkaç kâğıdı kaldırdı ve üstünde Henry yazan bir zarfı çıkarıp masanın üzerinde ona doğru kaydırıldı. “Al bakalım.”

Piper zarfın önünü çevirirken bir anlık tereddüt hissetse de kapağını açtı. Eski bir balıkçı belgesi dışarı kaydı. Ehliyete benzeyen kartın köşesinde Henry’nin fotoğrafı vardı ama yüzünün büyük kısmı ıslanarak silinmişti. Ayrıca zarfın içinde yirmi beş yıl genç Maureen’in bir fotoğrafı ve Piper ile Hannah’nın küçük bir şipşak fotoğrafı duruyordu.

“Onlar Henry’nin *Della Ray*’deki yatağında bulundu,” diye açıkladı Opal.

Piper boğazının düğümlendiğini hissetti. “Ah,” diyebilirdi sadece, parmağını kardeşiyle fotoğrafının kıvrık kenarında dolaştırırken. Henry Cross bir hayalet değildi. Etten kemikten bir insandı, bir kalbi vardı ve hayatındaki kadınları tüm kalbiyle seviyordu. Maureen’i, Piper’ı, Hannah’yı. Ve Opal’ı. Son anlarında onları düşünmüş müydü? Piper’ın, onu burada terk edip gitmiş gibi hissetmesi saçma değil miydi? Evet, bu tehlikeli mesleği yapmayı seçmiş olabilirdi ama yine de sevdikleri tarafından anılmayı hak ediyordu. Opal onu hep hatırlamıştı ama ya birinci dereceden ailesi ne yapmıştı?

“Kararlı bir adamdı. Çekişmelere bayılırdı. Ve kocaman kahkahalar atmaya.” Opal içini çekti. “Baban seni çok ama çok severdi. Sana ‘küçük yardımcım’ derdi.”

Piper’ın anıta hissedemediği tüm o duygular... Yavaş ama kararlı bir şekilde hücumla geçmeye hazırlanıyor gibiydi. Gözlerindeki ani sıcaklığı bastırmak için onları sıkıca yumdu.

“Tüm bunlar çok fazla geldiyse üzgünüm,” dedi Opal, elini tereddütle onun bileğine koyarak. “Evime fazla ziyaretçi gelmiyor. Ve çoğu arkadaşım da... Neyse, bu karmaşık bir şey.”

Piper gözlerini kardeşiyle fotoğrafından ayırdı. “Ne?”

“Şey...” Opal fincanına bakıyordu. “Çoğu insan acıdan kaçmaya meyilli oluyor. Ve bu dünyada çocuğunu kaybetmiş bir ebeveyninden daha büyük ıstırap çeken kimse olamaz. Ben de bir noktada insanları ıstırabımdan uzak tutmaya karar verip evden çıkmaktan vazgeçtim. Bu yüzden kuaförüm evime kadar geliyor.” Güldü. “Sonuçları kimse göremiyor ya olsun.”

“Ama... sen çok tatlı bir kadınsın,” dedi Piper, fotoğraflar nedeniyle gırtlığında oluşmuş yumruyu yutmaya çalışarak. “İnsanların senden kaçmasının imkânı yok, Opal. Dışarı çıkmalısın. O bar senin bu bar benim dolaşmalı, Westport erkeklerine kadın neymiş göstermelisin.”

Büyükannesinin gözleri parladı. “Sen bu konularda uzman gibisin.”

Piper gülümsedi. “Yanılmıyorsun.”

Opal fincanın içindeki kahveyi döndürdü. “Bilemiyorum. Yalnız kalmaya alıştım. Yıllardır ilk kez Barbara dışında biriyle bu kadar uzun konuşuyorum. Nasıl sosyalleşeceğimi bile unutmuş olabilirim.” Sesli bir nefes verdi. “Ama düşüneceğim. Gerçekten.”

Bu kadına birlikte zaman geçirmeyi teklif etmek küçük bir şey olmayacaktı. Sonuçta karşısındaki büyükannesiydi, yoldan geçen biri değil. Hayatı boyunca sürecektir gerçek bir akrabalık ilişkileri olacaktı. “Güzel. Hazır olduğunda... ben de yoldaşın olmaya hazır olacağım.”

Opal güçlükle yutkunup kafasını eğdi. “Anlaştık.”

Bir süre huzurlu bir sessizlik içinde oturdular. Sonunda Opal saatine bakıp iç geçirdi. “Bu Barbara’yı da çok seviyorum ama hiç sözünün eri olmadığını itiraf etmeliyim.”

Piper dudaklarını büzüp kadının kısa gri saçlarını inceledi. “Saçına ne yapacaktı?”

“Her zamanki gibi kırıkları alacaktı.”

“İstersen...” Piper kalkıp onun arkasına geçti. “Ben bir şeyler yapabilirim.”

“Çok memnun olurum!”

Parmaklarını büyükannesinin saçlarının arasına daldırıp yapısını inceledi. “Bunu henüz bilmiyorsun Opal ama şu anda bir kozmetik dehasıyla aynı havayı soluyorsun.” Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. “Hiç *mohawk* modeline benzer bir şeyler yapmayı denedin mi?”

Yirmi dakika sonra Opal’ın saçları başının ortasında küçük, şık bir tepe halini almıştı. Gri tutamlar Piper’in kabartıp şekil verebileceği kadar uzundu neyse ki. Sonra büyükannesinin kapı kapı gezen satıcıların birine kanıp aldığı Mary Kay makyaj setiyle onu bir afete dönüştürdü. Ve eline aynayı verirken kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Nasıl?”

Opal keskin bir nefes aldı. “Bu ben miyim?”

Piper kaşlarını çattı. “Tabii ki sensin.”

“Vay.” Büyükannesi kafasını sağa sola çevirdi. “Vay vay vay.”

“Dışarı çıkma meselesine daha ciddi bakmaya başladın şimdi, değil mi?”

“Kesinlikle öyle.” Tekrar aynaya baktı, sonra Piper’a döndü. “Bunun için çok teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldı. “Buraya... buraya bir daha gelecek misin?”

“Elbette. Bir dahaki sefere Hannah’ı da getireceğim.”

“Bu *harika* olur. Onu son gördüğümde minicikti.”

Piper eğilip onu iki yanağından öptü –kadın bunu aşırı komik bulmuştu– ve küçük daireden ayrıldı. Çıktığında şaşkıncı şekilde... Hafif hissediyordu. Hatta canlanmış gibiydi. İsimsiz’e giden yolda ilerlerken telefonundaki uygulamaya hiç ihtiyaç duymadı. Artık geçtiği yerleri tanıyor, çevredekilerin gülümsemelerini ve tepede daireler çizen martıları yadırgamıyordu.

Henry’nin eşyalarının bulunduğu zarf cebinde duruyor, onu sanki bu yere bağlıyordu. Bara vardığında dışında durup rengi solmuş duvarları inceledi. Bu sefer onu gerçekten görmeye, bir zamanlar ailesini buradan geçindiren adamı düşünmeye çalıştı. Maureen’in bu adama âşık olduğunu, onunla evlenip iki çocuğa sahip olduğunu düşündü.

Çocuklardan biri kendiydi. Büyük bir aşkın meyvesiydi. Geçmiş hakkında ne hissederse hissetsin gerçek olduğunu kabul ediyordu artık. Ne kadar korkarsa korksun görmezden gelebileceği ya da uzak durabileceği bir şey olmadığını biliyordu.

Düşünceli, biraz da huzursuz hissederek kapıyı açtı ve Hannah’ı bulmaya gitti.

Piper ve Hannah telefona doğru eğilmiş, annelerinin hoparlörden yükselen sesini dinliyorlardı. “Opal’ı yıllar içinde

birkaç kez aradım,” diyordu Maureen. “O da tıpkı babanız gibi inatçı. Benim kasabadan ayrılışımı ihanet olarak gördü ve affetmedi. Aslına bakılırsa ben de... Bencillik etmiş, o hayatı ve acımı tamamen unutmak istemiştim.”

“En azından buraya gelmeden önce söyleyebilirdin,” dedi Piper. “Yanına giderken hiçbir şeyden haberim yoktu resmen.”

Annesi rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı. “Aslında söyleyecektim...” İçini çekti. “Ama sizden bu kadar önemli bir şeyi sakladığımı öğrendiğinizde yüzünüzün alacağı hali görmek istemedim. Özür dilerim.”

Yirmi dakika sonra Piper, İsimsiz’in yıpranmış zemininde volta atarken Hannah fiçılardan birine bağdaş kurmuş halde oturmuş, patates kızartması yiyordu. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. Bir büyükanneleri olduğu gerçeğini hâlâ sindirememiş gibi görünüyordu ve muhtemelen müziğiyle biraz baş başa vakit geçirene kadar da tam olarak sindiremeyecekti.

Piper onu biraz olsun rahatlatmak için uzanıp omzunu okşadı, sonra dönüp etrafını inceledi. Hissettiği şey, varlığından haberdar olmadığı bir aile üyesiyle karşılaşmanın neden olduğu çalkantı mıydı, yoksa bu mekâna ilgi duymaya mı başlamıştı henüz emin değildi.

Maureen onları buradan uzaklaştırdığında çok küçüklerdi. Babalarını unutmuş olmaları onların suçu değildi ama artık onu görmezden gelemezlerdi. Kasabada her yerde izi varken bunu isteseler de yapamazlardı zaten. Bir zamanlar ruhu olan ama zamana yenik düşmüş, unutulmuş bu bar en büyük hatırlatıcıydı mesela.

Peki bu barı... hayata geri döndürebilirler miydi?

Böyle bir şeye nereden başlanırdı ki?

Piper duvarlardan birindeki ince tahtanın arkasından görünen bir parça aynada yansımasını fark etti. Işığın en uygun açısını bulmak onun özel yeteneğiydi ama içeride sadece iki tane çıplak ampul vardı ve onlar da örümcek ağıyla kaplıydı. Mekân şu anki ışığıyla yirmi beş yaşından büyük herkesin kâbusu olabilirdi çünkü insanın yüzündeki her bir çizgi ve kırışıklığı ortaya çıkarıyordu. Etrafına bakmaya devam ederken buranın loş kırmızı renkli ışığı çok iyi kaldıracığını düşündü.

Hmm. Tabii o bir dekoratör değildi. Maureen, Bel-Air'daki malikâne için her yıl bir iç mimar tutardı ve bu kişi, kızların yatak odaları da dahil her yere taze bir hava katardı. Ama insanların bir mekânda uzun süre oturmasını sağlayacak güzel bir atmosferi nasıl oluşturacağını Piper da biliyordu.

Bazı erkekler barlara maç izlemeye giderdi. Peki, bir barın erkeklerle *dolup taşmasını* sağlayan asıl şey neydi? Tabii ki kadınlar. Bir mekân kadınlar için çekici hale getirilebilirse erkekler de sevgili bulma umuduyla otomatik olarak gelirdi zaten.

Ama bu barı değiştirmeye hangi noktadan başlayacaklardı?

"Sırf fikir olsun diye soruyorum: Bu yeri güzelleştirmek istedik diyelim, bütçemizin kısıtlı olduğunu göz önünde bulundurursak sence ortaya hoş bir iş çıkar mı?"

Hannah hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

“Bilmem. Opal’la konuşurken Henry’nin kendi ailesi tarafından hiç anılmamasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünmeye başladım. Bu annemin kararıydı, evet. Ama belki de biz telafi edebiliriz. Henry’le bu şekilde bağ kurabiliriz. Burası sayesinde daha çok anılır böylece. Çok mu aptalca?”

“Hayır.” Kardeşi kafasını sağa sola salladı. “Asla aptalca değil. Sadece... Alışması biraz zor.”

Piper başka bir açıdan bakarak denedi. “Hiç olmazsa Daniel’a sorumluluk alabileceğimizi, yeni adımlar atıp geleceğimizi denetim altında tutabileceğimizi göstermiş oluruz. Barı güzelleştirerek ona kabiliyetlerimizi kanıtlar, Los Angeles’a erkenden dönebiliriz belki.”

Hannah bir kaşını kaldırdı. “Bu hiç de fena bir fikir değil.” Derin bir nefes alıp vererek oturduğu yerden aşağı atladı ve ellerini kotuna sildi. “İlk olarak bir DJ bankosuna ihtiyacımız olacak tabii ki.”

“Şuraya, pencerenin hemen yanındaki köşeye koyabiliriz,” dedi Piper parmağıyla işaret ederek. “Harika nokta. Binanın önünden geçen insanlar DJ Hannah’nın plakları döndürdüğünü görür ve merakla kapılıp içeri girerler.”

Kızlar sırt sırta vererek barı incelemeye koyuldular. “Alan, dans pistine yetecek kadar büyük değil ama duvara, insanların içeceklerini koyabilecekleri bir raf monte edebiliriz. Ayaküstü bir yer olabilir.”

“Ah, yeni isim bu olabilir belki. Ayaküstü Bistro.”

“Hoş.” Hannah dudaklarını büzdü. “Ama çok fazla temizlik yapmak gerekecek.”

Aynı anda inlediler.

“Bu sandalyeleri düzeltmemiz mümkün mü sence?” diye sordu Piper, parmağını yamulmuş bir sandalyenin arkasında gezdirerek. “Bar bankosunu da cilalarız belki.”

Hannah alaycı bir şekilde güldü. “Başka yapacak ne işimiz var ki zaten?”

“Tanrım, haklısın. Geleli sadece *beş gün* olduğuna inanabiliyor musun?” Piper parmaklarından birinin eklem yerini gözünün kenarına bastırdı. “En kötü ne olabilir ki? Bir sürü iş yapıp tüm paramızı harcamış oluruz. Daniel da ortaya çıkardığımız şeyden memnun olmaz ve cezamızı sonuna kadar tamamlamamızı ister. Yani *benim* cezamı.”

“Önemsiz ayrıntıları boş ver. En iyi ihtimal de şu olur: Eve erken döneriz.”

Birbirlerine bakıp aynı anda omuz silktiler.

Tam o anda lekeli camın ardında batan güneşin son ışıkları içeri süzüldü ve ince tahta parçasının arkasındaki aynaya vurdu. Orada bir şeyin beyaz renkli ucunun parladığını fark eden Piper düşünmeden o yöne hareket edip boş bira şişelerinin üzerinden atladı ve beyaz şeyi parmaklarının ucuyla tutup çekti. Bu bir fotoğraftı. Tanımadığı iki kişinin, barın temiz ve düzenli olduğu günlerde şarkı söylerken çekilmiş bir fotoğrafı. Saç modellerine bakılırsa seksenlerde doğmuşlardı.

“Aa, bir fotoğraf.” Hannah tahtanın arkasını daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. “Sence başka fotoğraflar da var mıdır?”

“Tahtayı sökebiliriz ama elimize kıymıklar batar ya da baş belası fare sürüsüne bir de örümcek sürüsü katılır.”

Hannah içini çekti. “Yukarıdaki o tuvaleti temizledikten sonra hayatımda bir daha hiçbir şeyden iğrenmeyeceğimi düşünüyorum. Hadi yapalım şunu.”

Piper inleyerek tahtanın bir kenarını kavradı, Hannah da diğer taraftan tuttu. “Tamam. Bir, iki, üç!”

Tahtayı yere bırakıp geriye sıçrayarak bir şeylerin saldırmasını beklediler ama hiçbir şey olmadı. Karşılarında eski fotoğraflarla dolu kocaman bir ayna vardı. Kaşlarını çatarak birbirlerine baktıktan sonra aynı anda öne adım atıp birer fotoğraf aldılar. “Bu adam bana tanıdık geldi...” dedi Piper kısık sesle. “Fotoğrafta çok genç ama sanırım geçen pazar burada gördüğümüz adamlardan biri. Hani annemi hatırladığını söyleyen vardı ya, o.”

Hannah ona doğru eğilip baktı. “Aman Tanrım, kesinlikle o.” İnanmazlıkla kahkaha attı. “Dedeme bak be, taş gibiymiş.”

Piper kıkırdadı. “Sendekinde tanıdık biri var mı?”

“Yok.” Hannah başka bir fotoğraf aldı. “Bir dakika. Pipes.”

Piper geçmişten ona bakan yüzleri incelemekle meşgul olduğu için kardeşinin kısık sesindeki gerginliği hemen sezemedi. Ama sessizlik uzayınca kafasını kaldırdı ve Hannah’nın renginin attığını, parmaklarının titrediğini gördü. “Ne oldu?” dedi onun yanına giderek. “Ah...”

Eli birden gümbürdemeye başlayan kalbine gitti.

Henry’nin pirinç heykelinde kişilik yoktu, balıkçı belgesindeki vesikalığı ise silikti. Fakat bu fotoğraf *can* taşıyordu. Omzuna beyaz bir havlu atmış olan Henry bir kahkahanın ortasındaydı. Bıyığı üstdudağına bir gölge düşürmüştü.

Gözleri ise... Parlak kâğıdın tam ortasından ışıltı ışıltı bakıyordu. Kızların gözlerine çok benziyordu.

“Bu bizim babamız.”

“Piper, bize çok benziyor.”

“Evet...” Piper nefes almakta zorlanıyordu. Hannah’nın elini tuttu ve birlikte fotoğrafın arkasını çevirdiler. Elyazısı solmuştu ama *Henry Cross* kelimeleriyle, 1991 yılı açıkça okunabiliyordu.

İkisi de uzunca bir süre konuşmadılar.

Piper, biyolojik babalarının gerçekten var olduğunu, bir zamanlar tam bu barın ortasında durduğunu gösteren bu fiziksel kanıtın ağırlığıyla biraz eziliyor gibi hissetse de bir yandan da sanki... Sanki onu buraya kader göndermişti. Los Angeles’tan önceki hayatları iki kız için de her zaman bulanık olmuştu. Ama artık gerçektir. Keşfedilecek bir şeydi. Hatta belki de içlerinde var olduğundan bile haberdar olmadıkları bir boşluğu dolduracaktı.

“Bu barı güzelleştirmeliyiz,” dedi. “Bunu yapmamız gerek. Sırf eve erken dönebilmek için değil. Bilirsin, bir nevi saygı ifadesi gibi.”

“Aklımı okudun, Pipes.” Hannah elini onun omzuna koydu ve onlara yıllar öncesinden gülümseyerek bakan babalarını incelemeye devam ettiler. “Bence de yapmalıyız.”

Bölüm On Üç

Brendan dürbünüyle ufukta beliren Westport'u izledi. Evi her zamanki gibi güven verici ve tanıdık görünüyordu.

Okyanusa olan sevgisi yüzünden eve dönüşleri hep acı-tatlı olurdu. Motorun ayaklarının altında uğuldadığı bu kaptan köşkü kadar rahat olduğu hiçbir yer yoktu bu dünyada. Telsizi her emri için hemen elinin altında dururdu ve bu emirlerinin daima sorgusuz sualsiz yerine getirileceğinden emin olurdu. *Della Ray* onun için adeta ikinci bir deri tabakası gibiydi ve suyun yükselip alçalmasını, gövdeye vuran dalgaları, tuz ve balık kokusunu hissedebilmek için onunla mümkün olduğunca sık vakit geçirirdi.

Ancak bu seferki eve dönüş, her zamanki duyguları vermemişti. Suyu tekrar geri döneceği anı sabırsızlıkla beklemiyordu. Ya da mürettebatını sağ salım eve getirdiğinde kalbini saran hisler bu defa yoktu. Tek hissettiği gerginlikti. Boncuk boncuk terlemesine neden olan bir kaygı, sinir ve endişe vardı.

Zihni üç gündür belirli bir noktaya doğru düzgün odaklanamamıştı. Ağlarını balıkla doldurmuş, lanet işlerini her

zamanki gibi hakkıyla yapmışlardı. Ama Los Angeleslı bir kız tüm düşüncelerini işgal etmişken başka bir şeye dikkatini vermesi çok zor olmuştu.

Ve Tanrı biliyordu ya, o kıza düşüncelerinde daha fazla yer açmak için doğru zaman *kesinlikle* bu akşam değildi.

Kıyıya demir atıp balıkları pazara gönderir göndermez Desiree'in anma yemeğine katılması gerekiyordu. Mick'in her yıl hiç aksatmadan Blow the Man Down'da düzenlediği bu yemeğe katılabilmek için çalışma programını hep özel olarak düzenlerdi. Hatta çoğunlukla hazırlıklara yardım etmek için orada olurdu. Bu sene ise... Üç gündür kesintisiz olarak Piper'ı düşündüğünü bile bile yemeğe nasıl katılacağını merak ediyordu.

Genç kadının internette yürümüş şanı yüzünden kederlenmesine rağmen, ikisinin tamamen ayrı dünyalardan olduklarını ve onun yakın zamanda kendi dünyasına döneceğini bilse de onu aklından atamamıştı. Kendi denizdeyken onun kasabada iyi olup olmayacağını, bıraktığı menülerdeki doğru yemekleri seçip seçmeyeceğini, hırdavatçının notunu alıp ranzayı düzeltmeye gidip gitmediğini düşünüp durmuştu.

Aklını en çok meşgul eden de Piper'ın vücudu olmuştu.

Hem de dikkatini dağıtacak kadar çok.

Onu altına aldığı anda nasıl yumuşacık olacağını, yatakta nasıl harika hissettireceğini hayal etmişti. Bacaklarının arasına nasıl gireceğini, tırnaklarının sırtına battığını hissedene dek içini nasıl dolduracağını düşünmüştü.

Limana yaklaştıkları her seferde tayfa hemen telefonlarını kontrol etmeye başlar, Brendan da normalde onlara gözle-

rini devirerek bakardı. Şimdiyse onun telefonu da elindeydi. Kilidi açıp şifresini girerek şebekeyi kontrol edip duruyor, Piper'ın lanet Instagram hesabını tekrar incelemek için can atıyordu. Birkaç gün öncesine kadar bu kahrolasica uygulamadan neredeyse haberi bile yokken şimdi parmağı ekrandaki ikonun üzerinde hazır bekliyordu. Piper'a doya doya bakmak istiyordu. Genelde teknedeyken kendini rahatlatması gerekmezdi ama denize açıldıkları ilk gece buna büyük ihtiyaç duymuştu. Ve ikinci gece de.

Ekranın sol üst köşesinde üç çizgi belirdi ve Brendan nefesini tutarak ikona tıkladı. Gördüğü ilk şey beyaz, minik bir kafa olunca buna tıkladı.

Piper onu takip mi etmişti?

Homurdanarak omzunun üstünden baktı ve kendi kendine gülümsedi.

Genç kadının sayfasında yeni bir fotoğraf vardı. Üstüne basıp büyüttüğünde lanet olası kalbinin atışları hızlandı. Piper onun tavsiyesini dinleyip şaraphaneye gitmişti ve Yüce İsa, çok güzel görünüyordu.

Üzümlü kararlar veriyorum.

Fotoğrafın altındaki bu yazıya gülerken Mick'ten bir mesaj geldi.

Beni ara, yazıyordu yalnızca.

Brendan'ın gülümsemesi soldu. Nabızı hızlanırken ayağa kalkıp kayınpederini aradı. Kahretsin, Piper yine başını derde sokmuştu kesin. Ya yine bir yerleri yakmış ya da farelerden kaçarken merdivenden düşüp boynunu kırmış olmalıydı.

“Hey, selam Brendan.”

“Ne oldu?” dedi hemen Brendan. “Sorun ne?”

“Ne olsun yahu?” Mick bir kahkaha attı. Arka planda müzik sesi vardı. “Bir şey olduğu yok. Sana bu akşamı hatırlatmak istemiştım sadece.”

Brendan’ın midesi suçluluk duygusuyla düğüm düğüm oldu. Kayınpederi, kızının hatırası şerefine bir parti için hazırlanırken o, Piper için endişeleniyordu. Bu hiç doğru değildi. Brendan ne zaman bu kadar düşüncesiz olmuştu?

Parmağındaki alyansa bakıp yutkundu. Yedi yıl geçmişti. Artık Desiree’in sesini, yüzünü ya da gülüşünü zar zor hatırlıyordu. Fakat ettiği yeminlerden kolayca dönen biri olmamıştı hiç. Ağzından bir söz çıktı mı mutlaka gerçekleştirdi. Desiree de onun Westport’taki hayatına öyle işlemişti ki sanki hiç gitmemiş gibiydi. Brendan’ın yemininin “ölüm bizi ayırana kadar” kısmına bu kadar takmasının nedeni de bir nevi buydu.

Eski karısının anıları her yerdeydi. Anne babası, her yıl düzenlenen anma yemeği, düğünlerine katılmış insanlar... Tüm bunlar nedeniyle yüzüğünü çıkarmak saygısızlık gibi gelmişti ama şimdi... şimdi parmağında tutmak çok daha yanlış geliyordu.

Bu akşam önemli kararlar vermesi gerekecekti.

Zihnen ve bedenen katılması gereken bir anma yemeği vardı ve bu görevini de sonuna dek yerine getirmekte kararlıydı.

“Geleceğim,” dedi telefona. “Orada olacağım.”

Desiree’in ölümünden sonraki birkaç yıl anma yemekleri cenaze töreninin tekrar canlandırılması gibi olmuştu. Kimse

gölümsemiyor, konuşmak isteyen fısıltıyla konuşuyordu. Mick ile Della'nın her yere kızlarının fotoğrafını yapıştırdığı, üstünde parlak mavi kremayla adının yazdığı bir pastayı masaya getirdiği sırada hüznü görünmemek kabalık olurdu. Ama yıllar geçtikçe yemeğin atmosferi de kendiliğinden yumuşamıştı. Tamamen değişmemişti tabii ama örneğin bu akşam kimse ağlamıyordu.

Gerçi rahat ve samimi bir havanın oluşması için mekân da yeterli değildi. Blow the Man Down'ın bodrum katı da tıpkı üst katı gibi restorasyon görmemiş, eski zamanlardaki ahşap paneller ve loş, buzlu aydınlatmalardan kurtulamamıştı. Aslında Brendan'a biraz teknesini anımsatıyordu. Hatta neredeyse okyanus sularının yükselip alçalmasını ayaklarının altında hissedebiliyordu.

Odanın öbür ucundaki duvarın önüne, üstü örtülü tabaklarla dolu katlanabilir bir masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. Desiree için hazırlanmış mum ışıklarıyla çevrili küçük sunak, makarna salatasının hemen yanında dururken alanın geri kalanını ise yalnızca partiler için kullanılan küçük bir barla tabureler dolduruyordu. Havadan sudan muhabbetlerden kaçınmak isteyen Brendan da tam burada, yanında ikinci kaptanıyla dikiliyordu.

Fox'un onu yan bakışlarla süzdüğünü fark etse de görmezden gelerek barmenden bir bira daha istedi. En yakın arkadaşının bu yemek hakkında düşündüklerini zaten biliyordu. "Ne diyeceğini biliyorum," dedi içini çekerek. "Tekrar duymama gerek yok."

"Maalesef ki duyacaksın." Son üç gündür Brendan'dan

yeterince emir aldığını düşünüyormuş gibiydi. “Bu senin için hiç adil değil. Her sene seni bu... Kaybın içine sürüklemeleri iyi bir şey değil. Hayatına devam etmeyi hak ediyorsun.”

“Kimse kimseyi bir yere sürüklemiyor.”

“Tabii tabii.” Fox bira şişesini bar bankosunun üzerinde döndürdü. “Desiree bu halde olmanı arzu etmezdi. Seni bu şekilde prangaya vurmak istemezdi.”

“Yeter artık, Fox.” Brendan burun kemerini sıktı. “Bu etkinlik sadece bir akşamlık.”

“Bir akşamlık falan değil.” Arkadaşı, tartışıklarını kimse anlamasın diye sesini alçak tutuyordu. “Ben seni çok iyi tanıyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Aynı yola sadık kalman, düzenini bozmaman gerektiğini bu vesileyle her yıl kendine hatırlatmış oluyorsun. Onurlu olanın bu olduğunu düşünüyorsun. Ne zaman sona erecek tüm bunlar?”

Kahretsin ki bir yanı Fox’la aynı fikirdeydi. Bu anma yemeği takviminde kaldığı sürece *ona bir yıl daha borçluyum, ona bir tane daha anma yemeği borçluyum*, diye düşüneceği doğrudu. Bir süre sonraysa bu, *bunu sadece bir yıl daha yapmalıyım ya da Mick’e bir yıl daha borçluyum* hissine dönüşecekti. Kayınpederine onun için yaptığı her şey için, onu Della Ray’in kaptanı yaptığı için borcunu bu şekilde ödemesi gerektiğini düşünmeye devam edecekti. Peki, hayatına devam ederse inancı ve güveni kaybolmaz mıydı?

Doğrusunu söylemesi gerekirse tuttuğu yas bir noktada evliliğiyle ilgili olmaktan çıkmıştı. Ama ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatı her zaman karada birkaç

gün, denizde birkaç gün ve sonra aynı şeyleri tekrardan ibaret olmuştu. Kendini ya da nasıl “hissettiğini” düşünecek zamanı yoktu. Ve o bencil, kararsız bir piç değildi.

“Bak,” diye tekrar denedi Fox, birasından uzun bir yudum aldıktan sonra. “Mick’i sevdiğimi biliyorsun ama ona göre sen hâlâ kıızıyla evlisin ve bu senin üzerinde çok fazla baskı oluşturuyor. Ve...”

“Selam millet!”

Brendan’ın bira şişesi ağzına giden yolda asılı kaldı. Bu Piper’in sesiydi.

Piper burada mıydı?

Birasını sıkıca kavrayıp omzunun üzerinden kapiya baktı. Gerçekten de buradaydı. Ve tabii ki payetlere bürünmüştü. Parlak pembe hem de. Brendan göğsünü kaplayan ilk duygunun keyif olduğunu inkâr edemezdi. Onu görmenin verdiği keyif. Bunun ardından Los Angeles’a geri dönmediğini gördüğü için rahatlama hissi ve onunla konuşma, yanında olma hevesi geldi.

Yine de bu tepkinin hemen sonrasında yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti.

Hayır. Bu doğru değildi. O burada olmamalıydı.

Genç kadının bir kolunda o gülünç ruj şeklindeki çantası vardı. Diğer kolunda ise üst kattaki bardan getirdiği belli olan içki dolu bir tepsi duruyordu. Topuklarını tıkırdatarak şoke olmuş, dili tutulmuş konukların arasından geçip hepsine tekila servis etti.

“Bu asık suratlar ne böyle?” Saçlarını savurup gülerek şat bardaklarından birini kafasına dikti. Yüce İsa. Her şey yavaş çekimde oynuyor gibiydi. “Müziği açın! Parti başlasın!”

“Siktir,” diye mırıldandı Fox.

Brendan, Piper’in ölü bir kadın için yapılan bir anma etkinliğine bodoslama daldığını tam olarak anladığı anı gördü. Genç kadının defile adımları yavaşladı, makarna salatasının yanındaki derme çatma sunağı ve Desiree’in son fotoğrafıyla hemen altındaki *Desiree Taggart* ismini fark eden mavi gözleri kocaman açıldı. Dudakları boğuk bir sesle aralandı ve şat tepsisini tutan kolu titremeye başladı. Neyse ki tam zamanında toparlanarak içkilerin yere düşmesini önledi. “Ah,” diye nefes aldı. “Ben... ben hiç... bilmiyordum.”

Şatları sanki onu gücendirmişler gibi en yakındaki masaya bırakırken gözleri Brendan’a kilitlendi. Ve onun yüzündeki büyük utanç ifadesi karşısında Brendan’ın midesi altüst oldu. “Piper.”

“Özür dilerim. Ben... inanamıyorum.” Çıkışa doğru geri geri giderken kalçasının çarptığı bir sandalye gürültüyle yere düşünce yüzünü buruşturdu. “Çok özür dilerim.”

Ve geldiği hızla kayboldu. O gidince sanki biri odadaki tüm sesleri ve renkleri dondurmuş gibi oldu. Piper’dan öncesi ve Piper’dan sonrası gibi.

Brendan hiç düşünmeden birasını bara bırakıp onun peşinden koştu. Basamakları tırmanırken genç kadının çoktan zirveye vardığını görerek hızlandı ve mekândaki cuma akşamı kalabalığının arasında güçlükle ilerlemeye çalıştı. Pembe payetleri takip etmesini sağladığı için uzun boyuna şükreliyordu.

Niye karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu?

Piper’in bunu görmesine gerek yoktu, diye düşünmeyi ke-
semediyordu. Piper’in bunu görmesine gerek yoktu.

Gözünün ucuyla karşıdan karşıya geçen pembe bir parıltı yakaladı. Piper ayağındaki o tozpembe topuklu ayakkabılarla eve dönmek yerine limana doğru ilerliyordu. Bardan biri Brendan'a seslendi ama o tüm sesleri duymazdan gelerek dışarıyı fırlayıp genç kadını takip etti. "Piper."

"Ah hayır. Hayır, hayır, hayır." Piper kaldırıma çıkıp ona dönerek ellerini hayır der gibi salladı. "Lütfen, geri dönmelisin. Karının anma etkinliğini, onu mahveden aptalın peşine düşmek için bırakamazsın."

Ama Brendan istese de geri dönemezdi. Bedeni fiziksel olarak buna izin vermiyordu. Çünkü genç kadının bariz utancını görmekten nefret etse de o bodrumda olmaktansa dışarıda, sokakta onu kovalamayı tercih ederdi. Yani evet, gerçeği kabullenmeliydi. Önceliklerinin değiştiğini artık inkâr etmemeliydi. Rutinine bağlı biri olarak bu durumdan ne kadar korksa da onun gitmesine izin vermeyi reddetti. "Hiçbir şeyi mahvetmedin."

Genç kadın kaşlarını çatıp yürümeye devam etti.

Brendan da harekete geçti. "O topuklularla beni geçemezsin."

"Brendan, *lütfe*n. Huzur içinde bir köşeye sinerek ölme izin ver."

"Hayır."

Arkası hâlâ ona dönük olan Piper durup kollarını kendi gövdesine sardı. "O şatları geride bırakmasaydım keşke. Şu anda yaklaşık altı tanesi çok işime yarardı."

Onun burnunu çektiğini duymak Brendan'ın göğsündeki bir şeylerin gevşemesine neden oldu. Ağlayan kadınlar onu

korkutmuyordu, hayır. Bunun bir erkek için tuhaf bir özellik olduğunun farkındaydı. Ama yaşamı boyunca çok az kadınla etkileşime geçmişti, bu yüzden böyle bir durumda yapılabilecek en iyi şeye karar vermek için durup biraz düşünmesi gerekti. Piper kendi kendine sarılıyordu. Yani belki... Belki Brendan'ın da ona sarılması kötü bir hareket olmazdı.

Ona arkadan yaklaşıp dokunuşuyla irkilmediğinden emin olmak için yavaşça omuzlarını kavradı. Tanrı aşkına, teni yumuşacıktı. Genç kadının başı sağ eline bakmak için hafifçe dönerken Brendan onu göğsüne yaslayıp kollarını ince beline doladı. O anda ikisinin de nefes almadığından oldukça emindi. Piper ona siktir olup gitmesini söylemediğinde, bir risk daha alıp çenesini başının üstüne dayadı.

Genç kadından iniltiyi andıran bir ses yükseldi. "Benden gerçekten nefret etmiyor musun?"

"Saçmalama."

"Gerçekten bilmiyordum. Çok üzgünüm."

"Bu kadar özür dilemek yeter."

"Sen nefret etmesen bile oradakilerin hepsi benden nefret ediyor olmalı. Etmeliler de zaten." Brendan bu varsayımın saçma olduğunu söylemek için ağzını açtı ama Piper konuşmaya devam ederek onun sesini bastırdı. Ses tonu o kadar çaresizdi ki Brendan'ın tutuşunu daha da sıkılaştırmasına neden olmuştu. "Tanrım, ben gerçekten akıllı bir karış havada biriyim, değil mi?"

Brendan bu sorudan hiç hoşlanmadı. Sorunun kendisinden de söylenme şeklinden de nefret etti. Sanki biri onu tanımlamak için bu saçma ifadeyi kullanmış gibi konuşmuştu. Genç

kadını kollarının arasında çevirdi ve aniden nefes almanın ne demek olduğunu unuttu. Ay ışığında parlayan nemli gözleri ve dinmeyen utancı nedeniyle pembeleşmiş yanaklarıyla büyüleyici görünüyordu. Ağzını onunkine bastırmak için iradesini son damlasına kadar kullanmak zorunda kaldı; şimdi doğru zaman değildi. Aralarında bir hayalet, parmağında da bir yüzük vardı. Önce bunların çözülmesi gerekiyordu.

“Hadi oturalım,” dedi kısık bir sesle, dirseğini tutup onu limanın gece manzarasına bakan taş banklardan birine yönlendirerek. Piper oturup çevik bir hareketle bağdaş kurdu ve uzaklara daldı. Bankta geri kalan boş yeri Brendan’ın vücudu tamamen kapladı ama genç kadın bacaklarının birbirine değmesini umursamıyormuş gibiydi. “Aklın bir karış havada falan değil. Kim söyledi sana bunu?”

“Kimin söylediği önemli değil. Sonuçta doğru.”

“Doğru *değil*,” dedi Brendan yüksek sesle.

“Kesinlikle doğru. Arkamda bıraktığım ahmaklık kanıtlarına bir bakış atman yeter. Salyangoz gibiyim resmen, geçtiğim yerde iz bırakıyorum.” Ellerini gözlerine bastırdı. “Bir anma yemeğinde, *bu asık suratlar ne?* mi dedim gerçekten? *Tanrım!*”

İnanılmazdı ama Brendan göğsünde bir kahkahanın oluşmaya başladığını hissediyordu. “Evet, dedin. Tekilay kafana dikmeden hemen önce.”

Piper onun bacağına bir yumruk attı. “Gülme.”

“Kusura bakma.” Brendan dudaklarındaki seğirmeyi durdurmaya çalıştı. “Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağla-

yacaksa... O yemeğin atmosferinin biraz yumuşaması gerekiyordu zaten. Herkese iyilik yapmış sayılırsın.”

Genç kadın onun profilini inceliyordu. “Bu akşam senin için zor geçmiş olmalı.”

“Yedi yıl önce zordu. Altı ya da beş yıl önce de. Şimdi sadece...” Doğru kelimeyi aradı. “Bir saygı göstergesine ve göreve dönüştü.”

Piper o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Brendan dönüp ona bakınca yüzünde bir şaşkınlık ifadesi olduğunu fark etti. “Yedi yıl, ha?” Yedi parmağını kaldırdı. “Bu kadar yani?”

Brendan başıyla onayladı.

Genç kadının yüzü limana döndü, dudaklarından derin bir nefes döküldü. Sonra gözleri onun yüzüğüne kaydı. “Vay canına. Bir yıl, hatta daha da az olmuştur diyordum. Gerçekten özel biriydi sanırım.”

Öyleydi, evet. Ama Brendan artık kendini savunamayacak bir kadına saygısızlık etmeden onunla esasında... mantık evliliği yaptığını nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Özellikle de bugün bunu yapamazdı. Yine de bir şekilde kendini açıklama isteği duyuyordu. Piper’ın böyle kırılgan halde karşısında oturmasını izlerken açıklama yapmadan geçemezdi.

“Olay olduğunda ben balığa gitmiştim. Sahilde yürüyüşe çıktığında anevrizma geçirmiş. Tek başınaymış.” Yavaşça nefes alıp verdi. “Aslında ben evdeyken bile hep yalnız çıkarırdım. Ben evlilik konusunda... şey, pek iyi sayılmazdım. Kendimi yeni rutinlere ya da farklı kalıplara uydurmaya alışkın değildim. Şoke edici, değil mi?” Sorusuna cevap alamayınca devam etti. “İnsanlar yanında olsaydım bile hiçbir şey ya-

pamayacağımı söylüyorlar ama en azından deneyebilirdim. Deneyemedim. Şimdi her yıl bunu yaparak... Deniyorum sanırım. Çok geç olsa da.”

Piper cevap vermeden önce bir süre bekledi. “Evlilik hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bence insan zamanla olgunlaşıp kendini geliştiriyor. Sen de olgunlaşırdın. Ama şansın olmadı.” Gece esintisini içine çekip verdi. “Başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm.”

Onun konuyu değiştirmesini uman Brendan başını salladı. Belki de Fox, yeterince uzun süredir kefaret ödediği konusunda haklıydı. Artık geçmişe takılıp kalmış olmanın verdiği huzursuzluğu hissediyordu çünkü.

“Benim en uzun ilişkim üç haftaydı, biliyor musun?” Piper yine parmaklarını kaldırdı. “Bu kadar işte. Üç hafta.”

Brendan gülümsemesini sakladı. Koskoca Los Angeles’ta bu kadınla ciddi bir ilişki yaşayabilmiş tek bir adam olmadığını bilmek neden hoşuna gitmişti? Acaba... onunla ciddi bir ilişki için *ne* yapmak gerekirdi? “Sana akıllı bir karış havada diyen kişi en uzun süreli sevgilin mi?”

“Sen de kafayı buna taktın.” Piper omuzlarını dikleştirdi. “Evet, ta kendisi. Ve ben, aramızdakileri bitirmesinin sebebinin burçlarımızın uyumu hakkında terapistimle konuşmak istemem olup olmadığını sorarak ona bunu kanıtladım. İstesem bu kadar boş kafalı görünemezdim.”

“Kendine böyle şeyler dediğinde tepem atıyor.”

Piper keskin bir nefes aldı. “Tepen mi atıyor? Senin tepen her zaman atık değil mi zaten?”

Brendan’ın ağzının köşesi kıvrıldı. “Eh, bunu hak ettim sanırım.”

“Hayır, hak etmiyorsun aslında,” dedi genç kadın iç geçirerek. Bir sürelik sessizlikten sonra devam etti. “Bu kasabaya geldiğimden beri ne yaptığını bilmeyen biri olduğumu daha iyi anlamaya başladım. Partilemek ve fotoğraf çekmekte çok iyiyim, bunlarda yanlış bir şey olmadığını da biliyorum. Ama ya yeteneklerim bunlarla sınırlıysa? Ya bende daha fazlası yoksa?” Ona bakarken düşüncelerini toplamaya çalışıyormuş gibiydi. “Sen de yaptığım hatalara şahitlik edip duruyorsun. Yani bir içkinin ya da flörtöz bir tebessümün arkasına saklanamam. Burada neysem oyum.”

Brendan kafa karışıklığını saklayamadı. “*Neysen o musun?*”

Piper Bellinger’in görünürde kusursuz olan dış katmanının altında bir kez daha güvensizlik parıltıları göz kırptıyordu. Ve bunu görmek Brendan’ın korumacı içgüdülerini harekete geçirmişti. İlk karşılaşmalarında onunla alay etmişti. Şimdiyse onu üzen her şeyle savaşmak istiyordu. Kahretsin, kafasının karışmasına şaşırmaması gerekirdi.

Piper yanıt vermedi, sessizce nemli gözlerini silmekle yetindi. Bir süredir ağlaması kesilmemişti ve Brendan da bu konuda hiçbir şey yapamamıştı. Neyi yanlış yapıyor olabilirdi? Az önceki sarılmasıyla kaçmasını önlediğini hatırlayınca sol kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çekti. Belki de başka konular açarak dikkatini dağıtmak en iyisiydi. “Ben yokken neler yaptın?”

“Kasabadaki tüm balıkçıların liman turlarından zevk almanın dışında mı?”

Genç kadının alaycı tonuna rağmen Brendan’ın boğazı ıcak soğuk duygularla sıkıştı. “Çok komik.”

Piper bir süre gülmemeye çalışırmış gibi göründü, sonra ciddileşti. “Aslında sen gittikten sonra çok şey oldu. Büyü-kannem Opal ile tanıştım.”

Brendan biraz irkildi. “Buraya gelmeden önce onu hiç tanımıyor muydun? Telefon görüşmesi falan yapmamış mıydınız? Veya...”

“Hayır.” Piper’ın yanakları hafifçe renklendi. “Eğer buraya gelmemiş olsaydık onu *asla* tanıyamayacaktım. Bunca zamandır dairesinde tek başına yaşıyor, babamın yasını tutuyormuş. Bunu bilmek Los Angeles’taki hayatımın sahte olduğunu hissettiriyor. Cahillik mutluluktur derler ya.” Bir saniye bekledi. “Annemle bazı fikir ayrılıkları varmış. Çok derin konulardan bahsetmedik ama sanırım annem her şeyi geride bırakmak isterken Opal...”

“Acısını yaşamak istemiş.”

“Öyle de denebilir. Gerçek hayatta yaşamak istemiş.” Kafasını eğdi. “Geçen gün Hannah’yla birlikte Henry’nin anıtını görmeye gittik. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama *hiçbir şey* hissetmeyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bugün barda koca bir duvarı kaplamış fotoğraflar bulana dek de hissetmemeye devam ettim. Henry’nin kahkaha attığı bir fotoğrafı görüp de onu tanıdığımda sonunda... Duygular hücum etti.”

Brendan, karşılaştıkları ilk gün cilve yapmayı seven, aptal kız damgası vurduğu genç kadını inceledi. Ve onu teselli etmeye ihtiyaç duyarak daha da yakınına çekti. Arkasında olduğunu bilmesini istiyordu. “Nasıl duygulardı?”

“Korkutucu,” dedi Piper sesli bir nefes vererek. “Bu bütü-

nüyle benim hatam olmasa da burayı ve geçmişimi görmezden geldiğim için biraz suçluluk duyuyorum. Sanırım böyle hissetmektense korkmayı yeğlerim. Benim de yöntemim bu işte. Her neyse, o gün Opal'ın saçlarına yeni bir şekil verdim, yarın da Henry'nin barını yenilemeye başlıyorum. Bildiğim iki şey varsa saç bakımı yapmak ve parti düzenlemektir zaten.”

Brendan'ın başparmağı ne zaman onun omzunu okşamaya başlamıştı?

Bunu fark edince kendini bırakmaya zorladı. Ne kadar iyi hissettirse de bunu yapmamalıydı.

“Yeni bilgilerle kendi yöntemini kullanarak başa çıkıyorsun,” dedi kısık sesle. “Bunda yanlış bir şey yok ki. Alışırırsun sonuçta. Keşke bu düşünce yapısı bende de olsaydı.”

Piper ona gözlerinde yumuşacık ve minnettar bakışlarla bakarak kalbinin hızlanmasına neden oldu. İkisi de bakışlarını çabucak başka yöne çevirmeden önce bir süre öylece birbirlerine baktılar. Aralarındaki gerilimi yok etmek isteyen Brendan öksürdü. “Hey, Instagram'da takip ettiğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Genç kadın bir kahkaha patlattı. Gülüşü o kadar parlak, o kadar güzeldi ki Brendan'ı hayrete düşürüyordu. “Onu yaparken ne düşünüyordun?”

“Ekрана öylesine basıyordum, tatlım.”

Bir kahkaha daha atan Piper bu sefer alnını onun omzuna bastırdı. “Dünyada oyun peşinde olmayan birilerinin kaldığını bilmek iyi hissettiriyor.” Parmaklarını çıplak dizine vurdu. “Eee, hangi fotoğraflara baktın bakalım?”

Brendan derin bir nefes alıp verdi. “Birçoğuna.”

Piper alt dudağını ısırıp başını eğdi.

Sonrasında birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. “Sen hangi kızsın? O fotoğraflardaki mi yoksa yanımda oturan mı?”

“Sanırım her ikisi de,” dedi genç kadın bir duraksamanın ardından. “Şıkır şıkır giyinmeyi ve beğenilmeyi seviyorum. Alışveriş yapmayı, dans etmeyi, şımartılmayı ve iltifat almayı da. Bu beni kötü bir insan mı yapar?”

Brendan daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Onunki gibi lüks zevklerle dolu bir dünyası yoktu. Hayatı boyunca sıkı çalışmak, balık tutmak ve kafeslerini doldurmaktan başka bir şeye kafa yormak zorunda kalmamıştı. Fakat Piper için önemli olduğunu bildiğinden ona düzgün bir cevap vermek istiyordu. “Kadınlar hakkında konuşmaktan vazgeçemeyen birçok erkekle oldukça fazla zaman geçirdim. Bana öyle geliyor ki çoğu insan beğenilmekten ve iltifat duymaktan hoşlanıyor. Sadece bunu dile getirmiyorlar. Yani böyle olmak seni kötü biri yapmaz, dürüst yapar.”

Karşısındaki gözler kırpışarak ona döndü. “Nasıl...”

“Bitirmeme izin ver.” Brendan onun başını hafifçe omzuna doğru bastırdı. “O dairede bir gece bile kalabileceğini düşünmemiştim, Piper. Haftalarca banyo yapmamış adamlarla sık sık aynı odayı paylaşmış biri olarak *ben* bile orada kalmazdım. Ama sen yaptın. Ve ilk karşılaşmalarımızda sana pislik gibi davranırken bana gülümsedin. Ayrıca çok iyi bir ablasın. Sanırım tüm bunlar bir araya gelince o çirkin çantayı kullanmanı telafi ediyor.”

Piper başını kaldırıp yeni bir kahkaha patlattı. “Bu çirkin çantanın ne kadar olduğu hakkında bir fikrin var mı acaba?”

“Muhtemelen onu yaktırmak için ödeyeceğim paradan daha azdır.”

“Ama ben bu çantayı seviyorum.”

Brendan içini çekip parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “O zaman yakmam.”

Genç kadının yumuşamış gözlerini ve dolgun dudaklarını inceledi. Başka bir zaman olsaydı hiç tereddüt etmeden onu öper ve evine götürmek için elinden geleni yapardı. Ve tabii yatağına. Ama henüz yapamazdı. Bu nedenle canı yansa da ayağa kalktı ve onun da doğrulmasına yardım etmek için elini uzattı. “Hadi bakalım, seni eve bırakayım.”

“Ah, doğru ya! Tanrım!” Piper elini tuttu. “Sen yemeğe geri dönmelisin. Ayrıca Hannah nerede kaldığımı merak edecektir.”

“O yemeğe neden gelmedi?”

“Kardeşim parti insanı değildir. O genlerin hepsini ben almışım. Ayrıca şaraphanede sarhoş olduktan sonra hâlâ biraz yaralı.”

“Anladım.”

Blow the Man Down’ın önünden geçmemek için farklı bir sokağa sapıp İsimsiz’e doğru yan yana yürümeye başladılar. Piper’in kollarını ovuşturduğunu fark eden Brendan, onun peşinden koşarken ceketini almayı akıl edememiş olmasına lanet etti; çünkü o anda onu ceketine sarmak için her şeyini verirdi. Yarın geri aldığında üzerine kokusu sinmiş olurdu.

İki blok yürüdükten sonra, “Başardın,” diye mırıldandı genç kadın. “Partiyi mahvettiğim için hâlâ utanıyorum. Ama

buna rağmen daha iyi hissediyorum.” Ona göz kırptı. “Sanırım bu arkadaş olduğumuz anlamına geliyor, Brendan.”

Barın kapısına gelince Brendan onun kilidi açmasını bekledi. “Piper, ben kolumu durup dururken bir kızın omzuna dolayacak bir adam değilim.”

Piper kapı eşiğinde duraklayıp ona baktı. “Bu ne anlama geliyor?”

Brendan kendini tutamayıp rüzgârda savrulmuş bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. *Yumuşacıktı.* “Yanında olacağım anlamına geliyor.”

Orada bir dakika daha durursa dudaklarının tadına bakmak isteyeceğini bildiği için birkaç adım geriledi, sonra arkasına dönüp Blow the Man Down’a yollandı. Piper’in o son andaki şaşkın –ve kesinlikle ihtiyatlı– bakışları zihnine kazınmıştı.

O gece daha geç saatlerde şifonyerinin önünde durmuş, parmağındaki altın alyansla oynuyordu. Bu yüzüğü takmak ona hep doğru ve iyi gelmişti. Onurlu bir davranışta bulunduğunu hissetmişti. Bir şeyi parçası olarak kabul ederse onu asla bırakmaz, herhangi bir söz verirse asla geri dönmezdi. Bir balıkçının hayatı geleneklere bağlı olurdu ve Brendan da hayatını bu rahatlıkla yaşamayı severdi. Protokoller değişebilirdi ama okyanusun ritmi asla değişmezdi. Şarkılar hep aynı kalır, güneş daima aynı renklerle batar, gelgitler her zaman beklenen şekilde gerçekleşirdi.

İşin doğrusu, hayatının bundan sonra nereye gideceğini

hiç düşünmemiştir. Ya da farklı bir yöne *gidebileceğini*. Şimdiye dek sadece rutin vardı. Dengeyi ve dinginliği korumak, çalışmak, hareket etmek ve ona öğretilen gelenekleri yaşatmak. Ne ironikti ki dikkatsiz ve ilgisiz bir eş olmasına neden olan da bu özellikleriydi. Değişmeyi, yeni şeylere izin vermeyi, yeni imkânlarla kucak açmayı asla öğrenmemiştir.

Fakat şimdi... Şimdi kendini bildi bileli ilk defa içinde alışkanlıklarından sapmasını söyleyen bir dürtü oluştuğunu hissediyordu. Örneğin bu akşam, *bulunması gereken* yer orası olmamasına rağmen limanda Piper'la beraber vakit geçirmişti.

Ama başka bir yerde olmak istememiştir. Boktan bir koca olduğu için bedel ödemek, kızları daha dün ölmüş gibi yaşamaya devam eden ailesine saygı göstermek içinden gelmemiştir. Hatta denize açılacağı zaman için yeni bir rota oluşturmayı veya teknesine kafes yüklemeye gitmeyi bile arzu etmemiştir.

İstediği tek şey Los Angelesli kızla limanda vakit geçirmek olmuştur.

Ve kendi kendine itiraf ettiği bu gerçekten sonra yüzüğü takmak doğru gelmiyordu.

Böyle bir ikiyüzlülük yapamazdı.

Artık sular değişmişti ve Brendan aynı hatayı ikinci kez tekrarlamayacaktı. Bir türlü değiştiremediği alışkanlıkları ve rutinleri yüzünden hayatına giren güzellikleri elinden kaçırmayacaktı.

Alyansı parmağından çıkardı, çorap çekmecesindeki güvenli bir yere yerleştirirken son kez veda edip özür diledi. Sonra ışığı kapattı.

Bölüm On Dört

Barı yenilemeye karar vermekle bunu gerçekleştirmek arasında dağlar kadar fark vardı.

Daha dikkatli inceleyince zemini hiçbir şekilde kurtarmayacaklarına hemen karar verdiler. Sonra parkedeki kocaman delikler sayesinde alttaki betonu gördüler ve şık endüstriyel-denizcilik teması fikri doğdu.

Tabii döşeme tahtalarını sökmek hiç kolay değildi. Çok fena terlemelerine neden olan pis bir işti; özellikle de odayı havalandırmak için pencereleri açmayı beceremedikleri için. Yine de oldukça ilerleme kaydetmiş ve cumartesi öğlen olduğunda, endüstriyel boyuttaki bir çöp torbasını İsim-siz'in eski parkeleriyle doldurmayı başarmışlardı.

Piper bozulan manikürü için çaresizce gözyaşı dökmemeye çalışarak poşetin ucunu bağlayıp onu kapıya doğru sürükledi. Daha doğrusu sürüklemeye çalıştı. Lanet şey yerinden kıpırdamıyordu. "Hey Hanns, şunu dışarı çıkarma ma yardım et."

Kardeşi o sabah hırdavatçıdan aldığı levyeyi yere bırakıp yanına gelerek poşetin diğer ucunu tuttu. "Bir, iki, üç."

Ve yine başaramadılar.

Piper gerileyip yüzünü buruşturarak bileğiyle alnını sil-di. “Bunu hareket ettirmemiz gerekeceği anı hiç düşünme-miştim.”

“Ben de. Ama sorun değil, birkaç poşete bölersek taşıma-sı zor olmaz.”

“Bu nasıl oldu ya?” diye inledi Piper. “Ben cumartesi gü-nümü nasıl çöp ayıklayarak geçiriyorum?”

“Pervasızlık. Hapiste bir gece...”

“Çok kabasın.”

“Ama seni seviyorum.” Hannah eldivenlerini çıkardı. “Öğle yemeği için ara verelim mi?”

“*Kesinlikle.*” İki adım atıp yan yana oturaklara çöktüler. Bu bar yenileme işi ne kadar yorucu ve zor olsa da birkaç saatte çıkardıkları iş... Oldukça tatmin ediciydi. “Acaba ze-mini boyayabilir miyiz? Koyu okyanus mavisi olsa ne güzel olurdu. Zemin için boya üretiliyorlar mı?”

“Bana sorma. Ben sadece DJ'im.”

Artık kafasında belirli bir fikir oluştuğu için Piper sorula-rına bir an önce cevap almak istiyordu. “Belki de bir dahaki sefere ben de hırdavatçıya gelir, şöyle bir etrafa bakınırım.”

Hannah gülümsedi ama dönüp ona bakmadı. “Olur.”

Bir süre sessizce oturdular. “Dün akşam Brendan'ın ka-rısı için düzenlenen anma yemeğine nasıl daldığımı sana anlattım mı? Miami'de bahar tatili partisine gitmişim gibi elimde bir tepsi tekilayla hem de.”

Kız yavaşça ona döndü. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Tepesinde bir tren düdüğü ipi varmış da onu çe-kiyormuş gibi yaptı. “Piper Treni son hızda ilerliyor.”

Hannah'nın durumu tam olarak idrak edip kahkaha atmaya başlaması on beş saniye sürdü. "Aman Tanrım! Gü-lüyorum ama... Yani üzücü bir olay ama... Piper, inanamıyorum sana."

"Aynen." Yoga taytının üstündeki tozu silkti. "Sence ruj şeklindeki çantam çirkin mi?"

"Şeyyy..."

O anda İsimsiz'in ön kapısı açıldığında Hannah cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Brendan bir elinde kartona dizilmiş kahveleri, diğerindeyse beyaz, katlanmış bir kese kâğıdı tutarak içeri girdi. Bu sabah sanki farklı görünüyordu ama Piper nedenini henüz çözememişti. Genç adam her zamanki *sweatshirt* ve kot pantolonunu giyip beresini takmıştı. Hırpani, güçlü kuvvetli ve yetkin görünüyordu. Onun gelişiyse bara okyanusun, kahvenin ve şekerin kokusu da dolmuştu. Gümüşü yeşil gözlerini Piper'inkilere dikip midesinde rahatsız edici kanat çırpışlarına neden olacak kadar uzun süre tuttu, sonra kafasını çevirip odayı ve kaydettikleri ilerlemeyi incelerken o pürüzlü, bariton sesiy-le, "Selam," dedi.

"Sana da selam," diye mırıldandı Piper.

Ben kolumu durup dururken bir kızın omzuna dolayacak bir adam değilim.

Piper bu ifadenin ne anlama geldiğini çözebilmek için gecenin çoğunda uyanık kalmıştı. Cümleyi parçalara ayırıp farklı açılardan bakmıştı ama vardığı her sonuç aşağı yukarı aynıydı. Brendan birilerine durup dururken sarılan biri değildi, bu da demek oluyordu ki Piper'ın omzuna kolunu do-

laması bir anlam ifade ediyordu. Ama onunla seks yapmaktan başka bir amacı olamazdı, değil mi? Genç adamın dev gladyatör bacakları ve gür, siyah sakalıyla İsimsiz'e girdiği andan beri meme uçlarının acı verici şekilde sert olmasına bakılırsa Piper da bu işe... Sıcak bakıyordu. Evet, kesinlikle onunla ilgileniyordu. Ama diğer erkeklerle ilgilendiği şekilde değil.

Çünkü Brendan göz ardı edilemeyecek bir tehlike tabelasıyla geziyordu.

O gönül eğlendirilecek türde biri değildi. Peki, nasıl biriydi? Dünyada başka *hangi türde* erkekler vardı? Piper üvey babası dışında pek fazla ciddi ilişki isteyen erkekle karşılaşmış sayılmazdı. Brendan da ciddi ilişki isteyen biri miydi? Acaba *Piper'dan* ne istiyordu?

Gerçi Piper'ın onu yanlış anlamış olma ihtimali de yüksekti. Aralarındaki şey sadece arkadaşlık olabilirdi. Daha önce hiçbir erkekle gerçek bir arkadaşlığı olmadığı için platonik niyetleri tanımaması muhtemeldi. Ayrıca burası küçük bir kasabaydı. İnsanları nazikti. Yabancılar bile şapka ile selam verecek kadar hem de...

Muhtemelen Los Angeles'ta çok uzun süre kalması onu şüpheli birine dönüştürmüştü; her şeyin altında bir niyet arıyordu. Genç adam dün gece sadece nezaketen kolunu onun omzuna atmış olmalıydı. *Gevşe artık, Piper.*

"Bu kahveler bizim mi?" diye sordu Hannah umutla.

"Evet." Brendan odada ilerleyip kartonu kızların önündeki fiçinin üzerine bıraktı. "Torbada biraz şeker ve diğer ıvır zıvırlar var." Fırından alındığı belli olan beyaz kese kâ-

ğdını da kahvelerin yanına atıp ensesini ovuşturdu. “Nasıl içtiğinizi bilmediğim için her şeyden aldım.”

“Kahramanımızsın,” dedi Piper, kese kâğıdını açıp içindeki *donutlara* bakarak hülyalı bir iç geçirirken. Ama öncelik kafeinindi. Torbadan bir paket Splenda ve süt ürünü barındırmayan kremalardan birini alıp kahvesine ekledi. Brendan’a baktığında kaşlarının arasında bir çizgiyle hareketlerini takip ettiğini fark etti. Kahvesini nasıl içtiğini mi ezberliyordu? Hayır, mümkün değildi. Güçlkle yutkundu. “Teşekkürler. Çok düşüncelisin.”

Hannah da, “Aynen, çok teşekkürler,” diye mırıldanıp sade kahvesinden bir yudum içtikten sonra *donut* almak için kese kâğıdını karıştırdı. “Çok şükür karnabahardan yapılmamış. Artık gerçekten de Los Angeles’ta değiliz, Pipes.”

“Karnabahar mı? Tanrım!” Brendan kartondan kendi kahvesini almak için uzandı ve tam o anda Piper bu sabah onda neyin farklı olduğunu anladı.

Alyansını çıkarmıştı.

Yedi yıl sonra.

Sonra bakışları adamın gözlerine kaydı. Brendan da onun gördüğünü fark etmişti. Aralarında sessiz bir iletişim vardı ama Piper bu dili anlamıyordu. Daha önce hiç bu dilde konuşmamıştı ya da tek kelime etmeden bu kadar çok şey anlatabilen bir adamla karşılaşmamıştı. Aralarında geçenleri tercüme edemiyordu. Belki de anlamını çözmeye henüz hazır değildi.

Omurgasından aşağı bir damla ter kayarken aniden kendi kesik nefes alıp verişlerini duymaya başladı. Hiç kimse

gözlerinin içine bu kadar uzun süre bakmamıştı. Brendan aklını okuyabiliyor, onun hakkındaki her şeyi biliyor ve tümünden hoşlanıyor gibiydi. Onu kendine istiyor gibiydi.

Çenesinin kararlılıkla gerilmesini ve etrafına yaydığı özgüven dolu enerjiyi hisseden Piper bir şeyden artık emin olmuştu. Brendan Taggart onu arkadaş olarak görmüyordu.

“Bu *donut* inanılmaz lezzetli,” dedi Hannah, ağzı dolu olduğu için boğuk sesle. “Kremasında karamel var. Piper sen de denes...” Cümlesini yarıda kesip bir ablasına bir Brendan’a baktı. “Ne oluyor burada?”

“H-hiçbir şey,” dedi Piper tiz bir sesle. “Bilmiyorum. Şey, Brendan, beton zemin boyanır mı? Bilgin var mı?”

Onun telaşlı hali Brendan’ı eğlendirmişe benziyordu. “Boyanır.”

“Ah iyi, iyi. İyi.” Piper bu tuhaflığa bir son vermek için oturduğu yerden indi ama Brendan’a değmeden geçmeye çalışırken bir diğer tabureyi devirdi. “Endüstriyel-denizcilik temasında karar kıldık. Depodan dönüştürülmüş şık bir mekâna benzeyecek ama balıkçımsı bir hava da katacağız.”

Kahvesini yudumlarken, “Balıkçımsı derken?” dedi genç kaptan. “Nasıl yani?”

“Yani koyu renklere yöneleceğiz. Siyahlar, çelikler, griler ve kırmızılar olacak ama her şeye biraz eskimiş havası katacağız. Limandaki teknelerin çoğunda soluk, yıpranmış tonlar var ya, aynen öyle olacak. Ayrıca tavandan ağlar sarkıtarak yeni ve eskiyi bir araya getirebileceğimizi düşündüm. Dekorasyona uysunlar diye altın rengi veya siyah spreyle boyayabilirim. Tabii bunların hepsi şimdilik düşünce. Her

şeyi...” Ellerini beline götürdü. “Her şeyi yeniden düşünmem gerekebilir.”

Brendan’ın yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Acaba fikrini onaylamıyor muydu? Tam olarak belli değildi. Barın kapısından içeri adım attığı ilk akşamdan bu yana haftalar geçmiş gibi geliyordu ama Piper onun, İsimsiz’in kasabalılara ait olduğunu açıkça belirttiğini unutmamıştı. Yani kasabanın genç kaptanı büyük ihtimalle tüm bu fikirlerden, hatta buradaki herhangi bir şeyi değiştirmek istemesinden nefret ediyor olmalıydı.

“Olabilir,” dedi sonra kelimeyi uzatarak. “Denizcilik teması istiyorsanız fazla para harcamak zorunda kalmayacaksınız. Limandaki turist mağazalarına gidebilirsiniz. Aberdeen’de bir balıkçı dükkânı var, çoğu alışverişte ücretsiz olarak ağ veriyorlar. Ve her ürünlerine saçma sapan denizyıldızı süsleri yapıştırmıyorlar.” Kahvesinden bir yudum alıp dudaklarını büzdü. “Ama altın rengi spreyci boya konusunda yardımcı olamam maalesef.”

“Ah.” Piper tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi. “Sağ ol. Şaraphane gezimizden sonra bütçemiz iyice kısıtlı artık. Bu yüzden verdiğin bilgiler çok yardımcı olacak.”

Genç adam bir şeyler homurdanıp onun yanından geçerek parkelerdeki boşluğu uzun bir adımla aştı. Yukarı çıkan merdivene doğru gittiğini sanan Piper orayı geçip başka tarafa yönelmesini izlerken kaşlarını çattı. Brendan duvarlardan birindeki deliklerin üzerine çivilenmiş başka bir kontrplak parçasının önünde durmuştu. Sonra bir eliyle ahşabı söküp bir kenara atarak arkasındaki kapıyı ortaya çıkardı.

“Nereye açılıyor o kapı?” diye sordu ağzı bir karış açık kalan Piper.

Brendan kahvesini yakınındaki bir yere bırakıp paslı topuzu çevirmeyi denedi. Topuz döndü ama kapı açılmadı. Ta ki genç adam koca omzunu dayayıp itene kadar.

Ve Piper gökyüzünü gördü.

Dışarıda devrilmiş bir ağaç ve elbette ki daha fazla örümcek ağı vardı. Ama gökyüzü manzarası mükemmeldi. “Açık alan var, ha?”

Hannah da ağzı açık halde oturduğu yerden aşağı zıpladı. “İnanılmaz. Avlu gibi yani, öyle mi?”

Brendan başını salladı. “Birkaç yıl önce, bir fırtına esnasında kapısının üzerine tahta çakmıştık. Zaten yağmurlar yüzünden pek kullanılmıyordu.” Bir elini kapı pervazına dayadı. “Buranın temizlenmesini ister misiniz?”

Kızlar başlarıyla onayladılar. “Evet. Nasıl yapabiliriz?”

Genç adamdan bir süre cevap gelmedi. “Ağaç gidince avlunun boyutunun ideal olduğunu göreceksiniz. Zemine döşenmiş koyu gri kaldırım taşları da sanırım şu bahsettiğiniz temaya uyuyor. Ayrıca şu köşede de taş şömine var.” Çenesiyle işaret etti. “Avluda bir kameriye olsun isterseniz su geçirmez bir örtü almanız gerek. O zaman yağmurlu havalarda bile ateş yakıp burayı kullanabilirsiniz.”

Tarif ettiği ortam kulağa rüstik, sıcak ve samimi geliyordu ama kızların kapasitesinin *fazlasıyla* üstündeydi.

Piper alçak sesle güldü. “Çok güzel olurdu ama...”

“Yengeç sezonunun başlamasına daha var. Önümüzdeki cumartesiye kadar buralardayız. Ben bir şeyler yaparım.”

Brendan dönüp çıkışa doğru ilerlerken kaldırılması imkânsız parke torbasının yanında duraksadı. “Bu dışarı mı çıkacak?”

“Evet, lütfen,” dedi Piper.

Genç adam görünüşte hiç zorlanmadan torbayı omzuna attı ve tuzlu su kokusuyla etkileyici erkeksiliğini de götüreerek bardan çıktı. Piper ile Hannah birkaç dakika boyunca kapıya bakarak durdular. Avludan gelen serin esinti, terlemiş enselerine çarpıyordu. “Sanırım her şey buraya kadardı,” dedi Hannah sonunda gülererek. “Geri gelmeyecek.”

Ama Brendan ertesi gün *geldi*. Yanında da Fox ile Sanders’ı, bir de Deke adında bir adamı getirmişti. Dördü ağacı omuzlayıp avludan çıkardılar ve Brendan, Piper’a anlaşıl-maz bir bakış atıp yine bir şey demeden oradan ayrıldı.

Pazartesi sabahının erken saatlerinde tekrar geldi. Sanki son dramatik çıkışının ardından hiç zaman geçmemiş gibi gayet kaygısız ve rahat görünüyordu. Bu defa elinde bir takım çantası vardı.

Mükemmel görünen tuğla duvara yapıştırılmış alçı pane-li sökmekte olan Piper ile Hannah kapıya baktıklarında kaldırımın önüne, kasasına kütükler yüklenmiş bir kamyonetin park edildiğini gördüler. Brendan kütükleri ve bir masa testeresini teker teker avluya taşıırken kız kardeşler onu sanki tenis maçındaymış gibi izlediler.

“Bir dakika. Galiba...” diye fısıldadı Hannah. “... senin için o kameriyeyi inşa edecek.”

“Yani *bizim* için,” diye fısıldadı Piper da.

“Hayır, *senin* için.”

“Saçmalama. Benden hoşlansa gelip çıkma teklifi falan etmez miydi?”

Şaşkınca bakiştılar.

Kardeşi keskin bir nefes aldı. "Acaba sana kur yapıyor olabilir mi?"

Piper bir kahkaha attı. "Ne? Hayır tabii ki." Karnındaki tuhaf hissi bastırmak için elini oraya götürdü. "Yani, olabilir belki. Peki... Ya işe yarıyorsa?"

"Yarıyor mu?"

"Bilmiyorum. Daha önce kimse benim için bir şeyler inşa etmedi ki!" Brendan geniş omzuna uzun ahşap tahtaları yüklemiş halde tekrar bara girdiğinde kızlar geriye zıpladılar. Genç adam tahtaları yere bıraktı ve üzerindeki *sweatshirt*'ün yakasını arkasından tutarak üstünden çıkardı. Altındaki tişört de beraberinde sıyrılmıştı ve... Yüce İsa aşkına, o sıkı karın kasları da neydi öyle? Piper dişlerini sıkmak zorunda hissetti. "Of evet," dedi boğuk bir sesle. "İşe yarıyor." İçini çekti. "Sıçtım."

"Neden ki?" Hannah ona bilmiş bilmiş sırıttı. "Annemin balıkçılar hakkında yaptığı uyarı yüzünden mi?" Ürkütücü bir *uuu* sesi çıkardı. "İşlerin ciddileşmesine izin verecek değilsin ya. Eğlenirsin işte."

Evet, eğlenebilirdi.

Ama Brendan da aynı şekilde mi düşünecekti?

"Bir Kız İçin Kameriye İnşa Eden Erkek" gönül işlerine ciddiyetsiz gözle bakacak tipte birine benzemiyordu. Ayrıca şu anda yüzüğünün parmağında olmaması, olduğu zamanlardakinden daha büyük bir baskıydı. Gözleri her buluştuğunda Piper omurgasından bir ürperti geçtiğini hissediyordu. O bakışlarda bir vaat vardı sanki. Ayrıca sabır ve olgunluk da.

Piper daha önce hiç gerçek bir erkekle çıkmış mıydı? Yoksa sevgililerin hepsi de olgunlaşmamış oğlanlar mıydı?

Çarşamba günü öğle yemeği molasıydı. Brendan, Deke, Fox ve Sanders kâğıda sarılmış sandviçlerini yerken kızlar da onların yaklaşan yengeç avı hakkındaki teorilerini dinliyorlardı. Tam o anda Piper'in aklına bir şey geldi.

Emin olmak için ceptelefonunu çıkardı ve üstündeki talaşı silkeleyip baktı.

Ve ortada düzeltilmesi gereken bir hata varken bir saniye daha bekleyemeyeceğine karar verdi.

"Brendan," diye seslendi, erkekler yengeç muhabbetine ara verdiklerinde. "Instagram'da ilk fotoğrafını hâlâ paylaşmamışsın."

Genç adam sandviçini ağzına götürürken duraksadı. "Bu gerekli değil ama... Değil mi?"

Fox, kaptanının arkasından kafasını sallayıp ona oyun oynamasını söyler gibi işaret yapınca Piper, "Kesinlikle gerekli. Yoksa hesabını silerler," dedi ve telefonunun ekranını kaydırıyormuş gibi yaptı. "Henüz silmemiş olmalarına şaşıyorum hatta."

"Hesabın silinirse fotoğraflara bakamazsın, patron," dedi Deke. O kadar rahat yalan söylüyordu ki Piper onların birbirlerine sürekli böyle şakalar yaptığını anlamıştı. "Benden söylemesi."

Brendan, Piper'a bir bakış attı. Sanki onun hesabını gizli gizli incelediğinin ortaya çıkması kulak uçlarının hafifçe kı-

zarmasına yol açmıştı. “Herhangi bir şeyin fotoğrafını yükleyebilirim, değil mi? Mesela bu sandviçin.”

Ona bunun, internette fotoğraf paylaşmasını sağlamayı amaçlayan bir oyun olduğunu fark ettirmeden daha ne kadar ileri gidebilirlerdi? Hannah şapkasının altındaki kafasını kaşıyarak, “İlk fotoğrafında yüzün olmalı,” diye araya girdi. “Yüz tanıma teknolojisi falan işte.”

“Aynen öyle.” Sanders sandviçiyle Hannah’ı gösterdi. “Dediği doğru.”

“Işık şu anda mükemmel.” Piper ayağa kalkıp telefonunu sallayarak İsimsiz’in beton zemininde Brendan’a doğru yürüdü. “Hadi bakalım, senin için en mükemmel poz bulalım.”

“*Poz bulmak* derken?” Genç adam beresini çekti. “Buna gerek yok.”

Sanders, “Bırak kendini, dostum. Bunu hepimiz yapıyoruz,” dedi. “Benim geçen yılki nişan çekimimi hatırlıyor musun? İki saat poz vermiştim. Hem de lanet olası bir *atın* üstünde.”

“Gördün mü? Sen de testereyle poz vereceksin sadece.” Piper elini Brendan’ın kavun büyüklüğündeki pazısına koyup sıktağında yine karnında kelebekler uçuştı. “Çok eğlenceli olacak.”

“Ya eğlence anlayışlarımız aynı değilse?” dedi Brendan şüpheyile.

“Öyle mi?” Piper ateşle oynadığının farkında olsa da kendini durduramadan eğilip onun kulağına mırıldandı. “İkimizin de hoşuna gidecek birkaç eğlenceli şey düşünebilirim aslında.”

Şakağında bir damar seğirirken genç adam güçlkle yutkundu. "Sadece bir fotoğraf."

"Harika."

Piper gönülsüz devi elinden tutarak dışarı çekti. Botları yerdeki inşaat artıklarını eziyordu. Arkalarından gelen seslere bakılırsa Hannah ve tayfa da onların peşinden avluya gelmişlerdi. Bu nadir görülen olayı kaçırmak istemedikleri belliydi.

"Millet, Brendan'ın *Insta* için çektiirdiği ilk fotoğrafta nerede durduğunuzu unutmayın," dedi Deke alaycı bir sesle.

"İlk ve son fotoğraf," diye düzeltti kaptanı.

"Kim bilir, belki alışkanlık yapar," dedi Piper, onun yanına giderek. "Pekâlâ, tişörtlü mü tişörtsüz mü olacaksın?"

Brendan ona delirdiğini düşünürmüş gibi baktı. "Tişörtlü."

Piper burnunu kırıştırdı. "İyi. Fakat şurayı biraz kaldırsak..." Terli kırmızı tişörtün kollarını tutup hafifçe yukarı itti. "Vaayyy! İşte bu işe yarar."

Genç kaptan iltifattan rahatsız olmuş gibi homurdandı.

Ama pazılarını *kesinlikle* biraz şişirmişti.

Piper gülümsemesini saklayıp onun karşısına geçti. Fotoğraf uygulamasında çoktan portre modunu açmıştı. "Pekâlâ, sol elini testerenin üstüne koy. Sağ eline de matkabı al."

"Büyük aletler!" diye bağırdı Hannah. "Sembolizme bak!"

"Bu saçmalığın daniskası." Brendan etrafına baktı. "Hiç bir yeri delmediğim aşikâr."

"Onları gülümsemeyle şaşırt," dedi Hannah, gazozundan bir yudum alırken. "İnci beyazlarını sergile."

Brendan, "Onlar kim?" diye sordu. "Beni takip eden tek kişi Piper."

Diğerleri bunu duymazdan geldi.

Burnunu çekerek, "Birkaç içerik yüklersen takip etmeyi düşünebilirim," dedi Sanders.

"Kafes başı yüz yengeç yakalamışız gibi gülümse," diye önerdi Fox.

"Kafes başı yüz yengeç yakalamışlığımız var zaten. O zaman gülümsediğimi hatırlıyor musun?"

"Doğru dedin," dedi Deke. "Belki de kaptanın memnuniyetsiz ifadesi kalıcıdır."

Sonunda Piper ona acıyıp yanına gitti. "Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var. Aslında bir nevi sır." Parmağını çengel gibi kıvrıp işaret ettiğinde dev kaptan sanki görünmez, büyülü bir iple çekiliyormuş gibi ona doğru eğildi. Terli ve sıcak vücudunun varlığı daha da yakınlaşma arzusunu tetikleyince Piper da parmak uçlarında yükseldi. "Paket servis menülerinde işaretlediğin yemekleri sipariş ettim ve haklı olduğunu gördüm. Restoranların en iyi yemekleri senin seçtiklerinmiş."

Sonra geri çekilip telefonunun ekranına basarak gülümsemesini yakın çekim olarak yakaladı.

"Şuna bak," diye fısıldadı, ekranı ona çevirerek. "Çok doğal görünüyorsun."

Genç adamın dudağının köşesi bıyığıyla beraber kıvrıldı. "Fotoğrafın üstündeki kalbe tıklayacak mısın?"

"Hı hı." Artık açık açık flört ediyorlardı. Şimdi bu, aradaki duvarın tekrar oluştuğunu mu gösteriyordu? Yoksa Piper daha önce hiç keşfetmediği bir flört alanına mı giriş yapmış bulunuyordu? "Elimden gelse iki kez tıklardım."

Brendan gırtlğından bir ses çıkararak ona biraz daha yaklaştı. “Hesabın aktif kalması için fotoğrafın gerekli olmadığını biliyorum. Tüm bunlar seni gülümsetmek içindi, beni değil.” Bakışları dudaklarına kaydđ, sonra tekrar gözlerini buldu. “Ve bunu yaptığıma değdi,” dedikten sonra matkabı yere bırakıp sert gözlerini tayfasına çevirdi. “İşinizin başına.”

Piper’in tek yapabildiğı onun az önce durduğı alana bakılmaktı.

Vücudundaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Hafta boyunca, Brendan avluya kameriyeyi inşa ederken Piper’in ona olan ilgisi bayağı artmıştı. Testeresini her çalıştırmasında, çekicini her vuruşunda onu izlerken karnında oluşan sıcaklığı inkâr edemezdi. Şu ana dek hiçbir şeyin onu bir çift Louboutin’den daha seksi hissettiremeyeceğini düşünmüştü ama elleriyle onun için bir şeyler inşa eden bu adam, onu sadece tahrik etmekle kalmıyor, aynı zamanda beğenildiğini ve... arzu edildiğini hissettiriyordu. Yüzeysel olmayan, sağlam bir arzuydu bu.

Ve korku vericiydi.

Ama bu süre içinde kendini iyi hissetmesini sağlayan tek şey Brendan’ın yaptıkları olmamıştı. Kendi ısrarı ve gösterdiği devamlılık da mutluluk vericiydi. Kardeşiyle her sabah aşağı inip işbaşı yapıyor, molozları süpürüyor, kabarmış kartonpiyerleri kırıyor, pencere çerçevelerini zımparalayıp yeniden boyuyor ve barın bankosunun arka tarafındaki depolama alanını düzenliyorlardı. Her yeni projenin tamamlanmasıyla birlikte göğsü sıcacık bir gurur hissiyle kabarıyordu.

Perşembe öğleden sonra avludaki tadilat sesleri kesildi. Masa testeresi de çekiç de sustu. Hannah öğleden sonrayı Opal'la geçirmeye gitmişti ve İsimsiz, Piper ile Brendan'a kalmıştı. Piper, barın arkasındaki rafları zımparalarken Brendan'ın botlarının yere sürtünerek eşikten geçtiğini duydu ve bakışlarıyla ensesinin ısındığını hissetti.

"Bitti," dedi genç kaptan. "Gelip bakmak ister misin?"

Tüm sinir uçları uyarılmış halde olsa da Piper zımpara kâğıdını bırakıp doğruldu. Kapıyı enine boyuna kaplamış olan Brendan onun yaklaşmasını izlerken sadece kısa bir anlığına bakışlarını askılı tişörtünün yakasına kaydırды. Ama bu kısacık an bile göz bebeklerinin irileşip çenesinin gerilmesine neden olmuştu.

Piper son altı gündür iş güç nedeniyle pejmürde halde dolaşıyordu. Fakat karşısındaki adam için bu hiç önemli değil gibiydi; pis tayt da giyse, payetli elbise de giyse onu uğruna kameriye inşa edilecek bir kız olarak görüyordu sanki. Avluyu yenilemek için günlerce ter dökerek uğraşması, ondan sadece görünüşü için değil, *kişiliği için de* hoşlandığının mı göstergesiydi? Genç adamın ziyarete ya da karşılık beklemeden yardıma gelmesi fikri Piper'ın kendiyle barışık ve mutlu hissetmesini sağlıyordu. Ve ne ironikti ki geçmişte kullanmak zorunda hissettiği güzel görünme taktiklerinin hiçbirine onun karşısındayken ihtiyaç duymuyordu.

Brendan, onun kapıdan geçebilmesi için hemen kenara kaymadı ve son saniyeye dek bekledi. Yanından geçerken ellerini kastan oluşan o dağa götürmemek ya da uzanıp gerçek erkek gücünün kokusunu doyasıya içine çekmemek için

Piper'in iradesini son damlasına kadar kullanması gerekti. Yüce İsa, tanıdığı bakım ve lüks düşkünü erkeklere olan ilgisi gün geçtikçe daha da azalıyordu. Acaba *onlar* masa tes-teresi kullanmayı becerebilirler miydi?

Piper dışarı çıkıp başını kaldırdığında dudaklarından ir-kilmiş, yarım bir kahkaha döküldü. "Ne? Sen... Brendan, bunu gerçekten sen mi *yaptın*?" Kafasını geriye atıp kendi etrafında yavaş bir daire çizdi. "Çok güzel. Harika. Bu avlu daha geçen pazar karmakarışık bir ormandı. Şimdi dönüştü-ğü şeye bak!" Ellerini göğüslerinin arasında birleştirdi. "Te-şekkür ederim."

Brendan ellerini bir bez parçasına silerken beresinin al-tından onu izliyordu. "Beğenmene sevindim."

"Beğenmedim. *Bayıldım*."

Genç adam bir şeyler homurdandı. "Hazır mısın?"

"Neye?"

"Seni akşam yemeğine davet etmeme."

Piper'in kalbi tekledi. Tekrar atmaya başladı. Sonra yine tekledi. "Beni ikna etmek için avluma kameriye inşa etmen gerektiğini mi düşündün?"

"Yok. Ben..." Brendan bez parçasını yere atıp ellerini ceplerine soktu. "Teklif etmek için cesaretimi toplarken ka-famı meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı."

Ah.

Ah *hayır*. Piper'in karnındaki kelebekler çılgına dönerek sağa sola uçuşmaya, vücudunun önemli yerlerine yönelme-ye başladılar. Bir an önce bu konuda bir şey yapması gere-kiyordu yoksa... Yoksa ne? Kur yapan ve kadınlara rasgele sarılma huyu olmayan ciddi erkeklerle ilişki nasıl yürürdü

hiç bilmiyordu ki. “Vay canına. Ben... Ne desem bilemiyorum. Yani... Seninle akşam yemeği yemeye hayır demem, Brendan. Çok isterim.”

Genç adam bakışlarını kaçırıp tek bir kez başını salladı. Dudaklarının köşesine küçük bir gülümseme yerleşmişti. “Tamam.”

“Fakat...” Yoğun bakışlı yeşil gözler ona döndüğünde Piper zorlukla yutkundu. “Açıkçası senden hoşlanıyorum, Brendan. Ama dürüst olup şunu söylemek istiyorum. Biliyorsun... Los Angeles’a geri döneceğim. Barı restore etmemizin nedenlerinden biri de üvey babamız Daniel’in gözüne girmek istememiz. Becerilerimizi sergileyerek eve erken dönüş bileti kazanmayı ümit ediyoruz.” Gülümsedi. “Yani ikimiz de bu yemeğin sıradan bir akşam yemeği olduğunu biliyoruz, değil mi? Hatta dostça. Bunu ikimiz de biliyoruz.” Atkuyruğundan kaçmış birkaç tutam saç geri sokarken gergince güldü. “Bariz olsa da dile getirmek istedim.”

Brendan’ın yanağı seğirdi. “Elbette.”

“Yani... Bu konuda hemfikiriz,” dedi Piper dudaklarını büzerek.

“Bak, ikimiz de biliyoruz ki ben her şeyin yerli yerinde olmasını severim ama... Seninle bir türlü bunu gerçekleştiriyorum. Bu yüzden zamana bırakıp görelim diyorum.”

Piper’in gırtlığı panikle gıdıklandı. “Ama...”

Genç adam eşyalarını toplamaya gitti. “Yarın akşam yedide seni almaya gelirim.” Sonra cevap beklemeden barın kapısına yöneldi.

Kendi içindeki kısa bir tartışmanın ardından Piper onun peşinden koştu. “Ama Brendan...”

[illegible]a. *Nep*

er düşünüyordu. Kutsal kitapta yazanlara
güne başımdan geçiyordu. Kutsal kitabın
nanda hem çok hoştu hem de yararlı
ydı. İbadet eder ama işlerimden vazgeç-
mediği şekilde en iyilerden. İbadet ederken
parmakları onun emrine. Kutsal kitabın
nca vaktlerinin önünde. İbadet ederken
... Brendan onu adeta yutmuştu. İbadet
ayıp dill derinlere düşmüş yutmuştu. İbadet
ı saçlarının arasına daldı. Kutsal kitabın
hıttı. Alev alev yanyandı.

John Smith.

dayanıklı, cesur adam hayranla ona bak-
ış ve daha fazlasını istiyormuş gibi alaka ile
de biraz nefes alabilirdi diye getirdi. O
on işine geri döndü. Dili dur durak
vardı. En sonunda Piper yakasına
tutundu. Artık kendi ağız da onunla

ANK

Einige Tausende, andere Tausende
Tausende werden in diesen Tagen
mit der wichtigsten Aufgabe
unserer Zeit beauftragt
sein. Es ist die Aufgabe
des neuen Staates, die
neue Republik und die
neue Nation zu schaffen.

[illegible]

"Karl, Karl...!"

1. *Phragmites australis* (Common reed)
 2. *Scirpus atrovirens* (Black reed)
 3. *Phragmites communis* (Common reed)
 4. *Phragmites communis* (Common reed)
 5. *Phragmites communis* (Common reed)
 6. *Phragmites communis* (Common reed)
 7. *Phragmites communis* (Common reed)
 8. *Phragmites communis* (Common reed)

Kaynaklar: 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 84

Brendan bir an takım çantasını tutarken bir an sonra çantayı bırakıp arkasına dönmüştü. Piper duramayıp hızlı ve sert bir şekilde ona çarpınca genç adam, kaptan refleksiyle kolunun alt kısmını beline sarıp ayaklarını yerden kesti. Yalnızca parmak uçları betona değiyordu. Sonra o çelikten kol Piper'in bedenini geriye doğru eğdi ve dudakları efsanevi bir öpücükle onunkileri buldu. Erkek başrolün iriyarı vücudunu kadın başrolün üzerine doğru eğip onu öptüğü bir film afişinde gibiydiler.

Bir dakika. Ne?

Piper neler düşünüyordu böyle? Beyni uyuşmuş olmalıydı. Gerçi buna şaşarmaması gerekirdi. Ağzına bastırılmış dudaklar aynı anda hem çok hassas hem de acıkmış gibi hareket ediyordu. İbadet eder ama iştahını daha önce hiç kimsede görmediği şekilde engeller gibi. Dudakları birleştiği anda Piper'in parmakları onun ensesine kaydı. Belindeki kol onu doğrultunca vücutlarının ön kısımları birbirine değdi ve vay canına... Brendan onu adeta yutmaya başladı. Ağzı onunkini aralayıp dili derinlere doğru yolculuğa çıkarken işçi parmakları saçlarının arasına daldı. Piper'in erojen bölgeleri istila edilmişti. Alev alev yanıyordu.

Sonra Brendan *inledi*.

Bu iriyarı, dayanıklı, cesur adam hayatında daha güzel bir şey tatmamış ve daha fazlasını istiyormuş gibi inledi. Bir süre sonra ikisi de biraz nefes alabilsin diye geri çekildi ama fazla beklemeden işine geri döndü. Dili dur durak bilmeden onunkini okşuyordu. En sonunda Piper yakasına tutunarak onun gövdesine tırmandı. Artık kendi ağzı da onunki kadar hevesli ve muhtaçtı.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Tam o anda ve barın ortasında seks yapacaklardı; çünkü böyle bir öpücüğün gidebileceği tek adres buydu. Brendan tamamen farklı bir nedenden dolayı inleyecek ve güçlü kalçaları, Piper'in bacaklarını iki yana itecekti. Acaba bir haftadan uzun süredir birlikte sıkça vakit geçirmelerine rağmen bunu yapmadan nasıl durabilmişlerdi? Brendan'ın sert dudaklarının her hareketinde Piper aklını kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

O anda İsimsiz'in kapısı açıldı ve limanın uzak sesleri içeri doldu.

"Ayy! Pardon..." dedi Hannah mahcubiyetle. "Şey, ben sadece..."

Piper'in beyni, öpücükleri sonlanınca kendine gelmeye çalıştı. Gözleri parlayan Brendan ise kesik kesik nefes alarak birkaç saniye boyunca onun dudaklarına baktı. Sonunda elini saçlarından çektiğinde Piper neredeyse, *hayır*, diye sızlanacaktı. *Geri gel.* "Yarın akşam," diye fısıldadı genç adam. "Yedide."

Kapıdan çıkıp gitmeden önce mümkün olan son saniyeye dek bakışlarını ondan ayırmadı. Piper barın arkasına doğru sendeleyip soğutucudan bir bira çıkardı. Neyse ki öngörülü davranıp soğutucuyu buzla doldurmuşlardı. Birasından büyük bir yudum içerek libidosunu kontrol altına almaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Külotu nemlenmişti. Meme uçları sert ve ağrılıydı. Parmakları tekrar Brendan'ın tişörtünün altına kaymak için kaşınıyordu.

"Yardıma ihtiyacım var, Hanns," dedi sonunda.

Bir erkeğin, ablasının aklını başından aldığına daha önce

hiç şahit olmayan kız gözlerini kocaman açarak ona bakı-
kalmıştı. “Ne konuda?”

“Brendan’la aramda ne yaşanırsa yaşansın geçici olacağı-
nı bana sık sık hatırlatman gerek.”

“Oldu bil.” Hannah bar bankosunun arkasına gelip bir
bira açarak Piper’la omuz omuza durdu. “Tanrım, seni hiç
bu kadar kızışmış görmemiştim. Cinsel sapkınlığının açık
hava mekânları olduğunu kim bilebilirdi?”

Piper’in alaycı gülüşü bir saniye içinde kahkahaya dönüş-
tü. “Yaklaşık yirmi dört saat sonra bir randevum var. Bu ne
anlama geliyor biliyor musun?”

“Hemen hazırlanmaya başlaman gerekiyor.”

“Aynen öyle.”

Hannah güldü. “Git sen. Ben buraları temizlerim.”

Piper kardeşinin şakağına bir öpücük kondurup koşarak
basamakları tırmandı ve doğruca dolabına gitti. Bira şişesi-
nin ağzını dudaklarına bastırıp seçeneklerini gözden geçir-
di. Acaba en çok hangi elbisesi *ben evlenilecek kız değilim*
diye bağırırdı?

Evet, kesinlikle ciddi bir ilişki yaşayıp yuva kuracak biri
değildi.

Özellikle de Westport’ta yapamazdı. Brendan’a bunu bir
şekilde hatırlatması gerekiyordu.

Kendi kendine başını salladı ve zümrüt yeşili kadifeden di-
kilmiş, beli oturtmalı, eteği çan şekilli Alexander Wang mini
elbisesini seçti. Madem buraya sadece eğlenmek için gelmişti,
o zaman *eğlenebildiği kadar* eğlenecekti. Ve kalbinin o öpücü-
ğe ne kadar dahil olduğunu unutmaya çalışacaktı.

Bölüm On Beş

Brendan yemek odasındaki masanın üzerine çatal bıçakları yerleştirirken en son ne zaman bu masaya birden fazla tabak koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Fox ya da diğer tayfa üyeleri gelirse yemekleri ya elleriyle ya da plastik çatalla yiyorlardı. Piper onun elindekilerden çok daha iyilerine alışkın olmalıydı ama yapacak bir şey yoktu. Kadınlardan uzak geçirdiği yedi yılın ardından ilişki sularına temkinli adımlar atarak girmektense balıklama dalmayı tercih etmişti. Bir de bula bula etkilemenin imkânsız olduğu bir kadını bulmuştu.

Piper'in alışkın olduğu lüks gözünü korkutmuştu ama korkup çaba sarf etmekten vazgeçemezdi.

En azından denemeliydi çünkü... Piper Bellinger kalbine işlemişti.

Genç kadının İsimsiz'deki çalışmalarını hafta boyunca izlerken zor beğenen, sosyetik yönünü çok... tatlı bulmaya başlamıştı. Piper kişiliğini inkâr etmiyordu. Çalışmaktan nefret ettiğini ya da aşırı pahalı ayakkabıları ve *selfie* çekmeyi çok sevdiğini de saklamıyordu. Brendan, tırnaklarının

arasına dolan kirlerden yakındığını ne zaman görse onu ipek yastıklara yatırıp tüm işi onun yerine yapma isteğiyle dolmuştu. Onu şımartmayı arzulamıştı. Hem de çok.

Piper'in tamirat ve tadilattan hiç hazzetmediği belliydi ama buna rağmen her yeni gün cesur bir gülümseme takınıp işe koyuluyordu. Ayrıca, öğleden sonraları Hannah'ı büyükannelelerini ziyarete götürmek için zaman ayırıyordu ve Brendan, bir büyükanneye sahip olduğu gerçeği sayesinde onun her geçen gün daha da özgüvenli görüldüğüne, Opal hakkında konuşurken sesinde beliren yapmacıklık ya da tuhaflığın kaybolmaya başladığına şahit oluyordu. Los Angelesli kız yeni şeyler deniyordu. Başarılı da oluyordu.

Eğer o yapabildiyse Brendan da yapabilirdi.

Buzdolabını açıp şampanyayı tekrar kontrol ederken bu kadar yüksek fiyatlı bir şeyin tadının da tatmin edici olmasını umdu. Dün akşam genç kadının müthiş dudaklarının tadına bakmıştı; şimdi gururu, o dudaklara kalitesiz bir şeyin değmesine izin vermeyi reddediyordu. Bu kadın için kendini aşması gerekecekti. O, Blow the Man Down'da hamburger ve bira eşliğinde maç izlemekten mutlu olacak biri değildi. En azından devamlı olarak yapamazdı. Onun sayesinde Brendan yeni fikirler üretmek zorunda kalacağını biliyordu ama böyle bir meydan okumaya da hayır demezdi doğrusu.

Bir kadınla randevuya çıktığı ilk ve tek sefer böyle değildi. Göğsünü kemiren bir telaş, beklenti ya da saf açlık hissetmemişti. O zaman kabullenme ve anlayış vardı. Sessizlik vardı.

Şimdiyse kamyonetine binerken kalbinin atışları sessizliğin tam tersiydi.

Aslında İsimsiz yürüme mesafesindeydi ama Piper büyük ihtimalle yine saçma sapan ayakkabılar giymiş olacaktı; bu yüzden onu almaya araçla gitmeye karar vermişti. Bu saatte evden ayrılmak her zamanki rutininin bir parçası olmadığı için yolda kamyonetini gören herkes kaşlarını kaldırarak ona tereddütle el salladı. Yarın sabah yengeç sezonu için denize açılacağını biliyor ve iki hafta sürecektir tehlikeli bir seferden önceki gece neden erkenden yatağa girmediğini merak ediyorlardı.

Gitmeden önce görmesi gereken bir kadın vardı. Neden buydu.

İsimsiz'in kaldırımının önüne park edip ön kapıyı açmayı denedi. Kilitli olmadığını görünce de içeri girip merdivenden çıktı. Onu bir adamı tek bir göz atmayla öldürebilecek bir kılık içinde daha önce de görmüştü, bu yüzden yüzünde bir gülümseme ve egzotik kokulu parfümüyle kapıyı açtığında gördüğü manzara Brendan'ı şaşırtmamalıydı. Elbisesi o kadar kısaydı ki iki basamak inse istediği her şeyi görebilirdi.

Neredeyse lanet olası dilini yutacaktı.

"Selam denizci."

"Piper." Brendan derin bir nefes alarak ereksiyonunu kontrol altına almaya çalıştı. Yüce İsa, randevu henüz başlamamıştı bile ama o şimdiden ne hallere düşmüştü. "Benim evime gittiğimizin farkındasın, değil mi?"

"Hı hı." Genç kadın dudaklarını büzdü. "Elbisem hoşuna gitmedi mi?"

İşte o anda Brendan onun ne yapmaya çalıştığını anladı. Bu geceyi seks gecesine dönüştürmek, işlerin ciddileşmesini

önlemek istiyordu. Onu duygusal yakınlık olmadan cinsel ilişki yaşadığı bir arkadaşı olarak görmek istiyordu. Eğer kararlı olmayan bir adama çatsaydı başarılı da olurdu. Hem de kolayca. Onda bu muhteşemlik oldukça iradesiz her herif, *o ne verirse versin* hiç düşünmeden kabul ederdi.

Fakat Brendan öpüşmelerini unutmamıştı. Hayatı boyunca da unutmayacaktı. Dudakları birleşmiş haldeyken genç kadın ondan hiçbir şey saklayamamıştı. Korkmuş, şaşırılmış, tahrik olmuş ve tekrar korkmuş hissettiği çok belliydi. Brendan da aynı şekilde hissediyordu. Ama bu kadını mutlu etmek için ne sunabileceğine dair hiçbir fikri olmasa da onu sıradan bir gönül eğlendirme olarak görmesine izin vermeyecekti. Çünkü Piper'in ona hissettirdikleri sıradan şeyler değildi. Kesinlikle değildi.

"Hoşuma gittiğini biliyorsun, Piper. Çok güzel görünüyorsun."

Bu iltifat karşısında genç kadının yanakları kızardı. "Bereni takmamışsın." Yukarı uzanıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde tırnağı kafa derisine sürttü. "Bunları benden sakladığına inanamıyorum."

İsa aşkına. Brendan yine dilini yutma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Bunun tek sebebi yedi senedir bir kadın tarafından dokunulmamış olması değildi. Dokunan kişinin *bu* kadın olması da etkiliydi. "Hava biraz serin gibi. Ceketin var mı yoksa benimkini ödünç vereyim mi?"

O sırada Hannah, boynunda kulaklıklarıyla kapıda belirlip ablasının omuzlarına siyah bir hırka attı ve burnunu çekti. "Onu makul bir saatte eve getir lütfen."

Brendan küçük Bellinger'a başını sallayıp elini Piper'a uzattı. "Başka seçeneğim yok zaten. Sabah Alaska'ya doğru yola çıkıyoruz."

Hannah derin mavi denizlerle alakalı, Brendan'ın bilmediği bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sözlere kendini kaptırınca da ablasının omzuna hafifçe vurup kapıyı kapattı.

Elini Brendan'ın elinin içine kaydıran Piper güldü. "Muhtemelen sana yolculuk için yelken açma temalı bir çalma listesi yapmaya başlamıştır bile. Kızın doğasında var."

"Denizdeyken eğer kafes kurmuyorsak veya dolan kafesleri tekneye çekmiyorsak birkaç saat uyumayı tercih ediyoruz. Müzik dinlemek için pek zamanımız olmuyor." Boğazını temizledi. "Yine de bunu ona söylemem."

Brendan ön kapıyı açınca Piper ona gülümseyip dışarı çıktı. Sokağın karşı tarafındaki Red Buoy'un dışında bekleyen birkaç müşteri dönüp de onu, yine o tozpembe sivri topuklularını giymiş olan genç kadının kamyonete binmesine yardım ederken gördüklerinde birbirlerini dürtmeye başladılar. Hatta bir tanesi dedikoduyu yaymak için içeri koştu. Brendan bu tepkiye hazırdı fakat pek aldırılmıyordu; özellikle iki hafta boyunca kasabada olmayacağı için. Piper henüz hiçbir şeyin farkında olmasa da onunla sevgili olduklarını düşünmelerini yeğlerdi, böylece denizdeyken kafası rahat olurdu.

Üç dakika içinde evine vardılar. Brendan aracı garaj yoluna çekip indi ve ona yardım etmek için ön taraftan dolandı. Terbiyeli bir hanımefendi gibi koltukta dönüp dengesini sağlamak için omzuna tutunarak kamyonetten inen genç kadının bacaklarından gözlerini alması ne yazık ki mümkün olmadı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Piper, parmağını göğsünün ortasından aşağı kaydırarak. “Tam bir beyefendisin.”

“Aynen.” Brendan onun çenesini kavrayıp yüzünü kaldırdı. “Bu akşam tam anlamıyla bir beyefendi olacağım, Piper.”

Los Angeleslı kızın özgüveni biraz sarsılmıştı sanki. “Göreceğiz bakalım.”

“Görelim bakalım.”

Piper çenesini onun elinden kurtarıp garaj yolunda çalımla yürümeye başladı. Bu yaptığı büyük bir hileydi; yeşil elbisesi her adımında kıcının üzerinde gerilip hareket ediyor ve arkasından bakan Brendan'ın beyefendi olma arzusunu sorgulamasına neden oluyordu.

Evet, Brendan onu doğrudan yatağına götürmeyi hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Evin ön kapısına doğru ilerleyen o muhteşem bacakları izlemek vücudundaki tüm kasların gerilmesine neden oluyordu. Ama Piper'la çok hızlı gitmenin hata olacağını söyleyen iç sesini de duymazdan gelemiyordu. Genç kadın, onu da *kaçamaklarım* diye etiketlediği kutusuna atabilmek için pes etmesini sağlamaya çalışıyor bile olabilirdi.

En kötüsü de... Onun için *gerçekten de* sadece kaçamak olabileceğini düşünmektir. Piper bu akşam bir bekâr evinde ev yapımı yemekler yemektense bir Hollywood malikânesinde asaletle süzölmeye daha uygun görünüyordu. Brendan şansını denemeye çalışarak ahmaklık ediyor olabilirdi. Sonuçta Los Angeles'a dönmeye kararlıysa onu durdurmasının hiçbir yolu olamazdı. Fakat içinden bir ses, bir sezgi, elinden geleni yapmadan Piper'ı bırakmamasını söylüyordu.

Kapının kilidini açıp ışıkları yaktı ve onun tepkisini görmek için döndü. Evin büyük kısmı ilk bakışta görülebiliyordu. Alt kat açık konseptti; sağda oturma odası, soldaysa mutfak ve yemek odası bulunuyordu. Biblolar, ıvır zıvırlar veya fotoğraflar evi boğmuyordu. Her şey modern ve basitti. Ama mobilyaları yerel ustalar tarafından, dalgalarla kıyıya sürüklenen kütüklerden yapılmıştı ve Brendan onları çok seviyordu. Evinin, kasabalıların okyanusun verdikleriyle neler yapabildiğini sergilemesi güzel bir şeydi.

“Ah.” Piper derin bir nefes alıp verdi. Sonra yanağında bir gamze belirdi. “Brendan... Masayı çoktan hazırlamışsın.”

“Evet.” Brendan birden görgü kurallarını anımsayıp mutfaka giderek buzdolabındaki şampanya şişesini çıkardı. Yemek masasının yanına gelen Piper, onun mantarı çıkararak içkiyi kadehe doldurmasını izlemeye başlarken biraz hayrete düşmüş gibiydi. “Bunun iyi olup olmadığını bilemiyorum, sen tadına bakınca söylersin. İçki dükkânında yalnızca iki çeşit vardı. Diğer tenekede olduğu için bunu aldım.”

Genç kadın gülüp çantasını bıraktı ve üstündeki hırkayı, Brendan’ın dengesinin şaşmasına neden olan şehvetli bir hareketle çıkardı. “Neden sen de içmiyorsun?”

“Ben bira içerim, şampanya değil.”

Piper kalçasını masanın kenarına dayayınca Brendan neredeyse içkiyi taşıracaktı. “Bahse girerim gecenin sonunda seni biraz içmeye ikna etmiş olacağım.”

Yüce İsa, istese onu pek çok şey yapmaya ikna edebilirdi ama Brendan tabii ki bunu dile getirmeyecekti. O gün satın almış olduğu flüt şeklindeki şampanya kadehini ona uzatıp

bir yudum almasını izlerken öpüşmelerinin hatırası tüm vücudunu harekete geçirdi.

“Nefis bir şey bu,” dedi Piper içini çekerek.

Rahatlama hissi, ihtiyacın yanında yerini alırken Brendan ikinci duyguyu görmezden geldi. Şimdilik. “Balığı hemen fırına koyup geliyorum. Sonrasında sana bir şey göstereceğim.”

“Tamam.”

Brendan buzdolabına gidip folyo kaplı fırın tepsisini çıkardı. Ana hazırlıkları çoktan yapmış, balığın üzerine limon suyu, tuz ve karabiber serpmişti. Westportlular, mutfakta başka becerileri olmasa da henüz genç yaşlarındayken balık pişirmeyi öğrenirlerdi. Brendan da şimdi bu bilgi için Tanrı’ya şükreliyordu. Fırını açıp tepsiyi koyduğu sırada, bundan böyle içinde Piper olmadan mutfağın bomboş görüneneğine karar verdi. Öldürücü bedenini tahrik edici bir pozda tutarken elindeki şampanyayı tembelce kadehinde döndüren bu kadın, bambaşka bir dünyadan gelen bambaşka bir şeydi.

Şehvete teslim olup yemeği unutarak onu masanın üstüne yatırmadan önce, “Gel hadi,” dedi Brendan. Uzanıp boştaki elini tuttu ve onu oturma odasından geçirip evin arka tarafına yönlendirdi. Veranda ışıklarını yakan düğmeye basıp kapıyı açarken ona peşinden gelmesini işaret etti. “Barın avlusunda neler yapılabileceğini göstermek istedim. Tabii yeşillik olmasını istersen.” O anda bir erkeğin bahçe yeteneklerinin olmasının seksi görünmeyebileceği aklına geldi. “Boş günlerimde yapacak bir şeylere ihtiyacım olduğundan burayı...”

Genç kadın keskin bir nefes alarak onu susturdu. “Vay canına! Aman Tanrım, Brendan... Burası büyülü bir yer.” O topukluların içinde her nasılsa hiç takılmadan engebeli taş patikada yürüdü. Budanması gereken eğreltiler yanlarından geçerken kalçalarını okşuyordu. Taş fiskiye den gelen seslere doğru çekilmiş gibi ilerledikten sonra yanında durup parmağını yüzeyinde dolaştırdı. Fiskiye nin yan tarafında, Brendan’ın uzun seferlerin ardından dengesini kazanmaya çalışırken elinde bir şişe birayla oturduğu ferforje bir sandalye vardı. “Senin bahçe işleriyle ilgilendiğini hiç düşünmezdim ama şimdi görebiliyorum. Köklerini seviyorsun.” Omzunun üstünden ona baktı. “Her şeyi zevkine göre biçimlendirmişsin.”

Öyle mi?

Brendan da birkaç hafta öncesine kadar aynı şeyi düşünüyordu.

Ama artık aynı şeyleri tekrar tekrar yapmak, rutinleri yineleyip durmak fazla... Tatmin edici gelmiyordu. Gerçeği inkâr edemezdi.

“Burayı çok seviyorum, evet,” dedi yavaşça. “Westport’u yani.”

“Ayrılmayı aklından bile geçirmezsin.” Bu bir soru değildi.

Yine de, “Evet,” diye cevapladı Brendan ve bu kuşkusuz evet sözünü vasıflandırma dürtüsüne karşı koydu.

Piper mor aster çiçeklerini koklamak için eğildi. “Peki, hiç tatile çıkmıyor musun?”

Brendan ensesini ovaladı. “Küçükken ailem beni Whidbey Adası’na kampa götürürdü. Birkaç sene önce, annemin ailesine daha yakın olmak için Eugene, Oregon’a taşındılar.”

“Çocukluğundan beri şehir dışına geziye çıkmadın mı? Hiç mi?”

Piper ona şok olmuş gibi bakarken Brendan gülerek başını iki yana salladı. “İnsanlar okyanusu görmek için geziye çıkarlar. Benim bunun için şehir dışına çıkmama gerek yok ki. Okyanus benim arka bahçemde zaten.”

Gözleri gülen Piper ona yaklaştı. “Annem beni siz kral yengeci avcılarının denize olan aşkı konusunda uyarmıştı. Onun dramatik davrandığını sanmıştım ama sen gerçekten suyun çekimine karşı koyamıyorsun, değil mi?” Yüzünü inceledi. “Okyanusla ciddi bir ilişki içindesin.”

Brendan’ın karnında tuhaf bir his uyandı. “Annen seni neden uyardı ki?”

Genç kadın omuz silkti. “Kocasını Daniel’i çok seviyor ama... Sanırım geçmişten gelen kederiyle konuştu. Henry’nin başına gelenlerle alakalı.” Sanki konuşmayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi uzaklara daldı. “Hannah’yla bana, balıkçıların her zaman denizi seçtiğini, sevdikleri korku içinde yaşasa bile tekrar tekrar denize açıldıklarını söyledi. Düşününce... Sanırım Henry’nin balıkçılığı bırakmasını istemiş ama... Gerisini biliyorsun işte.”

Bu Brendan’ın planladığı türden bir konuşma değildi. Tehlikeli olsa da işinin o yönlerinden vazgeçer miydi? Hayır. Medcezirle, akıntıyla ve dalgalarla savaşmak, yaşamı boyunca hep yaptığı işti. Damarlarında tuzlu su aktığını bile söyleyebilirdi. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın daima okyanusu seçeceğini açıkça bilmek, daha yemek masasına bile oturmadan Piper’la aralarında bir anlaşmazlık olacağını göstermişti.

Ama sonra yüzünü ay ışığına çeviren genç kadının gözlerindeki saf merakı gördüğünde, onun anlamasını sağlamak zorunda hissetti.

“Her sene tekname birkaç acemi eleman alırım. İlk defa yengeç avına çıkan bu çaylakların çoğu hızlı para kazanma peşindedir ve ilk sezondan sonra onları bir daha görmem. Fakat bazen aralarından biri çıkar... Denizle kurduğu bağ kaptan köşkünden bile görürüm. Ve ondan asla kaçamayacağını bilirim.”

Piper güldü. “Senin gibi biri yani.”

Brendan’ın iç sesi, *kendi ipini çekiyorsun*, diye fısıldıyordu. Ama o dürüst bir adamdı; hatta çoğunlukla gereğinden fazla dürüstlük gösterirdi. “Evet. Benim gibi.” Gözleri onun alınına kaydı. “Kafandaki morluk sonunda kayboldu.”

Genç kadın uzanıp eskiden morluğun olduğu yeri ovuşturdu. “Evet. Aa, ranzayı düzeltmesi için Abe’i gönderdiğinden dolayı sana hiç teşekkür ettim mi?”

“Teşekküre lüzum yok.”

Piper aralarındaki mesafeyi kapatıp memeleri tam onun göğsüne degecek gibiyken dibinde durdu. Yumuşak, zarif ve kadınsı bir vücudu vardı. Ondan çok daha küçüktü. Birbirlerine bu kadar yakın dururken Brendan, karşısındaki güzel kızın ne yapacağını görmek için nefesini tutmuş halde bekleyen evcilleştirilmiş bir dev gibi hissetti. “Sen öpseydin de hemencecik geçerdi.”

Vücudundaki tüm kanın güneye doğru hücum etmesiyle Brendan keskin bir nefes aldı. “Daha geçen gün benimleyen flörtleşme büyüünün bozulduğunu söylüyordun. Şimdi ne oldu?”

Piper'ın dudakları kıvrıldı. "Belki şimdi üstümde güzel bir zırh olduğu içindir."

Brendan kafasını eğip bakışlarını onun çıplak omuzlarında, bacaklarında ve açık yakasında gezdirdi. "O zırh seni hiçbir şeyden koruyamaz."

Bebek mavisi gözlerinde bir şeyler titreyirken, "Öyle mi diyorsun?" diye sordu genç kadın. Ve arkasında baştan çıkarıcı kokusunu bırakarak eve yöneldi.

Brendan her zaman okyanusla mücadelesinin hayatı boyunca karşılaşacağı en büyük meydan okuma olacağını düşünmüştü. Ancak bu, Piper'la tanışmadan önceydi. Aralarındaki şeyin ne olduğunu ya da neye dönüşeceğini henüz bilmiyor olabilirdi ama kalbi asla yalan söylemezdi. İçgüdülerini dinlerken suyla girdiği mücadeleleri hiç kaybetmemişti. Şimdi de aynı içgüdülerin onu hayal kırıklığına uğratmamasını umuyordu.

Bölüm On Altı

Piper, Brendan'ın masada karşısına oturmasını izlerken kaşlarını çattı.

Tekne kaptanı, kolayca baştan çıkarılabilecekmiş gibi görünmüyordu. Bu elbiseyi seçerken daha eve girer girmez işi pişirmeye başlayacaklarını düşünmüştü ama şimdi burada, onun erkeksi fakat etkileyici yemek odasında oturmuş, *kendi elleriyle yaptığı* yemeği yemeye hazırlanıyorlardı.

Üstüne üstlük genç adam onun için özel olarak şampanya almıştı.

Şimdiye dek erkekler onun için mücevherler almış, onu güzel restoranlara götürmüşlerdi. Hatta çok hevesli bir tane si yirmi ikinci doğum gününde ona bir Rolls hediye etmişti. Piper da güzel şeylerden hoşlandığını hiç saklamazdı. Fakat o hediyelerin hiçbiri kendini bu ev yapımı yemek kadar özel hissettirmemişti.

Ama yine de Brendan'la birlikteyken kendini özel hissetmek istemiyordu. Değil mi?

Westport'a ayak bastığından beri Brendan'la yaptığı sohbetler, Hannah dışındaki diğer herkesle olduğundan daha

BİR YAZ BOYUNCA

samimiydi. Onunla ilgili daha fazla şey öğrenmek, karşılığında da kendini ona daha çok anlatmak istiyordu. Fakat bu aşırı korkutucuydu.

Çünkü sonu zaten belliydi.

Westport'ta yalnızca üç ay kalacaktı ve neredeyse iki haftası geçmişti bile. Yarın Brendan iki haftalığına kasabadan ayrılacaktı. Sonrasında da üç gün arayla denize açılıp geri gelecekti. Bu da demek oluyordu ki aralarındaki çekim, geçici bir gönül eğlencesinden başka bir şey olamazdı. Ancak genç adamın ilişkilerini etiketlemeyi reddetmesi, kapıların olasılıklara açık kalmasına neden oluyordu.

Doğrusunu söylemesi gerekirse Piper geçici ilişkilerden fazlası hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi.

Genç adamın yüzük parmağındaki, görmezden gelinmesi imkânsız beyaz çizgi ve bunun, yüzüğünü çıkardıktan sonraki ilk randevusu olduğu gerçeği, en uzun ilişkisi yalnızca üç hafta süren ve özgüveninde koca koca delikler bulunan bir kadın için oldukça bunaltıcıydı. Brendan'ın aralarında ne olmasını umduğunu bilmiyordu ama bildiği bir şey varsa o da arzu ettiklerini ona sunamayacağıydı.

Belki de asıl sorun buydu.

Randevular konusunda pek deneyimi olmayan iriyarı kaptan, dirseklerini masaya dayamış, onun ilk lokmasını almasını sessizce bekliyordu. Yanağında seğiren kasa bakılırsa yemeği beğenip beğenmeyeceği konusunda endişeliydi. Ayrıca zihnindeki her düşüncüyü yüzünden okuyor olmalıydı çünkü ona bakarken bir kaşını kaldırmıştı. Piper gerginliği üstünden atarak çatalını beyaz pullu balığa batırıp yanına bir

dilim de patates de ekledi ve ağzına götürüp çiğnedi. “Offf, harika olmuş bu.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.” Piper bir lokma daha alınca Brendan da sonunda kendi yemeğini yemeye başladı. “Kendin için sık sık yemek pişirir misin?”

“Evet.” Genç adamın yemek yiyişi de diğer her şeyi yapma tarzıyla aynıydı. Yemekle oynamıyor, gereksiz hareketler yapmıyor, çatalı batırıp yiyecekleri ağzına atıyor, sonra da bunu tekrar ediyordu. “Pazartesi akşamları hariç.”

“Ah, o zaman Red Buoy’da akşam yemeği haftalık bir gelenek. Tahmin etmeliydim.” Piper güldü. “Rutinlerinle dalga geçiyorum ama iyi bir kaptan olmanı sağlayan şey muhtemelen onlardır.”

Brendan bir ses çıkardı. “Bu hafta pek rutinlerime göre hareket etmedim, değil mi?”

“Etmedin.” Piper onu incelerken neden hayatındaki bir şeyleri değiştirdiği konusunu fazla düşünmemek için kendini içten içe uyardı. Ama sonunda merakına yenik düştü. “Neden peki? Yani niçin...” –*yüzüğünü çıkarmaya karar verdin?*– “... programını yeniden düzenlemeye karar verdin?”

“Ben hiçbir zaman dürtüleriyle hareket eden, içinden geldiği gibi davranan biri olmayacağım. Su üzerindeyken tutarlı olmak, güvenli olmak demektir. Ben de her zaman kurallara uyarak rahat bir yaşam sürdürdüm. Birilerinin hayatının bağlı olduğu kişi olmak bunu gerektiriyor, anlıyor musun? Ya da en başta mantığım buydu ve bu şekilde süregeldi. Fakat son zamanlarda karadayken... Birileri rutinlerime çomak soktu.

Ve gördüm ki dünyanın sonu gelmedi.” Konuşmaya devam edip etmemek için onun tepkisini ölçer gibi yüzünü inceledi. “Sanki sürekli kötü bir olayın olmasını bekliyor gibiydim. Sonra bir olay oldu ama kaos gerçekleşmedi.” Bir saniye bekledi. “Bunun yerine, yeni bir yol için potansiyel gördüm.”

Piper zorlukla yutkundu. “Olay oldu ama seni kötü etkilemedi, öyle mi?”

“Öyle denebilir.”

“Ben de kaosumu sonsuza dek kontrol altına alacağım artık. Ama yine de gelecekte mahkemeye falan düşersem seni karakter tanığı olarak çağırabilirim,” dedi ama ortamı umut ettiği gibi yumuşatamamıştı. Çünkü hissettiği heyecandan nefesi kesilmişti. Piper Bellinger’ın birileri üzerinde olumlu bir etkisi olmuştu. Brendan bunu itiraf etmişti. Genç kadın, “Ama seni değişime zorlayan sadece ben değilimdir,” diye devam etti, göğsündeki tuhaf zonklamayı bastırmak için çaresizce gülerek. “Başka faktörler de vardır mutlaka.”

Brendan bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti.

Tanıştıklarından beri Piper, bu adamın sebepsiz yere hiçbir şey söylemeyen biri olduğundan giderek eminleşmişti. Eğer şu anda kendini tutuyorsa söyleyeceği şey fazlasıyla önemli olmalıydı. Çatalını bırakıp tüm dikkatini ona verdi. “Ne söyleyecektin?”

Genç adam boğazını temizledi. “Gelecek sezon için ikinci bir tekne satın almayı düşünüyorum. Şu anda yapım aşamasında. Dutch Limanı’na vardığımızda ilerlemeyi kontrol edeceğim. Orası Alaska’daki bir liman. Kafeslerimizi kurduktan sonra bir hafta bekleyeceğimiz yer.”

"Aa, bu heyecan verici bir şey." Piper kaşlarını çattı. "Ama aynı anda iki tekneye nasıl kaptanlık yapacaksın?"

"Öyle olmayacak. *Della Ray*'in kaptan köşküne Fox'u atayacağım."

Piper şampanyasından bir yudum alırken gülümsedi. "Onun haberi var mı?"

"Yok. Erkenden söyleyerek reddetmesi için ona zaman vermek istemedim."

"Reddetmeyi düşünür mü? O fazlasıyla... Kendinden emin görünüyor."

"Onun kendini beğenmiş bir şerefsiz olduğunu söylemenin kibar bir yolu bu. Ama evet, kendinden emindir. Ve farkında olmasa da çok akıllı biridir." Brendan kaşlarını çatarak kafasını eğdi. "Düşündüm ki, *Della Ray*'i ona teslim etmek kendimi geçmişten uzaklaştırmak için iyi bir yol olabilir."

Piper hareketsiz kaldı. "Neden geçmişten uzaklaşmak istiyorsun?"

"Artık zamanı geldi. Ayrıca sanırım... Mick'in teknesine kaptanlık yapmaya devam ettiğim sürece içimdeki bir parça geçmişte kalmaya mecbur hissedecek." Yüzünü sıvazlayarak keyifsiz bir şekilde güldü. "Normalde kalbimin derinliklerine gömeceğim bir şeyi bu şekilde dillendirdiğime inanamıyorum. Belki de gömmeliydim."

"Hayır." Genç adamın ona kalbini açması karşısında Piper'in ağzı kurumuştı. Erkeklerde nadir rastlanan bir kırgınlıkla ona bakarken söylediklerine samimiyetle değer veriyormuş gibiydi. "Yedi yılın ardından geçmişten uzaklaşmak istemek, kendini suçlu hissetmene neden olmamalı,

Brendan,” dedi alçak sesle. “Çoğu insanın yapacağından daha fazlasını yapmışsın zaten. Buna rağmen suçlu hissetmen de ne kadar iyi bir insan olduğunu kanıtlıyor. Yemek masasında bere taksan da iyi birisin.”

Brendan’ın yeşil bakışları ısındı. “Sağ ol. Beni yargılamadığın için...”

Onun konuyu değiştirmek istediğini hisseden Piper yemek odasına bakındı. “Ben kimim ki birilerini yargılayayım? Özellikle de ebeveynlerinin sahip olduğu bir evde değil de kendi havalı evinde oturan, üstelik iki teknesi ve bir de hayat planı olan birini yargılayamam. Ama... Bu biraz gözümü korkutmuyor değil.”

Genç adam kaşlarını çattı. “Ben mi gözünü korkutuyorum?”

“Tam olarak sen değil de iş etiğın. Bu ifadeyi doğru telaffuz ediyor muyum bilmiyorum gerçi. Hayatım boyunca iş etiği ifadesini kullanmam gerekmedi çünkü.” Piper, onun dürüstlüğüne dürüstlikle karşılık vererek şartları eşitlemek istedi. Onun itirafları, kendi günahlarını itiraf etmesini kolaylaştırmıştı. “Arkadaşım Kirby ve ben, Pucker Up adında bir ruj serisi üretmeye karar verdik. Üç yıl önce falan. Ama lansman partisinin ardından ne kadar çok iş yapmamız gerektiği kafamıza dank etti, biz de envanteri arkadaşlarımıza verip Saint-Tropez’e gittik. Çünkü yorulmuştuk.”

“Belki de sizin için doğru kariyer seçimi değildi.”

“Bilemiyorum.” Dudakları seğirdi. “Asıl mesleğim profesyonel uykuculuktur. Bu konuda çok başarılıydım. Burada olmamın sebebi kısmi olarak bu. Bir de arkadaşım Kirby’nin beni polise ihbar etmesi.”

"Yapmamıştır!" dedi Brendan, yüzü kararırken.

"Yaptı! Havuz olayının elebaşı olarak beni gösterdi. Olması gerektiği gibi." Piper elini salladı. "Ama sorun yok. Hâlâ arkadaşız. Sadece artık ona güvenip de sırlarımı veremem."

Brendan onun bu anlattıklarını dikkatle irdeliyormuş gibiydi. "Böyle çok arkadaşın var mı?"

"Evet." Piper şampanya kadehinin üstüne bir daire çizdi. "Sanırım sebebi dışarıya karşı olan görüntüme önem vermem. İnsanlar üzerinde etkili olmak ve görülmek istemem. Garip olan ne biliyor musun? Los Angeles'tan ayrılalı daha sadece iki hafta oldu ama sanki hiç orada bulunmamışım gibi. Arkadaşlarımın hiçbiri bana ne ulaştı ne de mesaj attı. Daha büyük ve daha iyi şeylerin peşindeler tabii." Kafasını iki yana salladı. "Buradaysa insanlar yirmi dört yılın ardından hâlâ Henry'nin anıtına çiçek bırakıyorlar. Yani... Bize kazandırdıkları sadece iki hafta içinde kaybolabiliyorsa dışarıya karşı görüntümüz ne kadar gerçek veya önemli olabilir ki?"

"Ama sen bu dünyadan göçmedin. Hâlâ içindesin."

"Evet. Buradayım. Bu masada. Westport'ta." Yutkundu. "Kimsenin gözü üzerimde değilken ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Ve gerçekten önemli olanın bu olup olmadığını merak ediyorum." Dengesiz bir sesle güldü. "Tüm bunlar koca bir tekne yapmaya kalkışan ve bundan kimseye bahsetmemiş olan birine amatörce geliyordur belki."

"Hayır, öyle gelmiyor." Brendan onun gözlerine bakmasını bekledi. "Kökünden koparılıp hiç bilmediğin bir yere atılmış gibi hissediyor olmalısın. Sence ben insanların tanımadığım, yolunu yordamını bilmediğim bir yere gönderilseydim bununla başa çıkabilir miydim?"

Piper keskin bir nefes aldı. “O zaman pazartesi akşamları balık ve patates kızartmanı nasıl yerdin?”

Genç adamın dudağının bir köşesi seğirdi. “İyi gidiyosun, çiçeğim.”

Onun kalın sesinden *çiçeğim* hitabını duymak, Piper'in masanın altındaki bacaklarını birbirine bastırmasına, ayak-kabıllarının içindeki parmaklarını büzüştürmesine neden olmuştu. Onun ellerini üzerinde istiyordu. Her yerinde. Ama aynı zamanda ona gitmekten de korkuyordu; çünkü arkasına saklandığı seksi, flörtöz halleri bir kez daha buharlaşıp uçmuş, geriye gerçek Piper Bellinger'ı bırakmıştı. Brendan ona sıcak, şefkatli gözlerle bakıyordu. Piper içinse şu anda yalnızca birincisi, yani sıcaklık gerekiyordu.

Çünkü her şey çok hızlı bir şekilde, çok ileri gidiyordu. Ondan gereğinden fazla hoşlanmaya başlamıştı.

Varoluşsal bir krizin ortasında olmalıydı. Hâlâ Los Angeles'ı ve oradaki ışıltılı yaşamı istiyordu. İstiyordu, değil mi? Haftalarca arkadaşlarından ses seda çıkmayınca Los Angeles'ın onu çağıran sesi biraz kısılmıştı tabii. Telefonuna gelen bildirimleri her on saniyede bir kontrol etmeden yaşamaktan keyif almaya başlamıştı. Ama şöhretin bazen artıp bazen azalması gayet normal bir şeydi. Son zamanlarda onları özlemeyi bıraksa da şanı ve hayranları bir gün geri gelecekti. Her zaman gelirdi. Eve dönmekten başka seçeneği yoktu. Gün gelecek, Westport'ta geçirdiği zaman sadece ne kadar ayrıcalıklı biri olduğunu hatırlamasına yarayacaktı. Sonuçta buraya bu dersi almak için gönderilmişti, değil mi?

Kesinlikle evet.

Özetle bu imajı tam yirmi sekiz yılda oluşturmuydu, öylece sıfırdan başlayamazdı.

Peki, bu gece Brendan'la yatsa da bu gerçeği aklında tutabilir miydi?

Elbette yapabiliirdi.

Boğazındaki yumruyu görmezden gelip elinde şampanyasıyla masadan kalktı ve etrafından dolaştı. Brendan'ın zorlukla yutkunduğunu görmek tatmin ediciydi. Ama buna rağmen gözlerinde ve çenesini sıkışında hâlâ inat vardı.

Pekâlâ, eğer o inatçıyı oynayacaksa Piper da kazanmaya oynayacaktı.

Birkaç adım daha atıp onunla masanın arasına girdi ve bacaklarının arasında rahatça durabilmek için masayı hafifçe geri itti. Genç adamın kararmış gözleri göğüs dekoltesinde, bacaklarında ve kalçasında dolaşırken açlıkla doluydu.

Piper boştaki elini onun saçlarının arasına daldırır daldırmaz karşısındaki dev göğüs hızla inip kalkmaya başladı. "Piper," dedi Brendan çatallı bir sesle. Göz kapakları otomatikman kapanmıştı. "Seni yemeğe davet etme sebebim bu değildi."

Elini onun saçlarından geri çeken Piper diğer elindeki kadehi bıraktı ve parmaklarını elbisesinin askılarına geçirdi. "Belki de tek sebep değildir," diye mırıldandı ve yeşil kadife elbiseyi aşağı doğru kaydırıp göğüslerini genç adamın ağzıyla aralarında birkaç santim kalacak kadar eğdi. "Ama sebeplerinden biri, değil mi?"

Brendan gözlerini açıp da onu karşısında öyle bulunca bir ürpertiyle sarsılıp ellerini doğrudan kalçalarına götürdü.

“Of, Tanrım... kahretsin. Çok güzeller, bebeğim.” Uzanıp açık ağzını göğüslerinin arasındaki pürüzsüz tene bastırarak derin bir nefes aldı ve kendini tutamıyormuş gibi onu daha da yakınına çekmek için kalçalarına bastırdı. “Parfümünü buraya sıkıyorsun, değil mi? Tam buraya, seksi küçük memelerinin arasına.”

Onun dokunuşundaki çaresizliği ve kadife elbisesinin tenine sürtünmesini aynı anda hissetmek, göğüs uçlarının sertleşmesine neden olmuştu. “Bu gece senin için oraya sık-tım,” diye fısıldadı saçlarına doğru. “Hepsi senin için.”

Genç adam inleyip meme ucuna doğru nefes alabilmek için kafasını hafifçe çevirdi. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Aramızdaki bu şey sevişmekten ibaret olsun istiyorsun.”

Piper’in nabızı kulaklarında atıyordu. “Bu kadar düşünmeyi bırakıp bana dokun.”

Çenesi kırılmak üzere olsa da Brendan hâlâ tereddütlüydü.

Arkasına uzanıp şampanya kadehini alan Piper ağır ağır bir yudum içti. Kabarcıklı sıvının çoğunu yutsa da bir kısmını bıraktığı dilini Brendan’ın dudaklarına götürdü ve yaladı. “Sana bu akşam şampanyayı deneteceğimi söylemiştim,” diye mırıldandı dilinin ucunu onunkine sürterek. “Daha fazla ister misin?”

Ağzının çevresinde gerginlik çizgileri belirirken Brendan iri vücudunu ona daha da yaklaştırdı. “Lütfen...”

Piper, “Yalvarmana gerek yok,” deyip şampanyayı göğüslerine döktü ve sıvının meme uçlarından akmasına izin verdi. Brendan artık nefes nefeseydi. “İkimizin de istediği bir şey için yalvarma. Dokun bana, Brendan. Tadıma bak. Lütfen.”

"Tanrım, nasıl bakmam?" Dudaklarını sol meme ucuna kaydırıp dişlerini tenine bastırdı ve dilini sert meme ucuna sürttü. Bunu yaparken kalçalarını öne doğru çekerek sırtının yay gibi gerilmesine neden olunca Piper dengesini sağlamak için onun saçlarını kavramak zorunda kaldı. Ellerinin vücudunun her yerinde dolaşmasını, dilinin göğüslerinin tadına bakmasını izlerken ağzı O şeklini almıştı. Artık oyun yoktu. Sadece ihtiyaçlar vardı.

Brendan'ın ağzı göbek deliğine doğru kayıp oraya dolan şampanyayı yaladı, ardından diğer memeye geçiş yapıp sertçe emmeye başladı. Onu yiyip bitirecek gibiydi. Piper kontrolü elinde tutmayı amaçlamıştı ama bu adamın ağzı ona inanılmaz duygular yaşatırken kendine hâkim olamayıp boğazından kopan hıçkırıkla masaya dayandı. "Brendan," diye soludu. "*Brendan.*"

"Biliyorum bebeğim. Elimi elbisenin altına sokabilir miyim?" dedi çatallaşan sesiyle. Uyluklarının arkasını yoğuran avuçları ve sertleşmiş meme ucunu okşayan sakalı yüzünden genç kadının bacaklarının arasını sırlıklam olmuştu. "*Piper.*"

"Ne?" dedi Piper, nefes nefese. Başını dönüyordu. "Ne istersen yap. Evet. Evet."

Elleri yıldırımından daha hızlı hareket ederek kıcını öyle sert kavradı ki Piper'ın ciğerlerindeki oksijen tümüyle boşaldı. Brendan onu kendine doğru çekip hızlı hızlı soluk almaya devam etti. Avuçları kıcına masaj yapıyor, sıkıyor, yoğuruyordu. Arzulu hareketleri arasında nasırlı parmakları tangasının ipine dolanıyordu.

"Demek kalça seviyorsun," diye kekeledi Piper.

Genç kaptan kafasını sağa sola salladı. “Hayır, Piper. Bu kalçayı seviyorum.”

“Ah.”

Bu söylediği garip bir şekilde romantik gelmişti. Ve sahiplenici. Piper bu iki niteliğe de bayılmıştı. Tam da bu yüzden kontrolü bir şekilde yeniden ele geçirmesi gerekiyordu. Brendan’ın dizginleri ne kadar çabuk devralabileceğini hesaba katmamıştı. Aralarındaki bu çekim sandığından çok daha tehlikeliydi. “Brendan,” demeyi başardı, geniş omuzlarını kavrayıp gücünün her zerresini onu geri itmek için kullanarak. “B-bekle, ben...”

“Özür dilerim,” dedi genç adam, nefeslerinin arasında. “Çok uzun zamandır bundan uzaktım ve sen şu lanet gezegendeki en seksi kadınsın.”

Piper onu doğru mu duymuştu? Şehvetin neden olduğu sisi tamamen temizleyemese de başını hızla iki yana salladı. “Bir dakika, yüzüğünü hiç çıkarmadığını biliyorum ama... Seks de mi yapmadın? Hiç mi? Gerçi seni tanıdığım için bunu tahmin etmeliydim. Ama yine de...” Bakışlarını onun vücudunun ön tarafında gezdirdi ve ağırlı görünen ereksiyonuna ulaştığında durdu. Kot pantolonunun ön kısmında büyük ve ağır bir çıkıntı oluşmuştu. Brendan elini önüne götürüp şişkinliğine sürttü. Cinsel hüsranı yüzünün sert çizgilerinden açıkça okunuyordu.

Piper, aralarındaki bu çekimin kontrolünü geri almanın ve onu iyi hissettirmenin bir yolu olduğunu bilirken daha fazla duramadı. “Ah, Brendan.” Dizlerinin üzerine çöküp o şişkinliğe bir öpücük kondurdu. “Bununla ilgilenmemiz gerekiyor, değil mi?”

Genç adamın başı geriye düştü. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Piper, önemi yok."

Piper adamın iri ereksiyonunu kotunun üzerinden avuçlayıp masaj yaparak onu inletti. "Yapmak istiyorum," diye fısıldadı. "Sana iyi hissettirmek istiyorum."

Kotunun düğmesini yavaşça açıp fermuarı dikkatlice indirdi. Kısıtlamalar kalkınca iç çamaşırının içindeki aletin inanılmaz derecede büyüdüğünü görerek keskin bir nefes aldı. Sandalyenin kollarını sıkan Brendan'ın parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Piper çamaşırı indirip ereksiyonuna yakından bakarak nefesini de tamamen kesti. *Erkek-si*. Ağır hayaları ve çevresini saran siyah kıllarıyla çelik gibi sert penisi başka türlü tanımlanamazdı. Uzun, pürüzsüz ve genişti; damarları bir yol haritasındaki çizgiler gibi etrafını sarmıştı ve... Vay canına. Evet. Piper kesinlikle onu iyi hissettirmek istiyordu. Bu isteği o kadar kuvvetliydi ki bacaklarının arası kendi ihtiyacıyla yanıyordu. Dizlerinin üstüne çökmek, uzun süredir bekâr olan, ona özen ve saygıyla davranıp pişirdiği yemeği tatmasını endişeyle izleyen bu adama zevk vermek *istiyordu*.

Hem bunu yaparken aralarındaki şeyin sadece seks olacağını da ispatlayabilirdi.

Sadece seks, evet...

"Piper o kadar güzelsin ki," dedi Brendan boğuk bir sesle. "Tanrım, başından beri şansım yoktu zaten, değil mi?"

Piper ona anlayışlı bir şekilde gülümseyip aletini sertçe sıktı. Sonra bir kez daha tekrarladı. Gözleri parlamaya başlana kadar bekledi, ardından da dilini penisinin alt tarafın-

da kaydırıp dudaklarını kadifemsi ucunun üzerine kapattı. Dilini düz ve sert bir hale getirerek en ucundaki tuzlu yanğı yaladı, sonra da aletini ağzının derinlerine, gözleri yaşarana dek alabileceği en derin yere kadar aldı. Yüce İsa... Teni dilinin üzerinde resmen zonkluyor, kadınlığının canlanmasına neden olacak elektrik şokları gönderiyordu. Dayanamayan Piper, adamın sert etinin üstünde inlemeye başladı.

“Lanet olsun, bebeğim. O ağız...” diye inledi Brendan, bir eliyle saçlarını kavrayıp daha hızlı hareket etmesi için onu teşvik ederken. “Dur. Dur. Boşalmak üzereyim,” derken bile eli kafasını itiyordu.

Piper dilini üzerinde son kez döndürerek onun ağzından kaymasına izin verdi. Ama sağ eli hâlâ üstündeydi ve her hareketiyle onu daha da sertleştiriyordu. Brendan’ın daha fazla dayanamayacağı belliydi ve nedense bu çok ateşliydi. Rahatlamaya çok ihtiyaç duyduğu açıktı. “Bana nerede sahip olmak istersin?” diye fısıldadı, hayalarını avuçlayıp nazıkçe yoğurarak. Dilini mor renkli ucunun etrafında dolaştırmak için eğildi. “Sen nerede istersen orada olsun, kaptan.”

“Siktir,” diye mırıldandı genç kaptan, bacakları titremeye başlarken. Ama onun sorusuna cevap vermek yerine gözlerini yumup burun deliklerini genişleterek derin bir nefes aldı. “Hayır.”

Ve beklenmedik bir şey oldu.

Brendan, tam da hak ettiği orgazma ulaşmak üzereyken ileri atıldı ve ellerini genç kadının beline dolayarak yemek masasına kaldırdı. Bu hızlı hareket nedeniyle başı dönen Piper, onun yerde dizlerinin üzerine çöküp gömleğini çıkar-

masını izlerken kendine geldi. “Oooo,” dedi ağır çekimdeymiş gibi. “Heeey, baaak sen şunaaaa.”

Genç adamın her yerinden kas *fışkırıyordu*.

Piper onun acayip yapılı olduğunu giyinikken de bir dereceye kadar anlamıştı. Kolları her zaman giydiği *sweatshirt*’ün dikişlerini yırtacak gibi görünürdü. Gövdesi hep şişkindi. Ama çıplakken bir başkaydı. Göğsü taştan yontulmuş gibi görünüyordu. Daha aşağıdaysa belirgin kaslardan oluşan karın sıradağları bulunuyordu. Ama iğrenç türden kaslar değildi bunlar. Ve kıl. Her yerinde. Yabani doğada çalışan gerçek bir erkeğe benziyordu çünkü tam olarak öyleydi. Tek bir dövmesi bile olmaması onu öyle güzel yansıtıyordu ki Piper boğazının sıkıştığını hissetti. Tabii ki dövme için zaman harcayacak ya da tüm o sürece katlanacak değildi.

Dünyaya dön, Piper.

“Dur, tam da...” Ereksiyonunu işaret etti. “Ben seni...”

“Benim için endişelenme,” diye hırlayan Brendan onu masanın kenarına çekti. “Bacaklarını aç da seni göreyim, Piper.”

Piper’in iç duvarları onun açıksözlü halinden zevk alarak sıkıştı. “Ama...”

“Doyuma ulaşana kadar beni emmene izin verdikten sonra iki haftalığına kasabadan ayrılabilceğimi mi sanıyorsun? Öyle bir şey olmayacak. Önce sen tatmin olacaksın, bebeğim. Sonrasına bakarız.”

Bacakları sanki otomatik pilota bağlanmış gibi masanın üzerinde iki yana açıldı. Ah, bu hiç iyi değildi. Uzuvarlarını, vücudunun hangi bölümünün komuta ettiğini bilmiyordu. Beyni mi, kalbi mi yoksa kadınsı bölgeleri mi? Belki üç sür-

tük de bir araya gelmiş, kontrol panelinin düğmelerine rasgele basıyorlardı.

Ayrıca Brendan'ın olumlu yanlarını ortaya çıkarmasına daha fazla izin vermemesi gerektiğini düşünürken şimdi işe bir de cömertliği eklenmişti.

Narin elbisesinin eteklerini tekne kaptanının parmakları arasında görmek inlemesine neden oldu. Brendan eteğin ucunu kaldırdığında kim bilir nasıl bir manzarayla karşılaşmıştı. Piper şeffaf bir tanga seçmişti ama iç çamaşırı hayatında hiç ama hiç bu kadar ıslanmamıştı. Ayrıca kışındaki sabırsız eller yüzünden şu anda yamuk duruyor olmalıydı.

Brendan bacaklarının arasına tüm dikkatiyle bakarken dizlerindeki tutuşunu gevşetti ve soluksuz bir küfür savurdu. "Seni iki hafta boyunca ilgisiz bırakmak için budalanın teki olmalıyım."

"Bana ilgi manyağı mı demek istiyorsun yoksa?"

"Bunu inkâr mı ediyorsun?" Kumaşı kenara çekip Los Angeles'tan ayrılmadan hemen önce cilalanmış gibi tertemiz yaptığı merkezini ortaya çıkardı. "Siktir. İstedğin kadar ilgi manyağı olabilirsin, bebeğim. Ama ilgiyi gösteren tek kişi ben olacağım." Başparmağını üzerinde gezdirdi. "Anlaşıldı mı?"

Piper transtaymış gibi başını salladı.

Hayır demenin ne faydası olacaktı? Bu sözlü anlaşma seksle ilgiliydi sonuçta. Duygusal bir şey yoktu. Ayrıca bu kasabadan biri gelip de ona Brendan'ın gösterdiği ilginin yüzde birini bile gösterse ilgilenecek değildi. Hem onun gibi birini bulmak için muhtemelen çok uzaklara seyahat etmesi gerekirdi.

Brendan'ın dudakları kadının uyluklarının iç kısmına gölge düşürürken cesur parmakları külotunun yanlarına takıldı. "Kalçanı kaldır," diye hırladı, hassas cildini hafifçe ısırarak. "Bunu üstünde istemiyorum."

Ah harika. Sesi daha da kalınlaşmıştı ve adeta klitorisinin üzerinden yankılanıyordu. Piper dirseklerinden güç alarak kalçasını kaldırıp onun tangayı bacaklarından aşağı kaydırmasına izin verdi. Hareketlerini heyecanla izlerken külotu yere atacağını düşünüyordu ama Brendan bunun yerine ince siyah kumaşı aletin etrafına sardı ve inleyerek elini aşağı yukarı oynatmaya başlarken ağzıyla burnunu onun bacaklarının arasındaki ıslaklığa bastırdı.

"Kahretsin..." dedi Piper soluk soluğa, kendinden geçecek gibi olurken.

"Görüyor musun bebeğim?" Brendan ağzını onun üzerinde kaydırırken diliyle kadınlığının nemli kıvrımlarını araladı. Bir eli uyluklarının arasında kabaca oynamaya devam ediyordu. "Sen de hâlâ beni tatmin ediyorsun."

Piper'in sırtı ne zaman masaya çarpmıştı?

Daha az önce Brendan'ın kafasına bakarken kendini birden tavanı izler halde bulmuştu. Genç adamın dili vajinasında yavaşça aşağılara doğru kayınca Piper'in pençeye dönüşmüş parmakları saçlarına gitti. Bu yaptığı istemsizceydi ama eğer durursa... Eğer *durursa* Piper ölecekti.

"Güzel, Piper. Sık beni. Dilimi ne kadar çok istediğini göster bana."

Hayır, hayır, hayır. Sesi şimdi zımpara kâğıdına dönüşmüştü. Piper sadece ses tonuyla bile boşalabileceğini hissediyordu.

“Brendan.” Bacaklarını onun omuzlarına kaldırıp karşılığında bir hırıltı kazandı. Genç adam kalçasını sert bir şekilde masanın kenarına doğru çekti. “Lütfen, lütfen. *Lütfen.*”

Piper Bellinger hayatı boyunca bir kez bile cinsel bir şey için yalvarmamıştı. Hele ki oral sekste böyle bir şey yapacağı aklına bile gelmezdi. Erkekler oral seksi her zaman kadına iyilik yapıyormuş gibi gösterirlerdi. Ya da Piper mesafesini korumak için bunu bahane olarak görüyordu. Fakat şu anda herhangi bir şekilde mesafe koyması imkânsızdı. Ve bu... ona böyle zevk vermek Brendan için kesinlikle eziyet değildi. Bunu gayet açık bir şekilde gösteriyordu. Kollarının alt kısımlarını kalçalarına dayayarak onu masaya mıhladı ve hırslayarak dilini tekrar klitorisine sürttü. Omuzlarının hareket etmesine bakılırsa masanın altındaki eli de hararetli bir şekilde çalışmaya devam ediyordu. Piper’in külotuyla.

Bu adam, Piper’in tanıştığı en tutarlı adamdı. Şimdi bunun için şükreliyordu çünkü üstdudağını kadınlığının en üstüne yapıştırmıştı ve dili hiç durmadan, hızını değiştirmeden tutarlı bir şekilde hareket ediyordu. Mükemmeldi. Aşırı mükemmeldi. Şişen klitorisini hesapsızca tüketiyordu ve Piper sadece bu yaptığıyla bile kolayca doyuma ulaşacağını hissediyordu. Tanrı aşkına, cidden orgazm olacaktı. Gerçek bir orgazm hem de. Karşısındaki adamın egosunu okşamak için rol yapmayacaktı. Hakikaten oluyordu.

“Lütfen durma, Brendan. Bu mükemmel bir şey. Bu... Ah Tanrım, ah Yüce İsa...”

Bacakları kontrolsüzce titremeye başladı. Gözlerinin önünde dans eden kıvılcımlardan başka hiçbir şey göre-

miyordu. Saçlarına gömdüğü parmaklarıyla onu daha da yakınına çekip bacaklarını boynuna doladı ve bir arayışla kalçasını yukarı kaldırıp belini gerdi. Tüm bu kıvranmalarına rağmen genç adamın ağzı bir saniyeliğine bile üstünden ayrılmamıştı. Belki de o İsa'ydı. Bilemiyordu. Üzerine çöken bu yoğun zevkten başka hiçbir şey bilmiyordu. Sonra genç adam elini onun kalçasının altından çekti ve avcunun sert kısmını sırlıklam haldeki vajinasına bastırıp döndürdü. Piper bir çığlık attı. Kahrolası bir çığlık! Brendan'ın kalın parmaklarından biri içine kayıp dolanarak G noktasını buldu. Genç adam oraya da sert bir baskı eklediğinde Piper çığlık atmaya devam ediyordu.

Ve doruğa ulaştı. Gerçi bu ifade perilerin dans ettiği, gökten şekerlemelerin yağdığı uzak bir diyara seyahat etmeye benzeyen bu deneyimi tanımlamak için hafif kalırdı. Sırtı ağrımaya başlayınca istemsizce yay gibi gerildiğini fark etti. Havaya kalkmış kalçalarına sersemlemiş bir şekilde bakarken içinde sonsuz rahatlama patlamaları yaşanıyordu. Kasları gerilip gerilip gevşiyordu. Vay canına. Vay. Canına.

Brendan onun gevşemiş vücudunun üzerine doğru geldi. Dudaklarını geren şehvet ve gözlerini parlatan ateş nedeniyle yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Aleti hâlâ sert görünüyordu; eli üzerinde aşağı yukarı hareket ediyordu. Piper'ın külotunun bir ucu şişmiş etine dolanmış, diğer ucu ise yumruğunun etrafına sarılmıştı. "Onu sana sürtebilir miyim bebeğim?" diye sordu hırıltılı sesiyle. Çıplak göğsü hızla inip kalkıyordu ve çalışkan kasları kalın bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. "Seni boşalttığım yere sürtmek istiyorum."

“Evet...”

Brendan onun üzerine kapaklandı. Yüzünü boynuna gömüp yumruğunu sardığı sertliğini bacaklarının arasına, aşırı hassas teninin hemen üzerine konuşlandırdı. “Çok yakında bir gün seni çok fena becereceğim, Piper.” Şişmiş ucunu onun kıvrımlarının arasına sürtmekle kendini okşamak arasında gidip geliyordu. “Seni öyle bir becereceğim ki o güzel ağzındaki *arkadaş* kelimesi silinecek. Öyle sert olacağım ki adımdan başka hiçbir şey söyleyemez olacaksın. Çok yakında, tatlım, çok yakında.”

Ne kadar inanılmaz olsa da Piper’in klitorisi yeniden uğuldamaya başladı. Kafasını hafifçe ona çevirmesinin tek nedeni aralarında oluşan bağın vızıltısı ve vaat edilen zevkin heyecanı olmalıydı. “Söz mü?”

Genç adam elini şimşek gibi hareket ettirip boynunun hemen dibindeki dişlerini sıktı ve onun ismini boğuk bir sesle haykırarak tüm sıvısını göbeğine püskürttü. “Piper. Piper.”

Brendan’ın orgazm olurken adının söylemesinin gücü ve coşkusu öyle muhteşemdi ki Piper kendini tutamayıp dilini onun gergin boynunda kaydırmaya başladı. Uyluklarının iç kısımlarını göğüs kafesine sürüp tırnaklarını omuzlarına ve sırtına geçirdi. Ağır vücudu üstüne çöktüğünde de bunu yapmaya devam etti. Daha önce hiç hissetmediği bir içgüdü onu tüm samimiyetiyle kastettiği övgü sözlerini ve yatıştırıcı cümleleri fısıldamaya itiyordu. Genç adamın güven verici ağırlığının altında hiçbir şey yapmadan yarına kadar yatabilirdi. Ne var ki bu rahatlık, duyularını geri getirmişti.

Pekâlâ, tamam, iyi seks yapmışlardı.

Yani... Yarı seks.

Yine de şimdiye kadar yaşadığı tüm cinsel ilişkilerden iyiydi. Hem de kat kat iyiydi.

Çünkü ondan hoşlanıyorsun. Hem de çok. Ondan, o olduğu için hoşlanıyorsun, senin için yapabileceklerinden dolayı değil.

Bu farkındalık yüzüne sert bir tokat gibi çarptı. *Kahretsin.* Geçmişteki eylemlerine hiç bu açıdan bakmamıştı ama şimdi her şeyi görüyordu. Sığdı. Çok sığ. O kim oluyordu da bu adamın tatlı jestlerini kabul ediyordu? Bu genç kaptan, yüzüğünü Piper Bellinger için değil, onu okyanusa gönderip arkasından el sallamakla mutlu olacak, fedakâr bir kasabalı kız için çıkarmalıydı.

Göğsüne bir sancı saplanırken doğrulup oturmaya çalıştı ama masaya sabitlendiği için kalkamadı. Brendan kafasını kaldırıp ona bakarken sanki artan gerginliğini hissetmiş gibi gözlerini kıstı. "Piper."

Düşüncelerinden sıyrılarak, "Efendim?" diye fısıldadı.

"Düşünmeyi bırak."

Piper alaycı bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Peki kaptan, peki." Biraz çaba sarf ederek onun dediğini yapmaya, endişelerini sonraya bırakmaya çalıştı. Ne de olsa genç adam yarın, iki haftalığına oradan ayrılacaktı. Piper'in aptal kafasını bulutların arasından çıkarmak için bolca vakti olacaktı. "Bu çok... Vay canına." *Kaygısız ol. Seksi ol.* "Çok, çok iyiydi."

Brendan homurdandı. Başını eğip göğüslerinin arasındaki boşluğa doğru gülümseyerek kalbinin çarpmasına neden oldu. "İyi, ha?" diye alaycı bir şekilde gülüp göğüslerini tek

tek öptü ve gönülsüzce onu bırakıp doğruldu. Hâlâ yarı sert olan ereksiyonunu kotuna geri sıkıştırıp fermuarını çektikten sonra masanın üstündeki peçetelikten birkaç peçete alıp Piper'ın göbeğini temizledi. Her konuda olduğu gibi burada da dikkatliydi. Bir yandan da onun vücudunu izleyerek kafasını sağa sola sallıyordu. "Senin tadın olmadan açlıktan öleceğim."

Pelte gibi olmuş kaslarına rağmen Piper oturup elbisesini düzeltmeyi başardı. Yerde ıslak bir yığın halinde oturan külotuna gözlerini kırpıştırarak bakarken son yarım saatte olanlar zihninde tekrardan oynamaya başladı. Vay canına. Brendan'la birlikteyken... Var olduğunu hissetmişti. Her anı kaçırmadan yaşadığını. Geçmişte bir erkekle bu denli yakınlaştığında devamlı olarak görünüşü hakkında endişelenir, karşısındakinin onun hakkında ne düşündüğünü, beklentilerini karşılayıp karşılayamadığını saplantı haline getirirdi. Ama Brendan yanındayken bu endişelerin hiçbirini hissetmemişti. Birini bile. Çünkü... Brendan *ondan* hoşlanıyordu. Onun görünüşünden değil, gerçek kişiliğinden ve görüşlerinden hoşlanıyordu. Brendan'ın elleri üzerindeyken duvarları, sınırları yoktu. Aslında bu gece tamamen sınırlarla *ilgiliydi* ama herhangi bir sınır çizilmemiş, aksine çizgi daha da öteye itilmişti.

Piper masadan atladığında hâlâ ayağında olan topuklularının üzerine indi ve Brendan'a flörtöz bir şekilde kalçasıyla vurdu. "Döndüğünde belki bir kez daha tatmana izin veririm."

"Belki, ha?" Brendan onu kolundan yakalayıp etrafında döndürerek buzdolabına yasladı ve sağlam gövdesiyle oraya

sabitledi. Piper'in hain bedeni onun gücüyle desteklenmeye can atarak erirken başı geriye düştü. Genç adamın sert ağzı onun dudaklarını çoktan aralanmış buldu. Orgazmının hafif lezzetini taşıyan dili derinlere kayarken gırtlğından kısık bir tatmin homurtusu yükseldi. Geri çekildiğinde bir eliyle kızın çenesini kavrayarak gümüşi yeşil gözlerini yüzünde dolaştırdı. "Bunun tadı sana *belki* gibi mi geliyor?"

Başka bir deyişle, daha fazlası için geri döneceğini bildiğini söylüyordu.

Piper hıhladı. "Bakıyorum da birileri birden kibirlendi."

"Kibirli değilim, tatlım." Brendan dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kararlıyım."

Piper şaşkınlığa düştü. Ne konuda kararlıydı ki?

Kahretsin, bir an önce buradan çıkıp gitmesi gerekiyordu.

"Sabah erken kalkmam gerek," dedi birden. "Sen de erken kalkacaksın, değil mi? Yani..."

"Yani." Brendan'ın gülmemeye çalışan hali sinir bozucuydu. Üstüne gömleğini geçirmedi önce Piper'in hırkasını alıp giymesine yardım etti ve çantasını eline verdi. Son anda kendi üstünü de giyip aracının anahtarlarını aldı. "Bu sefer merhamet edip seni evine bırakacağım, Piper." Parmaklarını onunkilere geçirdi ve genç kadını kapıya doğru çekti. "Yengeç mevsiminin tam da bu yıl erkenden başlayacağı tuttu. Yoksa kafanın içine girmem için bir hafta yeterdi."

"Ondan daha uzun sürerdi."

"Ama kahretsin ki..." Ön kapıyı sertçe açtı. "... ben döne nene kadar beklemesi gerekecek."

Hah. Bu mümkün değildi. Kimse kimsenin kafasına girmeyecekti. İki hafta, bir milyon yıl gibi gelecekti ve o zamana kadar birbirlerinin isimlerini bile unutacaklardı. Sokakta birbirlerinin yanından geçecek, günler önce birlikte balık ve orol seks ziyafeti çektiklerini hayal meyal hatırlayacaklardı.

Kendine yalan söylüyorsun.

Buna eve giden yol boyunca devam etti. Brendan ona dairelerine çıkan basamaklarda eşlik ederken kendini rahatlatmak için içten içe yalan söyleyip durdu. Fakat genç adam dudaklarını büyük bir şefkatle onunkilere bastırıp onu bir daha hiç görmeyecekmiş gibi öptüğünde dizleri lastiğe dönüştü adeta. Dik durabilmek için yakasına tutunmak zorunda kaldı ve kestiği rol yerle bir oldu.

“Bunu al,” dedi genç kaptan, titrek bir nefes vererek Cebinden anahtarlarını çıkarmıştı. “Bunlar evimin yedek anahtarları. Ben yokken kardeşinle gidecek bir yere ihtiyacınız olursa diye veriyorum sana.”

Piper onun eline dehşetle baktı. “Anahtar mı?”

“Önümüzdeki birkaç hafta içinde havalar soğuyacak ve barın ısısı muhtemelen yeterli olmayacak.” Anahtarı onun avcuna koyup parmaklarını etrafına sardı ve eğilip alını öptü. “Çıldırarak bir şey yok.”

Piper bir dizi anlaşılmasız şey söyledi.

Brendan gerçekten de bu şeyi kullanacağını mı düşünüyordu?

Hayır, kullanmayacaktı.

Genç adam onun yüz ifadesine gülüp gitmek için döndüğünde Piper panikledi. Az önce anahtarı gördüğünde hisset-

tiğinden farklı türde bir panikti bu. Aklına limandaki pirinç heykel ve Opal'ın verdiği zarf gelmişti.

“Brendan!”

Genç kaptan yavaşlayıp tek kaşını kaldırmış halde ona döndü.

“Lütfen dikkatli ol,” diye fısıldadı Piper.

Gözleri sıcacık olan Brendan onu baştan ayağa süzdü, ardından dönüp basamaklardan indi. Aşağıdaki kapının açılıp kapanma sesinden sonra etrafı sessizlik bürüdü.

Çok sonra Piper, Brendan'ın neden onun yüzünü, ellerini ve kalçasını uzun uzun incelediğini anladı.

Onun görünüşünü aklına kazımaya çalışıyordu.

Ne olur ne olmaz diye.

Bölüm On Yedi

*F*ırtına on üç gün sonra başladı.

Piper artık belirli bir rutin oluşturmuştu. Gündoğumundan sonra limanda koşuya çıkıyor, sabah Abe'in müzenin verandasına çıkmasına yardımcı oluyor, eve dönüşte de Hannah'yla birlikte Opal'ı ziyaret ediyordu. Bunun ardından akşam yemeğine kadar bar tadilatına devam ediyorlardı. İsimsiz'de oldukça ilerleme kaydetmişlerdi ve beyaz kartonpiyerler yapıştırılıp zemine son bir kat daha endüstriyel boya atıldıktan sonra haftaya dekorasyona başlayabileceklerdi.

Geçen hafta bir Uber çağırıp Brendan'ın önerdiği dükkâna gitmiş ve balıkçı teması için lazım olan çoğu malzemeyi almışlardı. Diğer gerekli şeyleri de daha ucuza buldukları bir internet sitesinden sipariş etmişlerdi. Geçen haftaysa Abe'in oğulları, babalarına her sabah müzeye kadar eşlik ettiği için hediye olarak el yapımı bar tabureleri ve sandalyeler getirerek onları şaşırtmıştı. Piper bunun gerekli olmadığını ne kadar söylese de adamlar hayır cevabını kabul etmemişlerdi. Ve onlar sayesinde artık gerçek mobilyaları vardı!

O gün de Hannah'yla antika bar bankosunu vernikliyorlardı ki yeri göğü inleyen bir gök gürültüsüyle oldukları yerde sıçradılar.

"Oha!" dedi Hannah, bileğinin arkasıyla alnını silerek. "Top atışı yapıldı sanki."

"Aynen." Piper atkuyruğundan kaçan saçlarını tekrar toplayıp odada ilerleyerek camdan dışarı baktı. Red Buoy'un ve iki kapı aşağısındaki yem dükkânının erkenden kapandığını gördüğünde içinden bir ürperti geçti. Fırtına daha da mı kötüleşecekti yoksa?

Brendan.

Hayır, Westport'taki fırtına Bering Denizi'nde de olacak değildi ya. Aradaki mesafe bunu engellerdi, değil mi? Hiç bilemiyordu. O güneyliydi; güneşin yılın her günü parladığı, insanların hava durumu hakkında hiç endişelenmek zorunda olmadığı Kaliforniya'dan geliyordu. Nereden bilebilirdi ki?

Ama Brendan'ın iyi olacağını biliyordu.

Elini göğsüne bastırarak gümbürdeyen kalbini yatıştırmaya çalıştı. "Hannah, plak mağazasını arayıp erken kapatacaklar mı diye sorar mısın?"

Son iki haftadır Hannah plakçının demirbaşı olmuştu. Müzikle alakalı her şeyde uzman olduğu ortaya çıktığında çalışanlar, mağazanın geliştirilmesi için ondan yardım istemişlerdi. Bu onun bardaki çalışma saatlerini azaltmış olsa da Piper, kardeşinin önüne çıkan böyle büyük bir fırsatı tepmesine izin veremezdi. Hannah artık Disc N Dat'in gayriresmi bir çalışanıydı, hatta kasabalılardan birkaç arkadaş edinmişti. Çalışma saatleri dışında onlarla kahve içmeye bile gidiyordu.

“Tabii,” dedi kardeşi, arka cebindeki telefonunu çıkarıp.
“Shauna’ya mesaj atayım.”

“Tamam.”

Derin bir nefes aldı ama göğsündeki baskı bir türlü azalmıyordu. Brendan yarından sonraki gün dönecekti ve veda ettikleri günden beri Piper aralarındaki mesafeyi korumak için kendi kendini telkin edip duruyordu. Ama fırtına göğü böyle karartırken doğru düzgün düşünemiyor, genç kaptanla ilişkisini neden ciddiye bindirmek istemediğini hatırlayamıyordu. Hatırlaması gerektiğini de biliyordu gerçi; çünkü İsimsiz’in tadilatı bitmek üzereydi, büyük açılış günü yaklaşıyordu. O vakit gelip çattığında Daniel’ı arayıp açılışa davet edecek, onu etkileyerek Los Angeles’a dönebileceklerdi. Yani Brendan’ı ne kadar özlese de eve erken dönmüş olma ihtimaline karşı gözleri her köşede onu arasa da kendini ona kaptıramazdı.

“Ben de Red Buoy’a uğrayıp neler oluyor diye soracağım.”

Hannah ona asker selamı verirken Piper kapıdan çıktı ve çıkar çıkmaz rüzgârla yana savruldu. Saç tutamları atkuyruğundan kurtulup yüzüne çarpıyor, görüşünü kapatıyordu. Saçlarını hızlıca düzelterip toplarken kafasını geriye yatırdığında gri bulutlarla karşılaştı. İçi korkuyla dolarken midesi- nin altüst olduğunu hissetti.

Fırtına ciddiye benziyordu.

Güçlkle yutkunarak sokağın karşısına koştu ve yağmurluğunun kapüşonuna sıkıca kafasına geçirmiş kasiyer kızını tuttu.

“Selam. Şey... Fırtına kötüleşecek galiba? Öyle mi?” diye sordu, tam bir Kaliforniya kızı gibi.

Karşısındaki kız, Piper şaka yapmış gibi güldü. Sonra şaka olmadığını anlayıp ciddileşti. “Tayfun yaklaşıyor.”

Tayfun da neyin nesiydi? Piper telefonunu çıkarıp Google’a sorma dürtüsüne direndi. “Ah, ama sanki Washington sahiliyle kısıtlı olacak gibi, değil mi? Yoksa daha mı kapsamlı?”

“Hayır, esasında Alaska’dan buraya doğru geliyor. Ve öyle görünüyor ki her yeri fena sikecek. Ay, kusuruma bakmayın.”

“Alaska,” dedi Piper, çatallanan sesiyle. Parmakları uyuşmuştu. “Tamam teşekkürler.”

İlk yağmur damlaları düşmeye başlarken kız koşup onu bekleyen bir kamyonete bindi. Piper ise sokağın karşısına nasıl geri yürüdüğüne veya İsimsiz’in kapısının altına nasıl sığındığının farkında bile değildi. Ceptelefonunu çıkarıp titreyen parmaklarıyla “tayfun” kelimesini arattı.

Karşısına çıkan ilk iki kelime “tropikal siklon” oldu.

Bunun altında da, “Tropikal veya subtropikal sulardan kaynaklanan, organize bir şekilde dönerek hareket eden bir bulutlar ve gök gürültülü fırtınalar sistemi” açıklaması vardı.

“Aman Tanrım!”

Kusmamak için yavaşça nefes alıp vermeye çalıştı.

Brendan işinde çok iyiydi. Akıllıydı. Tanıştığı en yetenekli, en özgüvenli adamdı. Ona bir şey olmasına imkân yoktu. Veya Fox, Deke ve Sanders’a. Hepsi de büyük, güçlü, Tanrı’dan korkan balıkçılardı. Başlarına hiçbir şey gelmezdi, değil mi?

Sonra Henry’nin gülen yüzü gözünde canlandı. Hemen ardından da Mick’in sesi düşüncelerinin arasına süzüldü.

Ve Bering Denizi'nin suları o kadar dondurucudur ki insanın nefesini anında kesiverir.

Brendan'ın nefesini kesemezdi. Bu, Brendan'ın başına gelmezdi.

Bacaklarının onu İsimsiz'e geri taşıması için bayağı efor harcaması gerekti. İçeri girdiğinde de sırtını duvara yasladı. Bir an sonra kardeşinin üstüne bir sweatshirt geçirmekte olduğunu fark etti. Kız, "Piper, Shauna kısa bir süreliğine uğrayıp dükkânı kapatmasına yardım etmemi rica etti. On dakikaya dönmüş olurum," diyordu ki onun yüzünü görünce duraksadı. "Sen iyi misin?"

"Tayfun geliyor. Alaska'dan."

Hannah postacı çantasını gövdesine çapraz şekilde takarken güldü. "Meteorolog gibi konuşuyorsun. Tayfun da neymiş?"

"Tropikal bir kasırga," dedi Piper robotik bir tavrıyla. "Tropikal veya subtropikal sulardan kaynaklanan, organize bir şekilde dönerek hareket eden bir bulutlar ve gök gürültülü fırtınalar sistemi."

"Sıçayım." Hannah durumu sonunda idrak etmişti. "Offf, sıçayım."

"O iyi olacak. Hepsi iyi olacaklar."

"Tabii ki iyi olacaklar." Hannah tereddüt etti, sonra çantasını çıkarmaya yeltendi. "Burada seninle kalacağım."

"Hayır. Git sen, git, git!" Tiz bir kahkaha attı. "On dakika idare edebilirim."

Kardeşi şüpheli görünüyordu. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Ama ikisi de bir fırtınanın sadece on dakika içinde ne kadar şiddetlenebileceğini bilmiyordu.

Yağmur pencereye o kadar sert çarpıyordu ki Piper güvende olabilmek için odanın ortasına kaçtı. Rüzgâr sanki hemen dibinde esiyordu. İnsanların sokakta koşuşturmasını ve en sonunda her yerin bomboş kalmasını gittikçe artan bir korkuyla izledi. Gök gürültüsü yeri sarstı ve onu göğü yaran çatallı şimşekler takip etti.

Piper telaşla elindeki telefonu açıp favorilerinde Hannah'ı buldu ve arama tuşuna bastı. "Selam," dedi kardeşi telefona cevap verir vermez. "Galiba olduğun yerde kalman daha güvenli olacak."

"Shauna da öyle dedi. Nasıl bu kadar çabuk şiddetlendi ki?"

"Hiç bilmiyorum." Piper gözlerini yumdu. Brendan da bu hızlı ve aşırı öfkeli fırtınanın tam ortasındaydı. "Ben burada iyiyim. Sen güvenli bir yerde kal ve hava açılana kadar hareket etme. Tamam mı Hanns?"

"Tamam."

Piper telefonu kapatınca bir süre barda volta attı. Sonra birden elektrikler kesildi ve adımları aksadı.

Karanlığın içinde öylece dikilirken hayatındaki en saçma ve budalaca içgüdüyle hareket etti... ve bunun *kesinlikle* bir anlamı vardı. Ama şimdi durup bunu düşünecek, endişe edecek ya da tahmin yürütecek değildi. Harekete geçmek zorundaydı. Brendan'a yakın olabilmesi için mümkün olan tek yol buydu. İsimsiz'den dışarı fırlayıp onun evine doğru koşmaya başladı. Geçen sefer araçla sadece üç dakikada varmışlardı. Şimdi eğer koşarsa beş dakika içinde varabilirdi.

O zaman güvende olacaktı. Hem belki ona bu şekilde yakın olması *Brendan*'ı da güvende tutardı. Bu saçma sapan bir düşünceydi ama ayak tabakları asfalta vururken bu fikre sıkı sıkı tutundu.

Arkasında gümbürdeyen bir şimşek daha da hızlanmasına neden oldu. Henüz iki blok koşmuş olsa da sağanak yağmur yüzünden spor ayakkabıları sıırılsıklam olmuştu. İki köşeyi daha döndükten sonra bir şekilde tanıdık gelen dar bir sokağa girdi. Randevularının olduğu akşam kafası çok meşgul olduğu için sokak isimlerine dikkat etmemişti. Ama sonra evi gördü. Evin önüne park edilmiş kamyonet ise sahibi kadar sağlam ve güvenilir görünüyordu.

İçi rahatlamayla dolarken son hızda koştu. Evin anahtarlarının dişleri avcuna batıyordu. Garaj yolunda koşarak ilerleyip dişleri takırdarken solgun parmaklarla kapının kilidini açtı ve paldır küldür eşikten geçip kapıyı tekmesiyle kapattı. Fırtına gümbürtüleri boğuklaştı. Kendi soluk alıp verişleri kulaklarında yankılanıyordu.

Olduğu yere oturup, "Merhaba?" diye seslendi içeri doğru. Çünkü yapılması gerekenin bu olduğunu düşünüyordu. Belki *Brendan* erken dönmüş ve henüz onu görmeye gelmemişti. "Brendan?"

Cevap gelmedi.

Tişörtünün eteğiyle yüzündeki yağmur sularını silerek kalktı ve rüzgâr camları kamçılayıp sarsarken sessiz, sıcak evin içinde ilerledi. Takipçi bir sapık gibi mi davranıyordu? Bu düşünce, endişeyle dudağını kemirmesine neden oldu ama ona yedek anahtarı veren bizzat evin sahibiydi, değil mi?

Ayrıca ev çok davetkâr görünüyordu; sanki uzun zamandır onu bekliyormuş gibi. Brendan'ın erkeksi, tuzlu kokusu oturma odasına sinmişti.

Piper ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayakla mutfığa gitti ve üşümekten kurtulmak için kahve makinesini çalıştırdı. Kahveyi bulduğu bir kupaya doldurduktan sonra süt almak için buzdolabını açtı... ve sebzelik çekmecesindeki açılmamış bir şampanya şişesi ona doğru yuvarlandı. Yarısı içilmiş şişe kapakta duruyordu. O halde genç adam iki tane mi almıştı? O yokken Piper uğrarsa diye mi?

Merdivenden çıkarken boğazı düğüm düğümdü. Kahve kupasını banyodaki lavabonun kenarına koyup ıslanmış giysilerini havlu askısına asarken ne kadar doğal hissettiğini görmezden gelmeye çalıştı. Ardından kahvesini de alarak duşa girdi ve bir yandan onu yudumlarken diğer yandan donmuş kemiklerini suyun altında ısıttı. Brendan'ın duş jeliyle yıkanırken kokusu burun deliklerine dolarak meme uçlarının sertleşmesine neden olunca gözlerini yumarak alnını fayanslara dayadı ve Tanrı'dan, inatçı kaptanı eve sağ salim göndermesini kibarca rica etti.

Dakikalar sonra bir havluya sarınarak Brendan'ın yatak odasına gitti, komodindeki lambayı yaktı ve içini çekti. İhtiyaca yönelik bir odaydı burası. Her şey lacivert ve bej rengiydi. Beyaz duvarlar bomboştı ve gıcırtilı döşeme tahtaları limanda gördüğü gemilerin güvertelerini anımsatıyordu. Yatağın hemen karşısındaki pencere limana ve ötesindeki okyanusa bakıyordu. Brendan sanki sabah ilk iş onu görmek istermiş gibi hayatının aşkını tam karşısına almıştı.

Piper, kardeşinin iyi olduğundan emin olmak için ona bir mesaj attı, sonra kendini yatağın ortasına bırakıp yan dönerek Brendan'ın yastığına sarıldı ve uyandığında her şeyin yoluna girmiş olması, genç kaptanın kapıdan içeri sağ salım girmesi için dua etti.

Fakat Tanrı başka birinin dualarını yanıtlamakla meşgul olmalıydı.

Brendan, sahil güvenliğin bitmek tükenmek bilmez görevliklerini susturmak için telsizi kapattı ve dikkatini olması gereken yere verdi. Yani kafesleri çekmeye. Bu karşılaşmaları ilk tayfun değildi ve son da olmayacaktı. Bering Denizi ve komşusu Pasifik'te yılın bu zamanında bu tür hava olaylarının görülmesi olağandı. Bu işin tehlikeli olmasının nedeni de tam olarak buydu. Ama tayfunun içinde ilerlemek ve kafeslerinin tamamını çekip Dutch'a geri dönmekten başka seçenekleri yoktu. Bu yüzden gözlerini aşağıya dikti; bir yandan denizde olağandışı bir hareketlenme var mı diye kontrol ederken öte yandan da güvertede koşturan mürettebatı izledi.

Tayfa, iyi yağlanmış bir makine gibi hareket ediyordu. Bir hafta boyunca dolu kafesleri tekneye çekmelerine rağmen herhangi bir yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı. Bir sonraki şamandıra teknenin yanında belirince Sanders pratik bir hareketle kancasını fırlattı, hattan ayırmadan sürükledi ve vince tutturdu. Deke de diğer taraftan ona katılıp kafesi kaldıracak hidrolik sistemi devreye soktu. Güvertedeki

adamlardan, fırtınanın ve çalışmakta olan motorun boğduğu coşkulu bir tezahürat yükseldi.

Kafesin yarısı doluydu. Bu kadar yengeç, kotalarını tamamlamalarını sağlamasa bile onları gerekli sayıya yaklaştıracaktı. Bir de yakaladıklarının çoğu erkekse onları denize geri atmak zorunda kalmayacaklardı. Nüfusun artmasını sağlayan dişi yengeçleri avlamak yönetmeliğe aykırıydı.

Fox'un kaptan köşkünün camına dönüp eliyle sayıyı göstermesini bekledi.

Yetmiş.

Brendan kısık sesle hesap yaparak günlüğüne sayıyı not etti. Yaban hayatı koruma komisyonu tarafından belirlenen kota, bir sezon için otuz altı bin kilo yengeçti. Şu anda yüzde doksan dokuzda ulaşmış durumdaydılar ve çekilecek beş kafesleri kalmıştı. Fakat dışarıda gürleyen fırtına ve bitap düşmüş adamlarını düşününce devam etmeye değmeyeceğine karar verdi. Özellikle de bu miktarla Rusları yenerek pazara girebilecek ve onlardan daha yüksek bir fiyat alabilecekken.

Operasyonu tamamlaması, teçhizatı güverteye bağlaması ve herkesi toplamaları için Fox'a işaret verdi. Dutch'a erken dönüyorlardı. İçindeki rahatlama normalden çok daha güçlü olunca kendini toplamak için birkaç canlandırıcı nefes almak zorunda kaldı. Tekneyi döndürmeden önce dalgaların biraz yatışmasını beklerken dümendeki parmaklarını esnetti.

Acaba fırtına Westport'a ulaşmış mıydı?

Piper neredeydi?

Onu bekliyor muydu?

Della Ray, üç katlı bir dalganın üstünden geçip çalkala-

nan deniz suyundan oluşan kara bir çukurun içine pat diye inerken Brendan vücudunu kaptan köşkünün yan tarafına bastırdı. Kahrolası fırtına. Aslında geçmişte aştıklarından daha şiddetli değildi ama bu sefer... Bu sefer ayaklarının altındaki tekne gözüne pek de sağlam görünmüyordu. Parmaklarının altındaki dümen fazla kuvvetli titriyordu sanki.

Hayatı kolayca elinden alınabilecekmiş gibi geliyordu.

Bunlar, acemilik günlerinden beri hiç önem vermediği endişelerdi. Çünkü daha önce eve gitmeyi hiç bu kadar çok istememişti. Lanet olası hayatında bir kez bile böyle güçlü bir istek hissetmemişi.

Daha dün, onlardan çok da uzakta olmayan başka bir ekip, üyelerinden birini kaybetmişti. Bir halat, adamın ayağına takılmış ve onu suyun derinliklerine çekmişti. Yedi kişilik mürettebatı olan başka bir tekne ise tamamen kaybolmuştu. Oldukça kötü bir sezon geçiriyorlardı. Normalden daha fazla kayıp verilmişti. Yani onun tayfasından biri de kolaylıkla aynı kaderi paylaşabilirdi. Tabii kendi de.

Vahşice yükselip alçalan köpüklü suları gözücüyle izlerken telsizi kaptı ve dalgaya çarpmak için hazırlıklı olsunlar diye güvertedekilere bağırdı. *Haydut dalga*. Brendan ilk kez tehlikenin ve doğayla mücadeleye girişip kazanmanın verdiği heyecandan hoşlanmamıştı. Çünkü o anda onu Piper'dan uzak tutan tek şey buydu.

Dalga tüm şiddetiyle çarpınca tekne inleyerek yan yattı. Sular uzun bir süre boyunca kaptan köşkünün üzerinden akarak görüşünü kapattı. Ve dünyası yana yatmış haldeyken duyabildiği tek şey, Piper'ın dikkatli olmasını söyleyen sesi oldu.

Brendan, telsizden bağırان sahil güvenliği ve araya karı-
şan statik sesleri dinlerken dua etmeye başladı.

Hayatında hiç etmediği kadar hem de...

Eve dönüp onu görmeme izin ver.

Fakat Bering Denizi, kontrolün kimde olduğunu ona ha-
tırlatmak için tam olarak o anı seçti.

Bölüm On Sekiz

Piper çalan telefonunun sesine uyandı.

Gözlerini kırıştıtararak önce cihaza, sonra etrafına baktı. Beyaz duvarlar, lacivert nevresim, köşedeki bir lambanın yanına yerleştirilmiş tekli bej koltuk. Dışarıda ses yoktu. Fırtına dinmiş miydi?

Telefonunun zil sesi dışında dünya neredeyse ürkütücü şekilde sessizdi ama içindeki tuhaf hissi görmezden geldi. Ufuktaki parıltıya bakılırsa sabahın erken saatleriydi. Artık her şey yoluna girmiş olmalıydı, değil mi?

Brendan'ın yastığını son bir kez koklayarak telefonuna uzandı ve kardeşinin aramasını cevapladı. "Selam Hanns. İyi misin?"

"Evet iyiyim. Bara yeni döndüm. Sen neredesin?"

Piper yanaklarının yandığını hissetti. "Brendan'ın evindeyim," dedi mahcup bir sesle.

"Ah." Uzun bir duraksama oldu. "Piper..."

Genç kadın aniden telaşlanarak yatakta oturdu ve yüzüne düşen saçları geri itti. "Ne oldu?"

"Detayları bilmiyorum. Ama dönüş yolunda mürettebat-

tan birinin eşine rastladım. Sanders'ın eşi sanırım. Tek öğrenebildiğim... Bir kaza olduğu.”

Piper'in ciğerleri buzla doldu. “Ne?” Bir elini göğsüne bastırarak kalbinin gümbürdemesini yavaşlatmaya çalıştı. “Ne kazası?”

“Bir şey demedi ama üzgündü. Hastaneye gidiyordu.”

“Hangi... Ne?” Piper yataktan çıplak halde çıktı; sarındığı havlu gece gevşemişti. “Brendan hakkında bir şey söyledi mi?”

“Sadece hastanede olduğunu söyledi.”

“Ne?”

“İyi olduğundan eminim, Piper. O... römork kadar sağlam bir adam.”

“Evet ama lanet bir su kütesine ve siklona karşı savaşıyordu! Bir *siklon*!” Yataktan fırlamış, ne yapacağını bilemez halde odada dört dönmeye başlamıştı. “Tamam, tamam, ben onun sevgilisi değilim. Öylece hastaneye gidemem, değil mi?”

“Pipes, kimsenin seni durdurabileceğini sanmıyorum doğrusu.”

Piper çoktan başını sallamaya başlamıştı. Kardeşi her zamanki gibi haklıydı. Orada kalıp haberleri beklese aklını kaçırırdı. “Hangi hastane olduğunu söyledi mi?”

“Grays Limanı Yerel Hastanesi. Ben çoktan haritada baktım, yarım saat uzaklıkta. Önce Alaska'daki bir hastaneye götürülmüşler, sonra da helikopterle buraya gönderilmişler.”

Brendan'ın şifonyerindeki orta çekmeceyi açıp bulduğu ilk tişörtü kapan Piper banyoya koştu. “Helikopterle mi? Aman Tanrım, bu hiç iyi değil.” Lavabonun üzerindeki ay-

naya baktığında vahşi bakan gözleriyle karşılaştı. “Şimdi kapatıyorum. Seni birazdan ararım.”

“Bekle! Oraya nasıl gideceksin?”

“Brendan’ın kamyonetini çalacağım. Buralarda bir yerde yedek anahtarı olmalı. Adamda her şeyin yedek anahtarını çıkaracak tip var.” Konuşurken telefonu tutan eli titriyordu. “Seni arayacağım. Görüşürüz.”

Brendan’ın tişörtünü ve gece kuruması için astığı yoga taytını üstüne geçirmesi beş dakikasını aldı. Lavabonun altında bulduğu temiz diş fırçasıyla rekor sürede dişlerini fırçaladı ve parmaklarıyla saçını tarayarak merdivenden aşağı koştu. Ayaklarını hâlâ ıslak olan spor ayakkabılarına soktuktan sonra da kamyonetin yedek anahtarını aramaya başladı. Ivır zıvır çekmecelerinin hiçbirinde yoktu. Herhangi bir askıda asılı da değildi. Brendan aracının anahtarını nereye saklamış olabilirdi?

Onun hastanede ağır yaralı ve baygın halde yattığı görüntüyü çaresizce zihninden uzaklaştırmaya çalışarak mutfağa koştu ve tezgâha çıkıp elini dolapların üzerinde gezdirdi. Ve anahtarı buldu.

Birkaç saniye sonra kapıdan çıkmış, Brendan’ın koca kamyonetinin sürücü koltuğuna yerleşmişti. Kahretsin, genç adamın araçtaki kokusu o kadar güçlüydü ki hastane-nin adını harita uygulamasına girerken dikkatini toplamakta zorlandı. Bir yandan da otomatik düzeltme her kelimesinde bir yanlış bulduğu için küfrediyordu. “Hadi,” diye sızlandı. “Bugün olmaz, şeytan.”

Sonunda Westport’un sessiz, boş, çer çöp dolu yollarına düşebildi. Sokaklarda kimse olmaması sinir bozucuydu.

Dün geceki fırtınanın ciddiyetini, can kaybına neden olabilecek kadar şiddetli geçtiğini vurguluyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen. Brendan olmasın.

Tamam, peki. Onunla ciddi bir ilişkiye adım atmayı planlamıyordu ama genç adamın hayatta olmasına gerçekten ama *gerçekten* ihtiyacı vardı. Bu kadar dayanıklı, inatçı ve esaslı biri dünya yüzeyinden silinirse o zaman insanlığın hiç umudu kalmazdı.

Nemlenmiş yanaklarını omzuyla sildi.

Brendan konusunda ciddi düşünmeyecekti.

Kesinlikle olmazdı.

Yirmi beş dakika sonra hastaneye vardığında oranın da en az yollar kadar sessiz olduğunu gördü. Dışarıda park edilmiş birkaç araç, resepsiyondaysa uyuklayan bir görevli vardı. Piper yanına gidip, "Sanders? Taggart?" diye sordu.

Kadın bilgisayarından başını kaldırmadan kafasıyla lobinin karşısındaki asansörü işaret etti ve onu dördüncü kata yönlendirdi. Asansöre binince Piper'in parmakları düğmelerin üzerinde asılı kaldı.

Dördüncü kat yoğun bakım ünitesiydi.

Hayır. Hayır. Hayır.

Düğmeye bastıktan sonra gözlerini kapatıp derin derin nefesler aldı ve kapılar açılır açılmaz kendini dışarı attı. Burası da ıssızdı. Doktorlarla hemşirelerin etrafta koşuşturup Brendan'ı kurtarmaya çalışması gerekmiyor muydu? Islak spor ayakkabıları muşamba zeminde gıcirtı sesleri çıkarırken danışmaya gitti ama kimseyi bulamadı. Beklemeli miydi? Yoksa odaları kontrol etmeye mi başlamalıydı?

Bir hemşire, odaların birinden çıkıp elinde not defteriyle başka bir odaya koştu.

Brendan'a mı gidiyordu? Bir sorun mu vardı?

Yüreği ağzına gelen Piper, hemşirenin gittiği odaya doğru sessiz adımlarla ilerledi.

"Piper?"

Brendan'ın kalın sesini duyunca hızla arkasına döndü. Ve onu karşısında her zamanki kot pantolonu, beresi ve *sweatshirt*'ü giyerken buldu; kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Başının üstündeki koridor ışığı titreyince Piper bir an için onun hayalet olup olmadığını düşündü. Ama hayır. Hayır, kokusu oradaydı. Çatık kaşları ve bariton sesi de. Brendan oradaydı. Tanrı'ya şükür ki hayattaydı. Hayattaydı, hayattaydı. Gözleri yemyeşildi. Piper daha önce ne kadar güzel bir tonda olduklarını fark etmiş miydi? Koyu halkalarla çevrili olsalar da inanılmazlardı. Görüşü bulanıklaşırken, "Oh, çok iyi," dedi karga gibi bir sesle. "İ-iyisin." Yanaklarından süzülen yaşları gizlice silmeye çalıştı. "Bir kaza olduğunu söylediler. Ben de... Gelip bir kontrol etmek istedim. Dostane bir şekilde."

"Dostane..."

Genç adamın boğuk sesi omurgasında sıcak bir ürperti hissetmesine neden oldu. "Evet. Hatta sana kamyonetini bile getirdim."

Brendan ona bir adım daha yaklaştı. Her adımda gözlerindeki yorgunluk biraz daha siliniyordu. "Benim evimde miydin?"

Piper başını sallayıp gerilerken neredeyse bir medikal taşıma arabasına çarpacaktı.

"O üstündeki benim tişörtüm mü hayatım?" dedi Brendan, göğsü kalkıp inerken bir adım daha atarak.

Hayatım. Ne diye ona böyle seslenmek zorundaydı ki? "Hayır, bende de aynısından vardı."

"Piper."

"Evet?"

"Lütfen. Buraya gel lütfen."

Brendan'ın kalbi gümbürdüyor, ona uzanmak isteyen elleri gerginlikle sızlıyordu. Piper hastaneye gelmişti. Hem de üstünde onun giysilerinden biriyle. Gözlerinden yaşlar aktığının ve tepeden tırnağa titrediğinin farkında mıydı? Hayır, değildi. Flörtöz omuz silkmeleri ile göz kırpmalarının ardına saklanarak sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu ve bunu izlemek Brendan'ın göğsünü ağrıtıyordu.

Bu kız. Bu kız onun olacaktı. Başka çaresi yoktu.

Dün gece şansını kaybettiğini düşündüğü anda gözünün önünde yalnızca onun görüntüleri belirmişti. Birlikte geçirdikleri anlar zihninde tek tek canlanırken Piper'la tanışıp da onunla birlikte olabilmek için yeterli zamana sahip olamamanın adaletsizliğine sövüp saymıştı. Eğer burada gerçek bir şeyin başlangıcında değillerse içgüdüleri hiçbir şey bilmiyor demektir. Kendine karşı dürüst olsaydı, İsimsiz'in penceresinden onu disket şapkasıyla ilk gördüğü andan beri hayatında önemli bir yeri olacağını hissettiğini itiraf ederdi.

"Piper."

"Evet?"

“Lütfen. Buraya gel lütfen.”

Genç kadın başını iki yana sallayıp cesur gülümsemesini yüzünden sildi. “Niye? Beni şarj istasyonuna bağlayabilesin diye mi? Ülkedeki en tehlikeli işe sahipsin, Brendan.” Alt dudağı titriyordu. “Bana sarılmanı falan istemiyorum.”

Brendan kaşlarını çatı. “Şarj istasyonu mu?”

“Şeye taktığım isim bu.” Geri geri giderek ondan uzaklaşırken burnunu çekip saçlarını omzunun arkasına attı. “Neyse, boş ver.”

“Sana sarılmalarıma mı?” *Siktir.* Brendan’ın kalbi otomobil motoru gibi devrediyordu. “Sarılmalarımı şarj istasyonu olarak mı görüyorsun?”

“Sözlerime anlam yüklemeyi bırak.”

Boğazında bir yumru oluşmuştu ve asla gitmeyecek gibiydi. Genç kadın tüm bu güzelliği, gücü, kırılganlığı ve sorunlarıyla ona böyle bakmaya devam ettiği sürece muhtemelen yok olmayacaktı. “Seni aramam gerekirdi ama telefonumu teknede unuttum. Hastaneye gitmek, sonra helikopterle buraya taşınmak yoğun bir süreçti. Başka bir telefon bulmaya da vaktim olmadı. Hem uyuyorsundur diye düşündüm.” Duraksadı. “Kızmaya devam edebilirsin ama bunu seni öperken yapar mısın bebeğim? Son iki haftadır aklımdaki tek şey seni öpmektir.”

“İyi, tamam” diye fısıldadı Piper dönüp ona yaklaşarak. Son adımlarında koşup boynuna atladı. Brendan boğuk bir ses çıkarıp kollarını ona olabildiğince sıkı sardı ve titremele-
rinin arttığını hissederek ayaklarını yerden kesti.

“Yapma hayatım. Titreme.” Kendi şampuanı gibi kokan

saçlarına öpücükler kondurdu. “Ben iyiyim. Hemen yanındayım.”

Genç kadın yüzünü onun boyun kıvrımına gömdü. “Ne oldu?”

“Sanders kötü bir beyin sarsıntısı geçirdi. Bir dalgayla güvertede kayıp kafeslerden birine çarptı. Dutch’a döner dönmez onu hastaneye götürdük.” Parmaklarının ucuyla sırtında daireler çizdi. “Yengeçleri pazara götürme işini Fox’a bırakıp bu sabah Sanders’la birlikte geri döndüm.”

“İyi olacak mı?”

“Evet. Olacak.”

Piper başını salladı ve kollarını adamın boynuna daha sıkı sardı. “Seyir boyunca hidrolik sisteminiz iyi çalıştı mı? Yağ basıncında sorun olmadı, değil mi?”

Brendan soluksuz bir kahkaha atıp onun gözlerine bakmak için kafasını eğdi. “Ben yokken Google’da biraz vakit geçirmişsin sanırım.”

“Belki,” dedi Piper yüzünü tenine daha da bastırarak. “Bu kızarmış ve şişmiş gözlerime rağmen beni öpmek istediğinden emin misin?”

Saçlarını kavrayıp nazikçe kafasını geri çektiğinde burun buruna geldiler. “Seni özellikle gözlerin kızarmış ve şişmişken öpmek istiyorum.”

Ama daha dudakları birleşir birleşmez Brendan hata yaptığını anladı. Eve, yatağa gidene kadar onu öpmeyi ertelemeliydi çünkü son on bir günün tüm belirsizliklerinin hastane koridorunun ortasında karnına bir yumruk gibi çarpması iyi olmamıştı. Piper’ın da aynı şeyleri hissettiğinden emindi.

Genç kadın kısık bir sesle inledi ve leziz ağzını onun için açtı. Nefes alıp verişleri –tıpkı Brendan’ınkiler gibi– neredeyse anında kesik kesik bir hal almıştı. Brendan dilini dudaklarının arasına kaydırırken Piper onun gövdesine tırmanıp bacaklarını beline sardı. Yüce İsa, zaten yarı sertleşmiş haldeki aleti şimdi kotunun fermuarını zorluyordu. Onun sıcacık merkezinin sürtünmelerini hissetmek bir küfür savurmasına, evinden yarım saat uzaklıktaki bir hastanede değil de başka bir yerde olmak istemesine yol açtı.

Yine de veda ettiklerinden beri her gece yapmayı hayal ettiği gibi onu tüm açlığıyla, tüm sertliğiyle öpmekten kendini alıkoyamıyordu. Saçlarındaki eliyle kafasını yönlendiriyor, dudaklarını kocaman açarak onunkileri hapsediyor, minik iniltilerini son yemeğiymişçesine yutuyordu. Tanrı aşkına! Tadı o kadar güzeldi ki... Fırtınadan sonra limana sığınmaktan bile daha iyi hissettiriyordu.

İşte buna ev denirdi. Brendan sonunda evindeydi.

“Piper,” diye hırladı, iki adımla onu en yakındaki duvara mihlayıp dudaklarını nefis boynunda dolaştırırken. Sol elini gövdesinde kaydırarak memesini avuçlamıştı. “Seni burada beceremem, bebeğim. Ama eğer buna devam edersek başka çarem kalmayacak.”

Hülyalı bakan mavi gözler onunkilerle buluştu. Dudakları öpüşmekten ıslanmıştı. “Sana şimdi ihtiyacım var,” dedi boğuk bir sesle yakasını çekiştirerek. “Şimdi, şimdi Brendan. Lütfen. Bekleyemem.”

Brendan o anda kendi hakkında bir şeyi fark etti. Bu kadının “lütfen” kelimesini iliştiirdiği herhangi bir talebini duyduğu anda ne yapar ne eder onu gerçekleştirirdi.

Bana bir saray inşa et lütfen.

Kaç kat olsun, bebeğim?

Daha talebini bitiremeden Brendan onu çoktan hastane koridorunun karanlık ucuna taşımaya başlamıştı. Neyse ki kat çoğunlukla boştu; şu anda hiçbir şey onu Piper'in içine girmekten alıkoyamayacaktı. Dişlerinin boynunda gezinmesini, bacaklarının kalçasını sıkmasını hissederken nasıl geri durabilirdi ki zaten? Sanders'in odasına en uzak kapının önünde durdu, içeride kimsenin olmadığını netleştirmek için camdan baktı, sonra içeri girip onu hâlâ kucağında taşıırken dudaklarına yapıştı. Genç kadın pantolonunun önüne sürtünüyor ve dudaklarına doğru inleyip duruyordu. Brendan o kadar tahrik olmuştu ki nerede olduklarını umursayacak halde değildi. Yine de böyle özel bir anda birinin içeri dalıp Piper'ı görmesine izin veremezdi; genç kadın sadece onun gözlerine özeldi. Bu nedenle, doğru olanı yapabilmek için kendini âna odaklanmaya zorladı.

Piper'ı yere bırakıp tüm iradesini kullanarak dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Kımıldama," dedi onu duvara yaslayarak. Yaslamıştı çünkü genç kadının bacakları çalışmıyor gibi görünüyordu. Brendan bunca zamandır seksten uzak olmasına rağmen onu böyle kızıştırabildiğini görmenin gururunu kabarttığını inkâr edemezdi. Bunun için Tanrı'ya şükreliyordu.

Bir an önce ona kavuşmak istediği için hızlı hareket edip kapıya koştu ve kulpun altına bir sandalye sıkıştırdı. Oda'nın diğer ucuna döndüğünde de dışarıdan birinin geçmesi ihtimaline karşı perdeyi çekti. Ardından Piper'ın önünde

durdu ve yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerindeki ateşli beklentiye hayretle baktı. Bu beklenti onun içindi. On iki saatte kısa bir süre önce tüm şansını kaybettiğini sanmış ama yanılmıştı. Şimdi kalbindeki duygular taşıyordu.

Piper ellerini genç adamın giydiği *sweatshirt*'ün altına kaydırıp ve tırnaklarını göğüs kıllarının arasında gezdirdi. "Benim için üstünü çıkarır mısın?" diye fısıldadı ellerinin ayalarıyla karnının kenarlarını ovarak. "Lütfen? Vücudunu seviyorum."

"O benim lafım," dedi Brendan dengesiz bir sesle. Duyduğu itirafla biraz sarsılmıştı. Evet, kendine iyi baktığı, bedenini güçlü ve becerikli tutabilmek için çalıştığı doğrudu ama vücudu onunki gibi mükemmel olmaktan çok uzaktı. Fakat daha önce de keşfettiği gibi, Piper'ın *lütfe*n demesi derhal boyun eğmesini sağladı. *Üstündekini* yakasından çekerek çıkarır çıkarmaz onun dudaklarına yöneldi.

Heyecanlı ve ıslak dudakları bir araya gelince öpücükleri geri dönülmez bir noktaya tırmandı. Aynı anda Piper'ın taytının lastiğini aşağı doğru çektişirmekle uğraşmaya başladılar. Başardıklarında Piper kumaşı tekmeleyerek bacaklarından attı ve yeniden onun gövdesine tırmandı. Esnek uylukları beline dolandığında Brendan'ın kalçası otomatik olarak ona doğru hareket etti. Onu duvara yapıştırırken penisini yumuşaklığına dokundurdu.

"Bakıyorum da çıkarmakla uğraşmamız gereken bir külot giymemişsin," dedi öpücükleri arasında. Bir yandan da avuçlarıyla kıcını kavramış, neredeyse öfkeyle yoğuruyordu. Çünkü aklını yitirmek üzereymiş gibi hissediyordu. "Kamyonetime külotsuz mu bindin, Piper?"

Genç kadın onun alt dudağını ısırıp çekiştirdi. "Yatağında da böyle uyudum."

"İsa aşkına!" Brendan'ın göğsünde bir gümbürtü başladı ve kendi çekmecesinden ödünç alınmış tişörtü Piper'in başından çekip yere atana kadar da durmadı. Genç kadın çırlçıplak kalmıştı şimdi. Çıplaktı ve yatakta dağılmış saçları, ağlamaktan şişmiş gözleriyle ona sarılmış haldeydi. Penisini acıyla zonklamasa Brendan dizlerinin üzerine çöküp ona tapınmaya başlayabilirdi. Onu bir kez daha görebilmeye dair tüm o yakarışları cevapsız kalmamıştı. Aslında yakarmayı kesmemesi gerektiğini düşünüyordu; çünkü karşısındaki bu varlık aynı anda hem bir siren, hem şefkat meleği hem de azgın bir kadındı. Lanet olası bir rüya gibiydi.

Kot pantolonunun düğmesini açmak için deli gibi uğraşan bir rüya.

Brendan ona yardım edip düğmeyi açtı ve fermuarı indirirken yüzünü buruşturdu. Aleti artık nefes alacak yeri olduğu için daha da kabarmıştı ve Piper'in bacaklarının arasındaki boşluğu dolduruyordu. Genç kadın inleyerek onu daha da yakınlaştırmak için topuklarını kalçasına bastırduğunda Brendan da onun kaygan tenine sürtündü. Bir itişle içine girebilecek pozisyondaydı.

İşte o anda, olabilecek en kötü şey gerçekleşti.

"Kahretsin Piper." Tüm hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. "Prezervatifim yok."

Boynuna öpücükler kondurmakta olan Piper duraksayıp keskin bir nefes aldı. "Yalan söylüyorsun. Lütfen yalan söylediğini söyle."

“Yalan değil. Yanımda sürekli taşı mıyorum ki.” Genç kadın bir hıçkırıkla başını geriye atınca Brendan kendini tutamayıp seksi boynunu yaladı ve dişlerini kulak memesine geçirdi. “Hem seni göreceğimi düşünmemiştim.”

Kafalarını aynı anda döndürdüklerinde bir başka öpücük onları derinlere, çok derinlere çekti ve kalçaları eyleme uygun olarak istemsizce hareket etti. Brendan’ın aleti Piper’in vajinasının pürüzsüz etinin üzerinde ileri geri kayıyordu.

“Brendan,” diye soludu genç kadın.

“Efendim bebeğim?”

“Ben test yaptırdım. Buraya gelmeden hemen önce...” Birbirlerinin ağızlarına doğru hızlı hızlı nefesler alıp veriyorlardı. “Temizim. Ayrıca iğneyle korunuyorum. Ve şu anda sana çok fena ihtiyacım var. Çok fena.”

Brendan yüzünü onun boynuna gömüp hırladı ve ereksiyonunu sıkmak için aralarına uzandı. “Ben de temizim. Tanrım, Piper... Seni korunmasız, çıplak becermeme izin mi vereceksin?”

“Evet. Evet.”

İkinci “evet” genç kadının ağzından bir iniltiyle çıkıp hayalarının acıyla kavrulmasına neden olunca Brendan dişlerini sıkıp çok hızlı boşalmamak için kendi kendine emir verdi. Fakat ilk birkaç santimini onun sıcaklığına daldırdığında bunun ne kadar zor olacağını anladı. “Tanrım, bebeğim. Tanrım.” Daha derine girdiğinde genç kadın nefesini tuttu. “Ne kadar da sıkısın.”

Onu tamamen doldurduğunda Piper kahrolası bir yaparak gibi titriyordu. Brendan’ın tüm dikkatini hareketsiz kal-

maya vermesi gerekti. Şehvetini az da olsa kontrol altına almaya çalışmalıydı yoksa birkaç saniye içinde işi bitecek gibi duruyordu. Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Bir dakika.

“Sert,” diye inledi Piper, sırtını yay gibi gererek. “Sert olmanı istiyorum.”

Bu sözlerle Brendan’ın dakika falan düşünecek hali kalmadı.

Yukarıya doğru ilk itişiyile onu duvara mıhladığında o güzel mavi gözler buğulandı ve dudaklarından boğuk bir çığlık koptu. Brendan avcuyla onun ağzını kapattı ve kalçasını tekrar, daha sert bir şekilde itti. Elinin üstünden gözleri buluştu. Göğsünün tam ortasında bir sızı belirirken duyguları yüzüne de yansımış olmalıydı; çünkü genç kadının bakışlarında bir şey belirdi. Şehveti anlık olarak bastıran bir panik.

Piper onun elini yavaşça itti. Sonra yüz ifadesi yine değişti, göz kapakları yarıya indi. Ona bakarken dudağını ısırırdı. “Bu iyi hissettiriyor mu?” diye sordu, onu iç duvarlarının arasında sıkıp yavaşça inleyerek. Onu öldürüyordu. “Bacaklarım senin için yeterince açık mı kaptan?”

Dizlerinin bağı çözülecek gibi olsa da Brendan dayandı. Bir yanı tatmine ulaşmaya o kadar açtı ki onun aralarında ki bu şeyi seksten ibaret görmesine neredeyse izin verecekti. Gece yatağında uyumasına ve sabah onu görmek için hastaneye koşacak kadar endişeli olmasına rağmen nasıl bunu sadece seks olarak görebilirdi? Ama Brendan ne kadar sürerse sürsün bu savaşı devam ettirecekti. Ta ki onu aralarında daha fazlası olduğuna inandırana dek. Çok daha fazlası.

Dudaklarını kulağına yapıştırdı ve onu sertçe becermeye

başladı. Her şiddetli hamlede belinin etrafındaki bacakları sallanıyordu. “Buraya dostane bir şekilde mi gelmiştin, Piper? Aletimi içine itişimde dostane bir tavır var mı?”

Kahretsin, genç kadının karşılık olarak onun adını mırıltıdanma şekline bayılıyordu.

“Siktiğimin fırtınasının ortasında aklımda sadece sen vardın. Bahçemde ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum. Limanımda, rıhtımın hemen ucunda beni beklediğini düşünüyordum. Hayalimde, daha ayağımı karaya basamadan sana dokunabileyim diye günbatımında beni bekliyordun.” Boynundaki nabzın üstünde dudaklarını aralayıp dişlerini tenine sürttü. Kalçası sert itişlerine devam ediyordu. “Ağzını, gözlerini, bacaklarını ve bacaklarının arasındaki o sıcak kıvrımları düşündüm. Düşünmeyi hiç kesmedim. Bu yüzden sen de yapmacık davranmayı kes ve beni özlediğini söyle, bebeğim.”

Piper keskin bir nefes alıp parmaklarını onun omuzlarına batırdı. “Seni özledim.”

Kalbine merhem sürülmüştü sanki. Bununla birlikte ihtiyacı ve şehveti de kat be kat artmıştı. “Beni o küçük parmağında istediğin kadar oynatabilirsin. Ama aramızdaki bu şeyle ilgili oyun oynamayacağım. Beni anlıyor musun, Piper?”

Dudaklarından hemen önce gözleri birbirine kilitlendi. İkisi de irade savaşının henüz sona ermediğini biliyordu; fakat açlıkları, savaşı şimdilik gölgede bırakmıştı. Brendan kadının kıcını sıkıca kavrayarak onu duvara yasladı ve dizlerini de yukarı çekerek kalçalarına dayadı. Derinlerindeki o noktaya vurabilmek için aynı anda öne ve yukarı doğru

sert hamleler yaptı. Piper'in gırtlaktan gelen mırıltıları orada kalmasını, itmeye devam etmesini söyleyince o da istenileni yaptı. İçinde patlamak için can atan yakıcı tohumu yatıştırmaya çalıştı ve hızını her artırıışında genç kadının yüzünün değişmesine odaklandı. İfadesi iyimserlikten şaşkınlığa, sonra da çaresizliğe dönüşmüştü.

"Aman Tanrım, Brendan, durma s-sakin." Gözleri odağını kaybetti, tırnakları omuz derisine battı. "Daha sert. Daha sert. Beni... Beni boşaltacaksın."

"Her seferinde Piper." Suyun üzerinde geçirdiği günlerde, yemek masasında onun klitorisini yalayarak orgazm olmasını sağladığı anları belki bin kez zihninde tekrar etmişti; ancak aynı şeyin aletinin etrafında gerçekleşmekte olduğunu hissetmek, içindeki ilkel bir şeyin kilidini açmıştı sanki. Kendini bırakıp alnını onunkine dayadı ve şimdiden sarsıntıları başlayan tatlı, sıkı kanalında daha da derinlere kaydı. "Hadi bebeğim. Hadi yapalım şunu. O ilgi manyağı vajinana ne yaptığımı göster bana."

Piper'in ağzı O şeklini alırken tüm bedeni gerildi. Avuçlarını onun omuzlarına vurarak patlamasını serbest bıraktı. Aletini saran duvarları titreşirken onunla duvar arasında zevkle hem mücadele ederek hem de keyfini çıkararak kıvrandı. Gözleri kocaman açık olsa da hiçbir şey görmediği belliydi. "Brendan. İsa aşkına. İsa aşkına... *Brendan.*"

Adını onun dudaklarından duymak Brendan'ın da direncini yok etti ve içindeki tüm kilitler kırıldı. Omurgasının alt kısmı büküldü. Şehvet, içinde adeta sıvılaşmıştı; hiç hissetmediği kadar yoğun ve sertti. O boşalırken bacakları gevşe-

se de Piper yine de sıkıca tutundu. Brendan da karnının alt kısmında hissettiği inanılmaz baskının tadını son damlasına kadar çıkardı, ardından genç kadının üstüne çöktü.

“Vay canına...” dedi Piper nefes nefese, onun boynuna doğru. “Vay canına.”

Brendan’ın şahdamarı zonkluyordu. “Kesinlikle katılıyorum.”

Genç kadın sersemlemiş halde bir kahkaha atarken Brendan şakağını öptü, geri çekilerek gözlerine baktı. “Şimdi gerilmeye kalkma sakın, Piper.”

“Bir daha asla gergin olabileceğimi zannetmiyorum,” diye fısıldadı Los Angeleslı kız, göz kapakları düşerken.

Göğsü gururla dolan Brendan onun alnını, yanaklarını, ağzını öptü, sonra diz çöküp göbeğine de bir öpücük kondurdu ve yerdeki tişörtünü alarak ona giydirdi. Kollarını geçirmesine yardım ettikten sonra kendi pantolonunu düzeltip fermuarını çekti. Uyuşuk bir halde duvara yaslanan Piper’ı keyifle izlerken bir kutu mendil buldu, içinden bir avuç dolusu çıkardı ve uyluklarının iç kısımlarını silmeye başladı.

O anda Piper uyandı. “Kendim yapabilirim,” dedi mendil kutusuna uzanarak.

Brendan onun bileğini yakaladı. “Yapmak istiyorum. Hoşuma gidiyor.”

“Brendan...” Sesli bir şekilde yutkundu. “Seni özledim diye...”

İşte başlıyordu. “Eee?”

“Şey...” Eğilip tayıtı aldı ve titrek ellerle bacaklarına geçirdi. “Ben... ben seni yanlış yönlendirmek istemem.”

“Tanrım.” Brendan neşesi eksik bir kahkaha atıp göğsündeki sıkışmayı görmezden gelerek *sweatshirt*’ü başından geçirdi. “Şimdiye dek ne tür ahmaklarla çıktığını hayal edebiliyorum, Piper. Ama ben onlardan değilim. Ben yetişkin bir adamım ve seninle nerede durduğumuzu biliyorum. Beni peşinden koşturacağını da biliyorum ve bundan korkmuyorum.”

Genç kadının gözleri bir an için hülyalı göründü ama çabucak geçti. “Peşimden koşturmak mı? Koşturacak bir şey yok ki!”

“Bu ne demek oluyor?” diye kükredi Brendan.

“Demek oluyor ki...” Piper ellerini ovuşturdu. “Ben... Senin kız arkadaşın olmaya uygun değilim.”

Brendan içini çekti. Sinirlenmiş miydi? Evet. Dünyanın başka bir yerinde olmak istiyor muydu? Hayır. Bu çok kafa karıştırıcı bir durumdu ama görünüşe bakılırsa artık böyle şeylerden zevk alır olmuştu. Bu kadın yüzünden kafasının karışmasına, sinirlenmeye, üzölmeye razıydı. “Peki, sen buna ne ad vermek istiyorsun, Piper? Uzlaşalım o zaman.”

“Birbirinden cinsel yönde çıkarı olan arkadaşlarınız desek?”

“Olmaz.”

“Niye olmazmış?”

Brendan uzandı, taytının üzerinden genç kadının bacaklarının arasını avuçladı ve ortaparmağını dikişin üzerinde dolaştırdı. “Bu çıkardan çok daha fazlası çünkü.”

Piper sarsıldığını hissetti.

Elini hızla üstünden çeken Brendan onu tutup göğsüne yasladı. “*Arkadaştan öteyiz* desek?”

“Ooo, bu çok geniş kapsamlı. Her anlama çekilebilir.”

Brendan onun kirpiklerini sayarken Piper da parmaklarıyla onun göğsünde halkalar çiziyordu. “Evli insanlar arkadaştan ötedir mesela.”

Onun ağzından “evli” kelimesini duymaktan neden bu kadar hoşlandığını irdelemek için henüz çok erkendi, değil mi? “Arkadaştan öteyiz diyeceğiz,” diye mırıldandı ve itiraz etmesine izin vermeden onu öptü. Piper ona eşlik etmek için birkaç saniye beklese de çok geçmeden nefes nefese kalmıştı. Brendan onu bir kez daha duvara yaslarken genç kadın parmaklarını kotunun önüne götürerek yeniden hazır halini almış aletini avuçladı.

Tam o anda hoparlörlerden yorgun bir ses yükseldi: “Brendan Taggart, dördüncü kattaki danışma masasında bekleniyorsunuz.” Öpüşmenin ortasında donmuş bir halde kaldıkları sırada, ses bir kez daha aynı cümleyi tekrarladı.

Brendan, “Siktir,” diye homurdanırken burnundan nefes alarak aletinin yatışmasını sağlamaya çalıştı. Ne yazık ki başarılı olacakmış gibi görünmüyordu. Bu yüzden pantolonunun önünü olabildiğince düzelterek Piper’in elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti. “Benimle gel.”

“Ah.” Omzunun üzerinden arkaya baktığında Piper’in gelişigüzel ama çok tatlı bir şekilde saçlarını kabarttığını gördü. “Şey. Peki.”

Brendan kapı kolunun altına sabitlediği sandalyeyi çekince dışarı çıkıp loş hastane koridorunda yan yana yürüdüler. “Arkadaştan ötesi” etiketi hakkında Piper’in ne hissettiğini anlamaya çalışarak ona baktı. Biliyordu ki bu konuşma, bu savaş henüz bitmemişti ama yine de kendini bir muharebeyi

kazanmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordu. Hatta bu his, doğal bir şeymiş gibi onun elini tutmasını sağladı. *Benden kurtulamazsın, Piper.*

“Brendan?”

Kayınpederinin sesini duymak adımlarının aksamasına neden oldu. Dikkatini Piper’den ayırıp danışma masasına baktığında yaşlı adamın orada beklediğini gördü. “Mick.”

Bir Brendan’a bir de Piper’a bakarken yüzüne bir gölge düşen adam hareketsiz kaldı. El eleydiler. Piper’ın saçları dağınıktı. Brendan birkaç saniyeliğine büyük bir suçluluk hissetti. Ama sebebi sadece Mick’e daha önceden gidip Piper’a olan duygularını anlatmamış olmasıydı. İsteddiği son şey onu buna hazırlıksız şekilde maruz bırakmaktı. Adamcağız Brendan’ı kızı dışında kimseyle görmediği için şu anda acı verici bir şok yaşıyor olmalıydı.

Yaşadığı pişmanlıkla dikkati dağılmış olduğu için Piper’ın elini çekmesine yeterince hızlı tepki veremedi.

Uzanıp elini tekrar tutmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Genç kadın dudaklarını ıslatarak, “Selam Mick,” dedi alçak sesle.

Mick cevap vermedi hatta Piper’ı açıkça görmezden geldi. Bu, Brendan’ın içini bir öfke dalgasının sarmasına neden oldu. Gerçi bu onun hatasıydı. Çok önemli bir adımı atladığı için şimdi burada, kaçınmaları kolayca mümkün olabilecek bir durumun içindeydiler. Hem kahretsin ki Piper’a ondan uzak durması için bir sebep daha vermişti.

“Ah iyi,” dedi gülümseyen bir hemşire, masanın arkasına geçerken. “Onu bulmuşsun.”

“Sanders’ı görmeye gelmiştim,” diye mırıldandı Mick başparmağıyla belirsiz bir yeri işaret ederek.

“Şey, ben...” dedi Piper. “Ben gideyim. Şey... Sen Mick’le geri dönebilirsin, değil mi?” Brendan’a bakmıyordu, çoktan asansöre yönelmişti. “Hannah nerede olduğumu merak etmiştir. Eve dönmeliyim.”

Brendan onun peşine takılıp çağrı düğmesine basmadan dirseğini kavradı. “Kal. Eve birlikte gideriz.”

“Yapma.” Piper şakacı bir şekilde göğsüne vurup flörtöz tavırlarına geri döndü. “Sen burada kalmalı ve Sanders’ın iyi olduğundan emin olmalısın. Tamam mı? Sonra görüşürüz!”

“Piper.”

Parmağı umutsuzca asansör çağırma düğmesine basarken onun ciddi yüzünü taklit ederek, “Brendan,” dedi genç kadın. “Sorun yok, tamam mı?” Dirseğini bırakmayı reddettiğindeyse cesaret maskesi düştü ve gözlerine yalvaran bakışlar yerleşti. “Lütfen.”

Brendan gergince kafasını sallayarak onun asansörün kapılarının ardında gözden kayboluşunu izledi. Elini avcunda hissetmeyi şimdiden özlemişti. Peşinden gitmek, eve gitmeden önce en azından bir kez onu öpmek istemişti ama biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu hissediyordu. Tek umudu, bu sabah ‘arkadaştan ötesi’ne doğru çıktıkları yolculukta kaydettikleri ilerlemenin birkaç dakikada silinmemesiydi.

Bir an sonra görev ve hürmet duyguları devreye girince, Piper’la arasını daha sonra kesinlikle düzelteceğine yemin ederek kayınpederinin yanına döndü.

Tam ona uzanıyordu ki Mick elini kaldırdı. “Açıklamak

zorunda değilsin, Brendan. Henüz çok gençsin ve heveslerin var, biliyorum.” Ensesini ovuşturdu. “Böyle bir kızı da görmezden gelebilecek pek fazla erkek olduğunu sanmıyorum.”

“Doğru. Onu... Görmezden gelmek imkânsız.” Her şey sadece bir gün içinde olup bitmişti, değil mi? Hatta belki de daha az. Piper’la ilgili hislerinin kaçınılmaz olduğunu bu kadar kısa sürede fark etmişti. Asansöre bakmaktan kendini alamadı. Önüne döndüğünde Mick’in bakışlarının yüzük parmağında olduğunu gördü. Daha doğrusu oradaki eksiklikte. Yaşlı adamın gözlerinin etrafındaki çizgiler bembeyaz kesildi, adeta şeffaflaştı.

Brendan yüreğini sıkan vefasızlık duygusundan nefret ediyordu. Piper’ın peşinden gitmenin sadakatsizlik olmadığını mantıken biliyordu. Ama bu adam onu kanatları altına almış, teknesinin kaptanı yapmış ve her zaman hem çok iyi bir arkadaş hem de çok iyi bir baba figürü olmuştu. Kahretsin. Onu bu şekilde düş kırıklığına uğratmak içini yakıyordu. Piper’ın bir heves olmadığını, onunla ilgili ciddi düşündüğünü açıklamak için ağzını açtı ama sonra, Mick’in sonunda alyansını çıkardığını görmesinin bugün için yeterli olacağına karar verdi. Gerçekleri adamın kafasına kafasına vurmasına lüzum yoktu. Onun, Brendan’ın yüzüğünü çıkarmasını kızının bir parçasının daha yok olması olarak gördüğü aşikârken bunu yapamazdı.

Mick’in omzuna hafifçe vurdu. “Hadi gidip Sanders’a bakalım.”

Konunun değişmesine minnettarlığı belli olan Mick başını salladı ve Sanders’ın yattığı yere doğru yan yana ilerlediler.

Bölüm On Dokuz

Piper dairenin basamaklarını sürünerek çıkıp kapıyı açtı. Guruldayan midesi yüzünden gelirken kahve ve kahvaltılık bir şeyler almak için oyalandığından dolayı saat neredeyse öğlen olmuştu. Brendan ve tayfanın iyi olduğunu bildirmek için Hannah'ya önceden mesaj atmıştı ama hastanede işlerin nasıl gittiğine dair tüm sorularını görmezden gelmişti. Çünkü... hastanede işler *nasıl* gitmişti kendi de bilmiyordu.

Hâlâ somut cevaplar bulamamış halde, Hannah için aldığı tarçınlı *dolce latte* ile daireye girdi. Kardeşinin plak mağazasında olabileceğini düşünmüştü ama kız ranzanın üst katındaki yatağındaydı. Her zamanki gibi kulaklıkları kulağındaydı ve kaderin cilveleriyle alakalı bir şarkıya eşlik ediyordu.

Piper ranzanın çerçevesine vurunca Hannah cıyaklayarak sıçradı ve doğrulup kulaklıkları ensesine indirdi. Ama saniyeler içinde şaşkın ifadesi zevke dönüştü. "Ayy, benim için mi aldın?"

"Hı hı," dedi Piper bardağı ona uzatırken.

Hannah kahvesinden bir yudum alırken bir kaşını kaldırdı. "Bugün sanki... Bir farklılık var sende."

"Dün gece duş aldım ve ıslak saçlarla uyudum," diye mırıldandı Piper, alt ranzaya oturarak. Gözlerini dairenin öbür ucundaki pek de uzak olmayan duvara dikerek son birkaç saatte olanları sindirmeye çalıştı.

Kardeşi aşağı atladı. "Piper." Ona sokulup dirseğiyle kaburgalarını dürttü. "Çok sessizsin. Konuş benimle."

Piper dudaklarını birbirine bastırdı. Hiçbir şey söylemedi. "Aa, hadi ama!"

Sessizlik.

"Basit, zararsız bir şeylerden başla madem. Yol nasıldı?"

"Hatırlamıyorum." Muhtemelen daha sonra bunu paylaştığı için pişman olacaktı ama olanları daha fazla kendine saklayamayacağını hissederek devam etti. "Hannah, vajinal orgazm oldum."

Hannah neredeyse kahvesini düşürüyordu. "Ne? Yani... Sadece cinsel birleşmeyle doruğa mı ulaştın?"

"Evet," diye fısıldadı Piper eliyle yüzünü yelleyerek. "Önce olacağını sanmıyordum. Yani... tam emin olamadım. Ardından... imkânı yok diye düşündüm. Ama sonra oldu. Kahretsin, gerçekten oldu. Hem de beni duvara yaslayarak yaptı, Hanns. *Duvara*." Gözlerini kapattı ve ekledi: "Hayatımın en harika seksiydi. Ve o bir gram ter bile dökmedi."

"Ah, Piper." Hannah başını iki yana salladı. "Senin işin bitmiş kızım."

"Yoo." Piper omuzlarını dikleştirdi. "Fazla zarar almadan kaçtım. Arkadaştan daha fazlası olduğumuzu itiraf etmemi

sağladı ama çok az sarılma vardı ve birbirimizi tekrar görmek gibi bir plan yapmadık. Bir süre ondan uzak duracağım.”

Kardeşi ayağa fırlayıp ona döndü. “Seni korkutan ne?”

“Ne korkması?” dedi Piper alaycı bir gülüşle.

Korkmuyordu tabii ki. Değil mi? Karnındaki bu hiç geçmeyen ağırlık hissi tamamen normaldi. Brendan, dünyada Piper Bellinger gibi yüzlerce kız bulunduğunu ve dahası, onun kesinlikle uğruna yedi yıl alyans takılacak türde bir kız olmadığını yakında anlayacaktı.

O sadece küçük, olaysız bir kasabaya düşmüş egzotik bir kuştı ve Brendan bunu eninde sonunda görecekti.

Ama belki de görmezdi.

Ve bu çok daha dehşet vericiydi.

Ya Brendan’ın hisleri samimiyse ne olacaktı? Piper kendiyle daha fazla savaşamayacağını hissetmeye başlamıştı bile. Duyguları gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Kaza haberini aldığı anda hemen karalar bağlamış ve şimşek hızıyla hastaneye koşmuştu. Onu karşısında sapasağlam gördüğünde büyük bir coşku hissetmişti. Kahretsin, kalbinin o anda attığı taklaları düşünmek bile yorucuydu.

Zaman ilerledikçe bu duygular her iki tarafta da iyice derinleşirse... O zaman ne olacaktı?

Westport’ta mı kalacaktı?

“Hah!”

Hannah kahvesinin kapağını açıp büyük bir yudum aldı. “Kafanın içinde kendinle konuştuğunun farkındasın, değil mi? Seni duyamıyorum.”

“Burada kalmayacağım,” dedi derin bir nefes alarak. Kalbi boğazında atıyordu. “Kalmamı sağlayamaz.” Cebinden te-

lefonunu çıkardı ve Instagram'ı açıp hesabındaki renk cümbüşünü inceledi. Bu fotoğraflar ve temsil ettikleri zahmetsiz yaşam tarzı şimdi neredeyse yabancı ve klişe görünüyordu. Ve bu çok korkutucuydu. Bu, artık yeni bir *yol* düşündüğü anlamına mı geliyordu? Sahte de olsa beğeni almak adına paylaşmadığı bir yol? Westport'taki günlük hayatı hiç beklemediği şekilde doyurucuydu ama burada hâlâ yabancıydı. Los Angeles'tayken, en azından dışarıdan bakınca oraya uyumlu görünüyordu. Sosyetik Piper Bellinger olmak onun işiydi. Westport'ta ise kalıcı olup olmayacağı, uyum sağlayıp sağlayamayacağı henüz belli değildi.

Telefonunu çevirip ekranındaki fotoğrafları Hannah'ya gösterdi. "İyi ya da kötü, bu kız benim, değil mi? Ama bu Piper'dan çok uzaklaşıyorum. Her şey çok hızlı oluyor."

"Peki," dedi Hannah yavaşça. "Brendan sana değişmen gerektiğini hissettiriyor mu?"

Piper bir süre düşündü. "Hayır. Hatta cinsel bölgemin ilgi manyağı olduğunu söylüyor; iyi anlamda. Sanırım ben-den bu halimle *hoşlanıyor*. Ama bu korkunç."

"Kulağa korkunç geliyor, evet. Fakat asıl sorun ne, Piper?"

Piper sonunda patladı. "Hannah, dün gece ölesiye korktum!"

Kardeşi başını salladı. "Biliyorum."

"Ve o benim erkek arkadaşım bile değil."

"Henüz."

"Çok kabasın." Telefonunu salladı. "Bu kız... Yeterince güçlü değil. Sürekli böyle endişelenmeye, birine âşık olmaya ve onu kaybedecek diye korkmaya gücü yok. Tıpkı annem

ile Opal'ın Henry'yi kaybetmesi gibi. Ben o hamurdan yoğrulmamışım, Hannah. Kahretsin, ben sadece partilere gider ve mayo markalarının reklamlarını yaparım. Westport'ta ise kim olduğumu bilmiyorum.”

Hannah aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarını ona sardı. “Vay canına. Aynı gün içinde hem vajinal orgazm hem de psikolojik aydınlanma yaşadın. Tükenmiş olmalısın.”

“Aynen öyle hissediyorum.” Kardeşinin sarılışına karşılık verip alnını boynuna dayadı. Sonra Brendan'la el ele tutuştuklarını gördüğünde Mick'in yüzünün aldığı hali düşündü. O anı Hannah'ya anlatmaya henüz hazır değildi. Ne kadar ucuz hissetmişti. Yuva yıkıcı olmasa da... Davetsiz misafir gibiydi. *Bu Los Angeles parti kızı kim olduğunu sanıyor? Doğma büyüme bir balıkçının karısının yerinin doldurabileceğini mi düşünüyor?*

O sırada telefonu bipledi.

Kimdi ki bu?

Brendan olamazdı. Telefonunu teknede unutmuştu. Bel-Air sınırlarından ayrıldığından beri oradaki arkadaşları da bir merhaba demek için bile aramamışlardı.

Ekrana baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi. “Ah, işte bu süper haber.”

Hannah kollarını onun boynundan indirdi. “Ne oldu?”

“Bugün cuma ve büyükanнемiz sonunda partiye hazır.”

Partileri asla hafife almayan Piper hiç vakit kaybetmedi. Hemen duş aldı, saçlarını mükemmelleştirene kadar uğ-

raştı, özenle makyajını yaptı ve içinde kendi giyeceği de dahil olmak üzere çeşitli elbiselerin bulunduğu giysi çantasını alıp kararlı bir şekilde limana doğru yola çıktı. Opal minyon bir kadındı ve Piper da elbiselerden birinin üstünde küçük son dakika düzenlemeleriyle onun muhteşem görünmesini sağlayabilirdi.

Büyükannesi lavanta rengi, çok sevimli, kısa bir sabahlıkla kapıyı açtığında Piper hemen onun tereddüt içinde olduğunu anladı. “Hayır,” diye lafını kesti, tam dudaklarının ortasına bir öpücük kondurarak. “Herkes parti öncesi gerginliği yaşar, Opal. Beni anlıyor musun? Herkes. Ama bunun bizi durdurmasına izin veremeyiz, değil mi? Hayır. Biz dirençliyiz. Bu gece hiçbir şey hissetmeyene dek içeceğiz.”

Cesaretini toplayan Opal başını önce aşağı yukarı, sonra sağa sola salladı. “Fakat benim bünyem alkolü pek kaldırmaz. Doksanlardan beri kahveden başka bir şey içmiyorum.”

“Bu çok kötü. Ama Bellinger yöntemi tam da bu yüzden var. Her alkollü içecek arasında bir bardak su. Yatmadan hemen önceyse bir parça kızarmış ekmek ve iki ağrı kesici. Acayip etkili oluyor. Yarın sabah maraton bile koşabilecek durumda olacaksın.”

“Şimdi bile maraton koşamam.”

“Biliyorum. İşte bizim yöntem bu kadar etkili.”

Opal bir kahkaha attı. “Beni ziyaret etmeye başladığından beri onlarca yıldır gülmediğim kadar güldüm, Piper. Eee, Hannah gelmeyecek mi?”

“Hayır, plak mağazasında vardiyası vardı. Ama sana öpücüklerini gönderdi.”

Büyükannesi kafasını salladı ve Piper'ın nemlenen gözlerini fark etmeyerek bakışlarını giysi çantasına çevirdi. "Pekâlâ canım. Bakalım neler getirmişsin."

Opal'ı yas tutan bir münzeviden şehirli bir hanımefendiye dönüştürme işi sadece üç saat sürdü. Piper onun saçına biraz şekillendirici köpük sürüp makyajını yaptı; sonra yaşlı kadın da elbisesini seçti.

Zevkli olduğu belliydi çünkü eli doğruca balon kollu Versace'ye gitmişti.

"Bak sen, boynuz kulağı geçti ha, büyükanne?"

Opal onun büyükanne dediğini duyunca hafifçe irkilirken Piper da nefesini tuttu. Kelime plansızca ağzından kaçmış ama garip bir şekilde doğal gelmişti. Sonunda Opal öne atılıp birkaç uzun saniye boyunca Piper'a sımsıkı sarıldı. Ardından onu incelemek için geri adım attı. "Teşekkür ederim."

Boğazına bir yumru takıldığını hisseden Piper sadece kafasını sallayabildi. Üstünü değiştirmek için yatak odasına giden Opal'ı izlerken parmaklarının titrediğini fark etmek onu şaşırtsa da taytıyla kazağını hızla çıkardı ve Balmain marka yeşil-siyah zebra desenli mini elbisesini üstüne geçirdi. Hazır olduğunda kas hafızası devreye girdi, bir *selfie* çekmek için telefonunu çıkardı ve Brendan'dan mesaj geldiğini fark etti.

Bu gece seni görmek istiyorum.

Piper'ın midesindeki kelebekler uyanarak kanat çırpma-ya başladı. Genç adamın her zaman doğrudan konuya girmesine bayılıyordu. Lafı gevelemiyor, oyun oynamıyordu. *Benim isteğim bu, bebeğim. Şimdi sıra sende.*

Peki, Piper onu görmek istiyor muydu? Evet. İnkâr edilemez şekilde evet. Dahası, bu kıyafetler içindeyken onun ta-

rafından görölmek istiyordu. Yüzünün hayranlıkla dolmasını ve onunla seks yapmayı açıkça hayal etmesini izlemek istiyordu. Hem en güzel zırhlarından birini kuşanmışken ve barda etrafları insanlarla çevriliyken soğukkanlıyı oynamak çok daha kolay olurdu. Westport'un gece hayatı alışkın olduğundan *çok daha* farklı olabilirdi ama hiç değilse, tadilattaki bir bardan ya da loş hastane koridorlarından daha tanıdık bir çevrede olacaktı.

Kendi gibi hissetmeye, eski hayatına dair bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Ne de olsa er ya da geç o hayata geri dönecekti.

Son zamanlarda duyguları yüzünden devamlı huzursuz hissediyordu. Evden binlerce kilometre uzakta, hiçbir arkadaşının bulunmadığı bu yerde sudan çıkmış balık gibiydi.

Brendan da rol yapmasını imkânsız hale getirmişti. Onun yanındayken asla yalan söyleyemiyordu ve diğer şeyler gibi bu da çok korkutucuydu. Ama Brendan şu anda burada, tüm çarpıcılığıyla karşısında değildi, değil mi? Los Angeleslı Piper da bir an önce girdiği kabuktan çıkmak, açlığını yatıştırmak istiyordu. O Piper, Brendan'a bu gece görüşmek istediğini söyleyen bir cevap atmazdı. Hayır, asla. Yalnızca ardında bir ekmek kırıntısı bırakır ve yanıp sönen ışıkların altına, dans pistinin tozunu attırmaya koşardı.

Bu gece dışarı çıkıyorum. Belki Blow the Man Down'da karşılaşırız. Öptm

Üstte üç küçük nokta belirip Brendan'ın cevap yazmakta olduğunu gösterdi.

Noktalar kaybolurken Piper heyecanını bastırmak için elini karnının üstüne koydu.

O sırada Opal tam bir afete dönüşmüş halde odaya girdi.
“Eee, nasılım?”

“Nasıl mısın?” Piper kısık bir ıslık çaldı. “Ayağını denk al, Westport! Sınırlarında taş gibi bir hatun var.”

Piper'ın Blow the Man Down'daki tek deneyimi kesinlikle mükemmel değildi ve o kapılardan içeri tekrar girmek sinirlerini bozmuştu. Ama bu gece amacı yalnızca kendine eski Piper'ı hatırlatmak değildi. Gerçekten sevdiği bir kadını saklandığı yerden çıkarmak da istiyordu.

Opal gürültülü bara girerken kolunu Piper'ınkine geçirdi. Hemen girişteki bar taburelerini işgal eden balıkçılar, su üzerinde bir haftayı daha sağ salim atlattıkları için kadeh kaldırıyorlardı. Dün geceki fırtınadan sonra hayatta kalmak, atmosfere ilave bir canlılık kazandırmış gibiydi. Barmenler, çoğunlukla yaşlı erkeklerle kadınlardan oluşan müşterilerin önüne büyük boy bira kupaları koymakla meşguldü. İçeride sigara içen yoktu ama sigara kokusu dışarıdan içeri süzülüp giysilere yapışmıştı. Konuşmalarla kahkahaların arasındaysa Neil Young'ın sesi dolaşıyordu.

Opal eşikten geçer geçmez tereddüt etti ama Piper kolunu okşayarak onu hareketli bölümden arka taraftaki oturma alanına doğru yönlendirdi. Geçen geldiğinde sadece o tepsi dolusu uğursuz içkiyi sipariş edecek kadar barda durmuştu ama mekânın düzenini anlayacak kadar vakti olmuştu. Blow the Man Down'ın arka masalarının bu gece yine kadınlarla dolu olduğunu görünce içi rahatladı. Bazıları Opal'ın akra-

nydı, diğerleriyle Piper'in yaşlarındaydı ve hepsi aynı anda konuşuyordu.

Yaşlı kadınlardan birkaçı Opal'ı görünce birbirini dürttü. Sonra ötekiler de birer birer onu fark etmeye başladılar. Uzun dakikalar boyunca ağızları açık halde ona baktılar ve ardından aynı anda üzerine hücum ettiler.

"Opal" dedi, kısa kesimli kızıl saçları olan bir kadın, ayağa fırlayarak. "Dışarıdasın!"

"Ve acayip ateşli görünüyorsun!" diye araya girdi bir başkası.

Masalar kahkahalarla çınlarken Piper, büyükannesinin nasıl keyiflendiğini hissedebiliyordu. Onun kolunu sıkarak, "Eh, artık havalı bir stilistim var," dedi Opal. "Torunum."

Westport küçük bir kasabaydı; bazı kadınların, Bellinger kardeşlerin buraya yerleştiğini ve Opal ile aralarındaki ailesel bağı bildikleri açıktı. Diğerleriyle noktaları birleştirerek hayretler içinde ikisini izlemeye başlamıştı. Fakat bilenler de bilmeyenler de onları bir arada ve bu kadar yakından görünce şaşırmış gibiydiler.

"Aranızda... İki kişilik daha yer var mı?" diye sordu Opal.

Herkes aynı anda kenara kaydı ve diğer masalardan iki sandalye getirildi. Piper'a bakıp bir nefes verirken Opal'ın gözlerinde şüpheli bir pırıltı vardı. "Sanki hiç gitmemişim gibi."

Piper onun yanağını öptü. "Hadi gidip otur. Ben de bize içecek bir şeyler alayım. Tekila istersin herhalde, değil mi?"

"Dur." Büyükannesi şakacı bir tavırla omzuna vurdu. "Stoli ve iki dilim misket limonu, lütfen."

"Vay be," diye mırıldandı Piper, onun uzaklaşmasını gülümseyerek izlerken. Yaşlı kadın bir sandalyeye yerleşti ve

hak ettiği ilgiyi anında üzerine çekti. “İçimde, bundan böyle çok iyi olacağına dair bir his var.”

Piper, büyükannesi ve kendi için aldığı içkilerle masaya döndüğünde onun yanındaki yerine oturdu. Yarım saatlik havadan sudan muhabbetlerden sonra akşam, sade bir kadın buluşması olarak şekillendi. Ta ki yirmili yaşlarda görünen bir kız, güzellik danışmanlığı için Piper’a bir içki ismarlayana dek. Aslında bunu yapması için içki falan gerekli değildi. Kızın ten rengine ve oval yüz şekline göre karşılıksız tavsiyelerde bulunmak onu mutlu etmişti. Ama sonra başka bir kız önüne bir şat bardağı koyarak güzel kalmak için ne rejimi yaptığını anlatmasını istedi. Bir başkasıysa kışın havalar “kış donduracak kadar soğuk ve yağmurlu” olduğunda seksi giyinmekle ilgili ipuçları için ona bir limonlu martini aldı.

Ve oradan sonra her şey yokuş aşağı gitti.

Bir saat sonra Piper, “Her şey caka satarak yürümekte bitiyor,” diyordu, müzik sesini bastırmak için bağırarak. Karşısındaki iki kişiyi dört kişiymiş gibi görmemek için gözlerini kısıtı.

Yoksa gerçekten dört kişi mi vardı? Diğerleri ne zaman gelmişti?

Az önce ne anlattığını anımsamaya çalıştı. Dolanan diliyle saçma sapan şeyler mi söylüyordu acaba? Ama hayır, Blow the Man Down’ın arka tarafındaki masaları kenara iterek bir podyum oluşturan kızlar, kendilerinden geçmiş halde onu dinliyorlardı. *Anlat, Piper.* “Sen, ben, hepimiz, tüm kadınlar, güç bizim elimizde.” Erkeklerle dolu barı parmağıyla işaret

etti. "Onlar da bunu biliyorlar. Tabii bizim bildiğimizi de biliyorlar. İşin sırrı, onlara bunu bildiğimizi bildiklerini bildiğimizi göstermektir. Mantıklı geliyor mu?"

Kızlar koro halinde evet deyip kadehlerini tokuşturdular.

"Yürüyüşümü izleyin," dedi Piper, saçlarını omuzlarından geriye atıp havalı bir şekilde geçici podyumda yürüyüp sert bir dönüş yaparak. Bu en iyi yürüyüşü değildi ama dört, belki sekiz içkiden sonra idare ederdi. "Yüzüme bakın. 'Senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. Meşgulüm. Hayatımı yaşıyorum!' der gibi görünmelisiniz."

"Bu yürüyüş, bir adamı yatağa atmamı mı sağlayacak yani?" diye sordu bir kız.

Piper kızın yüzünü avuçlarının arasına alıp ruhunun içine baktı. "Evet."

"Sana inanıyorum."

"Hey, Piper." Başka bir kız tökezleyerek görüş alanına girdi. Yoksa deminkinin ikizi miydi? "İşçi Bayramı yaklaşıyor. Bir parti düzenlemeli ve senin makyaj ipuçlarını denemeliyiz bence."

"Aman Tanrım," dedi Piper heyecanla. İçkiyle güzelleşmiş zihninde dünyadaki en iyi ama aynı zamanda en kötü fikir belirmişti. "Partiyi ben vermeliyim. Benim bir *barım* var."

"Hey millet! Piper, İşçi Bayramı partisi veriyor!"

Tezahüratlar sağır ediciydi.

"Şu yürüyüşü tekrar göster hadi!"

Piper birinin uzattığı şatı alıp kafasına dikti. "Siktir et yürüyüşü! Şimdi dans vakti!"

Bölüm Yirmi

Brendan, Blow the Man Down'ın duvarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, Piper'in çevresindeki herkesi büyülemesini yüzünde bir gülümsemeyle izliyordu.

Sarhoş olduğu için ağzı yüzü yamulmuş olsa da genç kadın aşırı sevimli görünüyordu.

Onunla konuşan herkese tüm dikkatini veriyordu. Yanından ayrılanlar sanki evrenin tüm sırlarını öğrenmişçesine mutlu görünüyorlardı. İnsanlarla neredeyse anında bağlantı kuruyor, herkesin sevgisini kazanıyordu. Acaba bu yaptığının farkında mıydı?

Biri barmene Beyoncé çalması için bağırdı ve masalar daha da uzağa itilerek Piper'in kişisel podyumu bir dans pistine dönüştürüldü. Brendan'ın tek yapabildiği orada durup onun kalçasını sallamasını, kollarını kafasının tepesine kaldırıp gözlerinde hülyalı bakışlar ve yüzünde de kaygısız bir ifadeyle dans etmesini izlemektir. Bunu yaparken nabızı hızlanmış ve vücudunun belirli yerleri sertleşmişti. Genç kadın, bardaki pek çok erkeğin dikkatini çekiyordu ve doğruyu

söylemesi gerekirse Brendan bundan hoşlanmamıştı. Ama Piper hayran olduğu kızdı. Sevginin olmazsa olmazı da kıskançlıktı.

O sırada dans pistindeki Piper durdu ve sanki sonunda varlığını sezmiş gibi kaşlarını çatarak doğrudan onun bulunduğu yere baktı. Ve onu görür görmez yüzünde beliren saf neşeyle yanına gitmesi için elini salladı. İşte tam o anda... Brendan bu kadına âşık olduğunu anladı.

Tanrı biliyordu ya bu çok hızlı gerçekleşmişti ama engellemek için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Gitmek istediği tek yön onun yönüydü.

Ağzının kuruduğunu hissetse de ona el sallamayı başardı.

Bu daha önce yaşadığı hiçbir duyguya benzemiyordu. Evlilikte deneyimlediği zahmetsiz arkadaşlık ya da okyanusla olan aşk/nefret bağı gibi değildi. Piper'a karşı hisleri onu ilk kez sevdaya düşmüş bir genç adama dönüştürürken aynı zamanda olgunluğunun köklerine de seslenmişti. Bir başka deyişle, kahrolası kalbi onun yanında olduğu her seferinde gümbür gümbür atsa da bu kadını elinde tutmak için mutlaka adım atacaktı ve elinden geleni yapacaktı.

Tabii Piper'ı elinde tutmak için her türlü çabayı göstermesine rağmen o yine de gitmeyi seçebilirdi. Onu bir anda günbatımında, eski şaşaalı hayatına doğru dans ederek ilerlerken görebilirdi. En çok korktuğu da buydu.

Fakat bu karanlık düşünceleri kararlılıkla bir kenara bıraktı. Çünkü şimdi Piper, alkol ve dans yüzünden kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle ona doğru geliyordu. Brendan doğrudan kollarına geleceğine güvenerek onları iki yana açtı ve

bunu gerçekten yaptığında gözleri otomatik olarak kapandı. Saç çizgisine öpücükler kondururken bir yandan da vücutlarının mükemmel uyumunu düşünüyordu. İri bedeniyle onun narin vücudunu bir kalkan gibi sarmak, kendini aynı zamanda hem korumacı hem de fazlasıyla aç hissetmesine neden oluyordu.

“Buradasın,” diye mırıldandı genç kadın mutlu bir şekilde, boynunu koklamak için parmak uçlarında yükselerek.

“Elbette buradayım, bebeğim.”

“Sanders iyi mi? Mürettebat geri döndü mü?”

“Sanders evinde,” diye fısıldadı kulağına. Adamları için hissettiği endişe içini ısıtmıştı. “Geri kalanlar da evlerinde. Kısa bir süre önce limana ulaştılar.”

“Çok sevindim.” Piper omzunun üzerinden geriye suçlayıcı bir bakış attı. “Bu vicdansız kasabalı kadınlar beni sarhoş ettiler.”

“Görebiliyorum.” Dudakları seğirdi, eli sırtının ortasında daireler çiziyordu. “Biraz daha dans etmek ister misin yoksa seni artık eve götürüyüm mi?”

“Ev neresi?”

“Benim yanımda.”

“Hmm.” Açık olan tek gözüyle ona baktı. “Bu gece aklım başımda değil, Brendan. Bu yüzden söylediğim hiçbir şeyi bana karşı kullanamazsın. Hepsi geçecek.”

“Tamam, kullanmayacağıma dair söz veriyorum.”

“Güzel, çünkü seni özledim. Yine.” Çenesini öpüp oradan kulağına doğru ilerledi ve aletini taşa döndürecek şekilde inledi. “Bu sabah seninle hayatımın en, en, en iyi seksini yaptım.”

Bunu tam müzik kesildiğinde söylemişti.

Ve tabii ki bardaki *herkes* duymuştu.

Birkaç adam bira kupalarını Brendan'a doğru kaldırdı. Sarhoş Piper halka açık itirafından tamamen habersizdi ama seks yaptıklarını –ve Brendan'ın bu konuda harika olduğunu– Westport'taki herkese bu şekilde ilan etmesi kıskanılığının yatışmasında etkili olmuştu.

Müzik yeniden başladı fakat genç kadın orada durup ona sarılmaktan başka bir şey yapmak istemiyormuş gibiydi. Bu, Brendan'ın da işine gelirdi. "İşte yine şarj istasyonundayım!" diye şakadı Piper, kendi kendine kıkırdayarak. "Burayı seviyorum. Sıcacık. Sen denizden gelen kocaman bir oyuncak ayısın. Denizden gelen tonbalığı gibi ama ayıcık versiyonu."

Brendan bir kahkaha patlatınca birkaç kafa onlara döndü. "Sarhoş Piper'ı sevdim."

"İstediğin kadar sev. şu anda sıfır yasağım var." Boynunu tekrar kokladı ve iki kez öptü. "Ya da sıfırdan küçük olan herhangi bir sayı da olabilir."

"Bu gece yapacağım tek şey seni yatağa yatırmak olacak," dedi Brendan onun saçlarını okşayarak.

"Ooo, şarj istasyonunda mı uyuyacağım yani?"

Brendan'ın yüreği boğazına yerleşmişti. "Evet hayatım. Her gece orada uyuyabilirsin."

Genç kadın memnuniyetle i geçirdi.

"Buraya gelirken yolda Hannah'yı gördüm ve gece bende kalman için evinizden birkaç eşyanı aldım."

"Ne kadar nazıksın," dedi ama sonra yüzüne bir anda en-dişe yerleşti. "Ama Brendan, ya ben etli turtaysam?"

"Ne?"

“Benden bir ısırık aldın ve beğenmesen de kibar davranıp yemeye devam etmek zorunda hissedeceksin. Sen hiçbir şeyi yarım yapmazsın. Ya hep ya hiç dersin. Ama eğer etli turtay-sam bunu bana söylemek zorundasın. Öylece yemeye devam edemezsin ve... Galiba düşündüğümde daha sarhoşum.”

Evet, sarhoş olabilirdi fakat endişesi samimiydi. Hüzünlü ses tonu bunu açıkça belli ediyordu. Brendan’ın canı sıkıldı. Se-bebi bunun doğru olma ihtimali değildi; sonuçta o bir kadındı, kahrolası bir turta değil. Endişesi nedeniyle rahatsız olmuştu çünkü genç kadının kendini henüz güvende hissetmediği bel-liydi. Ve Brendan bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı.

“Hadi eve gidelim.”

“Peki ama Opal’ı eve götürecek birileri var mı diye emin olayım.”

Piper bir grup kadının yanına gitti, bir şeyler konuşup hepsine ayrı ayrı birkaç kez sarıldı ve geri döndü. Brendan kolunu omzuna dolayarak onu bardan dışarı yönlendirdi; girişe yakın bir yere park ettiği kamyonetinin kilidini açtı ve yolcu tarafına bindirip kemerini bağladı. Sürücü tarafı-na geçtiğinde onu incelemek için dönen genç kadının kafası koltuğun dayanma yerinde gevşekçe sallandı.

“Söylediklerin hakkında konuşacağız ama sabah... Ne de-diğimi hatırlayacak kadar aklın başında olduğunda.”

“Bu iyi bir fikir sanırım. Şu anda aşırı paylaşımcı hisse-diyorum.”

“Paylaşmana izin verme fikri çok cezbedici. Bu yüzden nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Ama yarın pişman olaca-ğın şeylerden bahsetmeni istemiyorum.”

Yola çıkıp ilk sağa saparken genç kadın sessizdi. “Benimle olmak senin için bir savaş sanki... Öyle konuşuyorsun.”

“Bir bakıma öyle. Ancak savaşan ben olduğum için minnettarım.”

Piper’in inceleyen gözleri Brendan’in üzerindeydi. “Sen de uğrunda savaşmaya değer birisin. Üç aylığına Los Angeles’a sürgün edilsen seni orada tutmak için her şeyi yapardım.” Duraksadı. “Çabalarım bir işe yaramazdı gerçi. Orası senin için yeterince gerçek değil. Eminim nefret edersin.”

“Nefret çok güçlü bir kelime, hayatım. Sen oradayken nefret etmezdim.”

“Hadi canım.” Elini salladı. “Orada benden binlerce var.”

Brendan onun bu esprisi karşısında alaycı bir şekilde güldü. Ama sonra ciddi olduğunu fark etti.

“Piper, senin gibi *kimse* yok.”

Genç kadın, Brendan’in onu teselli ettiğini düşünüyor-muş gibi gülümsedi.

“Piper.”

Ses tonu karşısında şaşırmış görünerek, “Ne oluyor ya?” dedi Piper.

Brendan aracı yol kenarına çekip sertçe frene bastı. “Beni duydun mu?” Yüzünü kaldırmak için uzanıp çenesini tuttu. “Senin gibisi yok.”

“Neden bu kadar hararetlendin ki?”

“Çünkü ben...” Brendan elini saçlarının arasından geçirdi. “Sezgileri kuvvetli, akıllı bir adam olduğumu sanıyordum. Ama iş benim için çok önemli bir şeye geldiğinde fark ediyorum ki her alanda körlemesine ilerliyorum. Bu çok önem-

li şey dediğim ne biliyor musun? *Sensin*. Benim için önemlisin. Şimdiye dek senin sadece bağlanmaktan korktuğunu veya Westport'a ait olabileceğini düşünmediğini sanıyordum. Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Sana ilgimin geçici olduğunu mu sanıyorsun? Gün gelip değişeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Herkesin ilgisi geçici!” Piper’ın gözleri parlıyordu. Acıyla ve öfkeyle. “Sadece erkekler değil. Arkadaşlarım, üvey babam. Ben bu sezonun moda rengi gibiyim; bugün rağbet görüyor, ertesi gün Marshalls’daki indirim rafını boyluyorum. Ben sadece... Geçici bir hevesim.”

“Benim için geçici değilsin.” Yüce İsa, Brendan onu sarsmak, öpmek, sonra biraz daha sarsmak istiyordu. “Gerçekten değilsin.”

Piper çenesini onun elinden kurtarıp arkasına yaslandı. “Az önce dediğin gibi bunu yarın konuşabilir miyiz?”

Brendan motoru çalıştırdı. “Kesinlikle konuşacağız.”

“İyi! Belki öncesinde birkaç konuşma konusu listelerim.”

“Ben de öyle yapacağım, bebeğim.”

İsimsiz’in önünden geçtikleri sırada, genç kadın kısık bir ses çıkarıp burnunu çekti.

“N’oldu?” diye sordu Brendan, sesini yumuşatarak.

“Abe’i ranzayı düzeltmesi için gönderdiğin zamanı hatırladım. Sen gerçekten çok düşünceli ve harikasın... Seninle tartışmak istemiyorum.”

Brendan neredeyse *seni seviyorum* diyecekti ama son anda dilini tuttu. Böyle bir anda bu itirafı yapması mantıklı olmazdı çünkü uçup gidecekti. Ama daha fazla içinde tu-

tabileceğini de sanmıyordu. “Ben de seninle tartışmak istemiyorum, Piper. Tek yapmak istediğim seni eve götürmek, üstüne tişörtlerimden birini geçirmek ve uyurken horlayıp horlamadığını öğrenmek.”

Genç kadın keskin bir nefes aldı. Gözleri biraz olsun gülmeye başlamıştı. “Horlamıyorum.”

“Göreceğiz.”

“Sende ekmek ve Advil var mı?”

“Var.”

Bir saniye sonra evin garaj yolundaydılar. Brendan arabanın önünden dolaştı ve kollarına aldığı Piper’in kucağında erimesi karşısında kendi kendine gülümsedi. Karanlıkta birkaç saniye öylece dikilip sallandılar; sanki az önce birbirlerine bağırdıkları için özür diliyorlardı. Bunu hayatının geri kalanı boyunca yapmak istiyordu. Onun erkeği olmak, kızlar gecesine katıldığında arabayla onu almak ve kollarının arasında tutmak istiyordu.

“Bu gece benimle öpüşmeyeceksin bile, değil mi?” dedi Piper. Yüzü omzunda olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. “Muhtemelen bunu benden faydalanmak olarak görürsün.”

Brendan içini çekti. “Doğru tahmin.”

Genç kadın dudaklarını büzdü. “Bu çok romantik ve ben bundan nefret ediyorum.”

“Yarın telafi edeceğime söz versem?”

“O zaman iyi geceler öpücüğünde anlaşalım.”

“Sanırım bunu yapabilirim.”

Piper rahatlamış görünerek onun kendisini içeri götürmesine izin verdi ve Brendan kızarmış ekmeğini hazırlarken

elinde bir bardak suyla mutfak tezgâhına tünedi. Genç kadın o kadar güzel görünüyordu ki Brendan arada bir omzunun üstünden bakıp gerçek olup olmadığını kontrol etmek zorunda hissediyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Piper, ekmekten bir parça ısırıp yuttuktan sonra.

“Burada olmanı ne kadar sevdiğimi.” Avuçlarını tezgâha dayayan Brendan, dudaklarını onun çıplak dizlerine götürüp ikisine de birer öpücük kondurdu. “Bugün yatak odama girdiğimde yorganımda Piper boyutlarında bir çukur bulmaktan ne kadar hoşlandığımı.” O anda aklına bir şey geldi. “Buraya ne zaman geldin?”

Genç kadın yutkundu. Cevap vermedi.

“Fırtına devam ederken gelmemişsindir,” derken Brendan’ın sağ gözü seğirmeye başlamıştı. “Değil mi?”

Piper ekmeğini bırakıp elinin arkasını alnına dayadı ve dramatik bir şekilde sallandı. “Başım dönüyor, Brendan. Bayılacakmış gibi hissediyorum.”

Brendan bir hırıltıyla onu tezgâhtan çekip kucakladı, bacaklarını beline dolamasını sağlayarak merdivenden yukarı taşıdı. “Bunu yarınki konuşma konuları listeme ekliyorum.”

Piper inleyip onun saçlarının uçlarıyla oynamaya başladı. “Yarın süper seksi dakikalar geçirecekmişiz gibi geliyor.”

“Ona da sonra geçeceğiz, evet.”

“Önce.”

“Sonra.”

“*Hem önce hem sonra.*”

Brendan onu yatağının kenarına oturttu. Burada olması o kadar doğru geliyordu ki bu düşünceyle sarsılmaması

mümkün değildi. Göğsünün duygularla dolup taşıdığını belli etmemek için kafasını çevirdi. “Elbiseni çıkar.” Çekmecesi-
ni açıp en sevdiği tişörtlerinden birini aldı. Önünde GRAYS
LİMANI yazan, yıpranmış beyaz bir tişörttü bu. “Giysiler-
den bahsetmişken senin hiç kot pantolonun yok m...” Ar-
kasını döndüğünde Piper’ı neon mor bir tanga içinde yata-
ğına yayılmış halde buldu. Üstünde başka hiçbir şey yoktu.
“O şekilde rahat uyuyamazsın,” dedi pürüzlü bir sesle, ona
iyi geceler öpücüğünden daha fazlasını vermemeye yemin
ettiği için şimdiden pişman olmuştu.

Piper dizlerini kaldırdı. “O zaman buraya gelip üstüm-
den çıkar.”

“İsa aşkına.” Kot pantolonunun ön kısmı kabarıp fermu-
arına baskı yaparken dengesiz bir nefes alıp verdi. “Okyanus
beni öldürmese bile sen öldüreceksin.”

Brendan’ın ağzından bu sözcükler çıkar çıkmaz Los An-
gelesli kızın bacakları yatağa geri düştü, kolları göğüslerini
örttü. Gözlerinde beliren yaşlar genç adamı şoke etmeme-
liydi aslında ama etmişti.

Boğazı düğümlendi. “Tanrım,” dedi boğuk sesle. “Bu
söylediğim çok aptalcaydı.”

“Önemli değil.”

“Tabii ki önemli.” Brendan onu kaldırıp tişörtünü giydir-
di ve göğsünü göğsüne bastırdı. “Çok önemli. Özür dilerim.”

“Bunu da yarının konuşma konularına ekleyebiliriz.” Pi-
per, kalbinin saniyede üç kez atmasına yetecek kadar uzun
bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra onu yastıklara doğ-
ru çekti. “Öpücüğümü isterim,” diye mırıldandı dudakları-
na doğru. Dilleri birbirine dolanırken bacaklarını onunkile-

rin arasına kaydıldı ve parmaklarını kotunun beline geçire-
rek alt bedenleri birbirine yapışana kadar onu kendine çekti.
Sert beden ve yumuşak beden, kadın ve erkek birbirine kilit-
lendi. “Belki de gerçekten arkadaştan biraz ötesiyizdir,” diye
fısıldadı, başını adamın çenesinin altına sokuşturarak. “İyi
geceler, Brendan.”

Brendan, göz kapakları yavaşça inerken onu daha da ya-
kınına çekti.

Seni seviyorum, diye kıpırdattı başının üstündeki dudak-
larını.

Sonrasında saatlerce uyuyamadı.

Bölüm Yirmi Bir

Bir yerlerden, her evde gerçekleşen rutinlerin sesleri geliyordu. Çekmeceler hafifçe açılıp kapanıyor, çıplak ayaklar yere sürtünüyor, kahve makinesi içecek püskürtüyordu. Piper bir gözünü açtı ama kıpırdamadı. Kıpırdamak istemiyordu çünkü bunu yaparsa kabarık yatak örtülerinin sıcaklığını ve Brendan'ın kokusunu kaybedecekti. Dün gece kesinlikle hayatının en iyi uykusunu uyumuştı. Gecenin bir noktasında çışı geldiği için uyanmış ama kendini şarj istasyonunda kilitli bulmuştu. Brendan'ın yumuşak nefesleri ensesindeydi. Bu yüzden çışını tutmaya karar vermişti.

Dün gece nelerden bahsetmişti?

Turtalarla alakalı bir şeyler söylemişti galiba.

Ayrıca onu baştan çıkarmaya çalışıp başarısız olduğunu, eve giderken biraz bağıştıklarını da hatırlıyordu.

Bir de seks yapmadıklarını.

Geri dönüşü olmayan, utanç verici bir şeyler söyleyip söylemediğini veya yapıp yapmadığını anlamak için Brendan'ın nabzını ölçmesi gerekecekti. Muhtemelen bir şeyler

ters gitmişti çünkü öyle olmasa genç adam şu anda yatakta onunla olurdu, değil mi? Yani... Azgın bir kadını yatakta bırakıp gitmek bir şeylerin habercisi olmalıydı.

İdrar torbası çıgıllıklar atmaya başlayınca hızla doğruldu ve Bellinger Yöntemi'nin işe yaramasına şükrederek banyoya yollandı. Önceki sabah kullandığı diş fırçasını dolapta, Brendan'ın fırçasının yanında bulduğunda karnında beliren tuhaf hareketlenmeleri görmezden geldi. Adam fırçayı başka nereye koyacaktı ki?

Diş fırçası ağzındayken dolaptaki kullanılmamış parfüm şişesini alarak kokladı. Kesinlikle Brendan'a ait değildi; hatta bunu kullandığını hayal dahi edemiyordu. Parfüm dışında sadece jilet, birkaç tüp tıraş kremi ve deodorant vardı. Genç adam, Piper'in evindeki banyo dolabını görse doluluğu karşısında küçük dilini yutardı.

Dişlerini fırçalamayı bitirdikten sonra yüzüne biraz su çarptı ve parmaklarıyla saçlarını tarayıp aşağı indi. Ve bingo.

Brendan mutfakta, üstünde sadece siyah *boxer* şortuyla duruyordu.

Piper onu fark edilmeden gözlemleme isteğiyle duvarın arkasına saklandı. Mutfak tezgâhına eğilmiş halde gazete okumasını izlerken kahvaltıda istediği tek şeyin iyi bir et sosu ve o kalın, erkeksi sırt kasları olduğuna karar verdi. Ayrıca... Bu adam öyle bir popoya sahip olmaya nasıl cüret edebilirdi? O kadar dolgun ve yapılıydılar ki...

"Kahve ister misin?" diye sordu Brendan kafasını kaldırmadan.

"Öhö." Piper yüksek sesle homurdanıp basamakların ka-

lanını indi. Kendi üzerinde tişörtle tangadan başka bir şey yokken onun da sadece iç çamaşırıyla durduğunun farkındaydı. Genç adamın doğrulup göbeğinden kasıklarına doğru giden yolu hafifçe kaşımalarını izlerken, “Şey, evet. Kahve isterim. Evet,” dedi.

Brendan hafifçe sırıttı. “Peki.”

Piper burnunu kırıştırdı. “Bugün üstündeki bu ekstra kendini beğenmişlik de neyin nesi?”

Ona bir kupa kahve doldurup tam istediği gibi hazırlayan Brendan, “Dün gece barda, benimle hayatının en, en, en iyi seksini yaptığını söylemiş olabilirsin,” dedi.

Piper’in yanakları alev aldı. “Üç kere ‘en’ dedim, ha?”

Genç adam kahveyi ona verdikten sonra tezgâha yaslanıp ayak bileklerini çaprazladı. “Kesinlikle.”

Acı gülümsemesini kahvesinden aldığı bir yudumla saklarken, “Dün gece profesyonel bir güzellik danışmanı da olmuş olabilirim. Ödeme olarak içki kabul eden bir danışman,” dedi Piper. Sonra diğer dedikleri de kafasına dank etti. “Aman Tanrım, bir de İşçi Bayramı’nda İsimsiz’de parti vermek için gönüllü oldum.”

“Hadi canım!”

“Hannah’ya söylemek için sabırsızlanıyorum.” Parmaklarını bardağın etrafına sarıp sıcaklığın tadını çıkardı. Sadece içeceğin kendisinden değil, Brendan’ın mutfağında olmaktan da keyif alıyordu. Genç adamın ona sevgiyle bakmasından, bir şeyler yapmak ya da bir yerlere gitmek için acelesi yokmuş gibi davranmasından da. Böyle şeylerden hoşlanmaya ne zaman başlamıştı? Aralarındaki sessizliğin

doldurulmasına gerek yoktu ama çok fazla düşünmeyi bırakmak için yine de muhabbet açmaya çalıştı. “Sana kim parfüm alır ki?”

Brendan’ın kaşları çatıldı. “Dolabımdakini mi kastediyorsun? O parfüm Sanders’tan doğum günü hediyesiydi. Karısının seçtiği belli tabii. Ben paketi açana kadar o da içinde ne olduğunu bilmiyordu. Tayfa bunu aylarca başına kaktı. Parfümü dolapta tutuyorum çünkü beni güldürüyor.”

“Onlarla çok yakınsınız, değil mi? Tayfanla yani.”

“Öyle olmak zorundayız. Hayatlarımız...” Cümlesini yarıda kesip kahvesinden bir yudum aldı.

“Birbirinizin elinde mi?” Bunu söylediğinde dün gece onun yatağında ağladığı anın hatırası dalgalar halinde geri geldi. Eh, demek ki buraya kadardı. Artık sis perdesi kalkmıştı. Bu adamın karşısındayken güvende olabilme isteğiyle saklanmanın ya da flörte başvurmanın anlamı yoktu. Dün gecenin her saniyesini hatırlayamasa bile katmanların sıyrılmaya başladığını hissedebiliyordu. Hem de onun elleri tarafından. Ve sözleri. Ve varlığı.

“Her neyse. Ben olsam senin için o kokuyu seçmezdim.”

Brendan’ın yüzünde ilgi belirdi. “Ne seçerdin?”

“Hiçbir şey aslında. Senin teninde zaten okyanus kokusu var. Hem var olan bir şeye fazladan süs katmak sana göre değil.” Bu söyledikleriyle karşısındaki gözlerde bir şeyler alevlendi. Kişiliğinin en ince ayrıntılarını gözlemleyip aklına yazdığını fark etmiş gibiydi. “Yine de bir koku seçmem gerekse... Yağmur ve yosun kokusunu andıran bir şeyler seçerdim sanırım. Bana bahçeni ve senin nasıl toprak gibi

sağlam ve önemli olduğunu hatırlatan bir şey.” Gözleri, şortunun içine doğru ilerleyen siyah kıl çizgisinde dolaştı. “Ve nasıl erkeksi olduğunu...”

Genç adamın göğsü titreyerek inip kalktı. “Bu sabah için yaptığım planı altüst ediyorsun, Piper.”

“Planın neydi ki?”

“Seni *Della Ray*’e götürmek.”

Piper kocaman gülümsedi. “Ne? Ciddi misin?”

“Hı hı. Suyun üzerinde konuşma yapmak her zaman iyidir.”

“Ah, şu mesele.” Hesap vaktinin geldiğinin hatırlatılmasıyla ilk heyecanı sönerken topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. “Konuşma konuları.”

“Evet, o mesele.” Brendan, meme uçlarını karıncalandırıp sertleştiren bir bakışla onu süzdü. “Ama şimdi seni yatağa geri götürmekten başka bir şey istemiyorum.”

Piper’in nefesi daraldı. “İkisini birden burada yapamaz mıyız?”

Genç adam başını iki yana sallarken pişmanlık hissettiği belliydi. “Bu sefer seni becerdiğimde benden kaçamayacağından emin olmak istiyorum.”

“Teknedeyken kaçamaz mıyım yani?”

“Bunu aklımdan geçirmiş olabilirim.”

Piper bir kahkaha attı. Brendan onun hakkında gerçekten ciddiydi. Piper da dün gece bunu bilerek onunla eve gelmişti. Ve yine bunun çok doğal olduğunu hissederek. Brendan tarafından bir yerlerden alınıp eve getirilmek, onun kollarında uyumak... Bunlar olması gereken şeyler gibiydi. Beklenen. Kaçınılmaz olan.

Kahretsin.

Ve Piper'in da Brendan hakkında ciddi olma ihtimali vardı.

Bu nasıl gerçekleşmişti?

"Durumu açıklığa kavuşturmak için soruyorum," dedi kahve kupasını masaya bırakarak. "Seksten kaçınıyor musun yani?"

"Hayır, kaçınıyor değilim." Brendan çenesini sıktı. "Seni şu tezgâhın üzerine yüzüstü yatırıp becereceğim, Piper. İstedğin tek şey seksse, onu sana vereceğim. Ama ben daha fazlasını istiyorum." Konuşmasına bakılırsa saçmalıklara tahammülü yoktu. "Sen de aynı şekilde hissediyorsun; yoksa bir fırtınanın ortasında buraya kadar gelip yatağında uymazdın. Bu arada, bunu bir daha *asla* yapma. Ben yokken güvende olduğunu bilmem gerek."

"Ben iyi bir koşucuyumdur!"

Genç adamın gırtlğından şüpheli bir homurtu yükseldi.

"İyi," dedi Piper dengesiz bir sesle. "Konuşalım o zaman!"

"İyi. Sen ne zaman hazır hissedersen."

Duygusal kırılganlık denizinde kaybolmak üzere olduğunu hisseden Piper, sahip olduğu en iyi fiziksel silahını kullanma amacıyla üstündeki tişörtü çıkarıp ona fırlattı ve üstünde sadece tangasıyla mutfaktan çıkıp basamakları tırmandı. Brendan'ın gözlerinin üzerinde olduğunu çok iyi biliyordu. Madem talebi tüm savunma duvarlarını indirmesi ve onu kalbine tamamen kabul etmesiydi, o zaman Piper bugünün ikisi için de çok uzun bir gün olması için elinden geleni yapacaktı.

Della Ray rıhtımda demir attığı yerden geri geri çıkarken Piper, teknenin Brendan'ın bir uzantısı olduğunu daha net bir şekilde anladı. Karada geçirdiği zaman onun için yalnızca boşlukları kapatan dolgu malzemesiydi. Kaptan köşkünde öyle rahat oturuyordu ki... Dümen elinin altında kayarken her hareketi kendinden emin, gözleri tetikteydi. Puslu güneş ışığıyla çerçevelenmiş bu haliyle geçmişten ya da bugünden biri olabilirdi. Okyanus ve adam. Zamansız bir manzara.

Piper yardımcı kaptan koltuğuna oturup sırtını ahşap panellere dayamış, onu seyrediyordu. Hayatında hiç bu kadar güvende hissetmemişti. En azından fiziksel olarak. Duygusal yönden baktığındaysa... Alttaki motorun uğultusu, göğsünde titremekte olan organa kaygı verici bir uyarı gibiydi.

"Ne kadar uzağa gideceğiz?"

"Sekiz dokuz kilometre kadar," dedi Brendan. "Sonra çapaları indirip sana tekneyi gezdireceğim. İyi mi?"

Piper bunu dört gözle beklediğini fark ederek başını salladı. Bu adamı doğal ortamında görmek heyecan vericiydi. Öyle yetkin ve işine hâkim görünüyordu ki sadece onu izleyerek bile tatmin olabilirdi. Ayrıca ona yeterince soru sorarsa belki şu ciddi konuşmalardan kaçınabilirdi.

Bu boş bir hayaldi gerçi. Konuşma kaçınılmazdı. Çenesini sıkmasına bakılırsa genç adam oldukça kararlıydı ve Piper kadar akşamdan kalma görünmüyordu. Seksi tekne kaptanı modundaydı ve bu duruşu hiç iyiye işaret değildi.

"Hey," dedi Brendan, sakallı çenesini kaldırarak. "Gel de dümeni çevir hadi."

“Ben mi?” Piper yavaşça ayağa kalktı. “Emin misin? Okyanusun ortasındaki tek parkmetreyi bulup ona çarpanım kesin. Geçmiş performanslarıma dayanarak söylüyorum.”

Gözlerinin çevresinde gülme çizgileri belirirken genç kaptan avcunu geniş, sert bacağına vurdu. “Buraya gel.”

Ah, Piper bunu kesinlikle kaçıramazdı. Bir an daha kararsızmış gibi davrandı, sonra gidip adamın sol bacağına yerleşti. Kotunun sert kumaşını ve kaslarının her hareketini bacaklarının arkasında hissedebilmesini sağlayan bu eteği çantasına koyduğu için Hannah’ya içten içe teşekkür etmeyi de unutmadı.

Brendan duvardaki askıdan eski bir kaptan şapkası alıp Piper’ın kafasına geçirdi. Ardından sol kolunu beline dolayarak genç kadını sıkıca göğsüne bastırdı. “Şu kadranı görüyor musun? Oku tam şurasında tut yeter. Kuzeybatı yönü.” Ellerini tutup dümene yerleştirdi ve bırakmadan önce sabit olduklarından emin oldu. “Nasıl?”

“Havalı.” Piper avuçlarından başlayıp dirseklerine kadar yayılan titreşimleri hissederek güldü. “Gerçekten havalı.”

“Evet. Kesinlikle öyle.”

Baş döndürücü bir hafiflik ve bir nevi... pervasızlık hissederken parmağıyla ufku işaret etti. “Sancakta bir denizkızı!” Brendan burnundan güler gibi bir nefes verdi. “Oh! *Küçük Denizkızı* göndermesini sistemimden çıkardım. Söylemeyeceydim patlayacaktım.”

“Teknemin sana bir Disney filmi hatırlatması konusunda ne düşünsem bilemiyorum.”

“Aa, hadi ama, Prens Eric’i kıskanma. Biz...” Cümleinin

yarısında başını çevirince onu bir nefes uzaklıkta buldu. O canlı yeşil gözler olmaları gereken yerde, suyun üzerinde değildi; genç kadının dudaklarına odaklanmıştı. Sonra karnına dolanmış kol büküldü ve adamın avuç içi Piper'in göğüs kafesinin şeklini aldı. Derisinin her santimi duyarlı hale gelirken uyluklarının iç kısımları yanmaya başladı. "Bana öyle bakmayı kes," dedi Piper titrek bir sesle. "İlk önce konuşmak isteyen sendin."

Genç kaptan güçlükle nefes verdi. "Mor tanga ile evimin içinde koşturan da sendin. Etkisi hâlâ geçmedi."

"İnsan yaşadıkça öğreniyor işte," diye şakıdı Piper.

"Beni bütün gün cezalandıracaksın, değil mi?" diye hırladı Brendan.

"Emin olabilirsin. Bahse girerim ilgi manyağı bir kız ark..." Tam zamanında konuşmayı kesti. "Şu an hayatın benim elimde, Brendan. Suya odaklanmama izin ver."

On beş dakikalık bir seyirden sonra Kaptan Taggart gaz kolunu çekti ve bir dizi düğmeye bastı. Aşağılardan bir güm-bürtü gelince buna çapaların aşağı inmesinin neden olduğunu açıkladı. Sonra sessizlik oldu. Sadece suyun metale çarpma sesi ve okyanusun yükselip alçalışıyla hareket eden teknenin iniltileri duyuluyordu. Kaptan koltuğunda oturmaya devam eden Piper, başını Brendan'ın omzuna yaslamıştı. Brendan da onun çıplak kolunu sıvazlıyordu.

"Hadi," dedi sonra kısık sesle. "Seni güverteye götüreyim."

Piper başını sallayarak onu kaptan köşkünün basamaklarından aşağıya, oradan da güvertayı oluşturan geniş açıklık alana kadar takip etti. Tekne ayaklarının altlarında sallanı-

yordu ama genç kaptan sanki hareketsiz bir zemindeymiş gibi yürüyordu. Bacakları inişlere ve çıkışlara kolayca uyum sağlıyordu. Onun bu gayretsiz adımlarını taklit etmeye çalışsa da Piper hafif sarhoş biri gibi hareket etmeye devam etti.

“Geçen hafta buraya yığılmış tam yetmiş çelik kafes vardı.” Güvertenin, kaptan köşküne en yakın ucunu işaret etti, ardından eğilerek ona kapalı bir kapıyı gösterdi. “Avladığımız yengeçlerden satılacak olanlar burada durur. Sadece belirli bir kilonun üzerindeki erkek yengeçler satılabilir. Onları aşağıda işlenmeye, ardından da dondurucuda beklemeye göndeririz.”

“Balık tuttuğunuz zamanlarda ne yapıyorsunuz peki?”

“Aynı mantık. Ama balıkları buzun içinde bekletiyoruz, suda değil.”

Piper gözlerini kısarak tepedeki büyük vinçlere, antenlere ve spot ışıklarına baktığında kontrolsüzce ürperdi. “Bu ışıklar karanlıkta görmenize yardımcı olmak için mi? Dalga falan geliyor mu diye kontrol etmek için?”

Brendan yanına gelip omzuna bir öpücük kondurdu. “Evet. Dalgaların yaklaştığını görebiliyorum, bebeğim.”

“Biliyor musun... Henry böyle ölmüş.” Neden fısıldıyordu? “Bir haydut dalga teknesine çarpıp onu denize düşürmüş. Mick anlattı.”

“Evet, biliyorum.” Brendan bir süre hiçbir şey söylemedi. “Böyle şeyler hâlâ olmuyormuş gibi davranmayacağım ama bugünlerde eskisinden çok daha az olduğunu söyleyebilirim. Artık eğitimler daha kapsamlı ve sahip olduğumuz makineler insan hatasına daha az yer bırakıyor. Tekneler en yeni

güvenlik önlemleriyle tasarlanıyor. Benimki de son güncellemelerin tümüyle birlikte en güvenli teknelerden biri.”

Piper ona baktı. “Beni buraya bu yüzden mi getirdin?” diye sordu alçak sesle. “Sen gittiğinde endişelenmek zorunda olmadığımı göstermek için mi?”

“Sebeplerden biri bu, evet. Ağlamandan hoşlanmıyorum.”

Bogazına keskin bir obje yerleşmiş gibi hisseden Piper yutkundu. “Bir kaza olduğunu duyduğumda teknenin takla attığını düşündüm ve o görüntüyü gözümün önünden silemedim. Böyle bir ihtimal var mı?”

“Düşük bir ihtimal. Çok nadir. Özellikle de bu kadar büyük bir tekne için.” Brendan bir süre onun yüzünü inceledi, sonra arkasına geçip kollarını omuzlarına sardı. “Gözlerini kapat.”

Piper kendini rahatlamaya zorladı. “Peki.”

“Teknenin sanki suyun bir parçasıymış gibi hareket etmesine odaklan. Onu hisset. Dalgalar üzerinde dengede durabilmesi için bu şekilde tasarlandı. Uçakların türbülانstan geçmek için özel olarak tasarlanması gibi. Suda tümsekler var ama hareket etmeni asla engellemiyorlar.” Elini kızın yüzüne götürüp çenesini kavradı. “Teknenin korkuluklarının ne kadar alçak olduğunu görüyor musun? Ayrıca tabandaki açıklıklar da var. Suyun doğrudan teknenin içinden geçip gitmesi için böyle bir tasarım yapılmış. Bu sayede dalgalar tekneye takılıp ağırlığı etkileyerek dengeyi bozmuyor.”

“Ama... Korkuluk çok alçak olduğu için adamların suya düşmesi daha kolay olmaz mı?”

“Henüz benim tayfamdan kimsenin başına gelmedi.”

Genç kaptan, kadının çenesini bıraktı ve vücudunu kollalarının arasına çekti. “Sana şöyle anlatayım... Kaptan olmadan önce, henüz tayfadan biriyken bacaklarım teknenin bir parçası haline geldi. İnsan zamanla denge kurmayı, suyu okumayı, kendini hazırlamayı ve gevşemeyi öğreniyor. Şimdi kaptan köşkünde olduğum için denize düşme ihtimalim yok denecek kadar az ama artık sadece kendimden değil, beş adamdan sorumluyum.”

“Hangisi daha zor?”

“Sorumluluk.”

Piper dalgınca uzanıp onun sakalını okşadı. “Sana güvenmekte haklılar.”

Arkasındaki Brendan’ın yutkunduğunu hissetti. “Peki, şimdi daha iyi hissediyor musun?”

“Biraz. Teknenin üzerinde olunca önemini ve anlamını daha iyi kavlıyor insan.”

Ama bugün hava açık. Görünürde yağmur bulutları yok. Fırtına ise tamamen başka bir hikâye.

Yine de... Korkularını yatıştırmak için Brendan’ın gösterdiği çaba öyle tatlıydı ki bu düşüncesini dile getirmedi.

“Diğer endişelerin ne?” diye sordu genç adam kulağına.

Piper cevap vermeden omuz silkti. Tek bir yanlış hamleyle tehlikeli bölgeye giriş yapmış olabilirlerdi. Belki de bir *Küçük Denizkızı* göndermesi daha yapsa...

“Piper.”

“Efendim?”

“Başka ne için endişeleniyorsun?”

Piper, tüm gerçekler iç çekişinin ardından boğazına ka-

dar yükselse de çok kaygılı değilmiş gibi davranmaya çalıştı. Halbuki içinde fırtınalar kopuyordu. Hissettiği endişeyi patlamış mısırın merkezindeki çekirdeğe benzetmeye başlamıştı. “Ben... şey... Ben endişe etmek için yaratılmamışım, Brendan. Ya da bir evi çekip çevirmek için. Omuzlarıma bir hırka sarıp elimde anı değerindeki bir madalyonla rıhtımda endişeyle volta atmak bana göre değil. Böyle biri olabilir miyim? Hayır. *Biliyorsun*, ben ilgi görmeyi severim. Hem...”

Brendan onu kollarının arasında tutmaya devam ederken sessiz kaldı.

Onun susması kötü oldu çünkü Piper’a aklına gelen her türlü saçma şeyi söylemesi için meydan kalmıştı.

“Varsayalım ki yılda bir defa yengeç yakalamak için denize açıldın. Buna tamam diyelim. Ama her zaman aynı endişeyi yaşamak? Her gece bir daha geri dönmeyebileceğini düşünerek yatağa girmek? Hayır. Hayır, ben bunun için...” Gözlerini sımsıkı yumdu. “Bunun için yeterince güçlü değilim.”

“Sen güçlüsün. Çok çaba gerektirdiğini biliyorum ama sen güçlü birisin.”

“Hayır. Değilim. Bunu her kadın yapamaz. O...” Piper kendi kendine gözlerini devirdi. Başka bir kadının konusunu açarken niye bir zavallı gibi davranıyordu ki? Ama kelimeler akmaya başlar başlamaz sanki göğsüne yerleştirilmiş bir tuğla kaldırılıyormuş gibi hissetmeye başladı. “Eski karın bir balıkçı eşiydi. Burada doğduğu için onun normali buydu. Benim de aynı şekilde davranmamı bekleyemezsin. Ben...” Seni hayal kırıklığına uğrattırım. *Kendimi hayal kırıklığına uğrattırım. Ve Henry’yi hayal kırıklığına uğrattırım.* “Bir ay-

dan daha kısa bir süre önce hiçbir sorumluluğum yoktu. Endişe ne demek bilmezdim. Ama şimdi, şimdi... Bu çok büyük bir şey. Gerçekten büyük. Çok ama çok değer verdiğim bir adam, evrendeki en tehlikeli işe sahip. Ve benim bir *işim bile yok*. Burada yaşamıyorum. Kalıcı olarak yani. Bence, biz birbirimize uygun *değiliz*, Brendan. Bu iş yürümeyecek. Artık bırak da...”

“Neyi bırakayım, Piper? Günün her saatinde seni düşünmeyi mi? Seni göğsüm patlayacak kadar özlemeyi mi? Senin için aç hissetmeyi mi? Bu hislerin hiçbirini yok sayamam ki. Zaten istemiyorum da.” Piper, Brendan onu kendine çevirdiğinde adamın yüzündeki açık kaygıyı görebildi. Kaygı partisine hoş geldin, ahbap. “Tamam, en baştan başlayalım. Önce evliliğim hakkında konuşalım. Onun ölümüyle ilgili değil de evliliğimizin nasıl olduğuyla ilgili.”

Piper bir nefes aldı. “Bunu istiyor muyum emin değilim.”

“Bana güvenebilir misin hayatım? Sadece kendimi açıklamaya, sana ulaşmaya çalışıyorum.” Onun kafa sallamasını bekledikten sonra bacaklarını genişçe açıp kollarını göğsünde kavuşturarak hikâye anlatma pozisyonu aldı. “Desiree’yi doğduğumdan beri tanıyordum ama öyle yakından tanışıyor değildik. Okulda benden bir sınıf üstteydi. Sessiz bir kızdı. Onu, Mick için çalışmaya başladıktan sonra tanıdım. O sıralarda annemle babam kasaba dışına taşındılar ve Mick beni kanatlarının altına alıp bir nevi... Rehberim oldu. Bana âşık olduğum bu işi, balıkçılığı nasıl en iyi şekilde yapabileceğimi gösterdi. Ve zaman içinde Desiree de ailem gibi oldu. Ona karşı hiç...” Sesini alçalttı. “Sana karşı hissettiğim çekimi

onun için hiç hissetmedim. Sadece seksten bahsetmiyorum. Onunla arkadaş gibiydik. O da ben de Mick'in beklentilerini karşılamak için çabalıyorduk. *Della Ray*'in sorumluluğunu aldıktan sonra ben de ekstra çabaladım. Bir süre sonra Mick bizim birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüş olmalı. Bu yüzden ben de kızına çıkma teklif ettim ve... Sanırım ikimiz de Mick'i mutlu etmek istedik. Ortak noktamız buydu. Doğru gelmese de yapılması gerekenleri yaptık. O öldükten sonra ben ne yüzüğümü çıkardım ne de yeminlerimi unuttum. Mick'in iyileşmesi için gereken katkıyı yapmak istedim. Sonra sen geldin, Piper. Ama o yeminleri başka biri için etmek *her zaman* yanlış hissettirmişti... Desiree güçlü müydü? Mick'le birlikte denize her açılmamızda arkamızdan gönül rahatlığıyla el sallayabiliyor muydu? Evet. Öyleydi. Ama o noktaya ulaşmak için yılları olmuştu. Sen daha bir aydır buradasın. Hatta birbirimizi görmek bile istemiyormuş gibi davrandığımız zamanları saymazsak bir aydan daha kısa süredir benimlesin. Bu yüzden, yaptığın karşılaştırma hiç adil değil. Kendine haksızlık ediyorsun."

Brendan'ın bunlara gönülden inandığı belliydi. Tepesinde güçlü kuvvetli bir kaptanın tüm ikna ediciliğiyle dikilirken Piper'ın da ona inanmaması zordu. Genç adam o anda gözüne devasa görünüyordu. Varlığı o kadar yoğundu ki nefes almayı bile unutmasına neden olmuştu. Eski karısıyla tutku dolu bir evlilik yaşamadığını öğrenmek Piper'ı mutlu etmiş miydi? Hayır. Bu adam tüm mutlulukları hak ediyordu. Desiree de öyle. Fakat Brendan'ın hayatının o kısmı artık gölgeler arasında kalmıştı ve tüm gizemin ortadan kalkması

Piper'in biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Henüz bitirmedim."

"Vay canına. Bir başladın mı durmak bilmiyorsun."

Brendan ona yaklaşıp dirseklerini kavradı. "Dün gece beni rahatsız eden birkaç şey söyledin. Şimdi o konulara geçeceğiz." Eğilip alnına, burnuna ve dudaklarına birer öpücük kondurdu. "Bana bir daha asla senin gibi binlercesi olduğunu söyleme çünkü bu hayatımda duyduğum en saçma şey. Umarım bir gün sana bunu diyen kişiyle karşılaşırım. Karakter sahibi olmayan ve sorumluluk nedir bilmeyen biri, ölü bir adamın mirasını canlandırmak için canla başla çalışmazdı." Şakağını sertçe öptü. "Dün akşam barda seni izledim. İnsanlarla hemen kaynaşıp arkadaş oldun. Onlara önem verdiğini gösterdin. Ayrıca hastaneye gelmen benim için ne kadar değerliydi biliyor musun?" Bir an duraksadı. "Sen son derece azimli, karakterli birisin ve kocaman bir kalbin var. Henüz yürüyeceğin yolu bulamamış olabilirsin ama ben de senden farklı değilim ki... Ben ve aptal rutinlerim mesela. Sen çıkagelip rutinlerimi bozmama neden olana dek hayatı çözdüğümü, her şeyin mükemmel gittiğini sanıyordum. Ama şimdi seninle rutinlerimi bozmaya devam etmek istiyorum."

O konuşurken Piper kollarının arasında pişmiş spagettiye dönmüştü. Burnunun ucunun kızardığını fark edebiliyordu ve gözlerinin yaşarmaması için tepeye bakıp göz kapaklarını kırptırıp duruyordu. İçi sıcaklık ve aidiyet hissiyle dolar-ken ayak parmaklarını babetlerinin içinde kıvırdı. "Bunları sindirmek biraz uzun sürecek," diye fısıldadı.

“Anlıyorum...”

“Yani artık sevgiliyiz. Sanırım istediğini elde ettin.”

Piper saçlarının tepeden vuran hızlı bir nefesle havalandığını hissetti. Genç adamın iri kolları, onu geniş vücuduna bastırmıştı. “Kahretsin, kesinlikle elde ettim.” Bir saniye geçti. “Los Angeles’a geri dönmen konusuna gelirsek...”

“O konuyu erteleseک olur mu?” Burnunu onun tişörtünün yakasına bastırıp kokusunu içine çekti. “Bir süreliğine.”

Genç adam iç geçirdi ama başını salladı. “Olur. Bir süreliğine.”

Birkaç dakika boyunca öylece durdular. Tekne dalgaların üzerinde yükselip alçalırken, güneş ışınları sırtına vururken ve genç adamın kolları onu sararken Piper kendini fazlasıyla güvende hissediyordu.

Brendan ona düşünecek çok şey vermişti. Belki de artık kendini sorgulama vakti gelmişti. Ya da daha da önemlisi, kendine bakış şeklini sorgulamalıydı.

Neyse ki Brendan’la geçirdiği zamanları en iyi şekilde değerlendirme konusuna kafasını fazla yorması gerekmiyordu. Adamın çenesine bir öpücük kondurup geri çekildi ve parmaklarını onunkilere geçirip karşısındaki gözlerin üzerinde dolaşmasının tadını çıkardı. “Eee, teknenin geri kalanını gezmeyecek miyiz?”

“Gezeceğiz.” Genç adam boğazını temizleyip onu kaptan köşküne doğru çekti. “Gel bakalım.”

Piper yürürken onun sırtının hareketlerini izliyor, birazdan çok yoğun bir seks seansı yaşayacaklarının farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Genç adam bu sabah onun zihniyle kalbini meşgul eden endişeleri ve sıkıntıları yok etme planıyla uyanmış... ve başarılı olmuştu. Yolunda hiçbir şey duramıyordu resmen. Sorunlarının kaynağına inebilmek için seksten bile uzak durmayı başarmıştı ve bu hem takdire şayan hem de aşırı seksi bir davranıştı.

Kaptan Brendan Taggart bir erkekti. Gerçek bir erkek. Birlikte olduğu ilk gerçek erkek.

Piper artık onunla kalmanın hem Los Angeles'tan hem de alışkın olduğu hayattan kopmak olacağını itiraf edebiliyordu. Ama Brendan'ın uğraşlarının henüz çözemediği bir sorun daha vardı: Westport'ta kalırsa Piper Bellinger kim olacaktı?

Gerçi bu sorunu düşünmek için daha zaman vardı.

Şu anda odaklanması gereken konu tamamen başkaydı. Seks.

Brendan ilk olarak makine dairesini gösterdi. O, baş ve kık pervanelerinin ne olduğunu açıklarken Piper kibarca başını sallayıp kıkırdamamak için kendini tuttu. Sonra üst kat- taki mürettebat odasını, seyir halindeyken yemek yedikleri mutfığı ve en sonunda da yattıkları kamarayı gezdiler. "Vay canına," diye mırıldandı Piper, duvarların dibindeki dar yatakları incelerken. "Yataklar birbirine ne kadar yakın." Toplamda dokuz yatak vardı ve çoğunluğu, onun Hannah'yla paylaştığı ranzaya benziyordu. Ama bunlar duvara monte edilmişti. Çoğunun yanlarında fotoğraflar asılıydı. Çocuklar, kadınlar, ellerinde dev balıklar tutarken gülümseyen adamlar. Yataklardan birinin duvarındaki uygunsuz takvim alaycı bir şekilde gülmesine neden oldu.

“Kusura bakma,” diye homurdandı Brendan, ensesini ovuşturarak. “Benim değil...”

Piper gözlerini devirdi. “Hadi canım?” Parmağını dudaklarına hafifçe vurarak küçük odayı taradı ve –böyle dar bir yerde olabildiği kadar– diğerlerinden uzağa yerleştirilmiş bir yatağa gitti. Ayrıca bu, ranza olmayan tek yataktı. “Senininki bu, değil mi? Duvarında hiç fotoğraf yok.”

Kaptan onaylarcasına homurdandı.

“Buraya... Asmak için benim bir...”

“Evet.”

“Ah.” Piper kızarıyor muydu? “Pekâlâ. Bir şeyler ayarlayabiliriz.”

“Teşekkürler.”

Piper yavaş adımlarla yeni erkek arkadaşının yanına gidip gözlerindeki niyeti görmesine izin verdi ve meme uçlarını onun göğsüne dokundurdu. Genç adamın yeşil gözleri koyulaşırken güçlü boynundaki bir kas seğirdi. “Teknede hiç yalnız kalabiliyor musun?”

“Yalnız kalmak istersem kalıyorum,” dedi Brendan çatalanan sesiyle. “Son zamanlarda daha sık ister oldum.”

Denizdeyken onu düşünerek mastürbasyon yaptığını üstü kapalı da olsa itiraf etmişti işte. Piper’in bacaklarının arası kadınsı bir tatminle ıslandı. “O zaman sana özel fotoğraflara ne dersin?” Memelerini ovuşturarak onun nefesini kesti. “İster misin?”

Brendan’ın göz kapakları yarı yarıya kapandı. “Tanrım, evet.”

Piper dudağını ısırıp geriledi. “Telefonunu çıkar.”

Gözlerini ondan bir saniye bile ayırmayan Brendan arka cebindeki ceptelefonunu çıkarıp kamerayı açtı ve hazır olduğunu göstermek için başını salladı.

İlgi odağı olmak her zaman Piper'in hoşuna gitmişti; ancak bu adamın tüm dikkatini üzerinde hissetmek daha önce hiç deneyimlemediği bir heyecandı. Çünkü artık işin içinde kalbi de vardı.

Hem de yoğun bir şekilde.

Göğüs kafesine sabırsızca çarpan kalbinin sesi kulaklarında yankılanırken üstündeki ceketini çıkarıp Brendan'ın yatağının köşesine astı. Tekne ayaklarının altında inleyip iç çekerken avuçlarını göbeğinden yukarı doğru kaydırıp göğüslerini sıktı, sonra tekrar aşağı indirip tişörtünü eteğinden tutarak üstünden çıkardı. Şimdi sadece kırmızı kot eteği ve ayakkabılarıyla kalmıştı. Ellerini kafasının arkasına götürüp kalçasının bir tarafını öne çıkardı ve alt dudaklarını dişlerinin arasına alıp bir şapırtı sesiyle serbest bıraktı.

Brendan acı çeker gibi gülererek kafasını salladı. "Siktir."

"O kısma sonra geleceğiz."

Telefonunu kaldırıp otomatik çekime ayarlarken genç adamın burun delikleri genişlemişti.

Klik.

Yeni poz için eteğinin düğmesini açan Piper fermuarını indirirken arkasını döndü ve omzunun üstünden flörtöz bir bakış atarak kırmızı kumaşı yere bıraktı. Ne gülünçtü ki Hannah çantasına ne külot ne de sutyen koymuştu. Ama Brendan'ın çıplak vücuduna bakışları buna değdiğini gösteriyordu. Piper, onun öne doğru istemsizce bir adım atması-

nı ve göğsü hızla inip kalkarken fotoğraf çekmesini izlerken kardeşini kesinlikle affetmişti.

Klik. Klik. Klik.

Bir elini duvara dayayarak hafifçe öne doğru eğildi, sırtını gerdi ve poposunu yukarı doğru kaldırdı. *KLİK*. Ve bu pozunu son oldu.

Brendan telefonu bırakıp tek adımda onun yanında bitti.

Dizlerini kırarak onu kucaklayıp yatağının üstüne attı ve hâlâ giyinik olan bedenini onunkine bastırıp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Onun giysilerinin çıplak tenine değmesi Piper'in kanının alevlenmesine neden olmuştu. Birinin böyle şehvet ve arzu hissetmesini sağlamak gerçekten muhteşemdi.

"Bu yatak, sana yapacaklarımdan sağ çıkacak kadar dayanıklı değil," diye hırladı Brendan. Sonra dudaklarını tekrar esir alıp tamamen erkeksi bir cinsel çaresizlikle onu öpmeye devam etti. Bu çaresizliğin kaynağı Piper'dı ve genç adamın bunun intikamını alacağı aşikârdı.

Al. İsteddiğin kadar intikam al.

Brendan ağzını onunkinden ayırmadan elini aralarına sokup fermuarını indirdi. Bu telaşlı hareketleri Piper'ı aşırı heyecanlandırıyor, bacaklarının arasının kayganlaşmasına neden oluyordu. "Acele et," diye yakardı, onun dudaklarını ısırarak. "Çabuk ol."

"Lanet olsun, Piper. Senin yüzünden hayatımda hiç olmadığım kadar sertim." Dilleri heyecan ve çaresizlikle birbirine dolanırken ikisi aynı anda *boxer* şortunun belini indirmeye çalıştıklarında elleri birbirine dolandı. Sonunda aleti serbest kalan genç adam yüzünü buruşturup keskin bir nefes aldı

ve avcunu sertliğine doladı. “Ne kadar ıslak olduğunu söyle bana. İçine girmemi istediğini söyle.”

“Çok, çok ıslandım,” diye inledi Piper, kalçasını kaldırıp dizlerinin iç kısımlarını onun hızla inip kalkan kaburgalarına sürterek. “Hazırım. Sana ihtiyacım var. Olabildiğince sert gir içime.”

Brendan'ın aletinin dolgun, sert ucu girişinde oyalanırken Piper kendini hazırladı ve bir elini onun omzuna götürüp diğeriyle ahşap yatak başına tutundu. Yine de o ilk hamlenin vahşiliğine yeterince hazırlanamamıştı. Brendan boğuk bir sesle kükreyip kalçalarını öne doğru itti ve Piper'ı dar yatakta yukarı doğru kaydırды. Sertliğiyle içindeki tüm boşluğu doldurduktan sonra buna alışmasına izin vermeden, altlarındaki yatağı gürültüyle gıcırdatacak kadar hareketli bir şekilde içine girip çıkmaya başladı.

Piper'in, adamın omuzlarındaki dudakları aralanmış halde kalmış, gözleri zevkten yaşarmıştı. Onun sertliğinin kendi kayganlığının arasında oranın sahibiymiş gibi hareket etmesi, nasırlı ellerinin dizlerini bastırarak bacaklarını daha da ayırması muhteşem hissettiriyordu. Bu esaslı adamın, karşısında neredeyse diz çökecek duruma gelmesi de ayrı bir zevkti. Tanrı yardımcısı olsun, Piper buna bayılıyordu. Ayrıca biliyordu ki Brendan meydan okumaları seviyordu. Piper'ın meydan okumalarına da özellikle bayıldığını belli ediyordu. Mükemmeldi, her şey çok mükemmeldi.

“Haykır, bebeğim,” dedi genç adam soluk soluğa, açık ağzını kulağına sürterek. “Aletim için inle. Burada bizi kimse duyamaz.”

Piper'in içinde bir kapak açıldı sanki. Çekingenliklerin-

den geriye kalan ne varsa dışarıya çıktı ve minicik bacaklarıyla koşturarak kaçıp gitti. Adını söylemeye çalıştığı ilk seferde boğulacak gibi oldu; çünkü üstünde hareket eden devasa vücudun baskısı aşırı fazlaydı. Üstelik kendi çırılçıplakken o hâlâ giyinikti ve... Bu neden bu kadar seksi geliyordu?

“Brendan,” diye soludu. Sonra sesini yükseltti. “Brendan. Çok iyisin. Bu *çok iyi*.”

“Bundan sonra bu yatağa her yattığımda otuz bir çekmem gerekecek.” Genç kaptan onun çenesini kavrayıp çok hafifçe bastırdı ve gözlerinin içine öyle bir baktı ki Piper bacaklarının arasının tamamen sıvıyla kaplandığını hissetti. “Bu çok hoşuna gidiyor, değil mi? Beni deli etmeye bayılıyorsun.”

Piper dudağını ısırıp başını salladı. “Erkek arkadaşım olmak istediğinden hâlâ emin misin?”

“Evet,” diye hırladı Brendan, içine sertçe girerken. İyice derinlerine dalıp orada bekledi ve çarpılmış yüzünü boynuna gömdü. “Ama bana şu anda o şekilde seslenme yoksa kendimi daha fazla tutamayıp boşalacağım.”

İsa aşkına. Bu itiraf, göbeğinin alt kısımlarındaki bir yerlerin dalga dalga kasılmasına neden olunca Piper boğuk bir şekilde inledi ve ellerini Brendan’ın kotundan içeri, kalçasına doğru kaydırıp tırnaklarını etine geçirdi. Teninde kırmızı yollar çizdiğinden emindi. “Aman Tanrım! Ş-şimdi. Şimdi.”

Brendan sıktağı dişlerinin arasından, “*Siktir*,” diyerek hızını artırdı. Islak çarpma sesleri küçük odada yankılanıyordu. “*Siktir*. Daha fazla duramayacağım.” Piper’ın bacaklarının arasındaki kaslar onu sıkarken genç adam inleyip itişlerini daha da sertleştirdi. Yatak şiddetle sarsılıyordu. “Bu seni kızıştırdı mı bebeğim? Senin erkeğin olduğumu duymanın

beni böyle tahrik etmesi hoşuna mı gitti? Erkek arkadaşının boşalmasını mı istiyorsun? Söyle hadi. Sesli söyle.”

Tırnaklarını onun sert kalçasına iyice bastıran Piper, “Erkek arkadaşım beni öyle mükemmel beceriyor ki bundan sonra ne zaman isterse içime boşalmasına izin vereceğim,” diye fısıldadı. Sersemlemiş halde olsa da ona çarpık bir gülümseme attı ve ortaparmağını kışının arasında kaydırıp deliğinin içine soktu. “O bu ödülü hak ediyor.”

Bu son kelimeleri mırıldanarak söylerken zaten orgazma ulaşmanın eşiklerindeydi ama Brendan’ın tepkisi tarif edilemez bir zevkin doruklarına yaklaşmasına neden oldu. Onun şok olmuş halde bir küfür savurarak kalçasını gözü dönmüş bir şekilde itmesini, boynundaki tendonların çatlayacakmış gibi görünmesini izlerken gözlerinin önünde opak bulutlar toplandı. “Tanrım, dayanamayacağım. Dayanamayacağım. Sen de benimle boşal, Piper,” dedi Brendan çatlak bir sesle. Elini aralarına daldırıp başparmağıyla klitorisini okşadı. “Kız arkadaşımı tatmin etmek benim görevim.”

Onun bu sözleriyle birlikte Piper’ın bacaklarının arasında bir patlama yaşandı. Dizleri otomatik bir şekilde kalkıp gövdesine sarıldı ve sırtı gerilirken dudaklarından bir çığlık yükseldi. Titriyor, avuçlarını onun omuzlarına vuruyor, şakaklarına doğru akan gözyaşlarını hissediyordu. Hiç bitmeyecek gibiydi. Zonklama şeklindeki sıcak zevk dalgaları sona ermeyecekti. Özellikle de Brendan onun derinlerine, daha da derinlerine girmeye devam ederken. Sonra durup şiddetle sarsılmaya başladı, kalçasının hareketleri artık düzenli değildi ama inlemelerinin sesi genç kadının hâlâ havada asılı olan çığlığıyla yarışacak kadar yüksekti. Piper zevk kuyusu-

nun dibine dalıp en son damlaları da içine çekme isteğiyle altında kıvrandı. Ancak dudaklarının tekrar buluşmasıyla kendine gelip o kuyunun fiziksel bir varlık olmadığını idrak edebildi. Sakinleşmek için aralarındaki duygusal bağı hissetmeye ihtiyacı vardı. Ona, kalbine, Brendan'lığına ihtiyaç duyuyordu. Öpüşmeye başladıklarında kalbi mutlulukla iç geçirerek göğsünde yuvarlandı. Uzuvarlarına çöken uyuşukluk kendini pelte gibi hissetmesine neden oldu.

"Şşş, hayatım." Brendan sert bir şekilde nefes aldı. Yanaklarını okşayan parmakları titriyordu. "Seni tutuyorum. Güvendesin."

Piper gözlerini kaçırmadı. "Biliyorum."

Karşısındaki gümüşü yeşil gözlerde memnuniyet belirdi. "Güzel."

Bir an sonra, Brendan onun üstünden kalkıp banyoya gitti. Geri döndüğünde fermuarını çekmişti ve elinde birkaç kâğıt havlu vardı. Uyluklarının iç kısımlarını silip hassas yerlerine öpücükler kondurdu. Sonra yanına yattı. İkisi de yan döndüler ve genç adam onu göğsüne çekip kolunu sahiplenici bir şekilde beline sardı.

Piper hissettiği uyuşukluğun etkisiyle uykuya dalmak üzereyken Brendan kulağına mırıldandı: "Şu parmak olayını konuşmayacak mıyız?"

Güneşin altında sakince alçalıp yükselen tekne kahkahalarıyla cınladı. Karadan kilometrelerce uzaktayken yakın bir gelecekte zor kararlar vermeleri gerekeceğini unutmak çok kolaydı.

Ne yazık ki o kararlar verilecekti.

Er ya da geç.

Bölüm Yirmi İki

*T*rays Limanı'na döndüklerinde akşam olmuştu. Brendan daha erken dönmeyi planlamıştı ama Piper göğsünde uyuyakalmıştı ve o anda bir buldozer gelse bile

Brendan'ı yerinden hareket ettiremezdi.

Genç kadın bir kez daha planlarını değiştirmesini sağlamış, rutinlerinin üzerine kırmızı kalemle çizgi çekmişti işte.

Kamyonetini İsimsiz'in önüne çekip yanındaki Piper'a bakarken teknede yaptıkları konuşmayı düşündü. Daha önce konuşmadıkları birçok konuyu dillendirip netliğe kavuşturmuşlardı. Brendan'ın evliliğini, mesleğinin Piper'ı korkutmasını ve en önemlisi onun kendisini nasıl gördüğünü konuşmuşlardı. Diğer her şey açıklığa kavuştuktan sonra konu onun Westport'ta kalmasına gelmişti. Acaba burada kalmayı düşünmesi için ne gerekiyordu?

Brendan ondan çok fazla fedakârlık istiyordu. Genç kadın evini, arkadaşlarını ve bildiği her şeyi bırakmak zorunda kalacaktı.

Sonunda Hannah da Los Angeles'a dönünce kardeşinden bile ayrılması gerekecekti.

Brendan'ın kendi kendine oluşturduğu kalıplardan ve rutinlerden kurtulması, Piper'dan istediği şeyin yanına bile yaklaşılamazdı Karşılığında neyi –kimi– kazanacağıyla karşılaştırıldığında kendi değişimleri bir hiçti.

Ve bu onu rahatsız ediyordu. Hem de çok.

Kendini bencil bir pislik gibi hissetmesine neden oluyordu.

“Hey.” Piper sürücü koltuğuna doğru uzanıp onun omzunu öptü. “Bu korku verici kaş çatış da neyin nesi?”

Dürüst olup olmama konusunda karar vermeye çalışan Brendan başını iki yana salladı. Teknede birbirlerine karşı dürüst davranmaları aralarındaki en önemli engelleri ortadan kaldırmış, gelecekte yaşanabilecek sorunların aşılmaz olmayabileceğini düşündürmüştü. Problemlerin üstesinden gelebilirlerdi. Ama ona ikisinin arasındaki dengesizlikleri hatırlatmaya cesaret edemiyordu. Bu konuyu düşünmesini veya irdelemesini istemiyordu. Henüz kendi bir çözüm bulamamışken ona söylemek içinden gelmiyordu.

Lanet olsun. Bir çözüm *var* mıydı ki?

“Bu gece yatağında olmayacağın gerçeği aklıma geldi de,” dedi, yalan söylemek zorunda kalmadığına sevinerek. Yani tam olarak yalan sayılmazdı. “Seni yanımda istiyorum.”

“Ben de.” Teknede yaptıklarından sonra Piper hâlâ kızarıp gözlerini kaçırıyordu. Kahretsin. Brendan bu kadını oluşturan tüm küçük bileşenleri deşifre ederek yıllarını geçirmek istiyordu. “Ama bu Hannah'ya haksızlık olur. Kız benim yüzümden Westport'ta. Onu yalnız bırakmaya devam edemem.”

“Biliyorum,” diye homurdandı Brendan.

“Sana mesaj atarım. Hem unutma, telefonunda yepyeni çıplak fotoğraflar da var artık.”

“Piper, onları ölsem de unutmam.”

Genç kadın memnuniyetle omuzlarını salladı. “Pekâlâ. Tamam. Sanırım şu an dramatik bir tavırla öpüşüp birbirimizi bir yıl görmeyecekmiş gibi davranmamız gereken an.”

Brendan iç geçirdi. “Adamlarımın rıhtımda eşlerinden veya kız arkadaşlarından bir türlü kopamamalarının saçmalık olduğunu düşünür, bizi geciktirmelerine sinirlenirdim.” Güzel kız arkadaşını süzdü. “Şimdi ben de bir dahaki sefere seni omzuma atıp tekneye götürmeye çalışabilirim.”

“Hadi canım?” Piper oturduğu yerde dikleştirdi. “Bunu yapar mısın?”

“Asla. Ya fırtına çıkarsa? Ya da yaralanırsan?” Neden aniden terlemeye başlamıştı? Nabızı olması gerektiği gibi düzenli değildi. Dörtmala koşan bir at gibiydi. “Aklımı çıkarırım, Piper.”

“Hannah duysa buna çifte standart der.”

“İstediyini diyebilir,” dedi Brendan sert bir şekilde. “Bugünkü gibi kısa bir yolculuk olmadığı ve *ben* yanında bulunmadığım sürece karada kalacaksın. Lütfen.”

Piper gülümsemesini tutmaya çalışıyordu. “Peki. Madem lütfen diyorsun, sanırım bütün balıkçı teknelerinden gelen teklifleri geri çevirmek zorunda kalacağım.”

Brendan, onun dalga geçtiğini bilmesine rağmen tatmin olarak homurdandı. “Az önce büyük, dramatik öpücükten bahsediyordun,” diye hatırlattı. Emniyet kemerini çözmek için uzandı ve elini geri çekerken parmak boğumlarını me-

melerine sürttü. Bakışları altında meme uçları sertleşip kalçası koltukta kıpırdandı. Piper uzanıp sakalını kavrayarak onu kendisine çekti ve dudaklarına kondurduğu öpücükle sefil inlemesini kesti. İlk başta yumuşak olsalar da dilleri bir araya gelince kendilerini öpüşmenin derinliğine bıraktılar. Nefesleri titrekleşmişti.

Bir süre sonra isteksizce iç geçirerek ayrıldılar. “Hmmm.” Piper gözlerini kırptırarak ona bakarken koltuğuna geri döndü ve kapısını açtı. “Hoşça kal, kaptan.”

Brendan onun binaya girip gözden kaybolmasını izlerken yüzünü ovuşturdu.

Piper Bellinger’ın ellerinde ölse dahi sonunu mutlu bir adam olarak karşılardı.

Kamyoneti eve doğru sürmeye başladı ama sonra kendini Fox’un evine dönerken buldu. En iyi arkadaşı denize bir taş atımı uzaklıkta bulunan, limana yakın bir apartmanda yaşıyordu. Brendan’ın evinde sabit bir hava varken Fox’un evi bir o kadar değişkendi. Üstünkörü boyanmış duvarlar, sade mobilyalar ve devasa bir televizyon. Bir başka deyişle bekâr erkek evi. Teknedeyken birbirlerini günlerce –bazen haftalarca– gördükleri için Brendan onu sık sık ziyaret etmezdi. Ayrıca Brendan’ın rutinleri vardı ve bunlar, barlara gidip kadınlarla tanışmayı veya Fox’un boş vakitlerinde yaptığı diğer şeyleri içermiyordu.

Fakat Piper çok fazla ödün verirken kendinin neredeyse hiçbir şey yapmıyor olması meselesi canını çok sıkıyordu. Sorunu zihninde tekrar tekrar döndürerek çözemezdi. Bir şeyler kaçırıyor olma ihtimaline karşı endişelerini dile ge-

tirmesi gerekiyordu. Belki de kolay bir çözümü vardı ama henüz göremiyordu. Kahretsin, denemeye değerdi işte. Eve gidip kendi kendini yemekten daha iyi bir seçenektir.

Fox elinde bir şişe birayla kapıyı açtı. Eşofman altı giymişti ve ayakları çıplaktı. Arkadan bir beyzbol maçının sesleri geliyordu. “Kaptan.” Kaşları çatıldı. “Ne oldu? Ters giden bir şey mi var?”

“Hayır. Çekil.” Brendan onun yanından geçerek daireye girdi ve kafasıyla birayı işaret etti. “Ondan bir tane daha var mı?”

“Bir düzine kadar var. Buzdolabından alabilirsin.”

Brendan homurdanıp buzdolabından bir bira aldı ve kapağını açarken beyzbol maçının karşısında Fox’a katıldı. Dikkatini ekranda olup bitenlere vermeye çalışsa da problem çözmeye odaklı beyni buna izin vermedi. Beş dakika kadar zaman geçmişti ki Fox sonunda lafa girdi.

“Ağızındaki baklayı çıkaracak mısın?” dedi elini kaldırarak. “Baklaları ağızda biriktirmek senin doğanda var, biliyorum ama bunu genelde benim koltuğumda yapmazsın.”

“Misafirin falan mı gelecek?”

“Yüce İsa, hayır tabii ki.” Arkadaşı burnundan alaycı bir nefes verdi. “Kasabadan birileriyle çıkmam, biliyorsun.”

“Evet,” dedi Brendan. “Lafı açılmışken... Sen genelde ödeme aldıktan sonra Seattle’a gidersin. Şimdi burada ne yapıyorsun?”

Fox televizyona bakarken omuz silkti. “Bilmem. Bu sefer canım istemedi.”

Brendan onun detaya inmesini bekledi ama yapmayaca-

ğını anlayınca evine yaptığı bu ziyaretin sebebini açıklamayı daha fazla erteleyemeyeceğine karar verdi. “Seattle’da tanıştığın tüm o kadınlardan biriyle... hiç ciddi düşünmedin, değil mi?”

“Herhalde Westport dışından kadınlarla görüşmemin asıl amacını idrak edememişsin.” Bira şişesiyle asker selamı verdi. “Üzgünüm, tatlım. Sadece bir geceliğine buradayım. İster kabul et ister etme.” İçkiyi ağzına götürdü. “Her zaman kabul ederler.”

“Tebrikler.”

“Teşekkürler.” Fox güldü. “Her neyse, şimdi bunu sormanın sebebi...” Yüzü bir anda aydınlandı, ne olduğunu anlamıştı. “Buraya kadınlar hakkında tavsiye istemeye mi geldin?”

Brendan kaşlarını çattı. “Saçmalama.”

“Hayır, durum kesinlikle bu. Seni piç kurusu.” Fox sırtıttı. “Piper hâlâ sorun mu çıkarıyor?”

“Onun sorun olduğunu kim söyledi?” diye bağırdı Brendan.

“Rahatla kaptan. Demek istediğim...” Fox doğru kelimeleri bulmaya çalışırken tavana baktı. “Onu sisteminden atabildin mi?”

Böyle bir şey mümkündü sanki. “Hayır.”

“Onunla yatmadın mı?”

Siktir. Brendan bu konuyu konuşmaktan hoşlanmamıştı. Piper’la arasındakiler şahsi olarak kalmalıydı. “Buna cevap vermiyorum,” diye hırladı.

Fox etkilenmiş görünüyordu. “Demek ki yatmışsın. Eee, problem ne o zaman?”

Brendan ona dik dik baktı. “Problem, tavsiye için sana gelmiş olmam sanırım.”

Arkadaşı elini sallayarak hakareti savuşturdu. “Ne öğrenmek istiyorsan sor gitsin. Aslında bana geldiğin için göğsüm kabardı. Benim bildiğim iki şey vardır: Balık tutmak ve kadınlar. Ve bu iki şeyin pek çok benzer yönü var. Balık tutarken yem kullanırsın, değil mi?” Parmağıyla gülümseyen yüzünü işaret etti. “Kadınlar için yem de bu işte.”

“Tanrım...”

“Bir de kanca vardır. Kadınlarla ilişkindeyse kanca, açılış cümleleridir.”

Brendan’ın midesinde bir delik açıldı sanki. “Benim Piper’a söylediğim ilk cümle evine dönmesiydi.”

“Evet. Bunun işe yaramasına ben de çok şaşırdım doğrusu.” Fox kaşlarının arasını ovuşturdu. “Nerede kalmıştım?”

“Bitirmiştin.”

“Hayır, bitirmedim. Kancaya takıldıktan sonra onu çekmeye başlamalısın.” Öne eğilip kollarını dizlerine dayadı. “Gerçi sen bunları çoktan yapmışsın sanırım. Tabii eğer... Bir dakika, amaç sadece seksti, değil mi?”

“Hiçbir amacım yoktu ki... En azından başlangıçta. Yoksa ona bağırılmaz veya çantasına çirkin deyip evine dönmesini söylemezdim.” Birden midesi bulanınca bira şişesini pat diye sehpaye koyup ayağa kalktı. “Tanrım, bana günde *bir saatini bile* ayırdığı için şanslıyım. Bir de benim için burada kalmasını mı istemeye kalkacağım? Deli miyim ben?”

Fox kısık bir ıslık çaldı. “Vay, son konuşmamızdan beri işler çok ilerlemiş.” Şaşkınlığı telaşlandırıcıydı. “O kızın *bu* kasabada kalmasını mı istiyorsun?”

Brendan sıkışan göğsüne masaj yaptı. “O şekilde konuşma.”
Bir süre sessizlik oldu.

“Bu konu beni aşar, kaptan. Balığın teknede *kalmasını* nasıl sağlayacağın hakkında bir tavsiyem yok. Ben genelde yüzüp gitmelerine izin veririm.”

“Sikeceğim şimdi benzetmelerini.”

“Ama çok iyi benzetme. Sen de farkındasın.”

Brendan tekrar oturup ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. “Eğer Los Angeles’a geri dönmek isterse ona izin vermekten başka çarem yok. İşimi de bana güvenen tayfamı da bırakamayacağıma göre...”

“Zaten Los Angeles’a gitsen orada kafayı yersin. Orası sana göre değil. Sen... *Westport’sun.*”

“Bu da Piper’ın her şeyden vazgeçmek zorunda kalmasına neden olacak.” Sesi zayıftı. “Bunu ondan nasıl isteyebilirim?”

Fox kafasını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Seni kazana-
cak sonuçta.” Omuz silkti. “*O kadar da* kötü bir takas değil.”

“Sağ ol ya,” dedi Brendan kuru bir sesle. Sonra ayıldı. “Eğer mutlu olursa gitmez. Çok mantıklı değil mi? Ama kadınlar nelerden hoşlanır ki? Onları ne mutlu eder?”

Fox kasıklarını işaret etti.

Brendan başını yavaşça sağa sola salladı. “Dangalak herif.”

Yardımcı kaptanı kıkırdadı. “Kadınlar nelerden *hoşlanı*r?” Bu sefer gerçekten soruyu düşünüyor gibiydi. “Bence belirli bir şey yok. Kadından kadına değişir.” Omuz silkip maça geri döndü. “Piper’ın kız kardeşi Hannah’ı düşünelim mesela. Plakları seviyor, değil mi? Onu mutlu etmek isteseydim yarın Seattle’a götürürdüm. Kongre merkezinde vinil plak fuarı var.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“İnternette karşıma çıktı. Bildiğimden değil,” diye açıkladı Fox, biraz hızlı bir şekilde. “Mesele şu ki mutlu etmek istediğin kadının kişiliğini düşünmen gerek. Hepsi çiçek çikolata sevmez.”

“Doğru.”

Fox tam bir şey daha söyleyecekti ki odada bir dizi nota çınlamaya başladı. Telefonunun çaldığını anlamak, Brendan’ın biraz zamanını aldı. Anlayınca da kalçasını kaneleden kaldırıp cihazı arka cebinden çıkardı. “Piper,” dedi, sadece onun sesini duyma düşüncesiyle bile kalbinin nasıl gümbürdemeye başladığını belli etmemeye çalışarak. Hemen açma tuşuna bastı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Bina hâlâ sağlam,” Genç kadının sesi neşeli ve kaygısızdı. Brendan’ın kasabanın öbür ucunda, birlikte bir gelecekleri olması için gereken sihri bulmaya çalıştığından tamamen habersizdi. “Şey, yarın için kamyonetini ödünç istesem çok mu olurum? İnternette, bar için kesinlikle ama kesinlikle ihtiyacımız olan eski ama şık bir avizeyi sadece *kırk dolara* satan harika bir sanatçı kadınla tanıştık. Ama gidip kendimiz almamız gerekiyor. Yer burası ile Seattle arasında bir noktada.”

Arka plandan Hannah’nın, “Yaklaşık bir saatlik yol,” diye bağırın sesi geldi.

“Yaklaşık bir saatlik yol,” diye tekrarladı Piper. “Uber çağırsak ne kadara mal olur diye hesaplamaya çalışıyorduk ama sonra kamyoneti olan seksi bir erkek arkadaşına sahip olduğumu hatırladım.” Duraksadı. “Kamyonetini almam rutinlerinden herhangi birini bozmaz, değil mi?”

Brendan'ın midesi altüst oldu.

Rutinler.

Piper'dan Westport'ta kalmasını istemek, onun sonsuz inancını ve güvenini de istemek olacaktı. Bu onun için büyük bir adımdı. Şimdi alışkanlıklarını değiştirme konusunda ne kadar ilerlediğini ona göstermesi, Los Angeles'a dönme konusunda karar verme anı gelip çattığında bir fark oluşturabilirdi belki. Eğer Los Angeles'a gitmeyerek kaçırdığı şeylerin bir kısmını ona burada verebilirse, atmasını isteyeceği o büyük adıma bir katkı sağlamış olabilirdi.

Evet, Brendan da spontane davranabilirdi.

Onu şaşırtabilir, mutlu edebilirdi. Sevdiği şeyleri ona verebilirdi.

Yapamaz mıydı?

Evet. Yapabilirdi. Hatta yapmayı çok istiyordu.

"Avizenizi satın aldıktan sonra Seattle'a geçmeye ne dersiniz? Geceyi orada geçirip pazartesi günü Westport'a dönebiliriz."

Brendan, Fox'a bakıp bir kaşını kaldırdı. Arkadaşı da etkilenmiş gibi başını salladı.

"Gerçekten mi?" Piper bir kahkaha attı. "Seattle'da ne yapacağız ki?"

Tereddüde yer yok. "Kongre merkezinde plak fuarı varmış. Hannah sevebilir diye düşündüm."

"Plak fuarı mı?" Hannah arka planda cıyaktı. Ardından ahşap zeminde telefona yaklaşan ayak sesleri geldi. "Ah, şey... Seveceğini söyleyebilirim sanırım." Bir saniyelik sessizliğin ardından Piper, "Senin bu fuardan nasıl haberin oldu?" diye sordu.

Genç kadının sorusu dışarıdan da duyulmuş olmalıydı; çünkü Fox kafasını iki yana sallamaya başlamıştı. "Fox bahsetti." Brendan ona ortaparmağını gösterdi. "O da gidecekmiş."

En yakın arkadaşının yüzündeki ihanete uğramışlık ifadesi neredeyse Brendan'ı utandıracaktı. Neredeyse. Ama kız arkadaşıyla daha fazla zaman geçirme şansı onurunun önüne geçmişti. Tanrı biliyordu ki Piper fazlasıyla dikkat dağıtıcı bir kadındı ve Brendan, Hannah'nın yabancı bir şehirde tek başına kalmasını istemezdi. Bunu Piper da istemezdi.

"Yani hep beraber mi gideceğiz?" diye sordu Piper, sesi bu durumu hem komik hem de heyecan verici bulmuş gibi çıkmıştı.

"Evet."

Genç kadın bir kahkaha attı. "Tamam. Çok eğlenceli olacak! Yarın görüşürüz o zaman." Sesini birkaç oktav alçalttı ve tereddütlü bir şekilde ekledi. "Brendan... Seni özledim."

Brendan'ın kalbi gırtlığına tırmandı. "Ben de seni özledim."

Ardından telefonu kapattılar.

Fox parmağını salladı. "Bana borçlanmış durumdasın."

"Evet, haklısın." Brendan kapıya yöneldi. Planlamayla geçecek bir geceye hazırdı. "Borcumu ödemek için sana *Della Ray*'i vermeme ne dersin?" dedi ve kapıyı çekip arkadaşının afallamış yüzüne kapattı.

Bölüm Yirmi Üç

Diper'in midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Bugün erkek arkadaşıyla şehir dışına çıkacaktı. Bu durumun biraz şüpheli olması önemli değildi. Onunla sevgili olmayı, üstüne bir de birlikte seyahat etmeyi kabul ederek Los Angeles'a dönmesi ihtimaliyle zamana yenik düşebilecek bu ilişkiyi daha da derinleştirmesi bile önemli değildi. Bunların hiçbiri hemen bugün ya da yarın gerçekleşmeyecekti sonuçta. Bu yüzden düşünmeyi erteleyecek ve gevşeyip yolculuğun keyfini çıkaracaktı. Sonrasında da Brendan'ı yatakta biraz gevşetecekti.

Diş fırçasını küçük valizine sıkıştırırken aklından geçenlere sıırttı ama Hannah'nın sorgulayıcı bakışıyla gülmesini bastırdı. *Kendini dizginle, azgın kurbağa.*

Aslında son birkaç gündür cinsel yönden bu kadar heyecanlı ve istekli olması neredeyse rahatsız ediciydi. Vajinal orgazmlar günlük hayatını mahvediyordu. Bir konuşmada Brendan'ın adının geçmesi bile bacaklarının arasının zonk-lamasına neden oluyordu.

Özel bölgesini düşününce, "Sanırım uygarlıktayken ağ-

daya gideceğim,” dedi kardeşine. Bir yandan da almayı unuttuğu bir şey olup olmadığını düşünüyordu. “Sen de gelmek ister misin?”

“Olur.” Hannah tıka basa doldurduğu sırt çantasını omzuna astı. “Otel havuzuna falan gideriz belki.”

“Nerede kalacağımızı öğrenir öğrenmez ağda randevusu alacağım.” Piper ellerini çırpı. “Yaşasın kız kıza ağda günü!”

“Çok heyecanlı,” dedi Hannah, kalçasını ranzanın kenarına dayayarak. “Bu arada, Fox’un gelme nedeni bana bakıcılık yapmak değildir, değil mi?”

Piper burnunu kırıştırdı. “Brendan onun gitmeye daha önceden karar verdiğini söyledi.”

“Duydum ama o gün plak mağazasında kırk beşlik ile yetmiş sekizlik arasındaki farkı bile bilmiyordu.” Gözlerini kıstı. “Şüpheli bir şeylerin kokusunu alıyorum.”

“Westport’a hoş geldin. Burada her zaman bir şeylerin kokusu vardır!” Piper ellerini onun omuzlarına koydu. “Sana bakıcılık yapmaya gelmiyor. Yirmi altı yaşında koskoca kızsın. Niye bakıcıya ihtiyacın olsun ki? Brendan ve ben hep yanında olacağız.”

Hannah’nın ağzı açık kaldı. “Piper, bu kadar saf olamazsın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Fox’un gelme sebebinin bakıcılık olup olmadığını sorarken demek istediğim şu: Acaba Fox, Brendan seninle ve tertemiz, cilalanmış pisiciğinle baş başa vakit geçirebilsin diye benim dikkatimi dağıtmaya geliyor olabilir mi?” Şimdi ağzını açma sırası Piper’daydı. “Öyleyse bile bunu umursamıyorum.

Hem de hiç. Kendi insanlarımla arasında olacağım. Çıkamaz
ayın son çarşambasına kadar plaklara bakarak vakit geçire-
bilirim. Ama Fox'un beni oyalamak zorunda hissetmesini
istemiyorum. Bu bütün eğlenceyi mahveder çünkü."

"Seni anlıyorum." Piper kardeşinin omuzlarını sıktı.
"Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki."

"Güzel. Bizi bölüp fethetmeye çalıştıkları hissine kapılır-
sak ayrılacağız, tamam mı? İkimiz de iyi vakit geçirmiyorsak
orada olmanın ne anlamı var ki?"

Hannah başını sallayıp hafifçe gülümsedi. "Anlaştık."

"Mühürledik." Piper dudaklarını yaladı. "Brendan bizi
almaya gelmeden önce sana başka bir şey soracağım." Yavaş
bir nefes alıp verdi. "Yeni ve geliştirilmiş barımızın büyük
açılışını İşçi Bayramı'nda yapmaya ne dersin?"

Kardeşi dudaklarını kıpırdatarak sessizce saydı. "Sekiz
gün sonra! Yani bir hafta!"

Piper kibarca güldü. "Fakat yapılabilir, değil mi?"

"Parti vermek için gönüllü oldun..."

Genç kadın inleyerek ellerini kardeşinin omuzlarından
indirdi. "Nereden bildin?"

"Seni tanıyorum. Parti planlamak senin işin."

"Ama ne yapayım?" Sesini fısıltıya dönüştürdü. "Partiler
çok eğlenceli!"

Hannah gülmemek için dirense de yapamadı. "Piper, he-
nüz Daniel'ı bile davet etmedik." Piper'ı inceledi. "Hâlâ onu
davet etmeyi düşünüyor musun? Yoksa üç ayı tamamlamak
mı istersin?"

“Elbette onu davet etmeyi planlıyorum!” dedi Piper otomatik olarak. Sözcükleri içinde bir yerleri yaksa da onları geri alamazdı.

Hem her zaman cayma hakkı vardı, değil mi? Daniel onun eve erken dönmesine izin verse de Piper teklifi geri çevirip orada kalabilirdi. Üvey babaları hoşgörülü davransa bile hemen kalkıp onunla uçağa binmesi gerekmiyordu. Seçeneklerini açık bırakabilirdi.

Fakat Brendan’la ne kadar çok zaman geçirirse bu ilişkiden ve kasabadan çıkış ihtimalinin o kadar azalacağını da biliyordu. Henüz Westport’ta kalma kararını vermeye hazır bile *değildi*. Nasıl olabilirdi ki? Blow the Man Down’da yeni arkadaşlar edinmiş, Red Buoy’daki kızlarla, hırdavatçının sahipleriyle, tüm gün limanda vakit geçiren kasabalılarla veya Abe ve Opal gibi insanlarla bağlantı kurmaya başlamış olabilirdi. Onlarla sohbet etmeyi seviyorsa ne olmuştu yani? Şu anda geldiği zamanki kadar yabancı hissetmiyorsa ne olmuştu? Bu, sonsuza dek böyle sürecekti değil mi herhalde.

Della Ray’de uyuklarken Brendan’ın saçlarını okşamasını düşündü. Suyun tekneyi hafifçe sallamasını... Genç kaptanın düzenli nefes verişlerinin seslerini... Sonraki sözlerini söylemek için kendini zorlaması gerekti.

“Hemen Daniel’ı arayıp davet edeceğim.”

Sadece güvende olmak için.

Hannah tek kaşını kaldırdı. “Cidden mi?”

“Aynen.” Piper karnında oluşan tuhaf önseziyi görmezden gelerek üvey babasını aradı. “Merhaba Daniel!”

“Piper.” Adamın sesi gergin geliyordu. “Her şey yolunda mı?”

Piper kıkırdayarak göğsündeki soğukluğu gidermeye çalıştı. "Neden herkes aramalarım bu şekilde cevap veriyor? Ben o kadar büyük bir felaket miyim?"

"Hayır." Yalancı. "Sadece... Bir süredir aramadın da... Şimdiye kadar arar, Los Angeles'a dönmek için yalvarırsın diye düşünüyordum."

Eh. Vajinal orgazmın en muhteşemini deneyimlemesini sağlayan ve ona nefes almayı bile unutturan iriyarı bir tekne kaptanına rastlayacağını kim bilebilirdi?

"Eee... Şey," Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp Hannah'ya teminat verir gibi gülümsedi. "Aslında biraz yoğun-duk. Seni de bu konuyla ilgili aradım. Hannah ve ben, bara estetik operasyon yapmaya karar verdik."

Sessizlik. "Öyle mi?"

Daniel etkilenmiş miydi? Yoksa sadece şüpheli miydi tam anlaşılmıyordu. "Öyle. Büyük açılışı da İşçi Bayramı'nda yapacağız. Acaba... Sen de gelebilir misin? Lütfen?"

Biraz zaman geçti. Ardından üvey babası içini çekti. "Piper, bu yeni proje tüm zamanımı alıyor. Çok yoğunum."

Piper'ın hissettiği rahatlama mıydı? Eğer öyleyse bu çok sinir bozucuydu. "Ah. Peki..."

"İşçi Bayramı mı demiştin?" Daniel'in bilgisayarında birkaç tuşa bastığı duyuldu. Muhtemelen takvimini açıyordu. "İtiraf etmeliyim ki şu estetik operasyon dediğin şeyi biraz merak ettim." Sesi biraz kuru geliyordu ama Piper gücenmemeye çalıştı. Lise son sınıftayken patlıcandan yaptığı nargile sayılmazsa ona el becerilerinden şüphelenmesini gerektirecek bir sebep vermemiştir. "Sanırım programımda yer açabilirim. Orası Seattle'a ne kadar uzak?"

Piper'ın midesine bir ağırlık çöktü. Üvey babası geliyordu. Kendini gülümsemeye zorladı. Bu iyi bir şeydi. Onun da Hannah'nın da ihtiyacı olan şeydi.

Hem her ihtimale karşı seçeneklerini açık tutmaya karar vermemiş miydi?

"Aşağı yukarı iki saat. Senin için Westport yakınlarında bir otel bulurum."

Daniel burnundan alaycı bir nefes verdi. "Hayır, teşekkürler. Asistanımdan bana Seattle'da bir yer ayarlamasını isterim." İçini çekti. "Pekâlâ, takvime yazdım. Yakında görüşeceğiz, kızlar."

Piper, "Harika!" dedi, sonra gülümsemesi soldu. "Annem ne yapacak?"

Üvey babası bir şey diyecek gibi oldu ama duraksadı. Fikir değiştirmiş olmalıydı. "O Westport'a dönmek istemiyor. Ben ikimizi de temsil ederim. Olur mu?" Tekrar klavye sesleri geldi. "Artık kapatmam lazım. Seninle konuşmak güzeldi. Hannah'ya benim için sarıl."

"Tamamdır. Görüşürüz Daniel." Piper telefonu kapatıp yüzüne bir iyimserlik ifadesi yerleştirdi ve karnında yanan ateşi görmezden geldi. Tanrı aşkına, neden bu kadar suçlu hissediyordu? Başından beri planları, cezayı kısa kesmeye ikna etmek için üvey babasını Westport'a getirmek değil miydi? "Kabul etti!"

Hannah yavaşça başını salladı. "Peki."

"Peki! Ve sana sarılmamı söyledi." Piper kardeşini göğsüne bastırarak çılgınca salladı. "Hadi." Çantasını aldı. "Gidelim mi artık?"

Kızlar dışarı çıktıklarında Brendan ve Fox sanki tartışıyorlarmış gibi kaşlarını çatmış halde, çalışmakta olan kamyonete yaslanmışlardı. Piper'ı görünce Brendan'ın yüzü aydınlandı ve gözlerinde alevler parladı. "Günaydın Piper," diye kısık sesle selam verdi.

"Günaydın Brendan."

Piper, Fox'un sanki biraz... Gerginleşmiş gibi görüldüğünü fark etti. Bu Hannah'yı görünce mi olmuştu? Bir an sonra bedenini kamyonetten ayırıp öne adım attı ve Hannah'nın çantasını almak için uzandı.

"Günaydın," dedi. "Çantayı bana ver."

"Yok, sağ ol," dedi Hannah, onun yanından hızla geçip sırt çantasını kamyonetin açık penceresinden içeri atarak. "Bende kalsın."

Piper güldü. "Kardeşim kulaklıklarından ayrılamaz." Brendan'ın çantasını almasına izin verdi ve onu öpmek için ekose desenli gömleğinin yakasından tutarak aşağı çekti. Genç adam hevesle yaklaşıp sabah kahvesinin aromasını taşıyan dudaklarını onunkilere bastırdı. Bunu yaparken berrisini çıkarıp yüzlerini gizlemişti. Bu hareket eski moda olsa da Piper'a göre çok tatlıydı. "Seni özledim," diye fısıldadı. Ardından geri çekildi ve ona anlamlı bir bakış attı.

Karşılık olarak Brendan'ın göğsünden bir gürleme yükseldi. Araca binmesi için açtığı kapıyı neredeyse menteşelerinden sökecekti. Fox ile Hannah da arka tarafa binip mümkün olduğunca uzak oturdular. Hannah'nın sırt çantası aralarında duruyordu. Onları izleyen Piper, aralarında kız kardeşinin ona bahsetmediği bir gerginlik olup olmadığını

merak etti. Kendi aşk hayatına fazla dalınca Hannah'yla alakalı önemli şeyleri kaçırmış olabilir miydi? Bunu ilk fırsatta düzeltmek için kendi kendine söz verdi.

Araç hareket edeli beş dakika olmuştu ki Piper'ın gözleri navigasyondaki adrese takıldı. Oldukça lüks bir otelin adı yazıyordu. "Bir dakika. Bu otelde kalmayacağız, değil mi?"

Brendan bir şeyler homurdanarak gözlerini yola çevirdi.

Piper'ın gözlerinin önünde mermer küvetler, Mısır pamuğu, yumuşacık beyaz bornozlar ve lüks ambiyans dans etmeye başlamıştı. "Yoksa kalacak mıyız?" dedi soluğu kesilirken.

"Vay. Birileri elindeki büyük kozları ortaya çıkarıyor," diye kıkırdadı Hannah arka koltuktan. "İyi oynuyorsun, Brendan. Ama bir dakika... Kaç oda ayırttın?"

"Ben Hannah'yla kalacağım," dedi Piper, arkasına dönüp kardeşine "hiç merak etme" bakışı atarak.

"Tabii ki onunla kalacaksın," dedi Brendan rahatça. "Üç oda tuttum. Fox'la benim ayrı odalarımız olacak. Teknede horlamalarım yeterince maruz kalıyor zaten."

Üç oda mı? Bir ay önce Piper lüks bir otelde bir gece kalmanın maliyetini düşünmezdi bile. Ama artık öğlen kahvesine kadar *her şeyin* hesabını yapıyordu. Böyle bir otelde üç oda çok pahalı olurdu. Binlerce dolar belki de. Balıkçılar ne kadar para kazanıyordu ki? Araştırmalarında bu konuya hiç yer vermemişti.

Ama bunun için daha sonra endişelenecekti. Şu anda oda servisinden isteyeceği peynir tabaklarını ve otel terliklerini düşünerek tahrik olmakla meşguldü.

Kaptan onu gerçekten de çözmüş gibi görünüyordu.

“Seyahat için çalma listesi oluşturdum,” dedi Hannah ve uzanıp telefonunu ablasına verdi. “Listenin adı *Seattle Yolcusu*. Karışık çalma tuşuna bas, Pipes.”

“Peki hanımefendi.” Piper telefonu araca bağladı. “DJ’i asla sorgulamam.”

İlk çalan, Iggy Pop’ın *The Passenger* şarkısı oldu. Hannah müziği bastırmak için hafifçe bağırarak, “Nakaratta şarkıya katılan ses Bowie’ye ait,” diye açıkladı. “Bu şarkı onların dostlukları hakkında. Birlikte gezmeleri, seyahate çıkmaları.” Özlemle iç geçirdi. “Bir trafik ışığında yanınıza yanaştıklarını hayal edebiliyor musunuz?”

“Fuarda onun şarkılarını mı alacaksın?” diye sordu Fox ona. “Bowie yani?”

“Belki. Plak alışverişinin güzelliği, yanında hangi parçayla ayrılacağını hiç bilmemektir.” En sevdiği konuyla canlanan Hannah koltukta Fox’a döndü. “Plağın seninle konuşması gerek. Daha da önemlisi, sen ona kulağını vermelisin.”

Piper, güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini dikiz aynasına dikip onları dinledi.

“Plaklar bir nevi kaliteli şarap gibidir. Bazı stüdyoların üretim yılları diğerlerininkinden daha iyidir. Baskı kalitesi de çok önemlidir. Bir albüm hakkında çok duygusal olabilirsiniz ama kaliteyi de gözden kaçırmamak gerekir.” Sırıttı. “Sevdiğin bir albümün mükemmel baskısını bulursan iğnenin plağa değdiği ilk andaki o his hiçbir şeye benzemez.”

“Daha önce bunu yaşadın mı?” diye sordu Fox bir süre sonra alçak sesle.

Hannah ciddiyle başını salladı. "Joni Mitchell'ın *A Case of You* şarkısı, *Blue* albümünden çaldığım ilk parçaydı. On-
dan sonra hiç aynı olmadım."

Hoparlörden Tracy Chapman'ın *Fast Car* şarkısı yükseldi.

Genç kadın birkaç nota mırıldandı. "Ruh hali de bir fak-
tör tabii. Mutlu olursam Weezer almak isterim. Evimi özlü-
yorsam gözlerim Tom Petty'yi arar."

Fox'un dudakları seğirdi. "Hiç kendi neslinden birini
dinliyor musun?"

"Ara sıra. Çoğunlukla hayır."

"Hannahcığım yaşlı bir ruhtur."

Brendan'ın arkadaşı, Hannah'yı izlerken kafasını aşağı
yukarı salladı. "Yani her ruh hali için bir şarkın olduğunu
söylüyorsun."

"Her ruh hali için yüzlerce şarkım var," dedi Hannah
heyecanla. Sırt çantasının fermuarını açıp kulaklığını ve içi
şarkıyla dolu iPod'unu çıkararak göğsüne bastırdı. "Şu anda
nasıl bir ruh halindesin mesela?"

"Bilmem. Hmmm..." Fox yukarı bakıp nefesini ver-
di. Dudaklarının köşesinde hâlâ bir tebessüm oynuyordu.
"Memnun hissediyorum."

"Memnunsun," dedi Hannah. "Neden?"

Fox cevap vermeden önce biraz düşündü. "Çünkü Bren-
dan'la aynı odayı paylaşmak zorunda değilim." Başıyla Han-
nah'nın kulaklığını gösterdi. "Buna göre nasıl bir şarkın var?"

Hannah kendinden emin bir şekilde ona kulaklığı uzattı.
Fox kulaklığı taktı.

Bir an sonra bir kahkaha patlattı.

Piper arkaya döndü. "Hangi şarkıyı çaldın?"

"No Scrubs."

Şarkının adını duyunca Brendan bile o kocaman, pürüzlü kahkahalarından birini attı. Gülüşü, genç kadının onun kucağına tırmanıp burnunu sakalına gömmek istemesine neden olmuştu. Ama bunu yapmak için araba sürmediği bir anı seçmesi daha iyi olurdu tabii.

İki saatlik yolculuk boyunca Fox ile Hannah arka koltukta birbirlerine iyice yaklaştılar. Kulaklığı paylaşarak sırayla birbirleri için şarkı seçtiler ve kimin seçiminin daha iyi olduğu konusunda tartıştılar. Piper, kardeşinin Fox'la arasındaki gerilimden hoşlanmamıştı ama *bu hallerinden* hoşlandığından da emin değildi. Şimdiye dek pek çok çapkınla randevuya çıkmıştı ve onları bir kilometre öteden bile tanıyabilirdi. Ve Fox'un üstünden çapkınlık akıyordu.

Avizeyi alıp Brendan'ın kamyonetinin arkasındaki bir muşambaya sarmak için kısa bir mola verdiler ve öğle yemeği vakti gelmeden otele vardılar. Piper, asansörlere yönelmeden önce birkaç kıymetli dakika boyunca lobideki şelalenin ve rahatlatıcı piyano sesinin tadını çıkardı.

"Odalarımız olabildiğince yakın olsun istedim, bu yüzden hepimizi on altıncı kata yerleştirdiler," dedi Brendan. Oda anahtarlarını dağıtma konusunda bile öyle doğal bir yetkinliği vardı ki Piper dudağını ısırarak zorunda kaldı. "Fuar öğlen başlayacak. Saati gelince lobide buluşup oraya kadar yürümeye ne dersiniz?"

"Olur," dedi kızlar aynı anda.

Gerçi Piper bunu dillendirmese de *bir an önce kucağına atlamak istiyorum*, diye düşünüyordu.

*"Tazir" "senden hiç memnun değilim, benden uzak dur" temalı bir şarkı seçerek arkadaşlar arasında şaka yoluyla gönderme yapmıştır.

On altıncı kata ulaştıklarında farklı yönlerle dağıldılar. Piper, kız kardeşiyle yarım saat de olsa yalnız kalabileceği için minnettardı. “Fox’la biraz samimi olmaya başladınız sanırım, ha?” diye fısıldadı, anahtar kartı sensöre hafifçe vurup kilidi açarken.

Hannah alaycı bir şekilde güldü. “Ne? Hayır. Sadece müzik dinliyorduk.”

“Tabii. Ama müzik senin için seks sayılır ve...” Piper keskin bir nefes alarak cümlesini yarıda bıraktı ve koşarak odaya girdi. İçerisi muhteşemdi. Loş güneş ışığı. Deniz manzarası. Beyaz tüylü yorganı ve aynalı başlığıyla çift kişilik bir yatak. Muhteşem aydınlatma. Zarif kremler, altınlar ve mermer döşemeler. Pelüş bir sedir ve püsküllü kırlentler içeren oturma alanı. Duvarlara sanat eseri olarak asılan *Vogue* dergisinin çok eski sayılarının kapakları. “Ah, Hannah.” Piper açarak kendi etrafında döndü. “Evimdeyim.”

“Kaptan iyi iş çıkardı cidden.”

“Kesinlikle.” Piper parmak uçlarını buluta benzeyen bir yastığın üzerinde kaydırды. “Ama Fox’tan bahsettiğimizi unutmadım. Neler oluyor bakalım?”

Hannah kucağında çantasıyla iki kişilik koltuğa çöktü. “Aptalca şeyler.”

“Nasıl yani?”

Kardeşi homurdandı. “O gün plak mağazasına giderken onun sevimli olduğunu düşünmüş olabilirim. Sohbetimiz güzeldi, hatta beklediğimden daha derindi. Ama sonra... Telefonu durmadan biplenmeye başladı. Ekranda birden fazla kızın adı görünüyordu. Tina. Josie. Mika. Bunu görmek,

ona o gözle baktığımı için kendimi ahmak gibi hissetmeme neden oldu. Sanki... Bizden olurmuş gibi.” Bir ürpertiyle sırt çantasını kenara koydu. “O gün yaktığımız temizlik ürünleri beynimi etkilemiş olmalı. Sadece anlık bir düşünceydi gerçi. Ben Sergei’den hoşlanıyorum. Hem de çok. O bana kardeşim gibi davransa da...”

“Yani... Fox içinin kıpır kıpır olmasına falan neden olmuyor, öyle mi?”

“Hayır, aslında.” Hannah halinden memnun görünüyordu. “Onu arkadaş olarak sevdiğimi söyleyebilirim. Eğlenceli ve akıllı biri. Yakışıklı olduğunu fark etmemem de imkânsızdı. Yani, kim fark etmez ki? Ama her şey platonik. Sadece arkadaşız.”

“Emin misin Hanns?” Piper kardeşini süzdü. “Onun kadın düşkününü olduğu çok belli. Canının yanmasını iste...”

“Pipes. Onunla ilgilenmiyorum.” Hannah doğruyu söylüyor gibiydi. “Yemin ederim.”

“Peki o halde.”

“Aslında bugün onunla takılmak benim için sorun olmayacak. Bebek bakıcılığı havası falan hissetmedim.” Eliyle kovma işareti yaptı. “Sen ve Brendan gidip baş başa gezebilirsiniz.”

“Ne? Hayatta olmaz! Ben de plaklara göz atmak istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun. Ancak istiyormuş gibi yaptığın için teşekkürler, çok şekersin.”

Piper somurttu. Sonra yüzü aydınlandı “Kız kıza ağda randevumuz vardı!” Keskin bir nefes aldı. “Biliyor musun?”

Kongre merkezine yakın bir yerde kalacağımızı düşündüğüm için oralarda bir salondan randevu almıştım ama iptal edeceğim. Eminim burada odada bile ağda hizmeti vardır. Hadi tadını çıkaralım!”

“Benim için yer fark etmez. Öyle ya da böyle kollarımızı koparacaklar.”

Piper oda telefonuna koştu. “İşte aradığım ruh bu!”

Bölüm Yirmi Dört

Brendan, Seattle'a gelmişken Piper'la bol bol yalnız vakit geçirmeyi ummuştu. Bunun bu kadar çabuk gerçekleşmesini beklemiyordu ama bir şikâyeti yoktu tabii ki. Dördü gösterişli otel lobisinde yollarını ayırmaya hazırlanırlarken kendini kot pantolonu, ekose gömleği ve botlarıyla yetersiz hissetmemeye çalıştı. Buradaki savurganlık seviyesiyle şoke olmuş halde odasına girdiğinde derhal bere-sini başından çıkarmıştı zaten. Ödediği paranın karşılığında böyle lüks ve süslü bir yere geleceklerini tahmin etmişti ama halı döşeli zeminde ayak izi bırakma konusunda bu kadar endişe etmesi gerekeceğini düşünmemişti.

Bu onun alışkın olduğu şey.

Bu senin ona vereceğin şey.

Piper, Hannah'nın hoşnutsuz yüzüne bakıp gülmekle meşguldü. "O kadar kötü müydü?"

"Hiç uyarmadı bile. Çekip koparıverdi."

"Kim uyarmadı?" diye sordu Fox, kızlara merakla bakarak. "Tanrım. Bizden ayrıldıktan sonra başınıza bir şey mi geldi?"

“Ağda yaptırdık,” diye açıkladı Piper kaygısızca. “Odamızda.”

Hannah ablasının kaburgasını dürttü. “*Piper!*”

Saçlarını kabartmakta olan genç kadın duraksadı. “Ne? Doğal bir ihtiyaç sonuçta.”

“Herkes için değil.” Yüzü kızarmış küçük Bellinger güldü. “Aman Tanrım. Ablam beni daha fazla utandırmadan gitmeliyim.” Fox’a dönüp bir kaşını kaldırdı. “Hazır mısınız?”

Brendan’ın en yakın arkadaşı, hayatında ilk kez nutku tutulmuş gibi görünüyordu. “Şey, evet.” Yumruğunu dudaklarına götürüp öksürdü. “Hadi plak alışverişine gidelim.”

“Akşam altıda yemek için burada buluşuruz,” dedi Brendan.

Fox tembelce asker selamı verip Hannah’nın peşinden çıkışa yöneldi.

Piper onların döner kapıya varmalarını izlerken Brendan’ın gömleğini tutup hafifçe çekiştirdi. “Bu ikisi beni biraz endişelendiriyor. Kardeşim sadece arkadaş olduklarını söylüyor ama kalbinin kırılmasını hiç istemiyorum.”

Bunu dillendirmeyecek olsa da Brendan da aynı şey için endişelenmişti. Fox kadınlarla arkadaş olmazdı. Onlarla tek gecelik ilişkiden başka bir şey kurmazdı. “Onunla konuşurum.”

Piper başını sallayıp kardeşiyle Fox’un gittiği yöne son bir kez baktıktan sonra topukları üzerinde dönüp tüm dikkatini Brendan’a verdi. “Eee... Baş başa kaldık. Tüm gün bize ait. Etrafı dolaşmaya mı gitsek?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Genç kadının gözlerinde muzip parıltılar vardı. “Aklında ne var?”

Brendan'ın onu omzuna atıp odaya geri götürmesini beklediği belliydi. Kahretsin, bütün günü o gülünç yatakta Piper'ı becererek geçirme fikri fazlasıyla cazipti ama tahmin edilebilir şeyler yapmak bu işten kârlı çıkmasını sağlamayacaktı. Onunla geçirdiği zamanı akıllıca kullanması gerekiyordu. "Seni alışverişe götüreceğim."

Piper'ın yüzündeki gülümseme silindi. Gözlerini bir bulanıklık kapladı. "Ö-öyle mi?" diye fısıldadı, titreyen elini boğazına bastırarak.

Brendan onun bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet."

"Ama... Gerçekten mi? Şimdi mi?"

"Evet."

"Ne için?" Piper eliyle yüzünü yelledi.

"Ne istersen."

O mavi gözler bir kere, iki kere kırıştı. Sonra kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Yani... Şu anda aklıma istediğim bir şey gelmiyor."

"Belki mağazalara girmeye başlayınca..."

"Hayır." Genç kadın dudaklarını ıslattı. Söylemek üzere olduğu şeylere kendisi de şaşırıyormuş gibi görünüyordu. "Brendan, ben alışverişi ve lüks otelleri her zaman seveceğim. Yani, böyle şeyleri *seviyorum*. Ama bunlara ihtiyacım yok. Senin..." Geniş bir el hareketiyle lobiyi gösterdi. "...beni mutlu etmek için bütün bunları yapmana gerek yok." Yanağını göğsüne bastırdı. "Şarj istasyonuna bağlanmama izin verir misin lütfen?"

Brendan hiç vakit kaybetmeden kollarını ona dolayıp du-

daklarını başının tepesine bastırdı. Omuzlarından bir yük kalkmıştı sanki. Onun ağzından çıkana dek bu sözcükleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Böyle yerlere parası yetiyor olabilirdi ama onun için kendi başına yeterli olma ihtiyacını inkâr edemezdi. Fakat ne tuhaftı ki şimdi –bu endişeyi sildiği için– bugünü en çok sevdiği şeylerle geçirmesini sağlamayı daha çok ister olmuştu. “Seni alışverişe götürüyorum, hayatım.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır Brendan. Hiç gerekli değil, gerçekten. Seninle Pike Place pazarındaki balıkçıların birbirine balık fırlatmalarını izlemeye gitmekten de aynı derecede memnun olurum ve... Aman Tanrım! Bu konuda gerçekten ciddiylim.” Ona daha da sokulup gömleğini kavradı. “Doğruyu söylüyorum.”

“Piper.” Brendan dudaklarını onun kulağına dayadı. “Seni şımartmak aletimi sertleştiriyor.”

“Bunu en başında neden söylemedin?” Piper elini tutarak onu çıkışa doğru çekti. “Hadi alışverişe gidelim!”

“Kot pantolon mu?”

Piper çenesini dikti. “Ne istersem alabileceğimi söylemiştin.”

Brendan, şık bir Pacific Place mağazasının koridorlarında ilerlerken onun pembe etekli kıçının bir sağa bir sola sallanmasını keyifle izliyordu. Genç kadın mankenler ve giysi askıları arasında öyle kendinden geçmişti ki onu alışverişe

gelmeye zorladığı için çok mutluydu. Mağazanın kapısından içeri adımlarını atar atmaz satıcı kızlar, kız arkadaşının üzerine çökmüş ve anında kaynaşıp birbirlerine isimleriyle hitap etmeye başlayarak onun için yığınla kot pantolon getirmeye koşmuşlardı.

“Elbette ne istersen alabilirsin,” dedi geniş omuzlarıyla askıları devirmemeye çalışırken. “Doğrudan elbiselere yönelirsin diye düşünmüştüm de ondan öyle söyledim.”

“Bunu yapabilirdim.” Piper omzunun üstünden ona kibirli bir bakış attı. “Ama bana alaycı bir şekilde hiç kot pantolonum olup olmadığını sorduğunu unutmadım.”

“Blow the Man Down’a gittiğin geceyi mi diyorsun?” Brendan geçmişini düşündü. “O gecenin yarısını hatırlamadığını sanıyordum.”

“Ah, sadece önemli kısımları hatırlıyorum. Gardırobuma yapılan üstü kapalı hakaretleri mesela.”

“Ben... Gardırobunu seviyorum.” Pekâlâ, Brendan’ın lügatine bir de “gardırop” kelimesi eklenmişti şimdi. Ve bunu söylerken yüzünü ifadesiz tutmayı başarabiliyordu. “Sadece başlangıçta...”

“Gülünç olduğunu mu düşünmüştün?”

“Kullanışsız olduğunu düşünmüştüm,” diye düzeltti ciddiyetle. “Ama fikrimi değiştirdim.”

“Artık giysilerimi beğeniyorsun çünkü onları üstümden çıkarabiliyorsun.”

“O da var tabii. Ama esas nedeni şu ki... Onlar seni yansıtıyor.” Brendan, görevli kızın koluna astığı bir yığın kotla yaklaşmasını izlerken gitmesi için kükrememek için kendini

zor tuttu. "Seni Piper yapan şeyleri seviyorum. Bu yüzden onları değiştirmeye kalkma."

"Hiçbir şeyi değiştirmiyorum, Brendan," diye güldü Piper. Sonra onu soyunma kabinlerine doğru çekti. "Ama elbise giymenin de bir zamanı var. Yakında Pasifik Kuzeybatı'ya sonbahar gelecek."

Satış görevlisi kız hızla peşlerinden gelerek Piper'ı çeşitli renk ve tarzda yarım düzine kot pantolonla en yakındaki kabine soktu. Ardından Brendan'a bir bakış attı ve minik, kadınsı bir sandalyeyi göstererek oturmasını ima etti. Otururken kendini Gulliver gibi hissedenden Brendan, "Los Angeles'ta alışverişe gittiğinde de böyle mi oluyor?" diye sordu perdenin arkasındaki Piper'a.

"Hmmm. Tam olarak değil." Genç kadın perdenin arasından başını uzatıp ona göz kırptı. "Genellikle yanımda iki metrelik bir tekne kaptanı olmuyor."

"Yanımda iki metrelik bir kaptan olması, deneyimi daha mı iyi daha mı kötü yapıyor?" diye sordu Brendan gülerek.

"Daha iyi. Çok daha iyi." Piper perdeyi çekip açık mavi bir kot ve siyah transparan sutyenle dışarı çıktı. "Pek beğenmedim sanki." Dönüp boy aynasında kalçasına baktı. "Sence nasıl?"

Brendan çenesini düştüğü yerden kaldırdı. "Pardon da neyini beğenmedin acaba?"

Los Angeleslı kız yüzünü buruşturdu. "Dikişi bir tuhaf."

"Nesi tuhaf?" Brendan daha yakından bakmak için eğildi ama Piper'ın kıcı yüzünden dikkati anında dağıldı. "Tuhafliği kimin umurunda?"

O sırada satış görevlisi geldi, kafasını yana eğerek kotu inceledi. "Ah, hayır. Olmamış. Bunu ele."

Piper başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Siz ikiniz bana şaka mı yapıyorsunuz? Pantolon mükemmel."

İki kadın da güldü. Sonra satış görevlisi kız yanlarından ayrıldı ve Piper da kabine girdi. Brendan ise delirip delirmediğini merak eder halde tek başına kaldı.

"Eh, bunun Los Angeles'ta arkadaşlarımla alışveriş yapmaktan çok daha farklı olduğunu söyleyebilirim. Çoğu zaman, giydiğim bir şey bana yakışmasa bile üstümde harika durduğunu söylediklerine eminim. Orada insanların arasında daima rekabet duygusu vardır. Herkes üstünlük sağlama peşindedir." Fermuar çekilme sesi geldi ve perdenin altındaki ayaklar sağa sola döndü. Brendan, ayak parmaklarındaki simli ojelere gülümseyerek baktı. Piper buydu işte. "Sanırım orada alışveriş bir süredir eğlenceli değildi ama ben bunun farkına bile varmamıştım. Yanlış anlama, yeni kıyafetlere bayılırım. Ancak şimdi düşünüyorum da Kirby'le çıktığım elbise avlarında hiçbir şey hissetmiyordum. Bütün o zamanı ilk alışveriş heyecanını tekrar yaşamak için harcadım. Ama... Son Chanel çantamı satın almaktansa limandaki balık malzemeleri satan dükkândan ağ almanın beni daha çok heyecanlandırıldığını söyleyebilirim."

Keskin bir nefes aldı.

Brendan onun sesiyle dikleşip alarma geçti. "Ne oldu?"

"Galiba Daniel'in dersi işe yaradı." Piper perdeyi kenara iterek şok olmuş ifadesini onun gözleri önüne serdi. "Galiba artık paranın kıymetini biliyorum, Brendan."

Bu hali son derece sevimliydi; Brendan bunu asla inkâr edemezdi. “Bu harika, Piper,” dedi alçak sesle, gülmemek için zor dururken.

“Aynen.” Ağzı sulandıran kıcını daha da nefis hale getirmiş koyu renkli kotu işaret etti. “Bunu da beğenmedik, değil mi?”

“Kesinlikle *beğendik*.”

Genç kadın kafasını olumsuz anlamda sallayıp tekrar perdenin arkasına girdi. “Hem bu yüz dolarmış. Fiyat etiketine baktım!” Sonra mırıldandı. “Bu çok fazla *sanırım*, değil mi?”

Brendan kafasını geriye yatırdı. “Ben tek bir yengeç avında bundan çok daha fazlasını kazanıyorum, Piper.”

“Ne? Olamaz. Kaç yengeç yakalıyorsun ki?”

“Bir sezonda mı? Kotayı doldurursam otuz beş bin kilo kadar yakalamış oluyorum.”

Perdeyi tekrar çektiğinde Piper’ın telefonunda hesap makinesi açıktı. Ağzı O şeklini alırken ekranı ona çevirip sıfırları gösterdi. “Brendan, bu *milyonlarca* dolar ediyor.”

Brendan sadece bakmakla yetindi.

“Olamaz,” dedi genç kadın birkaç saniyelik duraksamadan sonra. “Bu çok kötü.”

Brendan kaşlarını çatı. “Neresi kötü?”

“Paranın kıymetini henüz anlamışken şimdi erkek arkadaşımın zengin olduğunu öğreniyorum.” Hüzünle iç geçirip perdeyi kapattı. “Ayrılmalıyız Brendan. Benim iyiliğim için.”

“Ne?” Panik, Brendan’ın midesini ekşitti. Hayır, bu olmuyordu. Onu yanlış duymuştu. Yanlış duymadıysa bile o fikrini değiştirene kadar bu kahrolası soyunma alanından ayrılmayacaklardı. Ayağa fırlayıp perdeyi yırtarcasına açtı

ancak Piper'ı eliyle ağzını kapatmış, sarsılarak gülerken buldu. Ve sanki yangın döndürme sistemi devreye girmiş gibi anında rahatlayıverdi. "Komik değildi," dedi alayla.

"Komikti." Kıkırdadı. "Komik olduğunu biliyorsun."

"Şu anda gülüyor muyum?"

Piper gülümsemesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama gözlerinin içi hâlâ gülüyordu. Ama Brendan ona kızamazdı. Ellerini ensesine kaydırıp yumuşacık bedenini onun sert bedenine bastırırken ve dudaklarını baş döndürücü bir öpücükle hapsederken bunu nasıl yapabiliyordu ki? "Özür dilerim." Dilini onunkine değdirdi. "Bu kadar kolay kanacağını düşünmemiştim."

Brendan, Piper'ın ikna etme yöntemlerinden bu kadar zevk aldığı için kendine kızarak homurdandı. Genç kadının parmakları saçlarının arasına dalmıştı ve gözleri onunkilere pişmanlıkla bakıyordu. Ve bu hali garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Tanrı aşkına, âşık olmak Brendan'ı ne hallere düşürmüştü böyle? Hapı yutmuştu.

Ağzını hapseden dudaklar, "Kotlarımı senin seçmene izin verirsem beni affeder misin?" diye mırıldandı.

Brendan avuçlarını onun belinde dolaştırdı. "Kızgın değilim. Sana kıyamam."

Piper ellerini adamın boynundan çekip denenme sırası gelen kotu uzattı. Ardından üstündekinin fermuarını açıp bacaklarından aşağı sıyırdı. Tanrı aşkına, aynanın önünde eğildiği için teni neredeyse cama değiyordu ve Brendan yurkardan her şeyi görebiliyordu. Dolgun kıçının arasına sıkışmış nane yeşili ipi, güneşte yanınca oluşmuş bikini izini...

Doğrulduğunda genç kadının yüzü kızarmıştı ve Brendan'ın aleti kendi pantolonunun fermuarını zorluyordu. "Pantolonu sen giydirir misin?"

Yüce İsa. Satış görevlisi her an gelebilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Onu esir alan, yatak odası bakışlı mavi gözler dışında hiçbir şey önemli değildi. Kahretsin, belki de bundan sonra hep böyle olacaktı. Brendan titrek bir nefes verip dizlerinin üstüne çöktü. Giyebilmesi için pantolonun düğmesini ve fermuarını açtı ama sonra bu sabah ağda yaptırdığını hatırlayınca gözlerini bacaklarının arasındaki üçgen kumaş parçasına dikmeden edemedi.

Doğrusu kadınların... Özel bölge bakımları hakkında daha önce hiç düşünmemişti. Ama Piper'in tadını aldığından beri ağzı devamlı *onu* istiyordu. Görünüşü, tadı, yumuşaklığı ve verdiği his hâlâ aklından çıkmamıştı.

"Bakabilir miyim?"

Genç kadın neredeyse utangaç bir şekilde başını salladı.

Brendan parmağını tanga'nın beline takıp kumaşı aşağı çekti. Karşısına çıkan kışkırtıcı dudakları ve aralarından başını uzatan minik et parçasını görünce hırlayarak öne doğru eğildi, yüzünü şişkin ete bastırarak uzun uzun kokladı. "Bu bana ait."

Aldığı nefesle genç kadının karnı çukurlaştı. "Evet."

"Şimdi seni kredi kartımla şımartacağım." Üzerine bir öpücük kondurdu. "Sonra da yüzüme oturtup dilimle şımartacağım."

"Brendan."

Genç kadının dizlerinin bağının çözüldüğünü fark eden

Brendan, kollarını bacaklarına dolayıp gövdesiyle onu kabinin duvarına yasladı. Dengesini koruyabileceğine inandıktan sonra pantolonu giymesi için bacaklarını tek tek kaldırdı. Kotu baldırlarından, dizlerinden ve uyluklarından kaydırırken bir yandan da tenine öpücükler konduruyordu. Ardından manzarayı kapatmak istemese de fermuarı çekti ve dilini göbük deliğinde dolandırırken düğmesini kapattı.

Ayağa kalktığında Piper'ı aynaya bakacak şekilde çevirdi. Sertliğini hissetsin diye kıcını kendine doğru çekti ve dudaklarının aralanmasını, boynunun otomatik olarak geriye yatmasını izledi.

Genç kadın sersemlemiş gözlerini yansımasına çevirirken Brendan elini karnından aşağı kaydırıp kotun belinden içeri soktu ve bacaklarının arasını sertçe avuçlayarak onu inletti. "Bunu alıyoruz. Kesinlikle."

"E-evet, bunu alıyoruz," dedi Piper hızlıca. Brendan tutuşunu tekrar sıkılaştırınca parmaklarının üzerinde yükselip keskin bir nefes alarak ağzını açtı. "Evet, evet, evet."

Brendan onun boynunun yan tarafına bir öpücük kondurup sonra hafifçe ısırđı ve elini pantolonunun içinden çekti. Sallanmayı kestğinde de onu aynanın karşısında kıışırmış bir halde bırakıp bekleme alanına döndü. "Aferin sana."

"Bilirsin," diye soludu genç kadın perdenin arkasından. "Alışveriş aslında varış noktasından çok yolculukla ilgilidir."

Brendan, satış görevlisi yeniden yanına gelince eliyle kabini işaret etti. "Hepsini alıyoruz."

Bölüm Yirmi Beş

Piper, Brendan'ın boynunu koklayıp dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. "Yok, bu da olmadı. Turunçgil kokusu çok baskın."

Brendan dirseğini cam tezgâha yasladı. Eğleniyor olsa da bir yandan da sabırsız hissediyordu. "Piper, üstümde parfüm sıkacak yer kalmadı."

Öğleden sonraydı ve şehir merkezindeki, Brendan'ın ilk defa tiramisu deneyip beğendiği öğle yemeğinden sonra otele dönmüşlerdi. Erkek arkadaşı onu olabildiğinde hızlı bir şekilde odaya götürmeye niyetli görünüyordu ama Piper, imza kokusunu bulma ümidiyle onu lobideki bir erkek mağazasına sürüklemişti.

Amacı oyalanmak mıydı? Belki, bir nevi...

Nedense kendini gergin hissediyordu.

Ama bu çok saçmaydı. Sevişmek için yukarı çıkacaklarsa ne olmuştu? Bunu daha önce iki kez yapmışlardı, değil mi? Kan dolaşımının böyle ekstra hızlı bir hal alması için bir sebep yoktu. Ama Brendan parmak boğumlarına her öpücük kondurduğunda ya da kolunu omzuna attığında damarla-

rında baloncukların yarış yaptığını hissediyordu. Klimayla serinletilmiş mağazada bile ensesi alev alıyordu. Göğüs kafesine çarpmakta olan kalbini yavaşlatmak için derin derin nefesler alıp vermeye başladı.

Eğer ona mükemmel parfümü bulmaya tamamen odaklanabilirse gevşemek için yeterli vakti olabilirdi. Ya da en azından neden bir türlü gevşeyemediğini anlamak için.

Adaçayı renkli, kare şekilli bir şişeyi almak için rafa uzandığında Brendan kaygısızca elini beline koydu. Tabii bu Piper'in nabzını daha da hızlandırdı; yalan makinesine bağlanmış da geçmiş savurganlıkları hakkında sorgulanacakmış gibi hissediyordu. İçten içe kendini sarsıp şişeyi kaldırarak kokladı. "Ah," diye fısıldadı. Sonra emin olmak için tekrar kokladı. "Budur. Senin kokun bu."

Ve belki de bu dünyadaki en çılgınca şeydi ama Brendan'ın anlaşılması zor özünü bulmak ve onu bir şişenin içinde avcunda tutmak duygularını gizleyen son perdeyi kaldırmıştı. Bu adama umutsuzca, geri dönülemez bir şekilde âşıktı.

Çevre değiştirmek, ona doğru çekilmesinin sebeplerini tek tek ve açıkça fark etmesine neden olmuştu. Onuru, sabrı, güvenilirliği ve kararlı doğası. Güce açlık duymadan yönetebilmesi ve saygı duyulan biri olması. Doğaya, geleneklere ve evine olan sevgisi. Kayınpederinin duygularına bile hassas bir şekilde yaklaşması fazlasıyla etkileyiciydi.

Duygularının derinliğini kabul ettiği anda o iki kelimenin dudaklarından dökülmek için can attığını da fark etti. İşte, gerginliğinin kaynağı *buydu*. O kelimeleri söylemesi

halinde kendini nerede bulacaktı? Bir ilişkinin içinde. Ve bu ilişki kalıcı olacağı gibi *sadece* bir adama değil, Westport'a da bağlanmasına neden olacaktı.

"Piper," dedi Brendan telaşla. "Sen iyi misin?"

"Elbette iyiyim," diye yanıtladı neşeyle. "A-aradığımı buldum. Mükemmel bir şey."

Genç adam elinde evirip çevirdiği şişeye şüpheyle baktı. "Splendid Wood?"

"Gördün mü? Bu parfüm ve sen birbiriniz için yaratılmışsınız." Piper, bir süre karasevdaya düşmüş bir yavru köpek gibi onun gözlerine baktı. Sonra büyüğü bozdu. "Ama önce senin üzerinde de koklamamız gerek."

Kaşlarını çatmış halde onu izleyen Brendan, davranışlarında ters bir şeyler sezmiş olmalıydı. "Bileklerime ve boynumun her iki yanına bir sürü sıktın zaten," dedi. "Başka yer kalmadı."

"Göğsüne sıkabiliriz." Piper küçük mağazada etrafına baktı. Görevli diğer tarafta başka bir müşteriyle meşguldü. "Hızlıca koklayıp test edeceğiz. Parayı boşa harcamayalım." Gülümsedi. "Şu söylediklerime baksana, Brendan! Neredeyse indirim kuponu toplayacak duruma geldim."

Brendan'ın yüzü sevgiyle parladı. "Çabuk ol," diye homurdandı, gömleğinin üst üç düğmesini çözerken. "Tüm bu kokulardan kurtulmak için üç kere falan duş almam gerekecek."

Piper onlar için bir çığır açacak bu anın heyecanıyla olduğu yerde dans etti. Mükemmel olacaktı. Bundan emindi. Cıyıklamamak için kendini tutup Brendan'ın açık yakasın-

dan görünen tüylerin üzerine bir fıs sıktı. Uzandı, burnunu tenine gömdü ve onun tuzlu su kokusuyla parfümün topragımsı kokusunun kombinasyonunu içine çekti. Ve... Tanrı aşkına, evet, kesinlikle âşıktı. Beyni, bu adamı hep yanında tutabileceği ve istediği an uzanıp koklayabileceği düşüncesinin verdiği zevkle iç geçirirken uzun saniyeler boyunca orada öylece, hülyalı bir şekilde kalmış olmalıydı. Sonunda Brendan kıkırdayıp kendine gelmesini sağladı.

“Orada ne düşünüyorsun acaba?”

Dikkatli olmazsam yakında etrafta koşuşturan küçük kaptan bebekler olacağını düşünüyorum.

Aslında... Bu kulağa pek de kötü gelmiyordu.

Hatta hiç kötü değil, aksine harika bir düşünceydi.

“Seninle gurur duyduğumu düşünüyorum,” diye cevapladı sonunda, gömleğini yeniden iliklerken. “Bugün tiramisu denedin. Ve... ve hiç düşünmeden Seattle’a geziler planlıyorsun. Yeni biri oldun sanki. Ayrıca bir şey daha düşünüyorum...”

Westport’a gelmesi ve Brendan’la tanışmasından bu yana kendinin de çok değiştiğini düşünüyordu. Daha önce hayatı dolu dolu yaşamak sandığı şeyin aslında başkalarının hayranlıkla izlemesi için yaşamak olduğunu fark etmişti. Kendine yalan söyleyip sürekli ilgi ve övgü bekleyen, aşkı yanlış yorumlayan yanının bir ayda tamamen iyileştiğini savunmayacaktı. Ama artık kendi hayatına katıldığını söyleyebilirdi. Yalnızca poz verip rol yaparak yaşamıyordu. Dünyanın ondan daha büyük olduğunu anlamıştı. Artık sadece bakmıyor, görüyordu.

Soyunma kabininde kot pantolonları denerken aynada kendi fotoğrafını çekmek aklına bile gelmemiştir. Tek istediği bu adamla birlikte, o anın içinde olmaktır. Çünkü bu adamın hissettirdikleri, üç milyon yabancıнын hissettirdiklerinden milyon kat güzeldi.

Yüce Tanrı aşkına... Brendan'a onu sevdiğini söyleyecek miydi?

Evet.

Evet, söyleyecekti.

Bir otel havuzuna izinsiz girmek ve peşine polisi takmak deliceyse bu ondan çok daha delice ve riskliydi. Los Angeles'taki o otelin çatısından, iki kulağına birer dinamit takmış halde sarmak gibiydi. Çünkü bu işte yeniydi. Adım attığı bu yeni dünyada yolunu bulması biraz uzun sürecekti.

Peki ya sonunda bu yeni düzene hiç uymadığını fark ederse ne olacaktı?

Adrian tarafından terk edildiği andaki hisleri, Brendan'ı hayal kırıklığına uğratmanın yanında komik kalırdı. O tam olarak kim olduğunu –bir teknenin amiri– ne istediğini –bir tekne filosu– ve isteklerine nasıl ulaşacağını –muhtemelen milyonlarca dolar kazanıp yeni tekneler inşa ettirerek– biliyordu. Piper ise barın havasına uyacak avizeyi bulmak için bir haftasını harcamıştı.

Bunun sonu felaket olabilirdi.

Fakat şimdi onun gözlerinin içine baktığında *Della Ray*'in güvertesinde söylediği sözler kulaklarında yeniden yankılanıyordu. *Sen son derece azimli, karakterli birisin ve kocaman bir kalbin var.*

Piper ona inanmayı seçti.

Kendine inanmayı seçti.

“Brendan, ben...”

O anda çantasındaki telefonu çığırmaya başladı. Bu yüksek sesli notaları hemen tanıyamadı çünkü son duyuşunun üzerinden uzun zaman geçmişti.

“Ah.” Hafifçe geriledi. “Bu Kirby’nin zil sesi.”

“Kirby mi?” Brendan’ın kaşları çatıldı. “Seni polise gam-mazlayan kız mı?”

“Ta kendisi. Los Angeles’tan ayrıldığımdan beri hiç ara-mamıştı.” İçinden bir ses yapmamasını söylese de çantası-nın fermuarını açıp telefonu aldı. “Bir sorun mu var acaba? Merak ettim. Belki de açmalıyım.”

Brendan bir şey demeden onun yüzünü inceledi.

Piper’in kararsızlığı o kadar uzun sürdü ki telefonu çığlık atmayı kesti.

Kararın onun yerine verilmiş olmasına sevinerek rahat bir nefes aldı ama birkaç saniye içinde telefon tekrar ötmeye başladı. Kirby tekrar arıyordu ama bu sefer ekrandaki, belli belirsiz tanıdığı kişilerden gelen mesajları ve e-postaları da görmüştü. Ayrıca diğer hattını da Los Angeles alan kodlu bir başka numara arıyordu. Neler oluyordu böyle?

“Sanırım buna cevap vermeliyim,” diye mırıldandı kaşla-rını çatarak. “Seninle asansörlerin orada buluşalım mı?”

“Olur,” dedi Brendan bir an sonra. Fakat daha fazlasını söylemek ister gibiydi.

“Sadece bir telefon görüşmesi.”

Sesi kendi kendini ikna etmek ister gibi çıkınca daha fazla

açık vermeden mağazadan ayrıldı. Gerçekten de sadece bir telefon görüşmesi mi olacaktı? Parmağı yeşil tuşun üzerinde oyalandı. Washington eyaletine geldiğinden beri Los Angeles'taki hayatının dokunuşunu ilk kez hissediyordu. Henüz telefona cevap bile vermemişti ama biri yatakta onu sarsıyor, bir rüyadan uyandırmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Saçmalıyorsun," diye azarladı kendini kısık sesle. Sonra telefonu açtı. "Selam Kirby. Sanki özür dilemek için birazcık geciktin, tatlım."

Çelik asansör kapılarındaki yansımasına bakarak kaşlarını çattı. Los Angeles'taki arkadaşlarıyla konuşurken sesi tamamen farklı mı çıkıyordu yoksa bu sadece hayal gücünün bir oyunu muydu?

"Piper! Senden özür diledim! Yoksa dilemedim mi? Aman Tanrım, eğer dilemediysem şu anda dizlerimin üzerine çöküyorum. Harbiden. Çok korkunç bir arkadaşım ben. Ama babamın harçlığını kesmesini göze alamazdım."

Kahretsin, Piper neden telefona cevap vermişti ki? "Ben de aynı endişeyi yaşıyordum ya neyse." Kulağı telefonuna gelen sonsuz mesajın biplemesi ve titreşimiyle sağır olmak üzereydi. "Sorun yok Kirby. Sana kin tutmuyorum. Eee, n'aber?"

"N'aber mi? Ciddi misin sen?" Arka plandan birkaç korna sesiyle bir otobüsün gürlemesi geldi. "LA Weekly'nin kapğını gördün mü?"

"Hayır," dedi Piper yavaşça.

"Kapaktasın, kızım. Ve acayip ötesi seksi görünüyorsun. Aman Tanrım, *manşet* olmuşsun, Piper. *Sırta Kadem Basan Parti Prensesi*. Burada herkes kafayı yiyor."

Piper'in şakakları zonklamaya başladı. "Anlamıyorum."

"Git derginin Instagram sayfasına bak. Yazı patlamış durumda." Kız cıyakladı. "Özet olarak, on yılın en bomba partisini verip ortadan kaybolduğunu yazmışlar. Koca bir gizem oldun, Piper. Kahretsin, aynı *Banksy* gibi. Herkes neden Wilshire Bulvarı'ndan rasgele bir liman kasabasına gittiğini öğrenmek istiyor. Konumunu paylaşmamışsın bile. İnsanlar meraktan ölüyor."

"Yok canım?" Piper bulduğu bir banka çöküp beklenmedik haberleri idrak etmeye çalıştı. "Dün kimsenin umurunda değildi."

Kirby bunu duymazdan geldi. "Daha da önemlisi ne zaman dönüp tahtını geri alacağını bilmek istiyorlar! Ben de seni bu yüzden aradım aslında." Keskin bir nefes alıp verdi. "Sana bir hoş geldin partisi vermek istiyorum. Mekânı çoktan ayarladım. Sadece özel davetliler olacak. *Parti Prensesi Geri Dönüyor*. Fikri birkaç tasarımcıya ve bazı içecek şirketlerine çıtlatmış olabilirim. Sana ödeme yapmak istiyorlar, Piper. Kamera karşısına çıkarken onların elbiselerini giyip içkilerini içmen için tonlarca para ödeyecekler. Altı sıfırdan bahsediyorum burada. Hadi yapalım şunu. Seni lanet olası bir efsaneye dönüştürelim."

Piper kolunda bir karıncalanma hissedip kafasını kaldırdığında Brendan'ın birkaç metre ötede, kot pantolonlarıyla dolu alışveriş çantası ve içinde muhtemelen yeni aldığı parfüm şişesinin bulunduğu daha küçük bir poşetle dikildiğini gördü. Onu duyacak kadar yakında değildi ama yüz ifadesine bakılırsa telefon konuşmasının ciddiyetini anlamıştı.

Gerçekten de bu telefon konuşması o kadar ciddi miydi? Bu popülerlik anı da kısa ve hızlı olacaktı muhtemelen. Dalgayı mümkün olduğu kadar uzun sürdürmesi, sonra yeniden ilgi odağı olabilmek için yeni sular bulması gerekecekti. Sevdiği adamın bir fırtınanın ortasında kalmasının... Ya da koca bir dalganın birdenbire güverteye vurup bir adamı okyanusun derinliklerine çekmesinin yanında spot ışıklarının anlık olarak üzerine çevrilmesi çok küçük ve önemsiz bir şeydi.

Bir ay önce, bu şekilde dillere düşmesinin haberi hayatındaki en büyük olay olurdu.

Ama şimdi göğsünün ortasında boşluktan başka bir şey hissettirmiyordu.

İyi olduğu tek konu olan bu hayata geri dönmesini isteyen dırdırcı bir yanı var mıydı? Evet. Olmadığını söylemek yalan olurdu. Mükemmel bir şarkı eşliğinde loş bir gece kulübüne adım atmayı ve sadece güzel, zengin ve fotojenik olmayı başardığı için alkışlanmayı istemek kökleşmiş huyu olmuştu artık.

“Piper. Orada mısın?”

“Evet,” dedi çatlayan sesiyle. Gözleri hâlâ Brendan’ın gözlerindeydi. “Söz veremem.”

“Evet, verebilirsin,” dedi Kirby bıkkınca. “Bak, Daniel’in harçlığını kestiğini duydum ama bu partiyi yaparsan onun evinden ayrılıp kendi kafana göre yaşamak için yeterli miktarda paran olacak. Hatta sen artık ekstra popüler olduğuna göre Pucker Up’ı modernize edip yeniden üretebiliriz bile! Los Angeles’a dönüş biletini ben alırım, tamam mı? Misafir

odamda kalabilirsin. Her şey halloldu işte. Mekânı 7 Eylül için ayırttım. Diğer her yer İşçi Bayramı için çoktan ayırılmıştı.”

“7 Eylül mü?” Piper alnının ortasına masaj yaptı. “O tarih salı gününe denk gelmiyor mu?”

“Öyleyse ne olmuş? Kaç yaşındasın sen, kırk mı?”

Tanrı aşkına. Piper’ın en iyi arkadaşı bu kız mıydı cidden? “Kirby, kapatmam gerek. Bu konuyu düşüneceğim.”

“Kafayı mı yedin kızım sen? Düşünecek bir şey yok. Partide DJ’lik yapması için aklımdan geçirdiğim kişilerin arasında Paris Hilton bile var... ama ondan önce öyle isimler var ki Paris listenin *en altında*. Düşün yani. Hayatımızın geri kalanında konuşacağımız bir parti olacak.”

Brendan yaklaşıyordu. Bakışları lazer gibi üzerine odaklanmıştı.

Ona söyleyemem.

Ona bunların hiçbirini anlatmak istemiyordu. *LA Weekly*’yi. Onuruna planlanan partiyi. Yeni, iddialı unvanını. Hiçbirini.

Eğer Westport ile Los Angeles’ın artı ve eksilerini gösteren bir liste yapsaydı Westport’un artıları sütununun en tepesinde, *Piper, Brendan’ı seviyor* maddesi yer alırdı. Ve bu, tüm eksilere ağır basardı. Eğer Los Angeles’a dönüş ihtimalini tartışacak olsalar Brendan’a karşı duygularını ifşa etmesi gerekirdi. Ama ona bu iki kelimeyi söyledikten sonra ayağına gelen fırsatı geri çevirmekten başka ne yapabilirdi ki? Yine de Kirby’ye hayır demeye henüz yüzde yüz hazır değildi. Eğer son on yıldır hayatını sürdürdüğü sahneye zafer ka-

zanmış bir halde geri dönme şansına hayır derse Westport'a evet demiş olacaktı. İşi gereği kendini tehlikeye atan bu adama ve hayata sıfırdan başlamaya da evet demiş olacaktı.

Kirby, Burberry'den ilham alan renk şeması ve *Horny Heiress** ismi verilmiş bir imza içkiyle alakalı gevezelik etmeye devam ediyordu.

"Tamam, teşekkürler Kirby. Ben de seni özledim. Şimdi kapatmalıyım. Hoşça kal."

"Yüzüme kapatma sak..."

Piper çabucak aramayı sonlandırıp telefonunu tümenden kapattı ve ayağa fırladı. "Selam," dedi Brendan'a en güzel, en dikkat dağıtıcı gülümsemesini atmaya çalışarak. "Parfümü aldın mı yoksa? Sana hediye olarak ben almak istemiştim."

"Beni ortalık yerde koklamak istemene neden olacak bir şeyi yatırım olarak kabul ederim." Genç kaptan duraksayıp başıyla telefonunu gösterdi. "Her şey yolunda mı?"

"Ne? Evet." *Ellerini kıpırdatıp durmayı bırak.* "Kirby'nin acil olduğunu düşündüğü bir dedikoduymuş sadece. *Spoiler* veriyorum: Acil değildi. Yukarı çıksak mı artık?"

İleri atılıp çağrı düğmesine bastı ve hemen sol taraflarındaki boş asansörün kapıları açıldığında azizlere şükretti. Kalın bileğinden tutup içeri çektiğinde Brendan'ın hemen itaat etmesine minnettar olarak onu derhal asansör duvarına doğru itti ve favorisi olan iki becerisini –kaçınma ve dikkat dağıtma– kullanarak daha fazla soru sormasını engelledi.

Bir diğer amacı da kendine sormak istemediği soruları unutmaktı.

* (İng.) Azgın vâris. (ç.n.)

Bölüm Yirmi Altı

Brendan, Piper'in ellerinden kayıp gittiği hissinden bir türlü kurtulamıyordu ve kahretsin ki bu ödünü patlatıyordu.

Parfüm alışverişindeyken genç kadın ona hiç bakmadığı bir şekilde bakmıştı. Sanki tüm silahlarını bırakıp teslim olmaya hazırlanıyordu. Daha önce kimse Brendan'a böyle bakmamıştı. Aynı anda hem korkmuş hem de umut dolu görünüyordu. Tüm duyguları açıktaydı. Brendan da bu güveni ödüllendirmek için *sabırsızlanmıştı*. Yapacağı sıçrayışta ona yardım etmek, onu tutmak ve mutlu etmek, ondan önceki hayatının renkten, ışıktan ve iyimserlikten yoksun olduğunu söylemek istemişti.

Şimdi Piper'in elleri göğsünden karnına doğru kayıyordu.

Eğilip burnunu göğsüne bastırdı ve kokusunu içine çekip hafifçe inledi.

Sonra parmak eklemlerini pantolonunun üzerinden altine sürttü.

Tüm bunları dikkatini dağıtmak için yaptığı çok aşıkârdı ve Brendan ihtiyaç ile sinir arasında sıkışıp kalmıştı. Aklı

açıkça başka yerdeyken onunla yakınlaşmak istemiyordu. Aralarındaki engellerin kalkmasını istiyordu. Onun her bir zerresini kendine istiyordu. Fakat kendi içinde de gergin bir parça vardı. Karşı karşıya olduğu görünmez düşmanlarla savaşacak donanımına sahip olmadığı için deli gibi endişeliydi.

Bu endişesi, Piper'in bileğini tutup fermuarından uzaklaştırırken biraz kaba davranmasına neden oldu. "O telefon görüşmesinin gerçekte ne hakkında olduğunu söyle."

Piper onun ses tonu karşısında irkilip geriledi. "Söyledim ya. Önemsiz bir şeydi."

"Cidden bana yalan mı söyleyeceksin?"

Kahretsin, genç kadın kelimenin tam anlamıyla köşeye sıkışmış, kaçacak bir yeri yokmuş gibi görünüyordu. Tabii bu kaçacak bir yer aramasına mani olmuyordu; asansörde olmalarına rağmen sanki oradan çıkabilecekmiş gibi tavana bakıyordu. "Sana her şeyi anlatmak zorunda değilim," diye kekeledi sonunda, on altıncı kata varmalarına daha çok olmasına rağmen kapı açma düğmesine art arda basarak. "Hep böyle otoriter mi olacaksın?" Tiz ve panik dolu gülüşü Brendan'ın göğsünde bir delik açtı. "Çünkü bu biraz fazla."

Hayır. Brendan bu yemi yutmayacaktı. "Piper. Yanıma gelip bana bak."

"Hayır."

"Niye?"

Gözlerini devirdi. "Sorgulanmak istemiyorum."

"İyi," diye çıkıştı Brendan. "Ben de sana sormak zorunda kalmadan gerçeği duymak istiyorum zaten."

Genç kadın yüksek sesle yutkunurken asansör kapıları

açılınca şimşek hızıyla dışarı çıkıp odasına doğru ilerlemeye başladı. Eğer Brendan'ın bu konuda bir söz hakkı varsa onu kesinlikle kendi odasına götürecekti. Bu yüzden kartını kapıya okutamadan önce onu yakalayıp kolunu beline sardı ve sırtını göğsüne yasladı.

“Yeter.”

“Benimle çocukmuşum gibi konuşma.”

“Sen de çocuk gibi davranma o zaman.”

Piper'in nefesi kesildi. “Bunu isteyen sen...”

“Tanrım, ilgi manyağı bir kız arkadaş isteyen sendin diyerek beni kızdırma, Piper.” Çenesini kavrayıp ona bakması için başını geriye doğru itti. “Seni istiyorum. Nasıl olursan ol, ne olursan ol seni istiyorum. O kafanın içine girmek için ne kadar çok çabalamam gerekirse çabalayacağım. Tekrar tekrar deneyeceğim. Benden şüphe etme sakın.”

Genç kadın iki defa derin derin nefes aldı. “Kirby, *LA Weekly* dergisinin kapağında olduğumu söylemek için aramış. *Oldu mu?* Başlığı da ‘Sırra Kadem Basan Parti Prensesi’ymiş. Hakkımda koca bir makale yazmışlar ve ta-da! Yeneden odak noktasıyım. Bir aylık sessizlikten sonra herkes birdenbire nereye kaybolduğumu bilmek istiyor.” Kollarından kurtulup onu iterek savunmacı bir tavır aldı. “Kirby de bana abartılı bir eve dönüş partisi planlıyormuş. Sana söylemedim çünkü ne istediğime dair sihirli bir şekilde cevaplar bulana dek üstümde kalacaksın. Ve ben bu sorunun cevabını *bilmiyorum!*”

Brendan'ın damarları patlayacak gibi oldu. Sinir uçları korkuyla cızırdamaya başlamıştı. *LA Weekly*. Abartılı parti.

Siktir. Bunların herhangi birine karşı şansı var mıydı? “Peki, ne biliyorsun, Piper?”

Gözleri kapandı. “Seni sevdiğimi biliyorum, Brendan. Seni sevdiğimi biliyorum, bu kadar.”

Brendan için dünya bir anlığına sessizleşti; Piper’ın neden olduğu şaşkınlık yüzünden kopma noktasına gelen kalp tendonlarının dışındaki her şey duyulmaz oldu. Onu seviyordu. Bu kadın onu seviyordu. “*Bu kadar mı? Bunu nasıl diyebilirsin?*” Uzun bir adım atıp onu kollarına aldı ve karşı gelmeden bacaklarını beline dolayıp yüzünü boynuna gömmesi karşısında büyük bir coşku hissetti. “Bu benim başıma gelen en iyi şeyken sen nasıl böyle diyebilirsin?” Saçlarını, yanağını öpüp dudaklarını kulağına bastırdı. “Seni seviyorum, bebeğim. Lanet olsun, ben de seni seviyorum. Durum böyle olduğu sürece her şey yolunda gidecek. *Her zaman.* Detayları birlikte hallederiz. Tamam mı?”

“Tamam.” Genç kadın ona bakıp başını salladı ve sersemlemiş bir şekilde güldü. “Evet. Tamam.”

“Birbirimizi seviyoruz, Piper.” Brendan dönüp odasına doğru yürüdü. Anahtar zaten elinde olduğu için şükrediyordu çünkü şu anda onu çıkarmak için gözlerini Piper’dan ayırmayı hiç istemezdi. “Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bunu bozmasına izin vermeyeceğim.”

Yüce İsa. Piper’ın kilidi açılmıştı işte. Güzel gözleri yumuşamıştı. Güven doluydu. Brendan’a inanıyordu. İkisine inanıyordu. Korktuğunu görmek zor olsa da onu zorlayarak doğru olanı yapmıştı. Ve şimdi her şey yolundaydı. Çok şükür. *Tanrı’ya şükür.*

Anahtar kartı sensöre vurup bir tekmeyle kapıyı açtı. Şu anda hayattaki tek görevi bu kadına orgazm yaşatmaktı. Yumuşacık bakan o mavi gözlerin bulanmasını izlemek ve buna kendinin sebep olduğunu bilmek istiyordu. Bundan böyle onun *her* ihtiyacından sorumlu olmak istiyordu.

“Sana çok ihtiyacım var,” diye inledi Piper. Yakasını çektiyor, kalçasıyla umutsuzca daireler çiziyordu. “Aman Tanrım, *acı çekiyorum.*”

“Acını geçireceğimi biliyorsun.” Boynunu ısırp kalçasını sertçe yukarı doğru çekerek nefesinin kesilmesini dinledi. “Biliyorsun, değil mi?”

“Evet. *Evet.*”

Brendan genç kadını yere bırakıp arkasını döndürdü ve eteğini kaldırdı. “Belki bir gün ikimiz de çıplak kalana kadar dayanabiliriz,” diye hırladı, titrek ellerle onun külotunu indirip kendi fermuarını açarken. “Ama bugün olmayacak. Yatağa çıkıp dizlerinin üstünde dur.”

Kahretsin. Piper’ı yatakta utanmazca hareket ettiği zamanlarda çok seviyordu. Kızdığı zamanlarda da. Onu tahrik ettiği ve çabalamasına neden olduğu zamanlarda da. Ama onu en çok şimdi olduğu gibi seviyordu. Dürüstken. Hiçbir şey saklamazken. Kızıışmış halini tüm gerçekliğiyle gösterirken. Yatağın kenarında dizlerinin üzerinde durup onun için kıcını açarken. “Lütfen Brendan. Lütfen yap şunu, lütfen, *lütfen...*”

Piper’in sanat eseri vücudunu izlemek için ne yazık ki zamanı yoktu. İki yana açılmış uyluklarının kıvrımlarına, hayatını hem cennete hem cehenneme çeviren güzel kıcına

hayranlıkla bakmak istese de şimdi yapamazdı. Yapması gereken tek şey kıcını kavrayıp yoğurmak ve orada bekleyen hazineyi görmek için yanakları iyice ayırmaktı. “Bebeğim, lütfen diyen taraf her zaman ben olmalıyım,” dedi boğuk bir sesle. Sonra eğilip dilini arka deliğinin gergin derisinde kaydırды. Piper adını mırıldanıp tereddütle, umutla inlerken Brendan onun seksi kıcını daha yakınına çekmekten ve ağzını aradaki vadiye gömüp sertçe yalamaktan kendini alamadı.

“Vay canına,” diye keskin bir nefes alan genç kadın kıcını ona doğru itti. “Sen şu anda... *Aman Tanrım.*”

Brendan elini Piper’ın beline dolayıp iki parmağını yumuşak kıvrımlarının arasında gezdirdi vücudunun başka bir parçasını yalayarak vajinasını harekete geçirmenin tadını çıkardı. Dilinin aç vuruşları karşısında kalçası sarsılırken ilk baştaki utangaçlığını ve sonra bacaklarını daha da açmasını izlemek keyif vericiydi. Sonunda dilini kadınlığının merkezine doğru kaydırдыğında klitorisi öyle şişmişti ki diliyle hassas et parçasına birkaç kez dokunması ve başparmağıyla azıcık ovuşturması Piper’ın yorgana doğru bağırarak boşalmasına neden oldu. Leziz ıslaklığı hem uyluklarının içini hem de Brendan’ın ağzını kaplamıştı.

O nefes almaya çalışırken Brendan doğrulup göğsünü sırtına bastırdı ve aletini hâlâ kasılmakta olan kadınlığının içine itti. “*Benim,*” dedi dişlerini sıkarak. Piper’ın dar klitorisi hayalarının acı verici bir şekilde kasılmasına, kanının her bir damlasının sahiplenici bir hisle yanmasına neden oluyordu. “Bana ait olanı alıyorum.”

Gözüne karşısındaki bir hareketlenme çarpınca, yatak başlığının aynalı olduğunu hatırlayıp kafasını kaldırdı; kalçasının her itişiyile sallanan memelerden ve zevkle aralanmış dudaklardan oluşan erotik görüntüyle neredeyse kendini tutamayıp boşalacaktı. Piper'ın tepesindeki bedeni neredeyse onun iki katı büyüklüğündeydi, dudakları sanki onu yiyip bitirmek istermiş gibi gerilip dişlerini ortaya çıkarmıştı. Ama bunu kim istemezdi ki? Kim bu kadının her parçasını mümkün olduğunca yakınında tutmak istemezdi? Kim onu ateşlemek, sadakatini kazanmaya çalışırken ölmek istemezdi?

"Tanrım, çok güzelsin," diye inlerken kendini üzerine bırakıp onu yatağa mıhladı ve Piper nasıl onun göğsünü, zihnini, tüm bedenini varlığıyla doldurduysa, sadece nefes alarak bile onu nasıl tamamladıysa Brendan da itişleriyle onun içini doldurdu. Sonra saçından tutup kafasını kaldırarak aynaya bakmasını sağladı. Göz göze geldiklerinde genç kadının nefesi kesildi. Aletini saran duvarların kasılmasına bakılırsa başrolünde oldukları bu filmi izlemeyi en az onun kadar tahrik edici bulmuştu. "Beğenilmeyi ve iltifat duymayı seviyorsun, değil mi Piper? Aletimi bu kadar sertleştirmenden, beni bu kadar azdırmandan daha iyi bir iltifat olamaz, değil mi? Kahrolası pantolonumu bile indiremedim." Nefesi kesilen Piper onun altında kıvranmaya başladı. Ağzı kapalı bir şekilde adını haykırırken parmakları yorganı tırmalıyordu. "Hadi bırak kendini, bir daha boşal, bebeğim. Seni halin kalmayana kadar becerdiğimi görmek istiyorum."

Los Angeleslı kızın bebek mavisini gözleri görmez olurken dudaklarından boğuk bir inleme yükseldi ve kalçası altın-

n'ı da sarısmaya
ha derinlere ka-
inin içine baktı
yı salıverdi.

irken kendi ke-
geçmiş gibiydi.
ı mümkün olup
alacağını bilmi-
a ulaştığını dü-
ğsünün daha da
erse gelecek elli,

orum.” Onu ya-
mzuna, boynu-
nden çıkıp yana
e çekti. Bu ismi
arasındaki yerini
z hatları gevşedi
şeyi düzeltiyor-
rusu Brendan'ın

im,” diye mırıl-
.” “Düşündüğüm

‘Nasıl hissettire-

kurtulacağın bir
gibi.”

Peki, gerçekte nasıl hissettiriyor?”

Tam tersi. Yara bandını yapıştırmak, yarayı sıkıca sar-
mak gibi.” Piper bir süre adamın çenesini inceledi, sonra
kollarını onunkilere dikti. “Sanırım sebebi sana güveniyor
m. Sana güvenim çok fazla. Bu da aşkın büyük bir par-
ası değil mi?”

“Evet. Öyle olması gerektiğini düşünüyorum.” Boğazın-
da yumruyu yutmaya çalıştı. “Ama ben bu konuda uzman
değilim, bebeğim. Daha önce hiç kimseyi böyle sevme-
dim.”

Piper'in konuşması uzun zaman aldı. “Bir daha senden
şey saklamayacağım.” Titrek bir nefes aldı. “Ah, bu biraz
da sonrası itiraf anı gibi oldu. Ama ciddiyim. Artık her şeyi
saklamak yok. Asansör yolculuğu kadar kısa bir
zaman için bile sır saklamayacağım. Kafamın içine girmek için
zorlamak zorunda kalmana neden olmayacağım. Seni zor-
lamak istemiyorum, Brendan. Özellikle de sen, seni
korumayı bu kadar kolaylaştırırken bunu yapmayacağım.”

Brendan onu sıkıca kendine bastırdı. Hissettiği katıksız
kollar yüzünden parçalara ayrılmak istemiyorsa bundan
kurtuluş yoktu. “Beni zorlamak mı? Hayır Piper. Dedi-
ğini yanlış anlamışsın.” Çenesini tutup yüzünü kaldırarak
kollarına bir öpücük kondurdu. “Ödülüm senin gibi mü-
temmel biriyken zorlanmak benim için onurdur.”

Öpücükleri alevlenirken Brendan onu sırtüstü yatırdı ve
kollarını çıkarması için yalvardığında aleti saniyeler için-
de tekrar taş gibi sertleşti. Ona boyun eğip pantolonunu ve
buzer şortunu bir şekilde çıkarmayı başardıktan sonra onun

da seğırdi. Merkezindeki patlamalar Brendan'ı da sarsmaya başlayınca onun sıcacık kanalında bir kez daha derinlere kadar ilerledi, hırlayarak adını söyleyip gözlerinin içine baktı ve bacaklarının arasındaki dayanılmaz baskıyı salıverdi.

Piper nefes nefese, "Seni seviyorum," derken kendi kelimeleriyle hazırlıksız yakalanıp alarma geçmiş gibiydi. Brendan ise kalbinin göğsünden fırlamasının mümkün olup olmayacağını düşünüyordu. Nasıl hayatta kalacağını bilmiyordu. Ne zaman ona karşı hislerinin doruğa ulaştığını düşünse bu kadın ona yanıldığını kanıtlıyor, göğsünün daha da genişlemesine neden oluyordu. Bu böyle sürerse gelecek elli, altmış yıl boyunca ne yapacaktı?

"Piper, ben de seni seviyorum. *Seni seviyorum.*" Onu yatağa bastırmaya devam ederken şakağına, omzuna, boynuna yavaş öpücükler kondurdu. Sonunda içinden çıkıp yana yuvarlandı ve onu şarj istasyonu dediği yere çekti. Bu ismi ilk duyduğunda gülmüştü ama kollarının arasındaki yerini bulduğunda gerçekten de genç kadının yüz hatları gevşedi ve sanki onun tarafından kucaklanmak her şeyi düzeltiyormuş gibi içini çekti. Buna sebep olmak, doğrusu Brendan'ın gururunu okşuyordu.

"Bunu daha önce kimseye söylememiştim," diye mırıldandı Piper, başını onun pazısına yaslarken. "Düşündüğüm gibi hissettirmiyormuş."

Brendan elini onun saçlarında gezdirdi. "Nasıl hissettireceğini düşünüyordun?"

Genç kadın bir süre düşündü. "Söyleyip kurtulacağın bir şeymiş gibi. Bir yara bandını koparıp atmak gibi."

“Peki, gerçekte nasıl hissettiriyor?”

“Tam tersi. Yara bandını yapıştırmak, yarayı sıkıca sarmak gibi.” Piper bir süre adamın çenesini inceledi, sonra gözlerini onunkilere dikti. “Sanırım sebebi sana güveniyor olmam. Sana güvenim çok fazla. Bu da aşkın büyük bir parçası, değil mi?”

“Evet. Öyle olması gerektiğini düşünüyorum.” Boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. “Ama ben bu konuda uzman sayılmam, bebeğim. Daha önce hiç kimseyi böyle sevmemişim.”

Piper’in konuşması uzun zaman aldı. “Bir daha senden bir şey saklamayacağım.” Titrek bir nefes aldı. “Ah, bu biraz seks sonrası itiraf anı gibi oldu. Ama ciddiğim. Artık her şeyi kendime saklamak yok. Asansör yolculuğu kadar kısa bir süre için bile sır saklamayacağım. Kafamın içine girmek için savaşmak zorunda kalmana neden olmayacağım. Seni zorlayıp durmak istemiyorum, Brendan. Özellikle de sen, seni sevmeyi bu kadar kolaylaştırırken bunu yapmayacağım.”

Brendan onu sıkıca kendine bastırdı. Hissettiği katıksız duygular yüzünden parçalara ayrılmak istemiyorsa bundan başka çaresi yoktu. “Beni zorlamak mı? Hayır Piper. Dediğimi yanlış anlamışsın.” Çenesini tutup yüzünü kaldırarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Ödülüm senin gibi mükemmel biriyken zorlanmak benim için onurdur.”

Öpücükleri alevlenirken Brendan onu sırtüstü yatırdı ve gömleğini çıkarması için yalvardığında aleti saniyeler içinde tekrar taş gibi sertleşti. Ona boyun eğip pantolonunu ve boxer şortunu bir şekilde çıkarmayı başardıktan sonra onun

giysilerini de çıkardı. Aralarında bir engel kalmayıp çıplak bedenleri nihayet birbirine kilitlendiğinde memnuniyetle iç geçirdiler.

Piper'in dudakları bir gülücükle kıvrıldı. "Şu dil olayını konuşmayacak mıyız?"

Kahkahaları kısa süre içinde iç çekmelere ve sonunda inlemelere dönüştü. Yatağın yayları altlarında gıcırdayordu. Büyük uğraşlar sonucu edilmiş itiraflardan ve birbirleri olmadan nefes alamayacakları netleştikten sonra artık hiçbir şey onların mükemmelliğine el süremezdi.

Fakat Brendan'ın bir kaptan olarak öğrendiği tek bir şey varsa o da şuydu: Fırtınanın hemen ardından günışığının sakin sulara yayılmaya başlamış gibi görüldüğü an, genelde en büyük dalganın vurduğu an olurdu.

Ve bunu unutmak ona her şeye mal olabilirdi.

Bölüm Yirmi Yedi

*S*eattle'da kalan zamanları rüya gibi geçti.

Hannah ve Fox belirledikleri saatte otel lobisinde onlarla buluştular. Elleri kolları plaklarla doluydu. Piper hâlâ Hannah'nın yasak bölge olduğu konusunda Brendan'ın yardımcı kaptanıyla konuşmasını istiyordu ama ikisi arasında filizlenmiş gerçek dostluğu görünce endişesi biraz olsun yatışmıştı. Sadece birkaç saati birlikte geçirmiş olmalarına rağmen birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor, kendilerine özel espriler yapıyorlardı. Gerçi Piper buna şaşırdığını söyleyemezdi. Romantik ve saf ruha sahip bir tanrıça olan kız kardeşinin insanlardan ilgi görme zamanı gelmişti de geçiyordu.

Tabii belli uzantılar ait oldukları yerde, pantolonun içinde kaldığı sürece.

Akşam yemeğinde Brendan ile Fox onlara tekne hayatını anlattılar. Piper, bir yengecin kısı kacıyla Deke'in göğüs ucunu yakaladığı ve Brendan'ın ona dikiş atmak zorunda kaldığı hikâyeye bayıldı. Hatta şarabın etkisiyle sersemlemiş halde gülerken bunu onlara iki kez anlattırdı. Yemeğin or-

talarına doğru Fox geçen haftaki fırtınayı gündeme getirince Brendan kaskatı kesildi ve bunu kaldırıp kaldıramayacağını merak ederek bakışlarını hemen Piper'a çevirdi. Ama sinirleri gerilse de Piper birkaç derin nefes alarak kendini sakinleştirdi. Brendan, onun bu halinden ve Fox'u hikâyesini bitirmesi için teşvik etmesinden çok mutlu olmalıydı ki uzanıp onu kucağına çekti ve akşam boyunca da orada tuttu.

O gece herkes kendi odasında kaldı ama Piper ile Brendan birbirlerine seksi mesajlar atmaktan geri kalmadı. Ertesi sabah uyanır uyanmaz da Westport'a dönmek için kamyonete doluştular.

Eli orta konsolda Brendan'ın eline sıkıca kenetlenmişken ve Hannah'nın çalma listesi hoparlörden yükselirken Piper kendini... Eve gitmek için sabırsızlanırken buldu. Az önce, hafta içi kahve buluşması ayarlamak için Opal'la konuştuktan sonra Abe'i de aramış ve sabahki yürüyüşe biraz geç kalacağını haber vermişti.

Telefonunda Los Angeles'taki tanıdıklarından, gece kulübü sahiplerinden ve Kirby'den gelen yüzlerce kısa mesaj ve e-posta vardı ama şimdilik onları görmezden geliyordu. Bu güzel Seattle gezisinin hatırasını hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu.

7 Eylül hakkında giderek artan ısrarcı mesajların dışında, Blow the Man Down'da tanıştığı kızların ikisinden gelen mesajları görüp çok mutlu olmuştu. Kızlar onunla buluşup İşçi Bayramı partisinin organizasyonu için yardım etmek istediklerini söylüyorlardı. Bir de grup makyaj dersleri hakkında ne düşündüğünü soruyorlardı.

Piper kendini... çok, çok iyi hissediyordu. Artan arkadaş sayısı ve ufukta görünen açılış partisiyle birlikte dolu dolu bir programı vardı artık.

Ve bunlar sayesinde gerçekten Westport'a ait olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Evet, Brendan zaten ait olduğunu hissettiriyordu. Ama o geçimini burada sağlıyordu. Bu topluluğu doğduğundan beri tanıyordu. Ve Piper'ın isteyeceği son şey ona bağımlı olmaktı. Westport'ta kalsa bile kendi parasını kazanmalı, kendi başının çaresine bakmalıydı.

Westport'a vardıklarında Brendan önce Fox'u dairesine bıraktı, ardından aracı İsimsiz'e sürdü. Kamyoneti kaldırım kenarına park ederken Piper'a veda etmeyi hiç istemediği yüzünden okunuyordu. Piper da aynı şekilde hissediyordu. Ama Hannah'yı tek başına bırakmayı alışkanlık haline getiremezdi.

Hannah ön koltuğa doğru eğilip çenesini avuçlarına dayadı. "Pekâlâ Brendan," dedi kuru bir sesle. "Piper bu sabah duşta avazı çıktığı kadar bağırarak *Natural Woman* şarkısını söylüyordu ve..."

"Hannah!" dedi Piper irkilerek.

"Ben de onu mutlu görmek istediğimden dolayı şimdi sana bir iyilik yapacağım."

Duydukları ilgisini çektiği için Brendan kafasını hafifçe çevirmişti. "Ne iyiliği?"

"Evinde bir misafir odası vardır sanırım, değil mi?" diye sordu Hannah.

Piper'ın erkek arkadaşı onaylar şekilde homurdandı.

“Peki...” dedi Hannah kelimeyi uzatarak. “Ben misafir odanda kalabilirim. Böylece Piper da hem kaptan köşkünde kalır hem de vicdan azabından kurtulur.”

“Gidip toplanın,” diye yanıtladı Brendan hiç tereddütsüz. “Ben burada bekliyorum.”

“Bir dakika. Ne?” Piper koltuğunda dönüp sevdiği iki insana inanmaz bakışlar attı. “Ben... Biz senin evine taşınmayacağız, Brendan. Bunun için önce... en azından ciddi bir konuşma yapmamız gerekir.”

“Ben sizi baş başa bırakayım da konuşun,” dedi Hannah neşeyle, kamyonetten inerken.

“Brendan...”

“Piper.” Brendan konsolun üzerinden uzanıp başparmağını elmacıkkemiğinde gezdirdi. “Sen benim yatağıma ait-sin. Tartışacak bir şey yok.”

Piper bir kahkaha patlattı. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ben daha önce hiç kimseyle yaşamadım ama evde çoğunlukla makyajsız duruluyor ve... Çamaşırlar var! Kirli çamaşırları dikkate aldın mı? Benimkileri nereye koyacağım? Şimdiye kadar esrarı korumayı başardım ama...”

“Esrar?” diye tekrarladı genç adam, dudakları seğirerek.

“Evet.” Piper onun dokunuşundan kaçtı. “Aramızda artık... Gizem kalmayınca ne olacak?”

“Konu sen olunca ben gizem falan istemiyorum. Hem cumartesi balığa gideceğiz. İki geceliğine.” *Yani gitmesine birkaç gün vardı.* “Demem o ki denize açılana kadar seninle geçirebileceğim her saniyeyi istiyorum.”

“Cumartesi.” Bu Piper için yeni bir haberdir. Gerçi onun

bir noktada tekrar ava gideceğini biliyordu. Duyduğu kadarıyla genelde daha sık aralıklarla gidiyorlardı ama yengeç sezonundan sonra bir hafta tatil yapmak istemişlerdi. “İşçi Bayramı’ndaki büyük açılışa kadar geri dönecek misin?”

“Kesinlikle. Açılışı asla kaçırmam.” Brendan sanki bu sözleriyle nabzını hızlandırmamış gibi kayıtsızca bir kaşını kaldırdı. “Ayrı çamaşır sepetleri seni ikna eder mi?”

“Olabilir.” Dudağını ısırdı. “Dişler fırçalanana kadar öpüşmeme kuralı da olmalı.”

“Hayır, siktir et o kuralı.” Bakışlarını onun eteğine çevirdi. “Sabahları ilk iş olarak uykulu Piper’ın içine girmek ve bacaklarını titretmek istiyorum.”

“İyi,” diye mırıldandı Piper. “Ben gidip bavulumu hazırlayayım o zaman.”

Brendan’ın yüzünde zafer ve sevgi karışımı bir ifade belirdi. “Güzel.”

Kalbi sevinçle dans ediyor olmasına rağmen Piper erkek arkadaşına kaşlarını çatarak kamyonetten indi. Ama o anda aklına Abe ile buluşup müzeye yürüme sözü geldi. “Şimdi değil de akşam yemeği vaktinde gelsek olur mu?” diye sordu. “Gelmeden marketten bir şeyler alırız. Belki bana yemek pişirme dersi verirsin.”

“Yangın söndürücümü hazır edeyim o halde.”

“Aman ne komik,” dedi Piper. İnsanın yüzünün gülümsemekten ötürü ağrması mümkün müydü? “Akşama görüşürüz, kaptan.”

Genç adamın gümüşü yeşil gözleri vaat verircesine parladı. “Görüşürüz.”

Piper hırdavatçıya koşarak gidip Abe'e denizcilik müzesine kadar eşlik etti, onunla biraz sohbet ettikten sonra koşusuna devam ederek kahve için Opal'ın evine uğramaya karar verdi. Yürüyerek İsimsiz'e dönerken de yeni arkadaşları Patty ve Val'e mesaj atarak parti planlaması için saat belirledi. Hannah'la birlikte barı vaktinde hazır hale getirmek için son hızda çalışmak zorundaydılar –henüz yeni bir isim tabelaları bile yoktu– ama biraz kararlılıkla üstesinden gelebilirlerdi.

O akşam, yanlarına birkaç gün yetecek kadar kıyafet alıp sırt çantalarıyla yürüyerek markete gittiler ve Brendan'ın, Westport'taki ilk sabahlarında market sepetine attığı ürünlerin aynısını satın aldılar.

Kaptanın kapısını çaldığında midesindeki kelebekler heyecanla kanat çırpıyordu ama ekstra geniş gövdesi eşikte görüldüğünde bu çırpışlar daha sakin ve rahatlatıcı bir hal aldı. Brendan'ın üstünde... Gri eşofman altı ve tişört vardı.

Peeekâlâ. Birlikte yaşamanın avantajları daha şimdiden belli olmaya başlamıştı.

Onun peşinden içeri giren Piper, "Erkek arkadaşımın aletine bakma sakın," diye fısıldadı kardeşine. Kız iki büküm olarak kahkahalara boğuldu.

Brendan omzunun üstünden onlara bakıp kaşını kaldırdı ama getirdikleri yiyecekleri tek eliyle taşıyarak misafir yatak odasına ulaşana kadar bir şey demeden yürüdü. Mutfağın hemen yanında bulunan oda küçüktü ancak güzel bir bahçe

manzarası vardı ve yatak, İsimsiz'dekinden bin kat daha rahat görünüyordu.

"Teşekkürler, burası mükemmel," dedi Hannah, sırt çantasını yere bırakarak. Odanın geri kalanını incelemek için kendi etrafında bir daire çiziyordu ki bir anda keskin bir nefes alarak durdu ve eliyle ağzını kapattı. "Bu... bu ne?"

Kardeşinin tavrındaki değişikliğe şaşırان Piper gözlerini Brendan'ın eşofmanının önünden ayırıp Hannah'nın baktığı yöne çevirdi. Masanın üstünde bir pikap duruyordu. Ağır görünümlü ve tozluydu. "Annemle babamın taşınmadan önce bunu bana bıraktıklarını hatırladım," dedi Brendan kollarını göğsünde kavuşturup kafasıyla pikabı işaret ederek. "Gidip bodrumdan çıkardım."

"Bu bir *vintage* Pioneer," dedi Hannah heyecanla, parmağını pikabın cam yüzeyinde gezdirerek. Sonra bakışlarını Brendan'a çevirdi. "Kullanabilir miyim?"

Brendan kafasını tek bir kez salladı. "Kullan diye getirdim zaten." Sanki Hannah'yı dünyanın en mutlu insanı yapmış gibi kaygısızca çenesiyle dolabı işaret etti. "Bulduğum plakları da oraya koydum. Doğru düzgün şeyler olmayabilirler gerçi."

"Bu pikapta çalınan her şey kulağa düzgün gelir." Hannah dizlerini kıvrıp sıçradı ve heyecanla dans etti. "Bunu seks seslerinizi bastırmak için getirmiş olsan da umurumda değil. Çok teşekkürler."

Brendan'ın kulaklarının rengi değişirken Piper bir şekilde ona daha da âşık oldu. Kardeşi için yaptığı bu güzel jestle onun sonsuz bağlılığını kazanmıştı. Her zamanki çekingen homurtularından biriyle, "Hayır. Yani... asıl ben teşekkür

ederim. Piper'ın burada kalmasını sağladığın için," dediğinde ise neredeyse düşüp bayılacaktı. "Dur çantayı alayım."

Uzanıp sırt çantasını Piper'ın omzundan aldı, alnına bir öpücük kondurdu ve aceleyle odadan çıktı. Onun gidişini, bir ekmek parçasının havada süzülmesini izleyen martılar gibi hayranlıkla izlediler. (Evet, uzun liman koşuları sayesinde Piper bu hayranlığın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.)

"Onunla evlenmek zorundasın," dedi Hannah sesini çıkarmadan ağzını kıpırdatarak.

"Bence de," diye aynı şekilde karşılık verdi Piper. "Siktir."

"Sen teklif et. Hem de hemen." Kardeşinin ağzından hâlâ ses çıkmamıştı.

"Bunu yapabilirim. Aman Tanrım. Gerçekten yapabilirim."

Hannah dikkatlice pikabın üzerine kapandı. "Ben ve pikabımla çifte randevuya gelebilirsiniz. Piper, şuna *bakar mısın?*" Masanın önündeki sandalyeye çöktü. "Gözüm fuardaki mükemmel bir kırk beşlik Fleetwood Mac'te kalmıştı. Çok pahalı olduğu için alamamıştım. Ama onu bu Pioneer'de çalma fırsatı bulacağımı bilseydim bir kerelik savurganlığa hayır demezdim."

"Tüh. Plak seninle konuşmuş muydu?"

"Net ve yüksek sesle hem de." Hannah iç geçirerek önemli değil der gibi elini salladı. "Neyse. Eğer benim olacaksa onunla bir gün yeniden karşılaşırım." Ayağa kalktı. "Hadi yemek yapalım. Açlıktan ölüyorum."

Sonraki günlerde üçü de mutlu bir düzen oturttular.

Brendan onu parmak uçlarını göbeğinde kaydırarak

ıyordu. Piper da kalçasını Brendan'ın kasıklarına sürüyordu. Bazen genç adam onu karnının üstüne çeviriyor, dizlerinin üstünde durup yatak başlığına tutunmasını istiyor, sonra da hızlı ve hararetli bir şekilde beceriyordu. Bazen de dizlerini kaslı omuzlarının üstüne alıp yüzünü boyun kıvrımına gömüyor, iltifatlar sıralarken yavaşça içine giriyordu. İri aletin ileri geri hareketleri gelgitler kadar güvenilirdi ve her defasında onu tir tir titretiyor, çığıklarının loş yatak odasında yankılanmasına neden oluyordu.

Piper, yoğun sevişmelerinin etkisinden çıkıp dünyaya geri dönünce sabah koşuları için giyiniyor ve Abe'in müze merdivenlerine çıkmasına yardım edip yoluna devam ediyordu. Eve dönüp duş aldıktan sonra da Brendan ve Hannah'yla kahvaltı edip Brendan'ın kamyonetiyle İsimsiz'e gidiyordu. Tabela dışında barın sadece dekoru ve birkaç son dokunuşu kalmıştı artık. Brendan, Piper'in sevinçle cıyıklayıp mekâna mükemmel uyduğunu haykırmasına gülerек avizeyi astı. Sonrasında yüksek masalarla tabureleri yerleştirdiler, avluya LED ışık sıraları astılar ve her yere bulaşan talaşları temizlediler.

Bir öğleden sonra Piper, "Barın yeni adını düşünüyordum da..." diye lafa girip kardeşi ona bakana kadar bekledi. "Şey... Cross ve Kızları nasıl olur sence?"

Hannah keskin bir nefes alıp verdi. Gözleri buğulanmıştı. "Bayıldım Pipes."

Brendan arkasından yaklaşıarak omzuna sert bir öpücük kondurdu. "Mükemmel seçim."

"Keşke biraz daha zamanımız olsaydı," dedi Hannah. "Bu isim şahane bir tabelayı hak ediyor."

“Öyle. Ama belki de... Belki de bu mekân hakkında mükemmel olan şey, mükemmel olmamasıdır. Kusursuz değil ama özel. Öyle değil mi?” Piper güldü. “Tabelayı kendimiz yapalım. Bu şekilde daha anlamlı olur.”

O sırada telefonu çalan Hannah konuşmak için dışarı çıkıp Piper ile Brendan’ı yalnız bıraktı. Piper arkasını döndüğünde erkek arkadaşının son zamanlarda sık sık yaptığı gibi onu incelediğini gördü. Sevgiyle bakıyordu. Dikkatle. Ama o gözlerin arkasında daha farklı şeyler de saklıydı. Bir karar vermesi için baskı yapmayacağını söylemiş olabilirdi ama Piper’in kararsızlığı devam ettikçe onun gerginliği daha da artıyor gibiydi.

Perşembe günü birkaç kova gök mavisi boya alıp tabelayı boyamaya giriştiler. Brendan tüm sabahı uzun bir parça kontrplağı zımparalayıp masa testeresiyle oval şekil vererek geçirmişti. Piper bir kurşun kalemle harflerin kabaca taslağını çizdikten sonra, fırçaları mavi boyaya daldırıp eğlenceli kıvrımlar ve eğimlerle ismi yazdılar. Bu tabela bazılarının profesyonel görünmeyebilirdi ama Piper’in tek gördüğü karakterdi. Westport’a, tıpkı bir meşe palamudunun bir sincağın yanağına uyması gibi uyuyordu. Boya kuruduktan sonra kızlar hırdavatçıdan ödünç aldıkları merdivenlere tırmandılar, Brendan da düşerlerse tutmak için başlarında endişeyle durdu. Bir yandan da onlara talimatlar veriyor, yeni tabelayı eskisinin üzerine çivi tabancasıyla nasıl monte edeceklerini anlatıyordu. Sonunda tabelanın her iki tarafı da çivilendiğinde kardeşler merdivenlerden inip birbirlerine sarıldılar.

Hannah’nın barın tamamlanması hakkında ne hissettiğini bilemezdi ama o anda Piper’in içinde bir şeyler yerine oturmuştu sanki. Haritanın kuzeybatı köşesine inmeden

önce var olmayan bir şeyler. Bu yaptıkları, Henry Cross'a hak ettiği ama hiç göremediği eve hoş geldin hediyesiydi. Yakışık alır bir cenaze töreni, onu terk ettikleri için bir özürdü. Piper, babası hakkında daha çok şey öğrendikçe kalbindeki pürüzlerin tek tek yok olmaya başladığını net bir şekilde fark ediyordu artık.

“Şimdi tek ihtiyacımız olan şey bira,” dedi Hannah, geri çekilip gözlerini silerek. “Ve buz.”

“Aynen. Toptancıyı aramanın vakti geldi sanırım. Vay canına, ne hızlıydık ama.” Piper kafasını tabelaya doğru kaldırıp “Kızları” kelimesindeki süslü kıvrımlara baktı. “Sert içkiler de servis etmek istiyorsak ruhsat almamız gerekecektir.”

“Sen istiyorsan, Pipes,” dedi kardeşi yumuşak bir sesle. Kolunu onun omzuna attı. “Senden ayrılmak berbat olacak ama ben sonsuza kadar burada kalamam. Bir işim var. Sergei beni bekliyor. Yani eğer kalmaya karar verirsen...”

Piper, “Biliyorum,” derken tabelayı bulanık görüyordu.

“Eee? Kesin kalıyor musun?”

Pencereden, içeride avizeye ampul takmakla uğraşan Brendan'ı izlediler. Genç kaptan o kadar yetenekli, güven verici ve tanıdıktı ki Piper'ın kalbi sıkıştı ve boğazına bir yumru yerleşti. “Evet. Kalıyorum.”

“Of ya,” diye soludu Hannah. “Mutluluk ve hüznün arasında kaldım resmen.”

Piper gözlerini sildi. Muhtemelen yüzünün her tarafına mavi boya bulaştırmıştı ama hiç umurunda değildi. “Eğer ziyaretime gelmezsen yemin ederim seni gebertirim.”

Kardeşi alaycı bir şekilde güldü. “Herhalde yani. Yoksa işler ters gittiğinde kim kefaletle salıverilmeni sağlar?”

Bölüm Yirmi Sekiz

Her şey gerçek olamayacak kadar iyi gidiyordu. Suyun üzerindeyken bu his genellikle Brendan'ın bir şeyleri gözden kaçırdığı anlamına gelirdi. Ya yakıt borusunu boşaltmayı ya da paslanan bir vinci değiştirmeyi unutmuş olurdu. Teknede uzun süreli, sorunsuz seyir diye bir şey imkânsızdı. Brendan da çok uzun yıllardır hayatını *Della Ray*'in kaptanlığını yaparak yaşadığı için her an bir saatli bomba patlayacakmış gibi hissetmeden edemiyordu.

Ne zaman aynı odada olsalar nefesini kesen, yüz yılda bir karşılaşılabilir kadar mükemmel bir kadın hayatına girmişti ve artık onundu. Cesur, tatlı, akıllı, baştan çıkarıcı, maceracı, nazik ve bir an saf bir an muzip bu kadın o kadar güzeldi ki tek bir tebessümüyle gizliden gizliye dualar etmesine neden oluyordu. Ve bu kadın onu seviyordu. Sevgisini her gün yeni yeni şeylerle gösteriyordu. Yeni parfümünü uyku tişörtüne sıkıp sanki tüm hastalıklarını iyileştirebilecekmiş gibi burnuna bastırıyordu mesela. Her gün, her gece kulağına onu sevdiğini fısıldıyordu. Ona balıkçılıkla ilgili sorular soruyor, aklında kalanları anlamak için de Google'da ara-

malar yapıyordu. Brendan bunu biliyordu çünkü dizüstü bilgisayarını mutfak tezgâhında hep açık bırakıyordu.

Evet, her şey gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Brendan bir şeyi kaçırıyor olmalıydı.

Bir halat kopacaktı.

Gerçi şu anda mutfakta Piper'la yemek pişirirken kötü bir şeylerin olacağını da hayal edemiyordu. Saçlarını gevşekçe örüp tek omzuna atmış, bir yoga taytı ve üstüne oturan, uzun kollu bir tişört giymiş genç kadın onunla ocak arasında durduğu yerde mırıldanırken bir eliyle dalgınca makarna sosunu karıştırıyordu. Üç akşamdır aynı şeyi yiyorlardı ve Brendan ona İtalyan yemeğinden bıktığını söyleyemiyordu; çünkü bu sosu yapmayı öğrendiği için kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordu. İlk lokmasını alıp başparmağını kaldırdığını görene dek nefesini tutmasını, sonra da ellerini çırpmasını izlemek için on yıl aynı şeyi yapsa yine de yerdı.

Çenesini Piper'ın başına dayayıp kollarını da beline doladı ve Hannah'nın odasından yükselen müzikle sağa sola sallanmaya başladı. Böyle sessiz anlarda ona kararını sormayı çok istese de kendini tutuyordu. Ama parti için... ya da temelli olarak Los Angeles'a geri dönüp dönmeyeceğini çok merak ediyordu.

Piper'ın onuruna düzenlenecek bu parti birçok nedenden ötürü Brendan'ı huzursuz ediyordu. Ya eve döner ve orayı neden sevdiğini hatırlarsa ne olacaktı? Ya her hafta denize gidip onu yalnız bırakan bir balıkçıyla olmaktansa milyonların saygı ve hayranlık duyduğu bir kadın olmayı tercih ederse?

Kahretsin, bu süreç ciddi çok uzamıştı artık. Eğer Piper, Westport'u evi olarak gördüğünü söylese Brendan ona inanır, korkuyu geride bırakırdı. Fakat her gün şüpheyile ve belirsizliklerle yaşamak çok zordu.

Ona baskı yapmayı reddediyordu ama bu bilinmezlik, bu plansızlık artık sinirlerine dokunmaya başlamıştı.

Yeni ilişkisini asla evliliğiyle kıyaslayamazdı ama tayfunun ve Piper'ın telaşla hastaneye koşmasının, tabii bir de sonrasında yatağında döktüğü gözyaşlarının ardından Brendan'ın kalbinde yepyeni bir kaygı filizlenmeye başlamıştı.

Gittiğimde kötü şeyler oluyor. Burada olup müdahale etme imkânı bulamadığım şeyler.

Zaten bir kez eve döndüğünde kendini dul olarak bulmuştu.

Piper'ı ölesiye korkuttuğunu ve tehlikeli bir fırtınanın içinde koşarak evine gelmesine, ardından da panik içinde araba sürerek hastaneye gitmesine neden olduğunu hiç unutmuyordu.

Ya bir dahaki sefere eve döndüğünde onu burada bulamazsa ne olurdu? Denize yeniden açılacağı gün bu kadar yaklaşmışken gelecekle alakalı cevaplar alamadıkça sabırsızlığı adeta göğsünü tırmalıyordu.

"*Della Ray*'deyken yemeklerinizi kim yapıyor?" diye sordu genç kadın, başını onun göğsüne yaslayarak.

Brendan istenmeyen düşüncelerden sıyrılıp bu anda var olmaya, Piper'ın ona sunduğu bu mükemmelliği yaşamaya ve her saniyesi için şükretmeye çalıştı. "Sırayla yapıyoruz ama Deke yemek pişirmeyi sevdiği için genelde mutfakta o oluyor."

“Burada benim sosumdan başka bir şeyin tadını çıkarmayacağın için üzgünüm,” dedi Piper içini çekerek.

“Haklısın.” Boynuna bir öpücük kondurdu. “Hiçbir şey senin sosunla yarışamaz.”

“Eve döndüğünde senin için hazır ederim. İki porsiyon.”

“Sen kendini hazır et yeter,” diye hırladı Brendan, parmağını taytının belinde gezdirerek.

Piper kafasını geriye attığında dudakları yavaş bir öpücükle buluştu ve Brendan yatakta yalnız kalacakları anı iple çekmeye başladı. Onun zevk dolu minik hıçkırıklarını hafızasına kazıyıp yarın teknele hatırlamak istiyordu. “Brendan?”

“Efendim?”

Genç kadın hafifçe güldü. “Bıktığını itiraf etmeden daha ne kadar bu sosu yemeye devam edeceksin? Hannah’yla girdiğim iddiayı kaybedeceğim.”

Brendan öyle büyük bir kahkaha attı ki onun tahta kaşığı tencereye düşürmesine neden oldu.

“Ayy!” Piper fokurdayan sosun içindeki kaşığı çıplak parmaklarıyla almaya çalıştı ama cıyaklayarak geri kaçtı. “Off, kahretsin!”

Kahkahası anında kesilen Brendan onu döndürüp yanan parmaklarını bir mutfak havlusuyla hızlıca temizledi ve öptü. “İyi misin bebeğim?”

“Evet,” derken minyon bedeni kahkahalarla sarsılmaya başladı. “İddiayı kazanmanın bedeli birkaç parmağımı kaybetmektir herhalde.”

“Bu sosu seviyorum.” Brendan meraklanarak hafifçe geri çekilip ona baktı. “Hannah ne kadar süreceğini düşünüyordu?”

“Sosumdan bıktığını sonsuza kadar itiraf etmeyeceğini düşünüyordu.”

“Doğru, sonsuza kadar sürmeliydi,” diye hırladı gerçeği açık ettiği için kendine kızan Brendan. “İddiayı kaybetmeliydin. Sen de sonsuza kadar süreceğini varsaymalıydın.”

Genç kadının dudakları seğirdi. “Kızgın değilim.” Yanağını göğsünün ortasına yasladı. “O güzel kahkahanı duymamı sağladı. Yine benim yararına oldu.”

“Lanet sosu seviyorum, tamam mı?” diye homurdandı Brendan, onun kafasının tepesine doğru. Sonra içini sıkkan endişelerden birini dillendirmeye karar verdi. “Yarın gittiğimde iyi olacak mısın?”

“Evet.” Piper ona bakarken kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. “Denizdeyken benim için endişelenme lütfen. İşine odaklandığından ve güvende olduğundan emin olmam gerek.”

“Merak etme, Piper.” Parmaklarıyla yanağını okşadı. “Güvende olacağım.”

Kollarının arasındaki bedeni biraz daha gevşedi. “Brendan...” İsmi havada asılı kalırken genç kadın birden trans-tan çıkmış gibi görünerek bedenini çevirdi. “Pizza sipariş etmeliyiz bence.”

Brendan onun dönmesini engelledi. “Ne diyecektin?”

Omuzlarını dikleştirmesine bakılırsa ondan hiçbir şekilde sır saklamayacağına dair verdiği sözü hatırlamıştı. Midesinde korku ve merak karışımı hisler dalgalansa da Brendan sesini çıkarmadı. Bu iyiydi. Aralarındaki açıklık, güven sayesinde gitgide kapanıyordu. “Günün birinde çocukların

olmasını isteyip istemediğini soracaktım. Böyle sorunca sanki... Benimle çocuk yapmak ister misin diye soruyormuş gibi olacağını fark ettiğim için..." Renk yanaklarını kapladı. "Neyse. Sadece... Bu konuda hiç konuşmadık. Çocuk sahibi olmak, senin oturup plan yapmak isteyeceğin bir konu gibi görünüyor ve..."

Sonra mutfak tezgâhındaki telefonu titremeye başladı.

"Açma," dedi Brendan.

Piper başını salladı. Seattle'dan döndüklerinden beri telefonu alışılmadık derecede aktifti ve Brendan'ı geren meselelerden biri de buydu. Şimdi de telefon tıpkı otel lobisinde parfüm alışverişi yaptıkları gün olduğu gibi susmuyor, tezgâhta cıvıdayıp dans ediyordu. "Sessize alayım," diye mırıldandı cihaza uzanarak. Sonra duraksadı. "Aa, Daniel arıyor." Sanki bir şey hatırlamışçasına gözleri hafifçe açıldı. "Ben... ben onu sonra ararım."

Brendan'ın az önceki konuya geri dönmekten başka bir arzusu yoktu ama ona çocuk sahibi olmak istediğini söylerken dikkatinin dağınık olmasını da istemezdi. "Sorun değil. Aç hadi."

Piper kafasını şiddetle iki yana sallayıp telefonu sessize aldı ama dengesizleşen ellerinin arasından kaydırıldı. Yakalamaya çalışırken de parmağı yanlışlıkla açma tuşuna bastı. "Piper?" Hoparlörden bir erkek sesi yükseldi.

Genç kadın telefonu beceriksizce kendi bedeniyle Brendan'ınki arasında tutmaya çalışarak, "Daniel," dedi. "Selam!"

"Merhaba Piper," dedi adam, resmi bir şekilde. "Uçakta yer ayırtmadan önce şu büyük açılışın iptal olmadığını netleştirmek istedim. Güvenilirliğinle ünlü değilsin sonuçta."

Brendan kaskatı kesildi. Panik ve ihanete uğramışlık hissi kanını dondurmuştu.

Beklediği kötü şey gerçekleşmişti işte.

Piper gözlerini yumdu. “Hayır,” dedi sessizce. “İptal olmadı. Akşam altıda.”

“Pekâlâ o halde,” diye yanıtladı üvey babası hızlıca. “Birkaç saat öncesinde iniş yapacak bir uçak var. Evden istediğin bir şey var mı?”

“Kendin gel yeter,” dedi Piper sahte bir neşeyle.

Daniel mırıldandı. “Güzel. Artık kapatmam lazım. Annen seni öptüğünü söylüyor.”

“Ben de onu öpüyorum. Hoşça kal.”

Kız arkadaşı telefonu kapatırken onun yüzüne bakamıyordu. Belki de bu iyi bir şeydi çünkü Brendan sistemini ele geçiren korku ve endişeyi gizleyemeyecek kadar bitkindi. “Daniel geliyor demek.” Boğazındaki çivileri yuttu. “Hâlâ onu barla etkilemeyi planlıyorsun. Los Angeles’a daha erken dönmene izin versin diye...”

“Şey...” Titrek parmaklarını saçlarından geçirdi. “Asıl planım buydu, evet. Ama sonra aramızdakiler öyle hızlı ilerledi ki... Bu konu aklımdan çıktı. Unuttum.”

“Unuttun mu?” Brendan’ın sesi ifadesizdi. Göğsünde öfke kıvılcımları cızırdamaya başlamıştı. Öfke ve korku. Onu kaybetme korkusu. Kahretsin. Tam da birbirlerine karşı her konuda dürüst olduklarını düşünürken böyle bir şey yaşanıyordu. “Farkındaysan koca bir haftayı Cross ve Kızları’nın düzenlemeleriyle geçirdik. Barı yenilemek istemenin asıl sebebinin öylece aklından çıkıverdiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Evet,” diye fısıldadı genç kadın, elini ona uzatarak.

Brendan onun ulaşamayacağı bir uzaklığa çekildi; fakat Piper’in irkilip elini indirmesini izlerken buna hemen pişman oldu. Ama uzanıp özür dileyemeyecek kadar kaygılıydı ve güveni zedelenmişti. Kolları da kurşun gibiydi zaten. İstese de kaldıramazdı. “Daniel’in ziyaretini güvence olarak görmedin mi yani?”

Yüzünün kızarması her şeyi belli ediyordu aslında. “Şey, ö-öyle ama bu...”

Brendan acı acı güldü. “Ya arkadaşın Kirby? Parti için Los Angeles’a gitmeyeceğini ona söyledin mi?”

Piper’in ağzı düz bir çizgi halini aldı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye hırladı Brendan, kargularının arasına keskin bir nesne batmış gibi hissederken. “Kendini her yönden güvenceye aldın, değil mi Piper?”

“Gitmeyecektim,” diye yüksek sesle fısıldadı genç kadın, kollarını gövdesine sararak. “Brendan, böyle yapma.”

Ama Brendan artık onu duymuyordu. İçindeki vahşi dalgardan başka bir şeyin sesini duymuyor, geminin girdaba kapılmasını engellemeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. O an gelmişti işte. Yaklaştığını hissettiği fırtına buydu. Lanet kemiklerinin içinde bile hissedebiliyordu. Acaba Piper’la gerçekten şansı olmuş muydu yoksa tam bir ahmak gibi sadece boş hayallere mi kapılmıştı? “Tanrım, kafayı yemiş olmalıyım.” Arkasını dönüp mutfaktan çıktı. “Burada kalmayı hiç düşünmüyordun, değil mi?”

Piper peşinden koştu. “Tanrım! Durup beni *dinler* misin?”

Gözü hiçbir şeyi görmeyen Brendan otomatik pilotta

hareket ederek basamakları ikişer ikişer çıktı. "Tam burada duruyordum. Tüm bu zaman boyunca seni dinlemeye hazırdım, Piper."

"Bu yaptığın hiç adil değil!" dedi genç kadın onu takip ederken. "Benim hayatım değişti. Bu şehir. Bu ilişki. Her şey benim için yeni. Ben... ben üzgünüm, her şeyi geride bırakmam uzun sürdü ama bunu yapmak gerçekten çok zor."

"Lanet olsun! Ben bunu bilmiyor muyum sanki? Biliyorum. Ama madem bu işin... yani *bizim* olurumuz yoktu, madem arkanından vurup çekip gidecektin neden beni oyalayıp takipçilerinden biriymişim gibi peşinden sürükledin?"

Yatak odasına ulaştığında omzunun üzerinden geriye baktı ve genç kadının yüzünün acıyla çarpıldığını gördü. Midesi altüst olurken kalbi bu yaptıklarını protesto ediyor, onu kollarına alıp rahatlatması, mutlu etmesi için yalvarıyordu.

Nesi vardı böyle? Piper'ın gözlerindeki yaşlara, duruşundaki güvensizliğe sebep olduğu için kendinden nefret ediyordu. Kahretsin, kendinden *igreniyordu*. Ama onu kaybetme korkusu, sağduyusuna galip gelmişti. Teselli etme içgüdüsünü de binlerce kez seni seviyorum deme isteğini de bastırmıştı. Öfkesini kusmak, kendini korumak istiyordu.

Yatağın altındaki spor çantasını almak için eğilirken, "Bak Piper," dedi dengesiz bir sesle. "Ne istediğini etraflıca düşünmen gerek. Belki de ben sürekli dibindeyken bunu yapamıyorsundur."

"Brendan." Genç kadının sesinde panik vardı. "Dur artık! Saçmalıyorsun. Gitmeyecektim, tamam mı? Çantayı bırak. Bırak dedim."

Brendan'ın elleri onun yakarışı karşısında titremeye başladı. "Bana kalacağını hiçbir zaman söylemedin. Bir güvencen, bir çıkış yolun olsun istedim çünkü. Niyetin bu olsa da olmasa da durum böyle."

"Bu çok büyük bir karardı," dedi Piper nefes nefese. "Ama ben..."

"Haklısın. Bu büyük bir karar." Brendan öfkesinin geri kalanını da kusmak isteyen yanını bastırdı. Onun gitme ihtimaline öfkeliydi halbuki. Seferden dönüp onu mutsuz bulma ya da burada hiç bulamama ihtimaline öfkeliydi. Kaldığı için pişmanlık duyması olasılığına öfkeliydi. Fakat tek yapabileceği korkuyu sineye çekmek ve onun kalması için gerekeni yaptığını, sevgisinin yeterli olacağını ummaktı. "Geceyi teknede geçireceğim," demeyi başardı sonunda, boğazı düğümlense de. "Ne yapmak istediğini düşün. İyice düşün. Bu 'kalacak mı kalmayacak mı' saçmalığını daha fazla kaldıramayacağım, Piper. Cidden kaldıramayacağım."

Onu donmuş halde arkasında bırakıp gözleri şaşkınlıkla açılmış Hannah'nın yanından geçti.

"Sabah rıhtımda olacağım," diye bağırdı Piper merdivenden inerken. Yüzünde büyük bir kararlılık vardı ve Brendan o anda ona karşı büyük bir aşk duydu. Her katmanına, her yönüne, her problemine âşıktı. "Ben zaten ne istediğimi biliyorum, Brendan. Seni istiyorum. Sabah sana hoşça kal öpücüğü vermek için yanında olacağım, tamam mı? Şimdi öfkeyle çıkıp gitmek mi istiyorsun? İyi. Git o zaman. Bu sefer güçlü duran taraf ben olacağım."

Brendan bir an konuşamadı. "Ya orada olmazsan?"

Piper agresif bir tavırla elini savurdu. “O zaman çıkış yolunu kullanmışım demektir. Bunu mu söylememi istiyorsun? Her şey illaki siyah beyaz mı olmalı senin için?”

“Ben buyum.”

“Biliyorum ve seni böyle seviyorum.” Güzel gözleri öfkeyle alevlendi. “Pekâlâ, sabah orada olmazsam kararımın ne olduğunu anlamış olacaksın. Ama orada *olacağım*, göreceksin.” Nemlenmiş gözlerini kırptırdı. “Lütfen... Benden şüphe etme, Brendan. Bari sen yapma. Bana inancın olsun. Tamam mı?”

Yüreği sıkışan Brendan evden çıkmak için döndü; çünkü Piper’a uzanıp bu kavgayı unutmaması ve onda kaybolması an meselesiydi. Ama bunu yapamazdı, sorunlar çözülmedikleri sürece hep karşısına çıkacaktı. Bu gizemin yok olmasına ihtiyacı vardı. Bir ömür boyu Piper’la mı yaşayacaktı yoksa hayatının geri kalanını bomboş mu geçirecekti bilmeliydi. Aksi takdirde gerilim ve şüphe onu canlı canlı yiyip bitirecekti.

Garaj yolundan geri geri çıkmadan önce kamyonetin ön camından son bir kez eve bakarken neredeyse motoru susturup ona koşacaktı. Neredeyse.

Bölüm Yirmi Dokuz

Piper sinirli bir şekilde uykuya daldı ve daha da büyük bir sinirle uyandı.

Yataktan fırlayarak Brendan'ın onun için ayırdığı şifonyer çekmecelerinden siyah bir spor sutyenle kırmızı –öfkenin rengi– bir koşu taytı ve bir çift çorap aldı.

Hızlı bir koşunun ardından Abe'i müzeye götürecek, ardından o rıhtımı sanki moda haftasında defilede yürüyormuş gibi geçip *Della Ray*'in aptal kaptanının dudaklarına bir öpücük konduracaktı. Sonra da onu soluk soluğa, sertleşmiş bir halde arkasında bırakıp kичını kıvrarak uzaklaşacaktı.

Ve eve dönecekti. Brendan'ın evine.

Merdivenden ayaklarını vura vura indiği için Hannah'nın uykulu gözlerle odasından çıkmasına neden oldu. "Konuşmaya hazır mısın?"

"Hayır," dedi Piper, AirPods'unu kulağına takarak.

Kardeşi kalçasını kanepeye dayayıp bekledi.

"Şu anda onu pişmanlıkların arasına gömmeye odaklanmış durumdayım."

"Sağlıklı bir ilişkinin ilk adımları diyorsun, ha?"

"Adam çektiği gibi resmen." Piper kendini yere bırakıp koşu ayakkabılarını bağlamaya başladı. "Gitmemeliydin. Sabırlı ve mantıklı tarafın o olması gerekirdi."

"Tabii. Mantıksız olmasına izin verilen tek kişi sen olmalısın."

"Aynen öyle!" Boğazına bir şey takılmıştı. "Bence benim saçmalıklarımın çoktan bitti. Buradan sonrası hep yokuş aşağı gidecek. Neden rıhtıma gitmeye zahmet ettiğimi bile bilmiyorum."

"Çünkü ona âşıkım."

"Kesinlikle. Onun için kendimi nelere açtım." Bagecikları iyice gerdi. "Brendan'ın bir kez çekip gitmesindenense Adrian'ın beni bin kez terk etmesini yeğlerdim. Dün gece yaptıkları canımı çok yaktı."

Hannah onun önüne bağdaş kurarak oturdu. "Bence bu, güzel şeylerin uğraşmaya değer olduğunu gösteriyor. Sence de öyle değil mi?" Piper'la göz göze gelmek için başını eğdi. "Kendini bir kez onun yerine koy. Ya dün gece, bir daha hiç dönmemek üzere gitmiş olsaydı? İşte o, senin bunu yapmandan korkuyor."

"Eğer beni dinleseydi..."

"Evet, biliyorum. Kalacağımı söylüyorsun. Ama Pipes, o bir somut kanıt insanı. Sen onu bir sürü şüphayle bıraktın."

Piper ahşap parkeye sırtüstü uzandı. "Fırsat verseydi şüphelerini yok ederdim. Bana karşı anlayışlı olmalıydı."

"Evet ama sen de ona karşı anlayışlı olmalısın." Hannah kıkırdayarak onun yanına yattı. "Piper, adam sana öyle bir bakıyor ki... Her yer çatlaklarla doluymuş, sen de yapıştı-

ncıymışsın gibi. Sadece sana zaman tanımak istedi. Sonuçta büyük bir karar vermen gerekiyordu.” Yan döndü. “Ayrıca o bir erkek. Yani bu işin içinde taşaklar, testosteron ve bolca gürur olduğunu unutmamak gerek. Bu ölümcül bir karışımdır.”

“Doğru.” Piper derin bir nefes alıp verdi. “Ama onu affetmiş olsam bile o rıhtımda gururlu bir sürtük gibi yürüyüp pişmanlık yaşamasını sağlamamda bir sakınca yok, değil mi?”

“Bunu yapmazsan beni hayal kırıklığına uğratırsın.”

“Pekâlâ.” Piper doğrulup ayağa kalktı, ardından Hannah’nın da kalkmasına yardım etti. “Konuşma için teşekkürler, ey bilge kişi. Bu akıllıca tavsiyelerin için seni her zaman arayabilirim, değil mi?”

“Ne zaman istersen.”

Genç kadının koşusunu bitirdiğinde Abe’i müzeye götürecektik, oradan da Brendan’a iyi yolculuklar dilemek için rıhtıma geçecek kadar vakti vardı. Yine de erkek arkadaşını görüp aralarının iyi olduğu konusunda onu temin etmek için sabırsızlanıyordu, bu nedenle adımlarını hızlandırdı. Hırdavatçıya vardığında Abe’in gazetesini koltuk altına sıkıştırmış halde her zamanki yerinde beklediğini gördü.

Yaşlı adam, yaklaşmasını izlerken ona sıcakkanlı bir şekilde el salladı. “Günaydın Bayan Piper.”

“Günaydın Abe,” dedi Piper onun yanında durmak için yavaşlayarak. “Bugün nasılsın?”

“Ne kadar iyi olabileceksem o kadar iyiyim.”

Yavaş bir tempoyla ilerlemeye başladıklarında Piper havanın sakinliğine ve fırtına bulutlarının yokluğuna şükrede-

rek gökyüzünü izledi. “Ne zamandır sana söylemek isteyip unuttuğum bir şey vardı. İşçi Bayramı’nda Cross ve Kızları’nda büyük bir açılış partisi vereceğiz.”

Adam beyaz kaşlarından birini kaldırdı. “Cross ve Kızları mı? Barın adı bu mu olacak?”

“Evet.” Ona bir bakış attı. “Beğendin mi?”

“Mükemmel seçim bence. Hem yeniye hem de eskiye onurlandırıyor.”

Piper, “Ben de öyle düşündüm...” diye başlamıştı ki ayağı kaldırımındaki bir çatlağa takılan Abe sertçe yere düştü. Adamcağızı tutmak için eğilse de çok geç kaldığı için şakağını taşa korkunç bir gümbürtüyle çarpmasına engel olamadı. “Aman Tanrım! Abe!” Nabzı aniden hızlanıp dizlerinin bükülmesine neden olurken hemen onun yanına çöktü ve ne yapacağını bilemez halde ellerini yüzükoyun yatan bedenine götürdü. “Ah İsa aşkına! İsa aşkına. İyi misin?” Titreyen elleriyle telefonuna uzandı. “Ambulans çağıracağım. Sonra da oğullarını arayacağım. Her şey iyi olacak.”

Abe elini kaldırarak aramasını engelledi. “Ambulansa lüzum yok,” dedi zayıf bir sesle. “O kadar da kötü değilim.”

Piper eğilince adamın şakağından süzülen kanı fark etti. Bu kadar kan çok fazla sayılır mıydı? “Şey... Emin misin? Bence mutlaka ambulans çağırmalıyız.”

“Oturmama yardım et,” dedi Abe. Piper onun dediğini yaparken kanın boynuna doğru akmasını izleyip gırtlığına batmış çiviye yutmaya çalıştı. “Oğullarımı ara yeter. Ambulans lazım değil, evlat. Lütfen. Hastaneye götürülerek herkesi korkutmak istemiyorum. Telefonum cebimde. Todd’ı ara.”

“Tamam,” dedi Piper, telefonunu cebinden alıp rehberi kaydırırken. “Peki.”

Piper arama tuşuna basarken şarküteriden bir kadın dışarı fırlayıp Abe’in yarasına bastırması için bir avuç dolusu kâğıt havlu getirdi. Yaşlı adam hâlâ tam cümleler kuruyordu ve gözleri berraktı. Bu iyi bir şey olmalıydı, değil mi? Tanrım, lütfen bu tatlı adama bir şey olmasına izin verme.

Todd telefona dördüncü çalışta cevap verdi ama çocuklarını okula bıraktığı için on beş dakikadan önce orada olmayacağını söyledi. İşte o anda Piper, *Della Ray*’in gidişini kaçıracağını fark etti. Zaten limandan ayrılış saati iki dakika öncesiydi. Kalbi kulaklarında atarken hareketleri durgunlaştı. Brendan gitmezdi, değil mi? Onu beklerdi. Geleceğini bilirdi. Gelmediğini görürse de onu bulmaya çıkardı. Piper’ın buna inanmaktan başka çaresi yoktu. Abe’i tek başına bırakamazdı. Yapamazdı. İyi olduğundan emin olması gerekiyordu.

Brendan’ı aradı fakat direkt sesli mesaja yönlendirildi. İkinci arayışında yine aynı şey oldu. Üçüncü seferdeyse hat tamamen kesildi. Titrek parmaklarla bir kısa mesaj gönderdi ama hemen cevap alamayınca paniği daha da arttı. Kahretsin, bu gerçek olamazdı. Westport’un belirli yerlerinde, özellikle de limanda telefonların doğru düzgün çekmediğini çoktan öğrenmişti ama teknoloji onu tam da şu anda, bu kadar önemli bir günde yüzüstü bırakamazdı.

Todd’ın gelmesi on beş değil, yirmi dakika sürdü.

O gelene kadar Abe’i ayağa kaldırıp bir banka taşımışlardı. İhtiyar adam düştüğü için bitkin ve biraz utanmış görünüyordu, bu yüzden Piper ona bir gün altı şat tekiladan

sonra nasıl striptiz direğine tırmanmaya çalıştığını ve düşerek bileğini burktuğunu anlatmış, bu hikâyeyle yüzünü biraz olsun güldürmüştü. Todd endişeli bir şekilde kamyonetiyle önlerinde durunca Piper havlu peçeteleri göğsüne bastırarak Abe'in yolcu koltuğuna binmesine yardım etti ve ona daha sonra araması için söz verdirdikten sonra gitmelerine izin verdi.

Onların sokağın köşesinde gözden kaybolmalarını izlerken telefonuna bakmaya korksa da cesaretini toplayıp saati kontrol etti. Kahretsin. Yarım saat. Yarım saat geç kalmıştı.

Koşmaya başladı.

Kalbindeki inanca tutunmaya çalışarak limana doğru olabildiğince hızlı koştu. Brendan'ın programına sıkı sıkıya bağlı olduğunu... ya da ondan vazgeçtiğini fısıldayıp duran iç sesini duymazdan gelmeye çalıştı. *Lütfen, lütfen öyle bir şey olmasın.*

Westhaven Caddesi'nden sağa doğru şimşek hızıyla sarparken kaldırımında duran bir restoran spesiyalleri tabelasını neredeyse deviriyordu. Ama koşmaya devam etti. *Della Ray*'in denize açıldığını, arkasında köpüklü dalgalar bırakarak ufka doğru uzaklaştığını gördüğündeyse sanki görünmez bir duvara toslamış gibi durdu.

Kulaklarında sağır edici bir uğultu başladı.

O gitmişti.

Gitmişti.

Piper ona yetişememişti ve şimdi...

Brendan, Los Angeles'ı seçtiğini düşünüyor olmalıydı.

Göğsünden boğazına doğru büyük bir hıçkırık yükseldi.

Artık gitmek faydasız olsa da ayakları onu rıhtıma taşıyordu. Sadece oraya varmak istiyordu. Eline bir şey geçmeyecek olsa da yapabileceği tek şey buydu. Brendan yoktu artık. Ona öpücüğünü verip burada kalacağını kanıtlayamayacaktı.

Rıhtımda *Della Ray*'in ayrıldığı noktaya ulaştığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Etrafını tamamen bulanık gördüğünden tekneye el sallamak için gelmiş diğer kadınları neredeyse fark etmeyecekti. Sanders'ın karısını, İsimsiz'e ilk adım attıkları akşamdan belli belirsiz de olsa tanıdı. Başka bir kadın daha vardı ama yaşına bakılırsa tayfadan birinin eşi değil de annesi olmalıydı.

Piper onları selamlamak istese de elleri gevşek halde yanında sarmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ses telleri de kopmuştu sanki.

“Sen Piper olmalısın, değil mi?” Sanders'ın karısı ona yaklaştı, uyuşmuş yüzünden akan yaşları görünce hafifçe irkildi. “Ah. Tatlım, yapma. Güçlü olman gerek.”

Daha yaşlı olan kadın güldü. “Buraya bu suratla gelip erkeğine kendini suçlu hissettirmemen iyi oldu.” Bir halatın üstünden geçip caddeye yöneldi. “Dikkati dağınık adamlar hata yaparlar.”

“O haklı,” dedi Sanders'ın karısı. Ufukta bir noktaya dönmüş tekneye bakan Piper'ın gözyaşı şelalesi yüzünden hâlâ biraz rahatsız görünüyordu. “Özellikle de kaptanla birlikte olacaksan sağlam ve dirençli durmayı öğrenmen gerekiyor. Onlar bunu kabul etmek istemese de özgüvenlerinin büyük kısmını bizden alıyorlar. Her hafta gitmelerine izin vermek kolay değil ama yapılması gerekeni yapmalıyız, değil mi?”

Piper orada ne kadar süre dikilip denizi ve bir şaman-
dırayı sallandıran dalgaları izlediğini bilmiyordu. Rüzgâr
gözyaşlarını kurutup yüzünü sertleştirmişti. Balıkçılar etra-
fından dolaşarak turistleri teknelerine bindirmeye çalışıyor-
lardı ama Piper'ın bacakları kıpırdamıyordu. Midesindeki
boşluk, yaşayan bir şeye dönüşmüştü sanki. İçine yayılan
acı, onu bir bütün halinde yutacakmış gibiydi.

Ama bu dünyanın sonu değildi, değil mi?

“Değil,” diye fısıldadı kendi kendine. “Geri dönecek. Her
şeyi açıklayacaksın.”

Yavaş ve derin bir nefesle ciğerlerini doldurdu; yanından
geçen insanların sorgulayıcı bakışlarına aldırmadan, kaska-
tı kesilmiş bacaklarıyla rıhtımda ilerlemeye başladı. Pekâlâ,
tamam. Tekneyi kaçırmıştı ve bu kötü olmuştu. Çok, çok
kötü. Brendan'ın iki koca gün boyunca ilişkilerinin bittiğini
düşünecek olması midesini bulandırıyordu. Ama ilişkileri
bitmiş değildi sonuçta. O eve döndüğünde çığlık atıp yal-
varması gerekse bile bunu yapacak, kendini dinlettirecekti.
Brendan eninde sonunda onu anlardı, değil mi?

Bir süre sonra kendini Cross ve Kızları'nın kapısında bul-
du ama yürüyüşün hiçbir anını anımsamıyordu. Mekânın
her santimi Brendan'la doluyken burada olmak da can acıtı-
cıydı. Yaptığı kameriye. Astığı avize. Dünden kalan kokusu.

Boğazı yine tıkanır gibi oldu ama Piper kararlılıkla yut-
kundu.

Pazartesi günkü büyük açılış için dağıtıcıları arayıp tes-
limatları onaylaması gerekiyordu. Henüz ne giyeceğine bile
karar vermemişti ve bu öğleden sonra, parti planlamasına

yardım edecek olan Patty ve Val'le buluşması lazımdı. Şu an hiçbirini yapmaya hazır hissetmese de omuzlarını dik tutup işine bakmalıydı. İki gün çabucak geçerdi. Kalbinin buna dayanması gerekiyordu.

Öğleden sonra Hannah'yla birlikte Blow the Man Down'a gidip Patty ve Val'le buluştular, parti sorumluluklarını paylaştılar. Hannah tabii ki DJ'lik yapacaktı ve daha şimdiden yaz sonu şarkılarından oluşan çalma listesini hazır etmişti. Patty havai fişek temalı minik kekler getirmeyi teklif ederken Val de yerel dükkânlardan alınmış ürünlerle çekiliş yapmayı önerdi. Parti konuşmaları dışında zamanın çoğunu makyaj hakkında sohbet ederek geçirdiler ve bu, genç kadının Brendan'la ve ilişkilerinden çoktan vazgeçtiğiyle ilgili endişelerini biraz olsun yatıştırmaya yaradı.

İnancını kaybetme.

İnancını kaybetme.

Daniel gelemeyeceğini haber vermek için aradığında İşçi Bayramı günü, öğle saatleriydi.

Piper barın arkasındaki kovaları buzla doldurmakla meşgul olduğu için telefona Hannah cevap verdi ve onun yüzüne attığı bir bakış, Piper'a bilmesi gereken her şeyi anlattı. Kardeşi hoparlörü açınca da buzun içindeki ellerini kıpırdatmadan dinledi.

"Kızlar, ben gelemiyorum. Çok üzgünüm. Son dakika problemi çıktı. Bir menajer ve müşterisiyle yüz yüze görüşmek için New York'a uçmam gerek."

Piper buna alışkındı aslında. Üvey babasının en son saniyede döneklilik etmesine hazırlıklı olmalıydı. Onunki gibi bir meslekte her zaman ama her zaman New York'ta, Miami'de ya da Londra'da son dakika işleri çıkardı zaten. Ama o ana dek Daniel'a, Cross ve Kızları'nda nasıl harika bir iş çıkardıklarını göstermeyi ne kadar istediğini fark etmemişti. Ne olursa olsun onu büyüten, ona her şeyini veren kişi bu adamdı. Piper da üvey babasına, verdiklerinin boşa gitmediğini, fırsat verilirse değerli bir şeyler yapabileceğini göstermek istemişti sadece. Ama şimdi bu şansı kaybetmişti.

Brendan'ın veda etmeden ayrılmasının üstüne bir de üvey babasının gelişini iptal etmesi ikinci bir darbe olmuştu. İkisi de ona inanmıyor, güvenmiyordu.

Yine de Piper kendine güveniyordu. Değil mi? Gerçi açılış vakti yaklaştıkça gerginliği ve heyecanı artıyordu. Ama Brendan'ın bu akşam dönecek olması sakinleşmesini sağlıyordu. Genç kaptan ona öfkeli ya da hayal kırıklığına uğramış halde gelecek olabilirdi ama ayakları sonunda karaya basacaktı ve Piper da dinlemesi için mücadele edecekti. Ona inancını tekrar kazandırana kadar savaşıacaktı.

Bu plan odaklanmasına yardımcı olunca barın kalan son işlerini halletti; biraları soğutuculara doldurdu, bardak altlıklarını, peçeteleri, pipetleri, bardakları yerlerine yerleştirip buğday biraları için portakal dilimledi. Ardından Hannah'yla son dakika temizliği yapıp önceki gece boyadıkları BÜYÜK AÇILIŞ pankartını astılar ve barın ortasında dikilip restorasyonu tamamlamanın şaşkınlığıyla etraflarına baktılar. Bir aydan uzun bir süre önce buraya geldiklerinde

mekân kir ve tozla kaplıydı. Hâlâ biraz eski görünümlü olabilirdi ama oldukça şık ve eskisinden daha sıcaktı.

En azından onların gözüne öyle görünüyordu.

Ama saat altı buçuğu vurduğunda Cross ve Kızları'nın kapısında kimse belirmedi.

DJ masasındaki Hannah çalma listesini karıştırıyordu. Piper ise barın arkasında ellerini ovuşturarak, takıntılı bir şekilde saati kontrol ediyordu. Sabahtan beri Kirby'den, kışını kaldırıp Los Angeles'a giden ilk uçağa binmesini söyleyen dokuz yeni mesaj gelmişti. Piper daveti çok uzun süre askıda bekletmişti ve şimdi nasıl geri çevireceğini bilmiyordu. Ve itiraf etmeliydi ki *baskı altındayken...* Kirby'nin konuk listesini ve tasarımcı elbise seçeneklerini yazdığı e-postalara şöyle bir göz atmıştı.

Eğer gidecek olsaydı, derin V yakalı, siyah Monique Lhuillier elbiseyi seçerdi.

Kirby'ye yarın akşam partiye katılamayacağını artık söylemesi gerekiyordu ama nedense eli bir türlü mesaj atmaya yanaşmıyordu. Brendan'ın gidişi yüzünden hâlâ sarsılmış hissederken Los Angeles'la son bağına da koparmak, en çok ihtiyaç duyduğu anda o güvenilir, istikrarlı varlığını geride bırakmak istemiyordu. Aslında gitmezse partideki kimse'nin pek umurunda olmayacaktı. İnsanlar nerede olduğunu merak edip birkaç saniye dedikodu yapardı ama geçici bir hayal kırıklığının ardından kokainlerine ve votkalarına geri dönerlerdi.

Evet, Piper birazdan o mesajı gönderecekti.

Bugün Brendan'ın aldığı kot pantolonlardan birini giy-

mekte karar kılmıştı. Ama şimdi, bara tek bir müşteri bile gelmemişken ve dakikalar hızla ilerlerken... her zamanki elbiseleri ve etekleri yerine giydiği bu kotun içinde kendini koca bir sahtekâr gibi hissediyordu. Saat yediyi geçti. Yedi buçuğu da. Patty ile Val gelmedi. Abe veya Opal da görünürde değildi.

Brendan da yoktu.

Midesinin altüst olduğunu hissederken Hannah'nın DJ masasından attığı endişeli bakışları görmezden geldi. Kasa-balılar, İsimsiz'i seviyordu. Buranın iki yabancı tarafından restore edilmesini istemiyorlardı. Bunu da bugün çok güzel göstermişlerdi işte.

Sonunda, saat sekizi vurmadan hemen önce kapı gıcırdayarak açıldı.

Ve Mick, yüzünde tereddütlü bir gülümsemeyle içeri girdi.

Desiree'in babasını görür görmez Piper'in avuçları terlemeye başladı. Adamı en son hastanede, Brendan'la ilk kez seks yaptıktan sonra görmüştü. Ondan önce de kızının anma yemeğine saygısızca dalmıştı. Tanışmaları ve ilk muhabbetleri iyi geçmiş olabilirdi ama ne yazık ki daha sonra her şey bozulmuştu. Şimdi bile ihtiyarın bakışlarında onu yetersiz bulduğunu gösteren bir şeyler vardı. Ya da... Yetersiz olmasa bile kızı kadar olamayacağını düşünüyor gibiydi. Mick bara oturmak için ilerlerken Piper'in midesi bulanmaya başladı. Brendan, Desiree konusundaki güvensizliklerini ortadan kaldırmıştı ama şu anda, acı verici derecede boş olan barda dururken hepsi geri gelip ensesinin yanmaya başlamasına neden olmuştu. Mekândaki müşteri eksikliği

karşısında Mick'in bakışları eleştireldi. Piper testi geçemiyordu.

"Merhaba," diye mırıldandı Mick, taburesinde kıpırdanarak. "Erkenciyim galiba."

Bu onu rahatlatmak için söylenen bir yalandı ve işe yaramıştı.

En azından anlık olarak.

"Bira ister misin Mick?"

"Tabii. Bud varsa olur."

"Ah, yerel IPA'lerimiz var." Barın tepesine astıkları kara tahtayı kafasıyla işaret etti. "Liste şurada. Eğer Bud seviyorsan sana tavsiye edebileceğim..."

Hannah tarafından titizlikle açıklamaları yazılmış beş bira çeşidine bakarken adam bunalmış gibi güldü. "Ah. Şey... Ben bir şey içmeden biraz oturayım o zaman." Taburesinde dönerek etrafı inceledi. "Buralarda gösterişli değişikliklere pek ilgi gösterilmiyor sanki ha?"

Piper'in içine bir ağırlık çöktü.

Mick yalnızca Cross ve Kızları'ndan bahsetmiyordu, bu çok açıktı.

Onun kızı eskiydi. Piper ise yeni. Yetersiz bir yedekti.

Westport küçük bir yerdi. Mick şimdiye dek onun limanında *Della Ray*'in uzaklaşmasını izlerken bebek gibi ağladığını duymuş olmalıydı. Şimdi de büyük açılışa kimse gelmemişti ve Piper sertifikalı bir aptal gibi orada duruyordu. Gerçekten de tam bir *aptaldı*. Barı yenileyerek, birbirine sıkı sıkıya kenetli bu topluluğu etkileyebileceğini düşünerek ve üvey babasının bu yaptıklarını umursayacağına inanarak aptallık

etmişti. Kasıtlı olsun ya da olmasın, önemli şeyleri Brendan'dan saklamak da aptallıktı. Bu yüzden erkek arkadaşı ona olan inancını ve güvenini kaybetmişti.

Ben buraya ait değilim.

Hiç ait olmadım.

Brendan bu akşam gelmeyecekti. Kimse gelmeyecekti. Cross ve Kızları hep böyle bomboş kalacaktı. Barın arkasında titrek bacaklarıyla dikilirken Piper da içinin bomboş olduğunu hissediyordu. Tek istediği ortadan kaybolmaktı.

Evren ona açık ve net bir mesaj gönderiyordu.

Mick elinin üstüne hafifçe vurarak onu irkiltti. "Bak Piper..." İçini çekerken gerçekten anlayışlı görünüyordu. "Kendini kötü hissetmene lüzum yok. Burası biraz zor bir kasabadır. Burada ayakta durabilmek için güçlü olman gerekir."

Sanders'ın karısının rıhtımda söyledikleri kulaklarında çınladı.

Ah. Tatlım, yapma. Güçlü olman gerek.

Sonra Mick'le ilk konuşmasını anımsadı.

Balıkçıların eşleri kaya gibi sağlam bir soydan gelir. Çelikten sinirlere sahiptirler. Karım böyle biridir. Bu özelliği kızım Desiree'ye de geçmişti.

Ardından da Westport'taki ilk sabahında Brendan'la yaptığı konuşma aklına geldi.

Böyle bir yerin hayatına huzurla devam etmesi için gereken karakteri sen anlayamazsın.

Genç kaptanın fikri o günden bu yana değişmişti ama belki de bu söylediğinde haklıydı.

Belki de Piper bir şeylerin kalıcı olmasını sağlamayı ba-

şaramıyordu. Ne romantik bir ilişkinin, ne bir barın... Hiçbir şeyin. Henry Cross'ın mirası ona değil, bu kasabaya aitti. Buraya öylece dalıp üzerinde hak iddia etmeye çalışması ne kadar da gülünçtü.

Mick onun eline tekrar vurdu. Yüzünde gördüklerinden endişelenmiş gibiydi. "Ben artık gideyim," dedi hızlıca. "İyi şanslar, Piper."

Piper bar bankosunun parlak ahşabına baktı ve eline bir bez alarak temizliyormuş gibi yapmaya başladı. Ta ki Hannah gelip bileğini kavrayana kadar.

"İyi misin Pipes? İnsanlar saati yanlış anlamış olmalı."

"Yanlış anlamadılar."

Kardeşi kaşlarını çatarak onun yüzünü incelemek için bankonun üzerine doğru eğildi. "Hey... Sen iyi değilsin."

"İyiyim."

"Hayır, değilsin," diye karşı çıktı Hannah. "Piper ışıltın yok olmuş."

Ablası neşesiz bir kahkaha attı. "Neyim neyim?"

"Piper ışıltın," diye tekrarladı kız, endişesi artarken. "Ne olursa olsun onu kaybetmezdin. Tutuklandığında veya Daniel'in saçmalıklarıyla karşılaştığında bile iyimserlikle parlardın. Ama şimdi o ışık yok ve bu benim hiç hoşuma gitmedi. Mick sana ne dedi?"

Piper gözlerini yumdu. "Aman boş ver."

Hannah onun bu alışılmadık tepkisi karşısında tuhaf bir ses çıkardı. "Şu anda kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak ne var? Söyle de hemen yapayım. Seni böyle görmeyi hiç sevmedim."

Brendan'ın kapıdan girip onu şarj istasyonuna bağlaması tüm sorunlarını giderirdi ama böyle bir şey olmayacaktı. Erkek arkadaşına gerçekleri söylemeyerek her şeyi nasıl batırdığını, onun kalbini nasıl kırdığını artık daha iyi görüyordu. Durum o kadar kötüydü ki dünyadaki en istikrarlı adamın bile sabrının sonuna gelmesine neden olmuştu. "Bilmiyorum. Tanrım, sadece gözlerimi kapatmak ve kendimi bir milyon kilometre uzakta bulmak istiyorum."

Bundan da ötesi, eski benliğini yeniden hissetmek istiyordu.

Eski Piper, yönünü kaybetmiş olabilirdi ama mutluydu, değil mi? İnsanlar onu yalnızca iPhone ekranlarının diğer tarafındayken yargılıyordu, yüz yüzeyken değil. Deneyip yaşanılmak *zorunda kalmıyordu* çünkü en başta demesine gerek olmuyordu. Tanrı aşkına, o hayat ne kadar da kolaydı. İşte tam da bu yüzden eski kimliğine geri dönmek ve bu rahatsız edici hayal kırıklığından uzaklaşmak; yeterince güçlü, becerikli ya da buraya ait olmadığını kabul etmeye mecbur kalmaktan kurtulmak istiyordu.

Bankodaki telefonu titredi. Kirby'den bir mesaj daha gelmişti.

Piper mesajı açtı ve ekranında burnu açık Tom Ford topukluları görünce içini çekti. Ayakkabıların rengi beyazdı ve iki yanlarında kayış görevi gören altın rengi zincirler vardı. Kirby artık iyice sert oynamaya başlamıştı. Bu ayakkabılarla o müthiş elbiseyi giymek ve art arda fotoğraf çeken yabancılarla dolu bir denizde yürümek, Piper için şu anda ağrı kesici almak gibi olurdu. Hiçbir şey hissetmek zorunda kalmazdı.

“Eve git, Pipes.”

“Ne?” dedi Piper hızlıca kafasını kaldırarak.

Hannah bir şeyle boğuşuyor gibiydi. “Los Angeles’taki arkadaşlarının hepsinin sahte olduğunu ve senin onlar için fazla iyi olduğunu düşünüyorum, biliyorsun.” İçini çekti. “Ama belki de Kirby’nin partisine gitmen gerekiyordur. Bunu istediğini görebiliyorum.”

Piper telefonunu kararlılıkla bıraktı. “Hayır. Bu kadar emekten sonra olmaz.”

“İstediğin zaman geri dönebilirsin.”

Döner miydi? Partiler, *selfieler*, dans ve öğleye kadar uykuyla dolu o sisin arasına geri girdikten sonra Westport’a dönüp yeniden kusurlarıyla yüzleşebileceğini söylemek gerçekçi olur muydu? Hele ki yarın akşam kazanacakları sayesinde Daniel’in parasına muhtaç olmaktan kurtulduktan sonra. “Yapamam. Yapa...”

Ama... Neden yapamamasındı ki?

Etrafına bak. Onu durduran neydi?

“Şey...” Parmak uçları heyecanla karıncalandı. “Ama sen de benimle gelirsin, değil mi Hanns? Ben burada değilken senin kalmana gerek yok.”

Kardeşi kafasını iki yana salladı. “Shauna yarın ve çarşamba günü plak mağazasını açmamı istedi. Yerime birini bulmasını söyleyebilirim ama o zamana dek burada kalmam gerekiyor.” Uzanıp Piper’in yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Birkaç gün sonra gelirim. Sen hemen git. Sanki mortu çekmiş gibisin; bu halinden nefret ettim.”

“Hemen mi gideyim? Ama...” Elini güçsüzce kaldırdı. “Bar ne olacak? Bunu Henry için yaptık.”

Hannah omuz silkti. "Henry Cross buraya ait. Belki de barı kasabalılara geri vermek onun da isteyeceği şey olurdu. Önemli olan niyetimizdi, Piper. Ne olursa olsun bizimle gurur duyuyorum." Boş tabureleri inceledi. "Bu vardiyanın geri kalanını tek başıma halledebilirim sanırım. Hadi Kirby'ye mesaj at ve gideceğini haber ver."

"Hannah, emin misin? Seni burada bırakmayı ciddi istemiyorum."

Kız kıkırdadı. "Yapma ama ben iyiyim. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa gece gidip Shauna'da kalırım."

Piper'in nefes alıp verişleri hızlanmaya başladı. "Bunu gerçekten yapacak mıyım yani?"

"Git," diye emretti Hannah, merdiveni işaret ederek. "Ben senin için bir Uber çağırayım."

Vay canına. Bu gerçekten oluyordu. Piper, Westport'tan ayrılıyordu.

Kolay hayatına ve en yetenekli olduğu şeye geri dönüyordu.

Bu umutsuzluk ve çaresizlikten kaçıp eski alışkanlıklarına gömülebilir, asla arkasına bakmadan yaşayabilirdi. Bu kasabayı da ona güvenmeyen adamı da unutabilirdi.

Gözlerinin önünde Brendan'ın tatlı görüntüsü belirdi ama Piper onu görmezden geldi. Ona kalmasını söyleyen kalın sesini de kulak ardı ederek basamakları tırmandı ve eşyalarını valizlerine tıkmaya başladı.

Bölüm Otuz

Brendan, Della Ray'in güvertesinde dikilmiş, gözlerini gitgide yaklaştıkları Westport'a dikmişti. Ne önünde uzanan denizi ve etrafındaki halatları çekip sabitleyen adamlarını görüyor, ne de kaptan köşkündeki hoparlörden kısık sesle yükselen Black Sabbath şarkısını duyuyordu. Cumartesi sabahı limandan ayrıldıklarından beri uyuşmuş haldeydi.

Beni uğurlamaya gelmedi.

Piper'a düşünmesi için zaman vermişti. Genç kadın da onunla birlikte olmanın çok fazla fedakârlık gerektirdiğini fark edip seçimini yapmıştı. Zaten Brendan aralarındaki şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu. Sırf onun için her şeyden, tüm hayatından vazgeçmeyeceğini biliyordu. Kalbi yine günün her dakikasında olduğu yerde, boynunda atıyordu sanki. Şahdamarı onu desteklemekten ağrımıştı. Piper'ın yanında olması acı verici derecede güzeldi. Hayatını hiç tahmin edemeyeceği şekilde mükemmel kılmıştı.

Fakat maalesef bu iki tarafın da işine gelen bir şey olmamıştı.

On yıldan uzun süredir balıkçılık yapıyordu ama bir kez bile deniz tutması yaşamamıştı. Şimdiyse midesi uğursuz seslerle kaynıyordu. Son iki gündür hem kendini hem de

adamlarını zorlayarak, dijital haritalara odaklanarak ve hat-
ta dümeni Fox'a devredip makine dairesinde çalışarak dik-
katini dağıtmayı ve boş limanın hatırasını zihninden silmeyi
başarmıştı. Çünkü hareket etmeyi veya kafasını yormayı bı-
rakırsa lanet olası düşünceler geri geliyordu. Piper'ı kaybet-
tiğini hatırlıyordu.

Hayır. Onu zaten en başından beri hiç kazanamamıştı ki.
Asıl sorun da buydu.

Pazartesi günü, yani İşçi Bayramı gelip çatmıştı. Piper
barı açmaya hazır olmalıydı. Hâlâ onun gelmesini bekliyor
olabilir miydi? Yoksa eski hayatına devam etmeye karar ver-
diğine göre, oradan uzak duracağını mı düşünürdü? Sonuç-
ta restore edilmiş barı eve dönüş bileti kazanmak için kulla-
nacaktı. Brendan, Cross ve Kızları'na giderse onun yoluna
ket vurabilirdi. Piper onu orada istemiyor olabilirdi.

Genç adam işaretparmaklarının boğumlarını gözlerine
bastırdığında Piper'a dair görüntüler zihnine hücum etti.
Sabahları saçı başı dağınık olan huysuz Piper. Markette ka-
fası karışan Piper. Alevler içindeki tavayla sokakta koşturan,
hastanede onun için ağlayan, yastığına yüzünü bastırıp in-
leyen Piper. Her görüntü göğsüne saplanan yeni bir hançer
gibiydi ve Piper'ın kendisiyle değil de hatıralarıyla yaşamak-
tansa tekneden atlayıp okyanusun kahrolası soğukluğuna
gömülmeyi yeğleyecek raddeye gelmişti.

Ama genç kadın kendisi için doğru olanı yapmıştı, değil mi?
Brendan'ın buna saygı duyması gerekmiyor muydu?

Karısı olmasını istediği bu kadının gitme kararına saygı
duymalıydı.

Yüce İsa. Ona bir daha asla sarılamayabilirdi.

Yağmur çiselemeye başladı ama Brendan yağmurluğunu almak için içeri gitmeye zahmet etmedi. Sırılsıklam olup zattürreden ölmek şu anda iyi bir plan gibi geliyordu. Yine de o sırada yanından geçen Sanders yağmurluğu eline tutuşturunca sırf yapacak bir şeyi olsun diye kumaşı üstüne geçirip ellerini cebine soktu.

Ve parmaklarına kaygan bir şey değdi.

Nesneyi tutup çıkardığında Piper'in gülümseyen suratıyla karşılaştı. İkisinin bir fotoğrafıydı bu. Genç kadın şarj istasyonundayken ondan habersizce çekmişti. Gözlerinde seks mahmurluğu vardı. Mutluydu. Âşıktı.

Şahdamarının bir baltayla ikiye ayrıldığını hisseden Brendan, fotoğrafı çevirip arkasındaki kadını, kıvrımlı el yazısını okudu.

*Yatağın için bir fotoğraf. kaptan.
Bana sağ salım geri dön.
Seni çok seviyorum.
Piper*

Brendan'ın ciğerlerindeki tüm oksijen boşaldı.

Bir dalga tekneyi salladığında dengesini zar zor sağladı. Kalbi öyle sert gümlüyordu ki vücudundaki tüm enerjiyi sömürmüştü. Fotoğrafı göğsüne bastırarak gözlerini yumduğunda zihnindeki milyonlarca Piper görüntüsünü karıştırarak kapı eşiğinde durduğu anı bulmaya çalıştı. Onu son gördüğü anı.

*Lütfen... Benden şüphe etme, Brendan. Bari sen yapma.
Bana inancın olsun. Tamam mı?*

Ama Brendan onu bırakıp gitmekle tam olarak bunu yapmamış mıydı?

Onu terk etmişti. Ondan gözünü karartıp bu yeni hayata alışmasını defalarca talep ettikten sonra zaten hassas olan güvenini sarsmış hatta mahvetmişti. Kahretsin, Piper kasa-baya sadece kısa bir süreliğine gelmişti ve tanışalı henüz beş hafta olmuştu. Ve Brendan gidip ondan ne istemişti?

Her şeyini. Evet, her şeyini istemişti ve bu hiç adil değildi.

Los Angeleslı kız elinde birkaç güvence olsun istemiş olabilirdi. *Ne vardı* bunda? Brendan'ın da –onu seven adam olarak– desteklemesi gereken şey tam olarak bu değil miydi? Ama o, Piper'in güvenliğini düşünmesi gereken yerde ne yapmıştı?

Onu cezalandırmıştı.

Rıhtıma gelmemesine şaşmamalıydı. Onu orada görmeyi hak etmek bir yana, gelmesi için dua etmeye, Tanrı'ya onu göndermesi için yalvarmaya bile layık değildi. Şimdi idrak ediyordu ki... Piper zaten onu uğurlamaya *gelmemeliydi*.

Ve artık çok geç olsa da onu elinde tutmanın, hak etmenin bariz çözümü birdenbire meteor gibi kafasına dank etti. Piper her şeyden vazgeçmek zorunda değildi. Brendan onu o kadar çok seviyordu ki her türlü çözümü bulabilirdi. Evet, yapabilirdi. Eğer sonucunda genç kadın yanında olacaksa her türlü engeli ve sorunu aşmaya hazırdı. Hem de sonuna dek. Piper bunu nasıl başardıysa Brendan da başarabilir, uyum sağlamayı öğrenebilirdi.

"Hata yaptım," dedi çatlamış sesiyle, kalbinin binlerce jilet tarafından doğrandığını hissederken. "Tanrım, kahretsin. Büyük bir hata yaptım."

Yine de hatasını düzeltme şansı olması umuduna sarılacaktı.

Aksi halde kafayı yiyebilirdi.

Topukları üzerinde bir hışım dönüp kaptan köşküne koştu ancak telsizden sahil güvenlikle konuşmakta olan Fox'un endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne oldu?"

Fox görüşmeyi sonlandırıp telsizi yerine koydu. "Çok kötü bir şey yok. Sadece rotamızı güneye çevirmemizi tavsiye ettiler. Yaklaşık dokuz kilometre ötedeki sondaj kulesinde yangın çıkmış ve görüş netliği azalmış. Sadece iki saatlik bir rötat olacak."

İki saat.

Brendan saate baktı ve dört olduğunu gördü. Asıl plan saat altı buçukta limanda olmaları. Rotayı değiştirmeleri halinde tekne boşaltılıp balıklar pazara götürüldükten sonra Cross ve Kızları'na varması saat on ya da on biri bulacaktı.

Affedilmez hatasının üstüne şimdi bir de Piper'a verdiği sözü tutamayacaktı.

Çaresizlik boğazını pençelerken -genç kadınla bu şekilde iletişim kurabilecekmiş gibi- gözlerini avcundaki fotoğrafa çevirdi.

Seni yüzüstü bıraktığım için özür dilerim, bebeğim.

Bana bir şans daha ver.

Limana girdikleri anda telefonunun ekranında bir kısa mesaj belirdi:

Geliyorum. Acil bir durum çıktı. Bekle beni. Seni seviyorum.

Bu kelimeler Brendan'ın neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden olacaktı.

Piper gelmeye mi çalışmıştı? Onu uğurlamak mı istemişti?

Tanrı aşkına... Ne acil durumundan bahsediyordu acaba? Bir kaza geçirmiş ve Brendan'a ihtiyaç duymuş olabilir miydi?

Eğer durum buysa ve başı dertteyken onu terk edip gittiyse... Brendan kendini asla affedemezdi.

Bu düşünceyle kulakları uğuldarken son sürat koşmaya başladı. Gözleri asfalta vuran ayaklarından başka bir şeyi görmüyordu.

Fox'la birlikte Cross ve Kızları'na daldıklarında saat on birdi ve bar tıklım tıklım doluydu. *Summer in the City* şarkısı kulakları sağır edecek bir desibelde çalıyor, bir tepsi minik kek kalabalığının arasından süzülerek ilerliyor ve herkes elinde birer içki tutuyordu. Bir an için Piper ve Hannah'nın başarısı karşısında duyduğu gurur, diğer duyguları gölgede bıraktı. Fakat kız arkadaşını görme arzusu saniyeler içinde tüm yoğunluğuyla geri döndü.

Ama Piper barın arkasında değildi.

Orada sadece bira kapaklarını mümkün olduğunca hızlı açmaya çalışırken kıpkırmızı kesilmiş Hannah vardı. Bir yandan da uzatılan nakitleri ceplerine tıktırıp para üstü çıkarmaya, kâğıt paraları bankonun üstüne atıp sıradaki müşteriye bakmaya uğraşıyordu.

"Tanrım! Ben gidip ona yardım edeyim," dedi Fox, kalabalığı yarmaya çalışarak.

Piper neredeydi?

Brendan kaşlarını çatarak arkadaşının arkasından ilerledi

ve dilleri dolanarak ona seslenen kasabalılara başıyla selam vermekle yetindi. İlk olarak Piper'ı bulabileceği muhtemel yerlerden biri olan dans pistine yöneldi. Gerçi şu anda orada olması mümkün değildi; çünkü kardeşini barın arkasında böyle zor durumda bırakmazdı. Hem zaten barmenliği onun yapması gerekiyordu; Hannah da DJ'lik görevini üstlenecekti.

Midesinde bir delik açılmaya, içerideki asit fokurdamaya başladı ama Brendan sakın kalmaya çalıştı.

Belki de sadece tuvaletteydi.

Hayır. Orada da yoktu. Tuvaletten çıkan bir kadın, kabinlerin boş olduğunu doğruladı.

Bara doğru ilerlerken omurgası panikle ürperiyordu artık. Fox'un yüz ifadesini gördüğündeyse daha oraya varmadan olduğu yerde kalakaldı. "Piper nerede?" diye bağırdı gürültüyü bastırmaya çalışarak.

Hannah'nın bakışları bir an ona kaydı ama sonra aynı hızla uzaklaştı.

Kızın yeni bir müşteriye hizmet ederken ellerinin titremesini izleyen Brendan'ın içi dehşetle doldu. Patlayacaktı. Biri sevgilisini hemen ortaya çıkarmazsa burayı çıplak elleriyle yerle bir edecekti.

"*Hannah*. Ablan nerede?"

Küçük Bellinger durgunlaştı ve derin bir nefes aldı. "Los Angeles'a geri döndü. Kirby'nin partisi için. Ve belki de... Orada kalmak için." Kafasını iki yana salladı. "Geri dönmeyecek."

Dünya bulanıklaştı, müzik yavaşlayıp boğuklaştı. Göğsünde oluşan oyuk kalbini yuttu. Hayır. Hayır, gitmiş olamazdı. Gidemezdi. Ama bu inkâr anında bile duyduklarının doğru olduğunu biliyordu. Çünkü onun varlığını hissedemiyordu.

O gitmişti.

“Üzgünüm,” dedi Hannah, telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez tıklayarak müziğin sesini biraz kısarken. Arkadaki insanlar buna itiraz ettiler ama barın önündeki Brendan’ın acı dolu bir ölümle yüzleştirmiş gibi tabureye tutunarak dik durmaya çalıştığını fark ettiklerinde hemen sustular. “Bak, bara kimse gelmemişti. *Hiç kimse*. Belki yarım saat öncesine kadar burada kimse yoktu. Başarısız olduğumuzu sandık. Bundan hemen önce de üvey babamız telefon edip gelemeyeceğini haber vermişti ve sen... Sen ne yaptığını biliyorsun.” Kız nemlenmiş gözlerini silerken Fox tereddütle onun sırtını okşamaya başladı. “Piper ışıltısını kaybetmişti ve bu beni çok korkuttu. Eve giderse belki düzelir diye düşündüm. Ama artık herkesin burayı nasıl sevdiğini göremeyecek.”

Piper ışıltısını kaybetmişti.

Bu, kızların kendi aralarında kullandığı bir ifade olabilirdi ama Brendan, Hannah’nın ne kastettiğini çok iyi anlamıştı. Çünkü gerçekten de Piper’ın kendine has bir ışıltısı vardı. Tartışırken, gülerken ya da seks yaparken hep oradaydı; Brendan’ı kendi evrenine çeker ve her şeyi mükemmelleştirirdi. İyimserlik, hayat ve güzel şeylerin vaadi olan bu ışıltı her zaman ama her zaman mavi gözlerinin içinde olur, bulunduğu yeri aydınlatırdı. Şimdi o ışıltının kaybolması ve bunun onunla bir ilgisi olması Brendan’ın yüreğini parçalıyordu.

“Gidip onu bulmalıydım,” dedi herkesten çok kendine. “Rıhtımda görünmediğinde onu aramalıydım. Neden aceleyle gittim ki?”

“Aslında rıhtıma geldi,” dedi arkasından bir kadın sesi.

Sanders'ın karısı elinde yarısı içilmiş bir birayla ona yaklaştı. "Oradaydı, sadece geç kaldı. İki gözü iki çeşme ağlıyordu."

Brendan tabureye tutunmasaydı yere devrilmişti.

"Ona güçlü olmasını söyledim," diye devam etti kadın. Etrafındaki insanlar mırıldanmaya başlayınca sesi değişti. "Tabii güzelce," dedi savunmacı bir halde. "Sanırım."

Yüce İsa. O uzaklara yelken açarken arkasından ağlayan Piper'ı gözünde canlandırmak, Brendan'ın nefesini kesmişti.

Lanet olsun. Buna dayanamıyordu.

Kız arkadaşının onu uğurlamaya geldiği ve yetişemediği için gözyaşı döktüğü haberiyle hâlâ sersemlemiş haldeyken, kafası bandajlanmış yaşlı bir adamın yalpalayarak kalabalığın önüne çıktığını gördü.

Oğullarıyla birlikte hırdavatçı dükkânını işleten Abe miydi bu?

"Piper'ın rıhtıma geç kalması benim hatamdı, kaptan. Kızcağız her sabah gazetemi gölgede okuyabilmem için beni müzeye götürüyordu. Bugünlerde tek başıma merdiven çıkamıyorum da." Elini bandajına götürdü. "O gün düşüp kafamı kaldırıma çarptım. Oğlum yanıma gelene kadar Piper benimle beklemek zorunda kaldı. Biraz uzun sürdü çünkü Todd, torunumu okula bırakmaya gitmişti."

"Seni her gün müzeye mi götürüyordu?" diye sordu Brendan, boğazı sıkıştığı için tuhaf çıkan sesiyle. Piper bu konudan ona hiç bahsetmemişti. Abe'le kaynaşmış arkadaş olmuş ve ona değer vermişti. Hep yaptığı gibi.

"Aynen öyle. Şu dünyada karşına çıkabilecek en tatlı kız o." Gözlerinin içi güldü. "Oğullarım bekâr olsaydı ve Piper da kaptana âşık olmasaydı kesinlikle çöpçatanlık yapardım."

Sus, diye bağıracaktı Brendan neredeyse. Ses telleri çalışıyor olsaydı kesin yapardı.

Ölmek üzereydi.

Ölüyordu.

“Tatlı da ne kelime?” diye araya girdi Opal, insanların arkasında durduğu yerden. “Oğlum öldüğünden beri, market alışverişleri ya da hızlı yürüyüşler dışında dairemnden hiç çıkmamıştım. Piper bana yeni bir imaj verirken Hannah da iTunes’u nasıl kullanacağımı gösterdi ve ikisi dışarı çıkmamı sağladılar. Torunlarım beni hayata döndürdü diyebilirim.” Bu tutkulu konuşma sonrasında birkaç kişi mırıldanmaya başladı. “Piper’ın Los Angeles’a dönmesiyle alakalı bu saçmalık da ne?”

“Evet!” Opal’ın yanında Piper’ın yaşlarında bir kız belirdi. “Bize makyaj dersi verecekti. Geçen hafta bana dumanlı göz makyajı yaptığında iki müşterim telefon numaramı istedi.” Omuzları çöktü. “Piper’ı çok sevmiştim. Gerçekten gitmedi, değil mi?”

“Aslında gitti,” diye bağırdı Hannah. “Belki de davetlere zamanında gelmeyi denemelisiniz, sayın Westport halkı.”

“Bunun için kusura bakmayın,” dedi Abe. Herkes gibi o da suçlu görünüyordu. “Sahil yakınlarındaki bir sondaj kulesinde yangın çıkmıştı. Bizim kasabadan bir genç orada çalışıyor. Sanırım herkes partiye gelmeden önce ona bir şey olmadığından emin olmak istedi.”

Hannah, “Buraya bir televizyon almak şart,” diye mırıldandı.

Brendan ise Piper’ın kasabaya yavaş yavaş kök saldığıının kanıtları ortaya çıkmaya devam ederken öylece kalakalmıştı. Genç kadın muhtemelen sadece yapıp yapamayacağını

görmek için sessizce ve dikkatlice hareket etmişti. Muhtemelen başaramayacağından korkmuştu. Brendan da onu teselli edeceği yerde her şeyi batırmıştı.

Hayatı boyunca başına gelen en güzel şeyi kaybetmişti.

Desiree'in anma yemeğine bir tepsi tekilayla daldığı akşam sahilde oturduklarında Piper'in söyledikleri aklına geldi.

Bu kasabaya geldiğimden beri ne yaptığımı bilmeyen biri olduğumu daha iyi anlamaya başladım. Partilemek ve fotoğraf çekmekte çok iyiyim, bunlarda yanlış bir şey olmadığını biliyorum. Ama ya yeteneklerim bunlarla sınırlıysa? Ya ben de daha fazlası yoksa?

Genç kadın bu güvensizliklerine rağmen bir şekilde bu odadaki herkese dokunmuştu. Kasabalıların kalbine girmişti. Kendini vazgeçilmez kılmıştı. Ne kadar başarılı olduğunun farkında mıydı acaba? Bir keresinde Brendan'ın, Westport'un ta kendisi olduğunu söylemişti ama şimdi o da buralıydı. Burası onu da yansıtıyordu artık.

Lütfen... Benden şüphe etme, Brendan. Bari sen yapma. Bana inancın olsun. Tamam mı?

Bunun ondan duyduğu son şey olmasına asla ama asla izin veremezdi. Şuracıkta yatıp ölse daha iyiydi çünkü bu şekilde yaşayabileceğini hiç sanmıyordu. Hafızasında ona dair son görüntülerin, evinden ayrıldığı anlar ya da ağladığı anlar olmasına dayanamazdı.

Parçalara ayrılmış kalbinin daha fazla hasar almaması için dikkatlice hareket edip ağırlığını tüm vücuduna dağıtarak doğruldu. "Gitmesi benim suçum. Sorumluluk bana ait. Piper benim." Yutkunduğunda boğazında cam kırıkları varmış gibiydi. "Ve şimdi gidip onu alacağım."

Başarısız olabileceğinin farkındaydı, bu nedenle etrafındaki gürültülü tezahüratlarını duymazdan geldi.

Gitmek üzere arkasını dönüyordu ki Hannah dikkatini çekmek için elini salladı. Telefonunu cebinden çıkardı, ekranda bir yerlere bastı ve cihazı, Piper'ın bir hafta boyunca zımparalayıp son derece özenli bir şekilde cila sürdüğü bankoda ona doğru kaydırды.

Brendan ekrana baktığında yutkundu çünkü karşısında Piper vardı. "Parti Prensesinin Dönüşü" kelimelerinin altında kameraya öpücük atıyordu. En alt kısma ise Los Angeles'taki bir kulübün adresi yazılmıştı. Parti yarın akşam dokuzdaydı.

Ve giriş bileti beş yüz dolardı.

İnsanlar sırf kız arkadaşıyla aynı odada olmak için beş yüz dolar ödeyeceklerdi. Ama Brendan onları suçlayabilir miydi ki? Şu anda onun yanında olmak için tüm birikimini verirdi. Kahretsin, onu deli gibi özlemişti.

"Teknik olarak henüz Los Angeles'a dönmemiş olması gerekiyor. Yoksa önce bizim eve bakmanı söyledim. Şimdi büyük ihtimalle Kirby'de kalıyordur ama onun iletişim bilgileri bende yok." Hannah başıyla telefonu işaret etti. "Piper'ı kulüpte bulman gerekecek."

"Teşekkürler," demeyi başardı Brendan. Kızın onu hak ettiği gibi cezalandırmamasına minnettardı. "Nereye gitmem gerekirse giderim."

"Biliyorum." Hannah bankonun üzerinden uzanıp elini sıktı. "Git her şeyi yoluna koy."

Nabızı kulaklarında atan Brendan kapıya doğru ilerledi ama o dışarı adım atamadan önce Mick yoluna çıktı. "Brendan,

ben...” Başını eğdi. “Onu bulduğunda benim adıma da özür diler misin? Bu akşam ona karşı pek nazık değildim.”

Brendan kaşlarının arasına hançerler saplanıyormuş gibi hissediyordu. Tanrı aşkına, genç kadın cumartesi gününden beri kaç kalp kırıklığıyla başa çıkmak zorunda kalmıştı? Önce Brendan onu terk etmişti, sonra üvey babası gelişini iptal etmişti. Büyük açılışına kimse gelmemişti... Ya da Piper öyle düşünmüştü. Şimdi bir de Mick çıkmış, onu incittiğini söylüyordu.

Bir şeyleri kırma dürtüsüyle savaşıyor Brendan ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Ne söylediğini sormaya korkuyorum, Mick,” diye fısıldadı gözlerini kapatarak.

“Kızımın yerini alamayacağını ima etmiş olabilirim,” derken sesi kısıktı, her hecesi pişmanlık doluydu.

Brendan sert bir nefes alıp verdi. İstirabı her an onu mahvedecek gibiydi. “Mick,” dedi zoraki bir sakinlikle. “Kızının kalbimde her zaman bir yeri olacak. Ama bu kalbin sahibi, Piper. Buraya geldiği gün onu çaldı.”

“Bunu şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Güzel. Gönül koyma.”

Başka hiçbir şey söyleyecek durumda değildi. Mevcut olan tüm imkânları kullanarak bir an önce Piper’a ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Hızlı adımlarla kamyonetine gitti ve tekerlekleri bağırarak Westport sınırlarından çıktı.

Bölüm Otuz Bir

Piper büyük bir hata yapmıştı.
Çok büyük.

Mekanik bir tek boynuzlu atın üzerinde, sahne zeminindeki kapıdan yukarı doğru kaldırılacağı anı beklerken bunun farkına daha iyi varmıştı. Kirby'nin eline tutuşturduğu prenses asasıyla gerçekten sihir yaparak kendini bu durumdan kurtarabilse ne iyi olurdu.

Yukarıda yüzlerce kişi adını haykırıyordu.

Kulübün zeminine vurdukları ayakları, beklediği yerin tavanını sarsıyordu. Sahne arkasındayken de insanlar yanına gelip izinsizce *selfie* çekip durmuşlardı ve Piper hepsinde sudan çıkmış balık gibi görüldüğüne emindi.

Bu tam olarak istediği şeydi. Şöhret, takdir, onuruna düzenlenen partiler...

Ama şu anda tek arzusu evde olmaktı.

Bel-Air'daki evde değil, hayır. Şarj istasyonunda olmak istiyordu. Evi orasıydı.

Artık onun için ev, Brendan demekti.

Tezahüratlar ve ayak vuruşları daha da artarken Kirby

cıyaklayarak Piper'in etrafında dans etti. "Şu heyecana bak! Beklentinin tadını çıkar, kızım! Şarkın çalmaya başlar başlamaz mekanizma seni yavaşça yukarı doğru çıkaracak. Asanı salladığında ışık görevlisi etrafa peri tozu saçıyor muşsun gibi görünmeni sağlayacak. O kadar gerçekçi görünecek ki insanlar bayılacaklar!"

Pekâlâ, bu kısım oldukça havalıydı.

"Hangi şarkı çalacak?"

"*Girls Just Want to Have Fun* ile *Sexy and I Know It* şarkılarını bir araya getirdik. Tabii ki."

"Ah, anladım. Tabii ki."

Kirby elleriyle koltuk altlarını yelledi. "Asanın hareketleri müziğin ritmiyle uygun olsun, tamam mı?"

Piper, Lhuillier elbisesine bakarak yutkundü. Tek boynuzlu atın iki yanından sarkan bacaklarını saran siyah jartiyerleri gözler önündeydi. Giyinip süslenmek, saçlarını ve vücudunu işin profesyonellerine emanet etmek eğlenceli ve dikkat dağıtıcı bir etkinlik olmuştu ama... *Zafer kazanmış prensesin geri dönüş vakti gelip çatinca tüm bunlar çok... Sahte gelmeye başlamıştı.*

Kalbi paramparçaydı.

Kulübe mekanik bir atın üstünde giriş yapmak istemiyordu.

Fotoğraflarının çekilmesini ve sosyal medyada yayınlanmasını istemiyordu. İyi vakit geçirmekte yanlış bir şey yoktu tabii. Ya da dans etmekte ve istediği şeyleri giymekte. Ama Westport'a gittiğinde buradaki hiç kimse onu arayıp sormamıştı. Çok eğlendikleri o havuz partisinin sonuçlarını

düşünmemişlerdi. Bu da Piper'ın, bu hayatın ve onların ne kadar sahte olduklarını, bu hayranlık tantanasının gelip geçiciliğini fark etmesini sağlamıştı.

Sahneye çıktığında o alkışların hiçbiri Piper için olmaya-caktı. Yani gerçek Piper için. İnsanlar, onun oluşturduğu bu başarılı imajı kutlayacaklardı sadece. Ama bu imaj hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir önemi yoktu. Sahnelere geri dönmeyenin kolay olacağını sanmıştı. Bu dünyaya dalıp gününü gün edeceğini, bir süreliğine hissiz yaşayabileceğini düşünmüştü. Ama tek düşünebildiği Westport'tu. Yarın Opal'la kim kahve içerdi? Kim Abe'i müzeye götürürdü?

Oradaki küçük buluşmaları, sosyal medya yıldızlığının verdiği geçici mutluluktan çok daha büyük bir mutluluğu tatmasını sağlamıştı. Çünkü orada sadece o vardı; gerçek hayatın gerçek anlarını yaşıyordu, başkalarını eğlendirmek için numara yapmıyordu.

Kardeşiyle barı restore etmek, bir teknenin güvertesinde hayatının aşkının kollarının arasında durmak, limanda sisin içinde koşmak, onlara verebilecekleriyle değil de Piper'ın kendisiyle ilgilenen arkadaşlara sahip olmak... Hayatta önemli olan şeyler bunlardı.

Burada yaptığı şeylerse sırf bir gösteriden ibaretti ve bunun bir parçası olmak kendine karşı dürüst olmadığını hissettiriyordu. Kendini ucuza satıyormuş gibi...

Senelerce uğraşıp kazanmaya çalıştığı ün sonunda ona elini uzatıyordu ama Piper artık ilgilenmiyordu.

Piper, Piper, Piper.

Tezahüratlar sağır ediciydi. Ama Piper, adını sadece tek

bir kişinin sesinden duymak istiyordu. Neden kalıp onun için savaşmamıştı? O şu anda ne yapıyordu?

“Brendan,” diye fısıldarken ona duyduğu hasret o kadar yoğundu ki neredeyse iki büküm olmasına yol açacaktı. “Özür dilerim. Seni özledim. Çok üzgünüm.”

“Ne dedin?” diye bağırdı Kirby gürültüyü bastırmak için. “Pekâlâ, yükselme vakti. Sıkı tutun!”

“Hayır, bir dakika.” Piper gözlerindeki nemi sildi. “İnmek istiyorum. İndir beni.”

Kirby ona delirdiğini düşünüyormuş gibi baktı. “Çok geç. Mekanizma harekete geçti bile.”

Gerçekten de öyleydi. Ve beklediğinden çok daha hızlı yükseliyordu.

Enerjisi yüksek bir tek boynuzlu ata binmişti.

Piper sentetik yeleye yapışıp nefesini tutarak tavandaki kapağın kayarak açılmasını izledi. *Kahretsin. Kahretsin.* Bunun geri dönüşü yoktu. Aşağı atlayabilirdi ama ayağındaki ayakkabılarla bileğini kıracağı neredeyse kesindi. Hem bu güzelim Tom Ford ayakkabılarının topuklarını mahvederse kesinlikle dinine aykırı bir şey yapmış olurdu.

Kafası artık sahnede belirlemek üzereydi.

Derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi ve onun için çılgına dönen insan kalabalığına gülümseyerek el salladı. Herkesin tepesinde bu şekilde asılı olmak beden dışı bir deneyim gibiydi ve hiç hoşuna gitmemişti. Yüzlerce insan fotoğraflarını çekerken bir tek boynuzlu atın üstünde budala gibi oturmak istemiyordu.

Eve gitmek istiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.

Tek boynuzlu sonunda sahneye yerleşti. Harika. Piper çoktan en yakın çıkışı aramaya başlamıştı. Ama atın üstünden paldır küldür inerse kalabalığa frikik verirdi. Bu yüzden, atın yelesiyle önünü kapatıp hiçbir yerini göstermemeye çalışarak tuhaf bir açıyla aşağı kaydı. İnsanlar sahneye daha da yaklaşmıştı. Piper kapana kısılmış bir hayvan gibiydi resmen. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Kaçacak bir yer arayarak döndü ve... Onu gördü.

Brendan. Hayır, o olamazdı. Westportlu kaptan, Los Angeles'a ait değildi. Brendan ve Los Angeles, aynı mekânda anlam ifade etmeyen iki ayrı varlıktı.

Piper yanıp sönen flaşları engellemek için elini gözlerine siper etti ve... *Tanrı aşkına*. Brendan gerçekten de oradaydı. Tüm yakışıklılığı, sakalları, istikrarı ve deniz havasıyla kalabalığın üzerinden ona bakıyordu. Gözleri buluştuğunda genç adam beresini kafasından çıkarıp neredeyse hürmetkâr bir tavırla göğsüne bastırdı. İfadesi hüznün ve hayret karışımıydı. Hayır. Piper ona ulaşmak zorundaydı. Bu kadar yakınındayken onun kollarının arasında olmamak işkence gibiydi. Brendan gelmişti. Gelmişti.

"Brendan!" diye çığlık attı ama sesi, gürültü tarafından yutuldu.

Fakat genç kaptanın dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordu. Adını seslendiğini biliyordu.

Ondan daha fazla ayrı kalamayacağını hissederek kışkırtı oturdu, sahneden kayarak indi ve kalabalığı iterek ilerlemeye başladı. Suratının önündeki ışıklar ve telefonlar yüzünden artık onu göremiyor, doğru yöne gidiyor olmak için dua ediyordu.

“Brendan!”

Birkaç el onu kavrayıp hareket etmesini imkânsız hale getirdi. Yabancılar kollarını boynuna dolayıp nefeslerini boynuna ve omuzlarına vererek *selfie* çekmeye uğraşıyorlardı. Hayır, hayır, hayır. Piper sadece bir kişinin dokunuşunu istiyordu. Tek bir mükemmel adamın.

“Piper!”

Brendan’ın kalın, panik dolu sesini duyunca kendi etrafında döndü. Adeta bir kaleydoskopun içinde gibiydi. Flaşlar yanıp sönüyor, başını döndürüyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama kalabalığı yarıp geçmeye odaklanması gerekiyordu. “Brendan!”

Adrian birden önünde belirince Piper labirent koşusuna anlık olarak ara verdi. Çünkü aşırı saçma bir durumdu bu. Dünyadaki en harika ve gerçek insana ulaşmaya çalışırken bu sahte, kırıcı ve ruhen olgunlaşmamış erkek yolunu kesiyordu. Kim olduğunu sanıyordu ki?

“Selam Piper. Ben de sana rastlamayı umuyordum!” diye bağırdı Adrian, müziği bastırmak için. “Kahretsin. Acayip iyi görünüyorsun. Birlikte bir şeyler iç...”

O sırada Brendan, eski erkek arkadaşının tepesinde kule gibi belirdi; hiç tereddüt etmeden onu sinir bozucu bir karınca gibi iterek kenara uçurdu. Piper da vakit kaybetmeden kendini şarj istasyonuna attı. Olması gereken buydu işte. Doğru olan buydu. Bu hisle kendine gelip dünyaya geri dönerken Brendan onu yerden kaldırdı, kollarını gövdesine sıkı sıkı sararak tereyağı gibi erimesine neden oldu. Piper bacaklarını onun kalçasına dolayıp yüzünü boynuna gömdü ve bebekler gibi ağlamaya başladı. “Brendan. Brendan.”

“Buradayım. Yanındayım.” Yanaklarına, saçlarına, şakaklarına sert öpücükler konduruyordu. “Kalalım mı gidelim mi bebeğim? Hangisini istiyorsun?”

“Gidelim lütfen. Lütfen. Beni buradan çıkar.”

Piper, Brendan'ın afalladığını hissetti. Buradan ayrılmak istemesine mi şaşırmıştı acaba? Sonra genç adamın kasları gerildi, bir eli koruyucu bir şekilde kafasının arkasını tuttu. İnsanlara yolundan çekilmesini emrederek kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Piper, parfümünün kokusunu içine çekerek omuzlarına tutunurken hayatı boyunca hiç ama hiç bu kadar güvende hissetmediğini fark etti. Brendan gelmişti. Yaşanan her şeyden sonra gelmişti.

Birkaç saniye sonra sokağa çıktılar ama Brendan durmadı. Ağzı açık halde bakan insanların yanından Piper'ı taşıyarak geçti ve bas sesleri azalıp etrafa bir sessizlik çökene kadar devam etti. Sonunda yürümeyi bıraktı ama onu kucağından indirmedi. Bir bankanın kapısının altına geçip onu kollarının arasında sallamaya başladı.

“Özür dilerim, bebeğim,” dedi alnına doğru. “Çok özür dilerim. Gitmemeliydim. Seni *asla* terk etmemeli ve ağlatmamalıydim. Lütfen beni affet.”

Piper onun boynuna doğru hiçkırarak başını salladı. Yanında olduğu sürece ne yaparsa yapsın onu affedebilirdi. Ama bir şey diyemeden önce Brendan devam etti.

“Sana inancım *var*, Piper. Bir daha asla senden şüphe etmeyeceğim. Sen benim verdiklerimden çok daha iyisini hak ediyorsun. Kendini korumak istediğin için sana kızmam çok yanlış. Zaten yeterince fedakârlık yapmıştın. Elinin dokun-

duğu herkese ve her şeye çok fazla şey katan inanılmaz bir kızsın ve ben sana âşığım. Kahrolası okyanustan daha fazla hem de. Sana âşığım ve aşkım her geçen dakika katlanarak artıyor. Lütfen bebeğim, ağlama artık. Sahnede çok güzel görünüyordun. Tanrım, öyle güzeldin ki. Ama ben sana *ulaşamıyordum*.”

Duydukları, Piper’ın havada süzölüyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu. Dürüstlük, derinlik ve alçakgönüllülikle dolu bu sözler Brendan’ın kişiliğinin yansımasıydı.

Ve bu sözler Piper içindi.

Genç adam kendini tamamen ona adamıştı.

Karşılığında Piper da kendini tamamen ona adamak istiyordu.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı titrek bir sesle. Boynuna ve sert, davetkâr dudaklarına öpücükler kondurdu. “Ben de seni seviyorum. Seni seviyorum. Bu akşam orada olmak istemedim. Sadece seninle olmak istedim, Brendan. Sesini duymayı deliler gibi istedim.”

“O zaman sesim kısılana kadar konuşacağım,” dedi genç adam pürüzlü bir sesle. Dudaklarını onunkilere iyice yaklaştırıp nefesini verdi, karşılık olarak da onun nefesini kabul etti. “Kalbim durana kadar seni seveceğim. Bin yıl boyunca senin erkeğin olacağım. İzin verilirse daha da uzun bir süre.” Acı dolu bir ses çıkararak yanaklarından süzülen gözyaşlarını öptü. “Çok fena batırdım, Piper. Seni kaybetme korkusunun aramıza girmesine, beni kör etmesine izin verdim.” Geri çekilip onun yoğun bakışlarına karşılık vermesini bekledi. “Mutlu olmak için Los Angeles’a ihtiyacın varsa

bir yolunu buluruz. Yengeç sezonunda kuzeye gider, yılın geri kalan kısmında da yeni tekneyi Los Angeles yakınlarına çekerim. Eğer beni tekrar kabul edersen her şeyin çaresini buluruz. Başarısız olmayacağız, buna izin vermeyeceğim. Yeter ki seni sonsuza dek sevmeme izin ver.”

“Seni tekrar kabul edersem...” Piper inanmazlıkla derin bir nefes alıp verdi. Vay canına. Vay canına. Aşkın, son üç gündür kalbinde oluşan çatlakların arasına dolduğunu his ederken dizleri titremeye başladı. “Bunu yaparsın, değil mi? Benim için tüm hayatını değiştirirsin.”

“Bundan onur duyarım. Sen iste yeter.”

“B-Brendan...” Göğsü neredeyse konuşmasına izin vermeyecek kadar sızlıyordu. “Sana âşık olurken aynı zamanda Westport’a da âşık oldum. Orası benim evim. Bizim evimiz. Başka bir yerde olmak istemiyorum. Bunu az önce, o sahneye çıkar çıkmaz anladım. Hiçbir şey doğru değildi. Sensiz hiçbir şey doğru gelmedi.”

“Piper,” diye hırladı Brendan, ağızları kızışıp birbirini aramaya başlarken. “Benim olduğunu söyle. Tekrar söyle. Açık ol. Açık olmana ihtiyacım var. Seni sonsuza dek kaybettiğimi düşünmek beni nasıl perişan etti bilemezsin.”

“Seninim. Tabii ki seninim. Kaçtığım için üzgünüm. Şüphe ettiğim için...”

Genç kaptan dudaklarını sertçe onunkilere bastırarak susmasını sağladı. İri bedeni gevşediğini belli edercesine sarsılıyordu. “Tanrı’ya şükür,” dedi boğuk sesle. “Ve hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın. Kesinlikle.” Başparmağı omurgasının en alt kısmında dolaşırken kolları onu sağa sola sallıyordu.

“Artık her şey iyi olacak. Dönüş yolumuzu bulduk. Seni geri kazandım ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim.”

Piper ona sıkıca sarıldı. “Söz mü?”

“Sana her gün aynı sözü verebilirim.”

“Cross ve Kızları için de tekrar deneyeceğim,” dedi Piper, kocaman gülümserken. “Bir dahaki sefere rıhtımda daha güçlü olacağım. Ben...”

“Ah, Tanrım. Hayır Piper.” Erkek arkadaşı, göz teması kurmak için başını eğip kara kaşlarını çattı. “Birincisi, güçlü olmana gerek yok. Her zaman değil. Mükemmel, nazik, tatlı, inanılmaz sevgilimin lanet olası bir kalıba uyması gerektiğine kim karar verdi bilmiyorum ama bunu yapmak zorunda değilsin. Sen sadece Piper ol, tamam mı? Çünkü âşık olduğum kişi o. Benim için yaratılmış tek kadın o. Ağlamak istiyorsan ağla. Dans etmek istiyorsan dans et. Kahretsin, gerekirse bana avazın çıktığı kadar bağır. Benim gitmemi izlerken nasıl hareket edeceğini ya da ne hissedeceğini kimse sana söyleyemez. *Kimse*. Ayrıca bebeğim...” Bir kahkaha attı. “Bara gittiğimde içerisi tıklım tıklımdı. Herkes oraya *bayılmış*. Westport’ta insanlar farklı bir hızda hareket ediyorlar sadece. Hepsi benim gibi sıkı bir programa bağlı değil.”

“Bir dakika. Cidden mi? Tıklım tıklım mıydı?” Nefesi ke-sildi. “Olamaz. Hannah...”

“O iyi. Fox yardımına koştu. Ayrıca bu akşam seni bul-mama yardımcı olan da Hannah’ydı.”

“Ah! Ah. Çok sevindim.” Mutluluk göğsünün içinde fo-kurdarken gözü yaşlı bir kahkaha attı. “O zaman bir an önce eve gitsek iyi olur. Sanırım işletmem gereken bir bar var.”

Brendan dudaklarına yapışıp onu acı verici bir sevgi ve sıcaklıkla öptü. Piper'ın gırtlğından yükselen inilti onun heyecanlı hırıltısına karışırken dilleri birbirine dolandı. Brendan'ın elleri belinden kayıp kıcını kavradı. "Eve bu gece dönebiliriz," diye mırıldanırken kalçasını kendine doğru çekerek ihtiyacını fark etmesini sağladı. "Ya da şimdi caddenin karşısındaki otele gider, eve dönmeyi de sabah düşünürüz."

Piper titrek bir nefes alıp verdi. "Neden şu anda otelde değiliz?"

"Bir dakikaya oradayız." Brendan sessiz caddede koşar adım ilerlemeye başlarken onu sarsarak Piper'ın kahkahalarının etrafta çınlamasını sağladı. Sonra onu omzuna kaydırarak bir çığlık attırdı. "Eee..." dedi, otel lobisine girip içerideki herkesi şok ederken. "Şu mekanik tek boynuzlu at olayını konuşmayacak mıyız?"

"Seni seviyorum," dedi Piper neşeli gözyaşları arasında. "Hem de çok."

"Ah, Piper." Genç adamın sesi duygularla titriyordu. "Ben de seni seviyorum."

Sonsöz

Bir hafta sonra

*A*üzünlü bir gündü.
Mutlu bir gündü.

Brendan balıktan dönecek, Hannah ise Los Angeles'a gidecekti.

Yatakta doğrulan Piper göz bandını çıkarıp etrafına bakındı. Oda öyle bir değişime uğramıştı ki her bakışında onu hayrete düşürüyordu. Los Angeles'tan ayrılmadan önce Brendan onu, Maureen ve Daniel'i ziyaret etmesi için Bel-Air'a götürmüş, görüşmenin yarısında ortadan kaybolmuştu.

Piper onu daha sonra üst kattaki odasında, eşyalarını toplarken bulmuştu.

Topladıkları sadece giysilerden ibaret değildi. Tüm gardırobuna yeniden kavuşmak harikaydı ama genç adam bunların yanında tüm ıvır zıvırlarını, parfümlerini, yatak örtülerini, ayakkabı vitrinini ve son moda şallarını da almıştı. Ve Westport'a varır varmaz da -daha doğrusu oturma odasında hızlı ve sert bir seksten sonra- eşyalarını yatak odasına çıkarıp orayı ikisinin odası haline getirmişti.

Süper erkeksi tekne kaptanı şimdi pembe yatak örtüleri içinde uyuyordu. Tıraş losyonu, Piper'in ojeleriyle rujlarının arasına sıkışmıştı ama bu kadınısı dağınıklıktan son derece memnun görünüyordu.

O balık tutmaya gitmeden önce resmi olarak sadece birkaç gün beraber yaşamışlardı ama bunlar Piper'in hayatının en güzel günleriydi. Brendan'ın, üstünde belindeki havludan başka bir şey olmadan dişlerini fırçalamasını izlemek, Cross ve Kızları'nda barmenlik yaparken onun tarafından izlenmek, yatakta birlikte pankek yemek, duşta seks yapmak, arka bahçelerinde birlikte bitkilerle uğraşmak ve sonra tekrar duşta seks yapmak harikaydı. En güzeli de onun her sabah ve her gece sözünü kulağına fısıldaması, bir daha gitmesine asla izin vermeyeceğini söylemesiydi.

Piper kendini yeniden yastıklara bırakıp hülyalı hülyalı iç geçirdi.

Brendan birkaç saat içinde Grays Limanı'nda olacaktı ve Piper, o gittiğinden beri Cross ve Kızları'nda yaşanan her türlü şeyi ona anlatmak için sabırsızlanıyordu. Tenindeki tuzlu su kokusunu içine çekmek ve bir gün... *Bir gün* çocuk sahibi olmakla alakalı konuşmalarına geri dönmek için bile sabırsızlanıyordu.

Erkek arkadaşı, tartıştıkları akşam Piper'in bunu günde me getirmeye çalıştığını unutmamıştı. Eve döndüklerinden beri bu konuyu dört ayrı zamanda açmışlardı ama ikisinden birinin ağzından *hamile* sözcüğü çıkar çıkmaz Piper kendini sırtüstü yatmış halde buluyordu. Çünkü Brendan üstüne çullanmış oluyordu.

Gerçi bu durumdan şikâyetçi olduğu söylenemezdi.

Eliley yüzüntü yelleyerek yataktan kalkıp her sabah yaptığı gibi koşuya ve Abe'e müzeye kadar eşlik etmeye gitti. Bir saat sonra eve gelip Hannah'ı toplanmış valizinin fermuarını çekerken bulduğunda midesi rahatsız edici bir takla attı.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadı, omzunu oda kapısının pervazına dayayarak.

Hannah dönüp yatağın kenarına çöktü. "Ben seni daha çok özleyeceğim."

Piper kafasını iki yana salladı. "Biliyorsun... Sen benim en iyi arkadaşısın."

Kardeşi hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Sonra başını salladı. "Sen de benim en iyi arkadaşısın. Her zaman öyleydin, Piper."

"Eğer buraya benimle gelmeseydin..." Piper etrafını işaret etti. "Bunların hiçbiri gerçek olmazdı. Kendi başıma başaramazdım."

"Başarabilirdin."

Piper gözyaşlarını engellemek için hızla göz kırptırdı. "Havalimanına gitmeye hazır mısınız?"

Hannah onaylayıp Pioneer pikabına veda öpücüğü verdikten sonra valizini ön kapıya çekti. Piper kapıyı açıp geçmesi için kenara çekildi ama onun, "Bu ne?" diyerek duraksaması karşısında kaşlarını çatı.

"Ne ne?"

Kardeşinin bakışlarını takip edince verandada duran kahverengi kare paketi fark etti. Eğildi ve koşudan döndüğünde orada olmayan kutuyu aldı; teslimat adresini kontrol etti ve kardeşine uzattı. "Sana gelmiş."

Valizini bırakan Hannah kutuyu açıp içindeki jelatine sarılı

plağa baktı. “Bu... ah.” Yutkundu. “Bu sana bahsettiğim şu Fleetwood Mac albümü. Hani fuarda benimle konuşan vardı ya...” Gülmeye çalıştı ama sesi boğuk çıktı. “Fox arayıp bulmuş olmalı.”

Piper kısık bir ıslık çaldı.

Kardeşi albüme bakmaya devam ediyordu. “Bu çok... Dostane bir davranış.”

Bunun altında kesinlikle bir şey yatıyordu. Ama Piper *dostane* olarak adlandırılabileceğinden emin değildi.

Birkaç saniye geçtikten sonra kardeşinin saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı. “Gitmeye hazır mısın?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Şey...” Hannah gözle görülür bir şekilde kendini sarstı. “Evet. Evet, elbette. Hadi gidelim.”

Birkaç saat sonra Piper, *Della Ray*’i karşılamak için rıhtıma gitti. Teknenin, suyu yarıp iki yanında beyaz köpükler oluşturarak son hızda yaklaşmasını izlerken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Tayfanın eşleri ve anne babaları da serin güz havasında kahvelerini yudumlayarak bekliyor, bu seferki avın miktarını tahmin etmeye çalışıyorlardı. Bugün Piper’a oldukça iyi davranmışlardı. Fakat daha da önemlisi Piper kendine iyi davranmayı öğreniyordu.

Kendini olduğu gibi sevmeyi de.

Ara sıra uçar ve budala olabilir, bazen de kararlı ve inatçı olacağı tutabilirdi. Kızdığında öfkesini haykırabilirdi. Üzüldüğünde ağlayabilirdi.

Ve mutlu olduğundaysa, tıpkı şu anda olduğu gibi, kollarını iki yana açar ve mutluluğunun ana kaynağına koşup ayaklarını yerden kesmesine izin verirdi.